

JACK CARR

Lista condamnaţilor

Roman adaptat de ***Amazon Prime*** *într-un serial de succes*

CRIME SCENE PRESS

„Uluitor! E atât de convingător, de tensionat, de bine scris — rareori citeşti un roman de debut atât de bun!"
Brad Thor

JACK CARR Lista condamnaţilor CRIME SCENE PRESS

Roman adaptat într-un serial ***Amazon Prime*** *de succes, cu Chris Pratt în rolul principal*

Întreaga echipă a locotenent-comandorului James Reece a fost ucisă într-o ambuscadă catastrofală. Dar când persoanele cele mai apropiate lui sunt asasinate în ziua în care el se întoarce acasă din misiune, Reece descoperă că nimic din toate acestea nu a fost un act de răzbunare din partea unui inamic străin, ci o conspirație care ajunge până la cele mai înalte niveluri ale administrației Statelor Unite.

Nemaiavând nimic pentru care să trăiască, Reece aplică lecțiile pe care le-a învățat timp de zece ani pe câmpul de bătălie ca să-și răzbune familia și echipa, pornind pe urmele dușmanilor din eșaloanele superioare fără să mai țină cont de legile luptei – sau de lege în general.

Un *thriller* militar pe care nu-l poți lăsa din mână, scris de un autor care cunoaște toate dedesubturile războiului modern.

Jack Carr
Lista condamnaților
Titlul original: *The Terminal List*

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul Bibliotecii Naționale a României

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectura: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: decembrie 2022
Tipărit în România

Jack Carr

Lista condamnaților

traducere din limba engleză și note
de Roxana Brînceanu

– 2022 –

Jack Carr este autor bestseller #1 New York Times și fost membru în trupele Navy SEAL. În cei douăzeci de ani de Marină, a fost lunetist SEAL, a condus echipe de lunetiști în Irak și Afganistan în gradul de subofițer, apoi a devenit comandant de pluton de antrenament împotriva insurgențelor în partea de sud a Arhipelagului Filipine și în cele din urmă a comandat o echipă de operațiuni speciale în majoritatea zonelor din sudul Irakului aflate sub influența Iranului, în timpul perioadei tumultuoase în care efectivele Forțelor SUA au fost reduse.

Locuiește împreună cu soția și cei trei copii în Park City, statul Utah. Romanul lui de debut. *Lista condamnaților,* a fost adaptată într-un serial Amazon Prime Video, cu Chris Pratt în rolul principal.

Jack Carr este și gazda podcastului *Danger Close*. Îl puteți vizita pe site-ul OfficialJackCarr.com și îl puteți urmări pe Instagram, Twitter și Facebook ®JackCarrUSA.

Pentru Soldații, Marinarii, Aviatorii
și Pușcașii Marini
care nu s-au mai întors,
și pentru copiii noștri, care nu sunt încă
suficient de mari să citească romanul de față.

There’s a Man Goin’ Round Taking Names.

Un om se plimbă pe aici și notează nume. (autor necunoscut)

PREFAȚĂ

Acesta este un roman despre răzbunare.

Lista condamnaților analizează ce se poate întâmpla atunci când un prădător de top, un luptător expert în meseria lui, este aruncat într-o situație din care nu există ieșire. Este un roman despre ceea ce se poate întâmpla când normele sociale, legile, regulile, morala și etica cedează în fața unui om extrem de capabil, călit în război și pus pe răzbunare; un om care este, din toate punctele de vedere, deja mort.

Acest roman nu ar fi existat fără eforturile bunului meu prieten și partener în ale scrisului, Keith Wood. Cu toate că numele lui nu apare pe copertă, această carte îi aparține lui în aceeași măsură lui cât și mie. Am căzut de acord la un SHOT Show{1} în Vegas, hotărând să ne împlinim vechiul vis de a scrie un roman. Acesta este rezultatul.

Datorită naturii sensibile a autorizațiilor de securitate pe care le-am deținut pe timpul cât serveam în armată în Navy SEAL, mi se cere să prezint Departamentului Apărării orice material scris în intenția de a fi prezentat public, inclusiv lucrările de ficțiune. Pentru a-mi îndeplini această obligație legală, acest manuscris a fost prezentat la Biroul de Prepublicare și Revizuire a Securității din cadrul Departamentului, primind aprobarea acestui birou. Pe parcursul scrierii am avut mare grijă ca nicio tactică, tehnică sau procedură să nu fie compromisă. Ultimul lucru pe care l-aș vrea ar fi să ofer inamicului ceva care să-i aducă un avantaj pe câmpul de luptă. Procedura revizuirii guvernamentale există pentru un motiv, și având onoarea de a apăra în război această măreață națiune sunt încă obligat datorită fostelor mele autorizații să-mi supun scrierile reviziei. Redactările guvernului sunt incluse conform amendamentelor și cenzurate în cadrul romanului.

Deși este o operă de ficțiune, fiecare scenă se trage din sentimentele pe care le-am încercat în timpul unor evenimente reale pe parcursul a peste douăzeci de ani de carieră militară. Aceste sentimente, împreună cu participarea la lupte, adaugă autenticitate romanului și sperăm să vă aducă o experiență tulburătoare.

Cu toate că timpul petrecut la SEAL a influențat categoric alegerea protagonistului, nu eu sunt James Reece. El este mai priceput, mai isteț și mai inteligent decât aș putea eu spera să fiu. Deși nu sunt James Reece, îl înțeleg. Are experiența, pregătirea, capacitatea și motivația să facă dreptate în condițiile lui.

Este, de asemenea, o carte despre control. Consolidarea puterii la nivel federal sub aparența siguranței publice este un trend național de care trebuie să ne ferim cu orice preț. Această eroziune a unor

drepturi, oricât de mică, reprezintă moartea lentă a libertății. Am ajuns într-un punct în care puterea guvernului federal este atât de mare încât în esență ei pot lua în vizor pe oricine doresc. Recentele afirmații cum că agențiile guvernamentale și-ar putea pune sub urmărire oponenții politici ar trebui să-i alarmeze pe toți americanii, indiferent de afilierea politică. Revizuirea Constituției de către politicieni oportuniști și judecători nealeși ale căror programe reinterpretează Legea Drepturilor astfel încât să îndepărteze puterea de cetățeni și să o consolideze la nivel federal amenință înseși principiile de bază ale Republicii. Ca popor liber, păstrarea puterii federale sub control este ceva ce ar trebui să ne preocupe pe toți. Valoarea fundamentală a libertății este ceea ce ne diferențiază de restul lumii. Noi suntem cetățeni, nu supuși, și trebuie să fim mereu vigilenți pentru a rămâne astfel.

Jack Carr
6 august 2017
Park City, Utah

PROLOG

Nu era nevoie să fii un geniu al tacticii ca să alegi locul. Oamenii sunt creaturi cu tabieturi, iar unii sunt mai religioși în această privință decât alții. Contabilii, se pare, sunt practic monastici în rutinele lor. În fiecare an, de la 1 iunie până la 1 noiembrie, Marcus Boykin locuia în casa lui de la munte din Star Valley Ranch, Wyoming. Star Valley, Valea Stelelor, suna mult mai atrăgător pentru cumpărătorii de proprietăți de pe coastele de est și de vest decât fostul său nume, Starvation Valley, Valea Foametei. Era o enclavă de străini bogați în altfel ruralul vest al Wyomingu-lui, înfiptă în coasta muntelui ca un deget perfect manichiurat al civilizației, plină de case de milioane de dolari într-o parte a lumii populată de fermieri și cowboy.

În fiecare luni, miercuri și vineri, Boykin se trezea devreme și urca în SUV-ul său argintiu Mercedes G550, parcurgând cei optzeci de kilometri până la aproximativ-metropola Jackson. Cu o populație pe timpul verii formată din bancheri și manageri de fonduri de investiții care ar putea rivaliza cu cea din Hamptons, era singurul loc cale de ore bune unde se putea mânca o masă de bună calitate însoțită de o sticlă de vin de opt sute de dolari. În Jackson putea să soarbă un latte și să citească *Wall Street Journal* în compania celorlalți rezidenți estivali din New York, Greenwich, Boston și Los Angeles. Trei zile pe săptămână putea fi în contact personal cu oameni reali în loc să aștepte nerăbdător ca prietenii să-i comenteze postările pe Facebook. Cinele la Rendez-vous Bistro erau mult mai gustoase și conversația mai stimulantă decât obișnuitele lui mese singuratice pe terasă, indiferent cât de spectaculos ar fi fost peisajul.

Autostrada US 89 trece de la nord la sud prin valea prăpăstioasă care încalecă granița dintre Wyoming și Idaho. Pășunile irigate de lângă șosea se întind la umbra vârfurilor abrupte din est, înalte de trei mii de metri, și a dealurilor mai blânde din vest. Chiar la nord de micul oraș Alpine, drumul spre Jackson cotește spre est de-a lungul râului Snake și șerpuiește printre munți prin Rezervația Națională Bridger-Teton. În acest punct, linia zimțată a crestelor Teton urmează îndeaproape marginea drumului, ca niște impunătoare vase de croazieră ancorate lângă un debarcader de asfalt. La trei metri de șoseaua bine întreținută se află un teren la fel de accidentat ca aproape oriunde în Statele continentale, cămin al cerbilor și elanilor uriași vânați pentru trofee, ca și al multor urși negri și ocazional a câte unui elan canadian. Fiindcă în toată viața lui nu pusese mâna pe o armă și nici nu vânase, lui Boykin nu i-ar fi trecut prin minte că 15 septembrie, deschiderea sezonului la căprioare în regiunea G din

Wyoming, cădea în acel an într-o luni.

James Reece urcase în după-amiaza precedentă pe un traseu pe partea opusă a muntelui față de autostradă. În linie dreaptă poteca începea aproape de drum, dar cu un vehicul ajungeai la ea după mai mulți kilometri. Peisajele de pe marginea șoselei semănau cu cele din îndepărtatul parc atât de mult pe cât riscau să se aventureze majoritatea rezidenților sezonieri ca Boykin. Cu toate că de la camioneta lui era un drum de doar câteva ore, Reece ar fi putut la fel de bine să vină dintr-o altă lume. Purta un rucsac ușor cu un toc din material sintetic pentru pușcă atașat pe lateral, echipament digital performant de camuflaj pentru vânătoare, de la Sitka și bocancii Salomon pe care îi uzase în nenumărate misiuni prin toată lumea. Să se plimbe prin pădurile din Wyoming în echipamentul tradițional de camuflaj „ghille" al unui lunetist și cu o pușcă grea ar fi ieșit în evidență la fel ca un bărbat colindând munții în frac, dar îmbrăcat ca vânător era invizibil ca un tip în sacou albastru pe un aeroport. Pontul anonim despre niște braconieri la elan chiar la sud de Jackson, la care apelase, probabil ar fi dat de lucru tuturor polițiștilor din departamentul de vânătoare din zonă, dar în puțin probabilul caz că ar fi dat peste vreo autoritate, licența de vânătoare și permisul pentru căprioare din buzunar l-ar fi desemnat drept un vânător oarecare căutând cerbi în cea mai aglomerată zi a anului.

Ar fi putut urca noaptea cu o lanternă pe cap sau cu dispozitivul lui pentru vedere nocturnă, dar voia să ajungă la destinație înainte de lăsarea întunericului. N-avea rost să-și sucească vreo gleznă sau mai rău pe terenul acela accidentat, iar el era nerăbdător să înceapă. Studiase de sute de ori topografia pe hărți și imagini din satelit, dar tot făcuse drumul în urmă cu două zile ca să se asigure că arată la fel și pe teren și din aer.

Zona era sălbatică și la altitudine. Nu conta cât de în formă ești la nivelul mării, 2500 de metri sunt totuși 2500 de metri. Se oprea să-și recapete răsuflarea și să ia câte o înghițitură de apă din tubul flexibil prins pe cureaua de pe umăr. Îl dureau picioarele și plămânii lui cereau oxigen. Primul strat de haine era îmbibat de transpirație în ciuda temperaturii în jur de zece grade, așa că se descheie la haină ca să lase să scape o parte din căldura corporală. Nu se grăbea, dar se mișca hotărât. Categoric nu era pentru prima dată când urca un munte către o țintă.

Punctul lui de observație era așa cum îl lăsase, o crăpătură mică în formă de U erodată în coasta muntelui, care putea fi accesată numai din față. Erau puține șanse ca un vânător sau un paznic de vânătoare

să-i cadă în spate când era el în poziție, iar din față putea vedea bine pe oricine se apropia cu mult înainte să ajungă la ascunzișul lui. Locul se afla deasupra unui punct de pe autostradă situat între două coline abrupte ca o șa. Poziția lui era în apropierea vârfului celui de-al doilea deal pe sensul de mers spre Jackson.

Ca o peșteră fără acoperiș, ascunzișul îl ferea de ochii cercetători ai vânătorilor în căutare de căprioare în după-amiaza de dinaintea deschiderii sezonului și îl adăpostea de vânt când temperatura scădea sub zero grade peste noapte. Își scoase pușca din toc și o așeză jos imediat lângă intrarea în deschizătură, astfel ca gura țevii să nu fie vizibilă de jos. Pușca era o Echols Legend, făurită de un maestru din Utah ale cărui arme confecționate manual se vindeau pentru salariul lui în Marină pe câteva luni. Era un dar de la tatăl său după prima sa misiune post 11 Septembrie și una dintre cele mai prețuite posesiuni ale sale. Plănuise să vâneze mai mult după ce se pensiona și intra în sectorul privat. Pușca avea cartușe .300 Winchester Magnum și, deși cântărea mult mai puțin decât puștile cu lunetă pe care le folosise peste hotare, era mai precisă. În locul vizorului tradițional pentru vânătoare, el îi instalase un Nightforce NXS 2.5–10x32 mm, același tip pe care îl utilizase la muncă. Rucsacul sprijinea ulucul puștii și un săculeț cu boabe de fasole fixa patul. Stând întins pe burtă, cu partea din față și din spate a puștii sprijinite, putea să țină pușca la fel de sigur ca pe orice suport. În timp ce mașini și camionete urcau dealul la vest de el, ochea poziția șoferului prin parbriz astfel încât să aibă o temporizare corectă. Turiștii și localnicii care parcurgeau drumul de munte în acea după-amiază de toamnă habar n-aveau că se aflau în bătaia puștii unuia dintre cei mai letali luptători ai țării.

Satisfăcut că poziția lui era excelentă și că avea un unghi bun asupra țintei, se retrase în spatele culcușului său montan și aprinse mașina de gătit portabilă ca să încălzească apă pentru cina congelată. Când soarele căzu sub orizont și temperatura se apropia de zero, se strecură în sacul de dormit. Se gândi la fetița lui, toată numai bucle blonde, cu lacrimi umplându-i curajoșii ochi albaștri când își privise tatăl plecând în ultima sa misiune. Încă șase luni și se va întoarce acasă definitiv, e o *promisiune*. Încă îi mai vedea fața lipită de geamul aeroportului ca să-l mai privească o dată când urca în avion. Cele mai dificile părți ale misiunilor erau primele săptămâni după plecarea de acasă și ultimele când începi să anticipezi întoarcerea. Faptul că era ultima lui misiune în străinătate făcea luminița de la capătul tunelului mai strălucitoare. Se încheia în sfârșit morișca antrenament-misiune-antrenament de care avuseseră parte el și frații săi din SEAL timp de peste zece ani.

Ghemuit în sacul de dormit sub lumina spectaculoasă a stelelor pe care un orășean nu și-o poate închipui, dormi mai bine decât o făcuse

de săptămâni întregi. Nu se trezi ca să-și dea seama că era adevărat coșmarul. Nu se întinse în pat după o soție care nu era acolo. Nu auzi plânsul înăbușit al unei fiice care niciodată nu se va mai strecura în patul lui căutând protecție față de bau-bau.

Era deja treaz, privind la Orion, când ceasul lui sună de 0500. O sorbitură de apă și un baton energizant constituiră micul dejun. Își ocupă poziția în spatele puștii și așteptă răbdător să răsară soarele.

Marcus Boykin se trezea devreme, ca aproape toți cei din sectorul financiar. În domeniul lui fie erai treaz și așezat la masă, fie adormit și în meniu. Se uită pe iPhone la prognoza meteo înainte de a îmbrăca o pereche de blugi de firmă și pantofi italienești din piele. Purta un pulover Patagonia peste un tricou polo roz Lacoste și o șapcă Yankees ca să-și ascundă chelia de chelnerița de vreo douăzeci de ani pe care încerca s-o atragă în pat. Pentru el ea nu era Sarah cea titularizată în ingineria mediului care muncea ca să adune bani pentru masterat, era „chelnerița”. Deocamdată nu avusese succes să-i intre pe sub fuste, dar ea era falită iar el era bogat. Mai devreme sau mai târziu, într-o seară ea se va îmbăta și va ceda, iar el va profita. Faptul că locuia atât de departe constituia o provocare, chiar dacă știa că șansele lui ar crește dacă la un moment dat și-ar lua un apartament în oraș ca să încheie afacerea. Își luă cheile de pe blatul de marmură din bucătărie și apăsă pe telecomandă. Era frig, iar Boykin voia ca SUV-ul să fie plăcut și primitor, cu căldura pornită și scaunele deja încălzite când își lua cafeaua pentru drum și ieșea. Deschise ușa uriașă de stejar de la intrare și scoase telefonul ca să facă o poză cu strălucirea portocalie a soarelui croindu-și drum peste munte pe care s-o transmită înainte să piardă acoperirea wi-fi; serviciile telefonice erau proaste până la Jackson. În realitate nu-i păsa de priveliște. După părerea lui soarele va face același lucru și mâine, dar își putea face invidioși prietenii de pe ambele coaste, un gând care îi făcea plăcere. Urcând în SUV și pornind pe drumul de munte către autostrada US 89, mintea lui se întoarse la ce avea să-i spună chelneriței când o va întâlni.

Lupta supraîncarcă simțurile, este un haos total, în special dacă ești la comandă. Zgomotul e asurzitor, de la focurile din ambele sensuri, în timp ce reculul împușcăturilor de la gura țevii și a exploziilor îți zguduie trupul până la ADN. Oamenii strigă, nu de frică sau panică, ci ca să comunice peste larmă. Vin trasoare, pe deasupra zboară rachete, praful exploziilor și loviturile gloanțelor îți învăluie

lumea apropiată într-un nor tactil de praf. Traficul radio din urechi se adaugă furtunii și cere răspunsuri conștiente, ceea ce înseamnă că în acel moment acțiunile persoanei respective trebuie să fie subconștiente. Identificarea țintelor, trasul cu arma, schimbarea încărcătoarelor, totul trebuie să se petreacă automat, la fel de lin ca rotirea volanului, schimbarea vitezelor și apăsarea pe accelerația unui autovehicul atunci când vorbești la mobil. Ca lider ești nevoit să te ridici chiar și mai sus deasupra furtunii și să vezi dincolo de propria supraviețuire. Trebuie să direcționezi focul și mișcările întregii unități și să reziști instinctului de a deveni doar încă o armă în bătălie. Totul este o ceață atemporală de constantă luare a deciziilor.

Aici era opusul haosului. Simțurile lui Reece nu înregistrau nimic anormal, doar calmul plopilor tremurători atinși de vânt și melodia liniștitoare a vieții sălbatice începând o nouă zi sub frumosul răsărit de soare pe munte. Nu exista radio, nimeni cu care să comunice, numai din când în când zumzetul unei mașini sau camionete pe asfaltul autostrăzii. Distanța față de șosea era de exact cinci sute șaptezeci și unu de metri, ceea ce însemna că glonțul va coborî două sute optsprezece centimetri în drumul lui din țeavă până la țintă. Luneta era reglată pentru nouăzeci și unu de metri, așadar va trebui să compenseze pentru diferență. Urcă cu 14 trepte, 1,4 miliradiani, ca să corecteze căderea. Reglând dispersia, nu vor mai rămâne diferențe. Putea pune centrul reticulului exact pe țintă. *Luptă cu orice avantaj poți obține.* Dimineața atât de devreme vântul era slab, ceea ce era un lucru bun. Rafalele de vânt erau întotdeauna înșelătoare în munți, chiar și pentru un profesionist. Platforma Kestrel îl informa că suflă cu trei kilometri pe oră din stânga lui, o valoare care cerea cincisprezece centimetri ajustare. Întrucât vântul se putea schimba în orice clipă, folosi rețeaua MIL DOT ca să „corecteze” cei 0,3 miliradiani.

Auzi foșnetul cauciucurilor chiar înainte ca farurile albăstrii cu halogen să lumineze deasupra autostrăzii când SUV-ul urcă panta. Mercedesul argintiu era fără îndoială cel al lui Boykin; slavă Domnului că individul nu conducea vreun F-150. Vehiculul venea drept spre el, ceea ce însemna că nu avea nevoie de corectare a direcției, dar tot se mișca cu viteză. Nu avea prea mult timp ca să admire succesul planului său. Fixă ținta în timp ce cobora panta, la fel cum făcuse cu celelalte două vehicule care trecuseră mai devreme dimineața. Inspiră adânc, reținu puțin, apoi expiră, așteptând pauza respiratorie naturală în care plămânii se vor fi golit de aer, relaxându-se și concentrându-se asupra misiunii de moment. Asta făcu mișcarea rețelei vizorului să încetinească de la o orbită la un tremur slab. Chiar cu un sprijin solid, niciodată nu era așa de stabilă ca în filme. Mercedesul ajunse în zona plană și păru să se oprească pentru o clipă atunci când se pierdu perspectiva înaintării. Nu putea vedea șoferul, nu la asemenea distanță

și categoric nu în acea lumină. Ochind imediat în dreapta centrului parbrizului, apăsă încet pe trăgaci.

Urechile lui auziră împușcătura dar creierul abia dacă înregistră sunetul. Singura sa impresie de recul fu imaginea din vizor care se încețoșă scurt când pușca se smuci în sus. Cu toate că trăsese în nenumărați oameni în colțuri nenorocite ale lumii, trupul lui tot intră în modul „luptă sau fugi”, adrenalina inundându-l ca o injecție cu heroină. În trecut ucisese o mulțime de persoane cu aprobarea patriei, dar de data asta apăsarea pe trăgaci însemna să încalce cea mai sacră regulă a societății; tocmai comisese un omor.

Glonțul monolit era un Barnes Triple Shock, făcut din cupru solid și crestat în interiorul micului vârf gol astfel încât să se desfacă la impact în patru petale, ca o floare ucigașă. Era fabricat ca să penetreze adânc animalele mari vânate și funcționa atât de bine încât trupele pentru operațiuni speciale îl adoptaseră în timpul războiului global antiterorism. Când lovi parbrizul aproape vertical al Mercedesului petalele se desfăcură, eliberând un cilindru de cupru cu diametrul de 7,6 mm care tot se mișca mai repede decât majoritatea gloanțelor de pistol la gura țevii. Îl lovi pe Boykin în șaua nasului și continuă în ușoară coborâre zdrobind cartilaje, creier și os și transformându-le într-o pastă. Reteză prima vertebră și ieși prin ceafa arătând aproape la fel ca la intrare, înainte de a perfora pielea tetierei ca să-și termine zborul în capitonajul de spumă al banchetei din spate.

Controlul de viteză al Mercedesului era fixat la nouăzeci și șase de kilometri pe oră când creierul șoferului încetă să mai trimită semnale trupului. Membrele tremurară și se zbătură așa cum fac la majoritatea animalelor și ființelor umane atunci când sunt împușcate în sistemul nervos central, dar ingineria teutonă a SUV-ului ținu roțile drept pe autostradă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când trecu pe lângă poziția lui Reece, el se gândi pentru o clipă că ratase. Dar după ce vehiculul trecu de ridicătură unde accelerase ca să compenseze pentru pantă, trupul fără viață al lui Boykin se aplecă în centura de siguranță și făcu volanul să se rotească brusc spre stânga. Inerția, panta coborâtoare și centrul de greutate ridicat al SUV-ului creară un efect de bulgăre de zăpadă și Mercedesul se dădu peste cap peste roata din dreapta față, ieșind de pe carosabil pe marginea abruptă a șoselei. Sunetul cauciucului și oțelului lovind asfaltul și piatra fu asurzitor, dar numai un singur om îl auzi.

Reece zâmbi pentru prima dată după multe luni și scoase o pungută dintr-un buzunar al hainei. Din ea scoase o hârtie împăturită pe care era un desen și pe spate o listă de nume. Cu un ciot de creion tăie primul nume de pe listă și o puse la locul ei în buzunarul de la piept.

PARTEA I AMBUSCADA

Capitolul 1

Cu trei luni în urmă
Provincia Khost, Afganistan
0200 ora locală

Niciunuia dintre băieții de pe teren nu-i plăcuse misiunea. Acum, la mai puțin de un kilometru de țintă, își îndepărtaseră distragerile din minte și se concentrau exclusiv pe provocarea mortală care îi aștepta. Aruncând o privire la GPS-ul atașat patului puștii și scanând terenul din față, locotenent-comandorul James Reece stabili rapid perimetrul. Lunetiștii urcau deja în puncte înalte iar șefii de echipe i se alăturară lui Reece pentru o ultimă și rapidă actualizare înainte de avansarea finală către obiectiv. Chiar cu toată tehnologia pe care o aveau la dispoziție, lucrurile puteau s-o ia razna într-o clipă. Inamicul era viclean și foarte adaptabil. După șaisprezece ani de război, zicala afgană „*americanii au toate ceasurile, dar noi avem tot timpul*" suna ceva mai adevărat ca la început.

— Ce crezi, Reece? întrebă un bărbat masiv care arăta ca o creatură dintr-o altă lume în camuflajul lui AOR1, armură corporală și cască semisferică Ops Core cu NOD bine fixate.

Reece se uită la cel mai experimentat conducător de trupe al său. Strălucirea verzuie a NOD lumina prin barba de pe fața bărbatului un zâmbet care nu putea fi luat drept altceva decât aspectul încrezător al unui soldat profesionist din forțele speciale.

— E imediat peste dealul ăla, răspunse Reece. Predatorul nu arată că s-ar mișca nimic. Nicio santinelă. Nimic.

Șeful de trupă aprobă.

— Bine, băieți, se adresă celorlalți patru bărbați din cerc. Hai s-o facem.

Se ridicară hotărâți și se mișcară cu atitudinea unor oameni care se simt în largul lor în mijlocul haosului, urcând dealul stâncos ca să-și poziționeze echipele înainte de a aborda ținta.

E prea ușor. Iar gândești prea mult. Nu e decât o altă misiune. Atunci de ce am sentimentul ăsta? Poate e doar din cauza durerilor de cap.

Durerile de cap îl chinuiseră pe Reece în ultimele câteva luni, în final ajungându-se la o vizită la Centrul Medical al Marinei Balboa pentru o serie de teste, înainte de acea misiune. Încă nu primise nicio veste de la doctori.

Poate nu e nimic. Dar poate e ceva.

Reece învățase cu mult timp în urmă că dacă ceva nu părea în regulă atunci probabil nici nu era. O asemenea judecată îl ținuse în viață pe el și pe oamenii lui în cursul multor misiuni.

Totul mersese puțin cam prea ușor cu acel obiectiv: informațiile, deplasarea și infiltrarea, starea curentă a zonei. Și de ce existaseră presiuni din partea autorităților superioare să meargă după acea țintă? Când fusese ultima oară când un comandant de nivel înalt se amestecase personal în procesul de planificare tactică? Ceva nu se potrivea. *Poate e totul bine. Poate e doar durerea de cap. Poate e puțină paranoia. Poate că sunt prea bătrân pentru asta. Concentrează-te, Reece.*

Nu era pentru prima dată când se apropiau de o țintă pe care o suspectau ca posibilă ambuscadă. În acea etapă a războiului, când informațiile indicau o posibilitate mare de ambuscadă, coroborată din surse multiple atât umane cât și tehnice, Reece ar fi bătut la ușă cu un AT-4 termobaric sau câteva focuri de 105 mm dintr-un avion AC-130. Acum era pentru prima oară când tacticile erau dictate de sus, de către oameni care nu erau pe teren. *Concentrează-te la misiune, Reece.*

Încă o verificare cu Centrul Tactic de Operațiuni, o bază avansată de comandă numită și TOC, și o privire pe datele de la Predator. Nimic. Încă o verificare cu echipele de lunetiști. Nimic nu mișca.

Reece ridică ochii spre creasta militară din fața lui. Cu ajutorul NOD putea vedea echipele de asalt pregătite să intre în acțiune. Nu-i vedea pe lunetiști, ceea ce îi provocă un zâmbet meditativ. *Cei mai buni.*

Reece își butonă radioul și deschise gura să dea ordinul de pornire.

Apoi totul se întunecă.

Explozia îl aruncă pe Reece în spate vreo zece metri și îi smulse casca de pe cap, în timp ce întreaga creastă militară din fața lui erupse într-o izbucnire de violență și moarte. Colegi de echipă, prieteni, soți și tați care cu o clipă în urmă reprezentaseră cea mai bună forță de operațiuni speciale care existase vreodată pe lume dispărură în mai puțin de o secundă.

Reece nu-și dădu seama că pe moment fusese inconștient. Durerea din cap îl readuse în luptă înainte ca praful să înceapă să se așeze și reverberațiile exploziei să plutească dinspre dealuri.

Profesionistul din el se asigură imediat că mai avea încă arma. *Verificat.* Urmă o parcurgere mintală a corpului. Toate păreau să se afle la locul lor și să funcționeze.

Știau. De unde? Mai târziu, Reece. Întotdeauna îmbunătățește-ți poziția de luptă.

Ochii îi zburară de jur împrejur căutându-și în zadar casca și setul de dispozitive de comunicare de pe ea; ochii i se adaptau la întuneric, mâinile căutau frenetic până când în final dădură peste ea în praf.

Da. Stai, e prea grea să fie casca mea. Asta pentru că nu e casca ta. E-a altcuiva. Și capul e încă înăuntru.

Chiar și prin întuneric lui Reece îi era clar că se uita la fața vechiului său prieten și coleg, bărbatul masiv cu barba mare și zâmbet încrezător, iar capul nu mai era atașat de corp. Reece nu-și putu opri lacrimile, dar și le șterse repede. *Concentrează-te. Nu-i timp de jelit. Folosește toate avantajele tehnice și tactice. Verificat.* Reece desfăcu chingile, lăsând capul prietenului lui să cadă pe pământ, și își puse repede casca pe propriul cap. Miraculos, NOD încă funcționau. Operatorul radio era cu fața în jos, la douăzeci de metri distanță. Reece își dădea seama după poziția contorsionată a corpului că era mort. Mișcându-se repede în lateral, Reece îl întoarse, verificându-i respirația și pulsul, deși știa că șrapnelul care intrase prin ochiul drept și ieșise prin laterala capului îl ucisese instantaneu. Scoțându-i casca, smulse radioul MBITR și căștile ca să restabilească comunicarea cu sprijinul aerian și TOC.

Pe deal nu mișca nimic. Părea că sabia morții trecuse peste întreaga trupă. Reece auzi zgomot de pași în spate și se întoarse, cu arma ridicată și laserul infraroșu activat, în căutare de pericole. Își controlă imediat pușca M4 de 5.56 mm când îi recunoscu pe trei dintre operatorii lui alergând spre el din pozițiile lor retrase de siguranță.

Tentația de a alerga în sus pe deal era puternică, dar un alt gând se afla în fruntea tuturor celorlalte: *câștigă lupta.*

Cei trei își găsiră noi poziții de siguranță fără să spună un cuvânt, formând un perimetru restrâns în jurul liderului lor.

Reece își alungă din minte măcelul și moartea. Era momentul să acționeze.

— SPOOKY Patru Șapte, aici SPARTAN Zero Unu, rosti Reece în radio în timp ce se uita pe graficul grilă de referință atașat pe braț. Cer misiune de foc asupra clădirii D3. Cu 105. Distrugere totală.

Purtat la fel ca o brățară a unui fundaș de fotbal, GRG oferea o imagine aeriană care îi permitea să coordoneze și să manevreze trupele care foloseau același grafic.

— Recepționat, Zero Unu. Șase minute.

Avionul AC-130 așteptase la zece minute distanță ca să nu trădeze în liniștea nopții afgane atacul care urma.

— Terminat – RAZOR Doi Patru, RAZOR Doi Patru. Solicit QRF și evacuare medicală din poziția mea, ECHO Trei. Stați departe de versanți. Avem personal rănit de IED îngropate.

Într-o transmisie radio niciodată nu se menționează morții.

— Recepționat, Zero Unu. Mergem la o recuperare de urgență pe ECHO Trei. Zece minute.

Aeronavele forței de reacție rapidă erau două elicoptere CH-47 ocupate de câte cincisprezece rangeri.

— MAKO, zise Reece în căști, ceva nou de la Pred?

— Nimic, Zero Unu. Nimic nu mișcă în zona țintei.
— Înțeles.
Reece își îndreptă atenția asupra celor trei operatori rămași.
— Pe cine mai avem? întrebă.
— Domnule. Sunt Boozer. Îi am cu mine pe Jonesey și pe Mike. Ce dracu' s-a întâmplat?
— Ambuscadă. Știau că venim. Ticăloșii. Avem atac din aer la aproximativ cinci minute și QRF pe drum.
— Domnule, le-am spus dracului că e o ambuscadă. Ce pizda mă-sii! Totuși e al naibii de sigur că nu ne așteptam la așa ceva. Mai e cineva în viață?
— Nu sunt sigur. Hai să aflăm.
— Înțeles, domnule. Dar ușor. Ar putea fi sute de IED sau mine îngropate pe aici.
— Jonesey, tu și Mike rămâneți aici să aduceți aripile. Boozer și cu mine mergem să căutăm supraviețuitori. Boozer, stai la aproximativ cincisprezece metri în spatele meu. Pune piciorul numai unde îl pun eu. O să urcăm încet. TOC spune că nu mișcă nimic de cealaltă parte a dealului, dar fii atent.
— Am înțeles, Reece.
— Hai.
Cei doi urcară împreună panta, cu toate că versant de munte ar fi fost un termen mai potrivit. Terenul era abrupt și stâncos, la altitudine, iar cele optsprezece kilograme ale armurii și echipamentului făceau înaintarea lentă, mai ales când suspectezi că zona e minată.
— SPOOKY, ne deplasăm din ECHO Trei la ECHO Opt. Tot ce se află la nord de deal este țintă legitimă.
— Înțeles, Zero Unu, tot nu mișcă nimic.
Ciudat.
— Am recepționat.
Reece și Boozer urcară încet dealul, prin aerul greu de miros de cordită, sânge, praf și moarte. Mișcare la stânga.
— B, văd mișcare. Nu te grăbi. Continuă să mă urmezi, șopti Reece în radio. Boozer răspunse bătând de două ori în microfon, ceea ce însemna *am înțeles.*
Reece se deplasă în direcția mișcării și a ceea ce acum identifica drept un geamăt. Donny Mitchell, unul dintre cei mai tineri membri ai echipei lui Reece, zăcea printre stâncile din estul Afganistanului. Îi lipsea corpul de la talie în jos; întinse mâna spre Reece.
— I-am prins, domnule? zise Donny slab. Încă mai am pușca.
— Așa e, băiete. Așa e. Vin întăriri aeriene. O să-i prindem.
Reece se așeză lângă Donny și îi legănă capul în brațe. Când primele 105-uri începură să lovească complexul, Reece prinse urma

unui zâmbet pe buzele lui Donny în timp ce aluneca spre Valhalla.

Reece ridică ochii și îl urmări pe Boozer cum își croiește drum încet pe versantul stâncos. În spatele lui Boozer, Reece mai întâi auzi apoi văzu cele două 47 negre începându-și coborârea în valea spre care îi ghidau acum Jonesey și Mike.

O să facem praf din aer complexul ăsta și apoi o să intrăm cu trupele de elită ca să desfășurăm o evaluare a pagubelor în luptă și să exploatăm sensibil locul.

Abia atunci gravitatea a ceea ce tocmai se petrecuse începu să se facă simțită.

Mi-am pierdut echipa. E responsabilitatea mea.

Pentru a doua oară în acea noapte ochii lui Reece începură să se încețoșeze. Habar n-avea cât de rău avea să devină totul.

Capitolul 2

Baza aeriană Bagram
Bagram, Afganistan

Reece se trezi pe spate, cu vederea tulbure, clipind ca să-și limpezească ochii și să-și domolească bubuiturile din cap.

Unde mă aflu?

Mișcând capul încet în încercarea de a înlătura pânzele de păianjen, ochii i se concentrară pe un tub care îi ieșea din braț și deveni conștient de ceva legat peste gura și nasul lui.

Perfuzie. Mască de oxigen. Spital.

Reece încercă să se ridice în coate, dar fu oprit brusc de o durere orbitoare în cap.

— Reece… Reece… Ușor, amice. Ușor.

Reece recunoscu imediat vocea. Boozer.

— Doctore, se ridică! strigă Boozer pe coridor.

În prezent locul arăta foarte diferit față de corturile spitalelor de campanie de la începuturi. Dacă n-ai ști că te afli tot în Afganistan, ai crede că ești în America la un centru medical al Marinei, Bethesda sau Balboa. Singurul lucru care trăda faptul că era în mijlocul unei zone de război era zumzetul continuu al generatoarelor diesel care furnizau o temperatură controlată 24/7 an după an.

Asta se întâmplă când lupți într-o țară mai mult de cincisprezece ani.

Reece își trase masca de oxigen și privi spre prietenul lui.

Boozer era tot în echipamentul de camuflaj, murdar, puturos, cu pete albe de sare străbătând mizeria afgană după toată transpirația misiunii din timpul nopții, dar în afară de asta părea teafăr. Boozer era unul dintre acei indivizi care scapă mereu fără vreo zgârietură. Îi lipseau armura și armele, dar Reece știa că probabil avea un pistol ascuns undeva asupra lui.

— Ce s-a întâmplat? Cum am ajuns aici?

Boozer trase aer în piept, încercând să nu lase expresia de tristețe profundă și o urmă de milă să-i treacă peste față, dar eșuând mizerabil.

— Reece, NCIS e deja aici. Mi-au cerut să nu-ți spun niciun cuvânt. Oricum, să-i ia dracu'. Bineînțeles că o să-ți spun.

NCIS?

— E de rău, Reece, continuă Boozer. Care e ultimul lucru pe care ți-l amintești?

Ochii lui Reece se îngustară în timp ce căuta prin depozitele memoriei.

— Eram pe creasta dealului, venea atacul aerian, QRF și CASEVAC[2] erau pe drum… Glasul i se stinse: îl țineam pe Donny.

— Da, confirmă Boozer. Așa e. Apoi toată valea a explodat. Ne-au ademenit acolo, Reece. Ceva mai elaborat decât am văzut până acum. Știau exact ce urmează să facem după ce a explodat versantul. Știau că o să radem complexul și că o să chemăm cavaleria pentru răniți și morți. Toată valea, poziția noastră precisă în punctul vizat, era aranjată ca să sară în aer. Știau unde vor ateriza elicopterele și ne-au copt-o. Linie-unu și-a lăsat trupa și a decolat, iar când a venit linie-doi au declanșat. Al doilea elicopter și toți soldații, domnule. I-au prins pe toți.

Ochii lui Reece rămaseră fixați pe Boozer.

— Jonesey și Mike? întrebă, știind deja răspunsul.

Boozer clătină din cap.

— Îmi pare rău, Reece. Am vrut să mă asigur că știi înainte să ajungă aici tipii de la NCIS. Am un presentiment urât în legătură cu clovnii ăia. Ce e ciudat e că întrebările lor nu au fost despre misiune. Au fost despre *tine*.

O expresie confuză trecu peste fața lui Reece, repede înlăturată.

— Despre *mine*?

— Cred că vor un țap ispășitor. E doar părerea mea, Reece. Ține-te tare. Nu face nicio greșeală. Am fost obligați de superiori la misiunea asta. Ei ne-au dictat tactica. Nenorociții ăia ar trebui investigați. Ei ne-au impus tactica, din siguranța sediului. Să-i ia dracu'.

Boozer avea un fel anume de a vorbi. Nu îndulcea nimic, întotdeauna făcea cele mai oneste evaluări. Ca lider, Reece asta cerea. Asta le datora trupelor și superiorilor ierarhici. Întotdeauna să faci cea mai onestă evaluare. Așa se construiește încrederea ca lider în luptă. Fără încredere nu există nimic.

Oamenii tăi au avut încredere în tine, Reece. Iar acum sunt morți. Concentrează-te. Ceva nu e în regulă. Ceva pur și simplu nu e în regulă.

Capitolul 3

— Locotenent-comandor Reece, se auzi un glas de pe coridor, mai degrabă o declarație decât o întrebare.

Boozer se uită la Reece cu o expresie care îi spunea comandantului că ăsta e ticălosul despre care vorbeam.

— Eu sunt, răspunse Reece, ridicându-se pe patul de spital.

— Salutare, sunt agentul special Robert Bridger de la NCIS, zise el, intrând în salon și salutându-l din cap pe Boozer și în același timp prezentându-și acreditările lui Reece.

Tipilor ăstora le place să-și etaleze acreditările, gândi Reece în sinea lui. Se întrebă dacă ei știau că restul militarilor considerau că nu erau decât niște inși care nu putuseră pătrunde în FBI sau CIA și nici nu avuseseră tupeu să devină polițiști de stradă, așa că aleseseră să se ascundă în NCIS pentru o carieră în care să aresteze puștii de optsprezece ani din Marină care ieșeau pozitivi la testele lunare de droguri.

Chiar și denumirea lor era înșelătoare. Deși începea cu N de la Naval, NCIS nici măcar nu făcea parte din forțele navale. Era mai degrabă o instituție federală de impunere a legii înțesată de agenți speciali-civili concentrați pe investigarea personalului naval. Nimeni nu-i plăcea prea mult.

Boozer se ridică în picioare și, deși i se adresa lui Reece, se uita fix în ochii agentului Bridger.

— Ne vedem mai târziu, domnule. O să fiu pe aproape dacă ai nevoie de mine.

Ieși din salon, lăsându-l la dispoziția polițistului federal și a șefului lui.

Reece își coborî picioarele pe o parte a patului, regăsindu-și încet-încet echilibrul. Uitându-se la braț, își scoase perfuzia, apoi se ridică în picioare înainte de a-i întinde mâna bărbatului mai scund. Agentul Bridger părea simpatic și din câte știa Reece el nu-și făcea decât meseria. Bridger zâmbi și strânse mâna întinsă.

Polițistul bun, gândi Reece.

Bridger era îmbrăcat în „uniforma” celor care nu purtau uniforme într-un teatru de război, pantaloni cafenii bine călcați și obligatoria cămașă verde-oliv stil safari, închisă cu nasturi până la gât și completată cu epoleți, plus bocanci de luptă bej, curați. Reece se întrebase întotdeauna pentru ce erau epoleții. La curea ieșea în evidență SIG Sauer-ul lui de .40 tip P229 într-o teacă din piele neagră uzată, probabil datorită frecventelor ridicări zilnice de la birou pentru cafea.

— Dacă vă simțiți în stare, domnule comandor, avem câteva întrebări despre misiune. Sunt convins că înțelegeți. Vrem doar să clarificăm totul cât de curând posibil și să vă puteți întoarce la oamenii dumneavoastră.

Sau la ce a mai rămas din ei, gândi Reece.

— Puțin cam repede, nu-i așa? întrebă, privind în jur salonul de spital.

— Păi, e ceva important, domnule. Trebuie să găsim răspunsurile la câteva întrebări pentru D.C. cât putem de repede.

Reece încuviință, resemnat să-și asume vina pe care știa că o avea. Întotdeauna crezuse că atunci când ești lider împărtășești succesul, dar îți asumi eșecul, iar dacă ai succes meritul îl împingi mereu spre băieții din subordine. Ei îl merită cel mai mult. Acum era vorba de un eșec total. Eșecul lui.

— Vă deranjează dacă mă schimb? întrebă Reece.

— Nicio problemă, domnule comandor. Aștept afară.

Reece inspiră adânc și studie camera. Nu era una pe care să te aștepți s-o găsești în Afganistan. Modernă și sterilă, contrasta puternic cu lumea de dincolo de ușile ei. Singur cu gândurile lui, Reece, mai trase o dată aer în piept și își localiză hainele, uniforma de camuflaj pătată de transpirație și sânge. Ridică helanca Crye Pro și frecă între degete materialul îmbibat de sânge, întrebându-se căruia dintre oamenii lui îi aparținea.

Reece știa că dacă ar fi pățit ceva cu adevărat grav ar fi fost la ER, care se afla într-o aripă diferită a spitalului, dincolo de un alt set de uși și mereu pregătită pentru inevitabilul următor val de răniți, care devenise un eveniment mult prea frecvent în luptele contra insurgenților. Armele și armura lui dispăruseră. Desigur Boozer avea grijă de ele.

— Gata, zise Reece ieșind din salon.

— Bine, răspunse omul de la NCIS.

De data asta nu mai era singur. Era flancat de un polițist militar înalt dar gras, în uniformă, purtând un pistol Beretta 92F într-o teacă curată din material sintetic. Cum ajunsese incomoda armă de 9 mm de fabricație italiană să înlocuiască Coltul 1911A1 de .45 ca pistol oficial în forțele armate ale Statelor Unite, Reece nu putea decât să presupună.

Grozav, alți polițiști falși, gândi el.

Reece își potrivi pasul cu agentul Bridger și străbătură coridorul spre ieșire. Duetul nu putea fi mai diferit. Bridger era cu vreo treisprezece centimetri mai scund decât Reece cel de 1,83 m. Pantalonii lui curați și cămașa nu aveau pete de transpirație, pământ, praf, murdărie și sânge ca ale lui Reece. Fața lui proaspăt bărbierită și palidă oferea un contrast puternic față de a bărbatului mai înalt, cu

tuleiele ieșind prin pielea bronzată și aspră a cuiva care și-a petrecut mai toată viața în afara zidurilor unui birou.

Reece și însoțitorii lui trecură prin cele două rânduri de uși duble care separau lumea medicală de praful afgan care, oricât de mult pietriș continua să aducă armata americană, pătrundea peste tot. În soarele arzător Reece strânse din ochi și și-i feri cu mâna, dându-și seama că nu avusese timp să arunce o privire la ceas și din nu se știe ce motiv crezuse că era încă noapte. Reece aproape că se împiedică atunci când o durere de cap mai rea decât oricare până atunci îl lovi. Înainte să poată reacționa, dispăruse. Ce *sunt chestiile astea*? Pe când ochii lui Reece se adaptau la lumină, Bridger făcu semn spre un buggy cu patru faruri, o versiune militară a mașinuței de golf. Bridger urcă pe scaunul șoferului iar Reece pe locul din față. Tăcutul lor polițist de „securitate" se așeză în spate și porniră spre ceea ce Reece presupunea că ar fi sediul birourilor NCIS.

Se amestecară în agitația normală a activităților zilnice de la Baza Aeriană Bagram, soldați deplasându-se spre vehiculele lor și pregătindu-se pentru patrulare alături de forțele aliate afgane, aviatori schimbând turele pe aerodrom, șirul de contractori militari și civili formându-se la popotă. O altă după-amiază de miercuri într-o zonă de război.

Parcurgând Strada Disney, Reece nu avu cum să nu clatine din cap văzând ofițerii care trebuiau să răspundă la saluturi la fiecare cinci pași când treceau pe lângă soldații subordonați. Chiar și într-o zonă de luptă, unii gradați considerau necesar să păstreze acel decor cazon. Îl făcea să aprecieze uniforma neutră pe care o purta; nu avea grade, ceea ce însemna că nu trebuia să răspundă la cincizeci de saluturi în drum spre PX{3} sau sala de antrenament.

Bridger încetini vehiculul și trase în fața unei clădiri rămase din timpul invaziei rușilor în Afganistan în 1979. Exteriorul era găurit de gloanțe – dacă din timpul ocupației rusești sau din actualul conflict era imposibil de spus. În mod curios, lui Reece i se părea că ar fi fosta închisoare rusească. *Potrivit.*

Bridger îl lăsă pe polițist afară și deschise drumul, intrând în clădire și urmând un coridor mărginit de birouri, fiecare cu câte un agent îmbrăcat similar tastând sau mormăind la telefon. Reece observă totul, notând în ce parte se deschideau ușile, care birouri aveau ferestre, care agenți erau înarmați, până când Bridger se opri la ultima ușă de la capătul holului.

— Vă rog așteptați aici, domnule, spuse el înainte de a se strecura înăuntru.

Reece rămase singur, presupunând că probabil era urmărit de camera video minusculă care supraveghea holul. Se uită pe pereți la afișele BOLO, Be On the Look-Out, fiți cu ochii-n patru. Majoritatea

prezentau foști lucrători afgani care făceau munci considerate prea de jos pentru americani, anume golirea toaletelor care se coceau zi de zi în căldura verii afgane. Reece considerase mereu că ei erau una dintre cele mai bune surse de informații pentru insurgenți, fiindcă intrau prin toate colțurile bazei de mai multe ori și furnizau scheme corecte pentru atacurile cu mortiere și rachete.

Ușa se deschise din nou și agentul Bridger îi făcu semn lui Reece să intre. Nu era o încăpere mare, cu toate că Reece observă imediat că nu existau ferestre și nici vreun alt punct de acces. Așezat la o masă pliantă dreptunghiulară stătea un bărbat care nu îi întinse mâna, dar se prezentă drept agentul special Dan Stubbs în timp ce îi arăta insigna și o legitimație. *Polițistul rău.*

Reece luă loc în fața agentului Stubbs, iar Bridger se alătură celui care evident îi era superior. Stubbs aranjă ostentativ câteva documente înainte să-și dea jos de pe nas ochelarii de citit și să se adreseze militarului SEAL pe care îl chemase acolo, vrând în mod evident să arate cine din cameră deținea puterea.

În acea cameră era mult mai întuneric decât pe coridor sau în birourile adiacente. Ochii lui Reece se adaptară din nou în timp ce analiza degajat încăperea. În fața agentului Stubbs se afla un teanc mare de documente și alături un aparat de înregistrare cu microcasetă. Într-un colț era instalată o cameră video montată pe un trepied, dar nu părea să înregistreze.

Agentul Stubbs era unul dintre acei indivizi care putea avea patruzeci sau șaizeci de ani. Părul îi era ras, așa că era greu de spus exact ce culoare avea. Bărbia dublă era suficient de pronunțată ca să fie observată și, cu toate că nu se ridicase în picioare, era evident că avea o burtă neîntâlnită la cei obișnuiți cu antrenamentele fizice zilnice. Purta un tricou polo negru sub un sacou de culoare închisă ieftin. Ceva din atitudinea lui sugera un trecut militar, însă Reece era sceptic în privința a ce tip anume.

— Comandor Reece, începu el cu un ton oficial în timp ce împingea o hârtie peste masă, înainte de toate, vă rog să luați la cunoștință drepturile pe care le aveți și să semnați.

Reece știa că nu trebuie să semneze niciodată ceva pentru un agent federal fără un avocat prezent. De asemenea știa și că oamenii lui erau morți și că era responsabilitatea lui. Semnă hârtia și o împinse înapoi.

— Nu înregistrăm video acest interviu, domnule comandor.

Prima minciună, se gândi Reece în timp ce încuviința. Reece știa că acea cameră video oprită din colț era de decor, la fel ca și microcasetofonul de pe masă. Întregul interogatoriu era înregistrat audio și video de un microfon și o cameră ascunse undeva în încăpere. Camera de decor era acolo pentru a face subiectul să se simtă în largul

lui, în timp ce înregistrarea pe microcasetă avea să fie folosită din când în când pentru declarații „neoficiale”, clauză care, desigur, nu exista.

— Voi începe înregistrarea pentru documentele mele, dacă nu vă deranjează, continuă grasul.

Reece încuviință iar, mai mult ca să urmeze indicațiile scenariului decât ca să-și dea consimțământul pentru înregistrare.

Stubbs porni ostentativ casetofonul și îl așeză la loc pe masă.

— Agent special Daniel Stubbs din Serviciul de Investigații Criminale al Marinei. Ora – se uită la ceasul analogic – 12:56 p.m., miercuri, 14 iunie 2017. Mă aflu în prezența agentului special Robert Bridger pentru intervievarea locotenentului-comandor James Reece, comandant de trupe SEAL, Echipa Șapte, în legătură cu misiunea numărul 644: Sabia lui Odin. Comandor Reece, prezentați-ne evenimentele legate de Sabia lui Odin.

Reece începu de la primirea misiunii și trecu prin procesul de planificare. Fusese un TST, țintă sensibilă la timp, ceea ce însemna că era o oportunitate de moment care cerea o acțiune imediată. Informațiile veniseră dintr-o singură sursă, ceea ce în mod normal ar fi descalificat-o și nu ar fi fost luată în considerare decât după cercetări complete. Reece își valida întotdeauna informațiile din surse neasociate: două HUMINT asociate cu o SIGINT. Metode tradiționale și tehnice suprapuse pentru a asigura că ținta este reală și nu o entitate care se folosește de America pentru a-și rezolva o ranchiună personală sau politică. Când Reece insistase pe lângă eșalonul superior ierarhic, i se spusese în termeni lipsiți de echivoc că aceea era o informație de nivel național, ceea ce reprezenta codificat faptul că el nu era autorizat să știe de unde provenea. Reece avea acces la informații Top Secret și Informații Considerate Sensibile, adică putea fi introdus în Programele cu Acces Special în limitele în care era necesar să fie informat. După părerea lui Reece, să-și ducă oamenii la luptă era categoric ceva pentru care trebuia să fie informat.

Echipa lui Reece operase plecând de la o bază înaintată din Khost, la granița cu Regiunile Tribale Administrate la Nivel Federal din Pakistan, în apropiere de orașul Miram Shah, focar al activităților insurgente și sanctuar pentru teroriști și activatorii lor. După atenția atrasă de uciderea lui Osama bin Laden în Pakistan, operațiunile dincolo de graniță erau o raritate și inamicul o știa. În acea misiune ordinea de zi o constituia stabilirea în Khost, dezvoltarea unei rețele locale de informații, lucrul cu forțele națiunii aliate și atacul rutelor pe care se făcea trafic de persoane, arme și droguri între Afganistan și Pakistan. Din acel motiv sunase alarma când apăruse acea TST; nimeni nu cunoștea regiunea mai bine decât Reece și echipa lui. Lucraseră acolo în ultimele cinci luni. Niciuna dintre rețelele lor de informații

umane sau tehnice nu indicaseră un complex al talibanilor în zona lor de operațiuni. Talibanii erau prea inteligenți pentru așa ceva. Conducătorii lor puteau să trăiască și să-și dirijeze operațiunile fără teamă de consecințe de pe partea pakistaneză a graniței. Ceva nu era în regulă.

Reece nu pomeni de apelul lui către locotenent-colonelul Duke Bray, comandant în cadrul Forțelor Speciale Terestre pentru Grupul Operativ din care făcea parte unitatea lui Reece. Duke Bray era o legendă a Forțelor Speciale și cel mai bun soldat pe care puteai spera să-l întâlnești vreodată. Fusese printre primii în Afganistan după 11 Septembrie 2001, făcând parte dintre faimoșii Triple Nickel din Al Cincilea Grup de Forțe Speciale care călăriseră în sprijinul ofensivei Alianței Nord-Atlantice, reocupând Kabulul în câteva zile în loc de câteva luni cum preziceau analiștii de acasă. Drumurile lui și ale lui Reece se încrucișaseră de multe ori în ultimii ani și amândoi aveau cel mai mare respect unul față de altul. Într-o video teleconferință privată securizată, Reece putea fi cât de direct dorea cu omul pe care îl considera atât prieten cât și mentor.

„Ce dracu, domnule?” întrebase Reece când se aflau amândoi în spatele ușilor închise în fața calculatoarelor.

„Știu, Reece. E o porcărie. N-am mai văzut așa ceva, mă rog, nu în ultima vreme. Am spus la CJSOTF să se ducă dracului și că noi nu facem asta. Nebunia e că nu oamenii lor de la informații presează lucrurile. E o informație de nivel național și știi și tu ce înseamnă asta.”

Reece știa că însemna CIA și informație de nivel strategic, nu tactic așa cum erau cele folosite de ei pe teren. Trebuia să fie vorba de ceva important dacă ajunsese la ei atât de repede de la nivelul superior.

„Reece, am apelat la câteva favoruri la Langley ca să văd dacă mă pot prinde despre ce vorbim. N-a auzit nimeni nimic. Ție cum ți se pare obiectivul ăsta?”

„Mi se pare grozav. De asta îmi pun întrebări. N-am mai văzut ceva atât de minuțios planificat de atât de sus. Și nici măcar nu am auzit despre individul-țintă, dar cu siguranță există o mulțime de date care să susțină faptul că este un jucător serios cu legături în ISI din Pakistan”, spusese Reece, referindu-se la serviciul de informații pakistanez.

„Stevens ce a avut de spus?” întrebase Reece despre colonelul care comanda CJSOTF cu un nivel deasupra lui Bray.

„Îl știi pe Stevens, e un ofițer destul de bun. Vrea să facă ce e corect, dar e un carierist. Spune că i s-a garantat personal de la Tampa că e o misiune de înaltă prioritate care trebuie să aibă loc în noaptea asta.”

Tampa însemna sediul central atât al Comandamentului Central însărcinat cu operațiunile armatei SUA în Orientul Mijlociu, cât și al Comandamentului pentru Operațiuni Speciale, care deținea conducerea tuturor operațiunilor speciale din lume.

„Mă întreb cine a garantat”, cugetase Reece cu voce tare.

„Nu-mi place asta, Reece”, continuase Bray clătinând din cap. „Mi-aș dori să fiu acolo cu tine, comandor, dar o să mă asigur că ai la dispoziție toate dotările Grupului Operativ în noaptea asta. Operațiunea ta va fi singurul joc din oraș.”

„Mulțumesc, domnule. Un AC-130 dedicat nouă și un Pred cu Hellfires ar fi binevenite.”

„Oamenii mei ți le-au repartizat deja.”

„Am înțeles, domnule. Hai să trecem la treabă. Mulțumesc pentru susținere.”

„Noroc, domnule comandor.”

Spre surprinderea lui Reece, agentul Stubbs nu insistă asupra ciudățeniilor originii informației. Aproape ca și cum n-ar fi reprezentat o problemă.

Interesant.

Chiar dacă îi era greu, Reece relată evenimentele petrecute odată ajunși pe teren. Infiltrarea. Rapoartele care nu indicau nicio mișcare la țintă. Exploziile. Moartea.

Când termină, prima întrebare a lui Stubbs nu fu despre misiune. Luă în schimb o foaie din teancul din fața lui și o împinse peste masă spre Reece.

— Este din e-mailul dumneavoastră, domnule comandor? întrebă.

Reece nu făcu nicio încercare să atenueze furia din ochii lui când se uită la agentul Stubbs și apoi la agentul Bridger care părea iritat.

— Poate o întrebare mai bună ar fi de ce dracului îmi citiți voi e-mailurile mele personale?

— Vă întreb din nou, domnule comandor: este din e-mailul dumneavoastră?

Una dintre primele reguli la un interogatoriu este ca întotdeauna să știi răspunsul la o întrebare înainte de a o pune, iar acesta fără îndoială nu era un interviu; era un interogatoriu.

— Este corespondență personală între mine și soția mea.

— Nu numai cu soția dumneavoastră, domnule comandor, ci și cu membri ai instituțiilor academice despre operațiunile militare desfășurate în prezent în Afganistan.

Reece abia se stăpâni să nu-și dea ochii peste cap.

— Vă referiți la dr. Anna Scott de la Școala Postuniversitară Navală și dr. David Elliot de la Johns Hopkins? Experți în domeniul insurgenței și relațiilor internaționale?

— Ce înseamnă această frază subliniată de aici? întrebă Stubbs,

ignorând întrebarea și indicând o secțiune a e-mailului printat din fața lui Reece. Zice „Mă întreb dacă scopurile tactice susțin măcar viziunea noastră strategică națională."

— Înseamnă exact ce zice.

— Și asta de aici? întrebă din nou agentul Stubbs. Să vă citesc eu, i-ați scris Annei Scott în 9 aprilie, citez; „Astăzi n-aș putea lansa o misiune de prindere a unui pieton nedisciplinat cu cantitatea și calitatea informațiilor cu care am invadat Irakul." Am încheiat citatul.

— Ei bine, Stibbs, începu Reece pronunțând intenționat greșit numele anchetatorului, Anna Scott îmi este prietenă bună și una dintre cele mai valoroase autorități mondiale în materie de insurgență și contrainsurgență. Și-a petrecut cea mai mare parte din viață pe teren, cufundată în complexitățile revoluției, spre deosebire de cei care dictează de fapt politicile.

Mâna lui Stubbs se întinse spre casetofon și apăsă butonul de oprire. Reece știu imediat ce urma.

— Comandor Reece, neoficial, care este relația dumneavoastră cu dr. Scott?

Incredibil.

— Strict profesională, Stibbs. Ar trebui să știți asta dacă mi-ați citit toate e-mailurile personale.

— Înțeleg, – apăsă din nou butonul de înregistrare – și cum explicați promovarea activă a asasinatelor, ca ofițer activ?

— Despre ce vorbiți? întrebă Reece nevenindu-i să creadă.

— În 2014 i-ați scris doctorului David Elliot și i-ați sugerat, în calitate de ofițer, asasinatele bine țintite drept politică guvernamentală viabilă, ceea ce înseamnă o încălcare a Codului Uniform al Justiției Militare{4}.

Reece se uită de la unul la altul la cei doi agenți NCIS așezați în fața lui. Aproape că ar fi fost comic dacă n-ar fi fost atât de serios.

Reece avusese multe discuții cu experți în domeniul războiului. Considera că era de datoria lui ca ofițer să își studieze constant profesiunea, să reziste gândirii de turmă, să pună sub semnul întrebării presupunerile, să caute cele mai informate persoane posibil în domeniu, ca să se asigure că pleacă la luptă cât mai bine pregătit și echipat posibil. Datora asta oamenilor de sub comanda lui. Le-o datora familiilor lor, misiunii și țării.

— Am terminat cu discuția asta cu doi idioți. Pot să plec?

— Nu vă faceți încă planuri să plecați acasă, spuse Stubbs, lăsându-se pe spate în scaun și expunându-și secțiunea mediană bine hrănită. O să ne ia ceva timp să facem ordine în încâlceala asta. Oficial sunteți sub investigație pentru activități subversive, dezvăluire de informații sensibile și încălcarea articolului 13: comportament nepotrivit pentru un ofițer.

Stubbs recită totul fără prea multă emoție, ca și cum ar fi fost pe pilot automat.

Reece se ridică încet. Bridger părea că ar fi preferat să fie oriunde altundeva decât acolo unde se afla acum. Stubbs puse e-mailurile înapoi în teanc. În timp ce se ridica, mâna lui Reece se duse instinctiv spre șoldul drept, unde purta întotdeauna pistolul SIG P226 de 9 mm. Nu putea să nu se gândească că dacă ar fi fost în urmă cu o sută cincizeci de ani, guvernul ar fi trebuit să caute doi noi agenți federali.

Capitolul 4

Dr. Peter O'Halloran radia încrederea unui om în topul profesiei sale. În săptămânile care urmaseră după 11 Septembrie 2001, dr. O'Halloran cedase frâiele prosperului său centru de chirurgie a coloanei vertebrale echipei de chirurgi și se alăturase armatei ca să facă ceea ce simțea că era datoria sa.

Ca unul dintre cei mai buni specialiști din țară în coloana vertebrală, Peter operase pe oricine de la atleți profesioniști aflați în vârful carierei lor până la politicieni în căutarea unui răgaz de la constanta durere nervoasă. Știa că în acel război vor fi oameni grav răniți și voia să-și pună la treabă marele său talent ca să-i țină pe acei oameni în viață. Se făcu repede o dispensă pentru a evita restricțiile de vârstă și, spre supărarea soției și copiilor, dr. Peter O'Halloran se pomeni curând locotenent-colonel O'Halloran, în rezervă, care petrecea mai mult timp în uniformă în Irak și Afganistan decât în clinica lui din La Jolla, California.

Trecuseră doar două zile de la ambuscadă și interogatoriul care urmase, dar fizic Reece era pregătit să părăsească spitalul. I se ceruse să treacă să vorbească cu dr. O'Halloran înainte să plece definitiv, iar la externare asistenta responsabilă pe schimb îl conduse în cabinetul chirurgului. O'Halloran îl salută cu căldură și îl invită să ia loc. Doctorul își roti scaunul cu fața la un calculator și selectă un fișier înainte de a întoarce ecranul astfel ca Reece să poată vedea mai bine. Apoi aduse pe ecran o imagine care era evident o scanare cerebrală. Lui Reece îi aminti numaidecât de imaginile alb-negru ale imagisticii frontale în infraroșu (FIR) care se folosea pe câmpul de luptă, cu strălucirea ei albă care prezenta tridimensional relieful pe un fundal negru. Doctorul se folosi de mouse ca să aducă cursorul la o pată albă de pe imagine.

— Doi dintre oamenii tăi au ajuns aici răniți. Ne-am luptat din răsputeri să-i salvăm, dar rănile lor erau prea grave. Ca parte a evaluării inițiale, am făcut tomografii ca să determinăm extinderea traumelor lor cerebrale și, în afară de o cantitate semnificativă de șrapnel, am găsit asta. Aici este scanarea CT pe care am făcut-o creierului subofițerului Morales. Vezi asta? Arătă o pată albă pe ecran: Este o masă anormală care nu are legătură cu traumatismul. Patologul care a făcut autopsia crede că este un oligodendrogliom, o tumoră malignă rară pe creier. Laboratorul o să confirme sau o să infirme suspiciunea, dar el își cunoaște meseria și eu sunt de acord cu evaluarea lui pe baza imagisticii.

Apăsă cu mouse-ul și o a doua imagine apăru pe ecran.

— Aici este creierul locotenentului Pritchard. După cum vezi, el are o tumoră mai mică dar similară. Și eu și patologul credem că este de același tip.

Aduse o a treia imagine.

— Ăsta este creierul tău, James. Nu avem cum să știm cu siguranță, însă formațiunea din creierul tău pare să fie similară ca dimensiune și formă cu cea a oamenilor tăi. Dacă am fi în Statele Unite te-aș chema pentru o biopsie, dar nu putem face asta aici.

Lui Reece i se uscă gura și dintr-o dată îl cuprinse o dorință copleșitoare de a fi alături de soția și fiica lui.

— Nu vreau să intri în panică, James. Ar putea fi o mulțime de lucruri, iar malignitatea este doar unul dintre ele.

— Ce? se bâlbâi Reece. Cât… cât de rară e, doctore? Mi se pare o nebunie ca trei bărbați de vârsta noastră să aibă tumori pe creier.

— Extrem de rară, James. Incidența acestui tip de tumoră este de circa 0,3 la suta de mii. Cam numai două procente din tumorile cerebrale sunt de acest tip. Hai să presupunem că a ta este de alt tip, atâta timp cât nu o putem confirma aici. Dar ca doi oameni din aceeași echipă, ambii la douăzeci de ani, să aibă același tip de tumoră… O'Halloran clătină din cap: Probabilitatea e astronomică. Tu și oamenii tăi ați fost expuși la vreun agent chimic sau biologic? Ați fost în vreo uzină nucleară, ceva de genul ăsta?

— Nu, din câte știu. Adică, prima dată când am invadat Irakul au fost câteva amenințări chimice și biologice, dar Pritchard probabil era la liceu pe atunci. Și din câte știu eu doar astea au fost, amenințări. O echipă a fost atacată cu ceva asemănător gazului de muștar, dar nu în apropierea zonei în care operam eu. În perioada cât cei doi au fost împreună, nimic neobișnuit.

— Hmm, bun, mai gândește-te și dă-mi de știre dacă îți vine ceva în minte. E incredibil de neobișnuit. Cum spuneam, aici nu putem face nimic altceva, dar când te întorci în State trebuie să-ți faci un control, pentru orice eventualitate. Eu aproape am terminat cu misiunea asta. A fost un an lung, dar la începutul lunii viitoare o să mă întorc la clinica mea din California. Vreau să vii la La Jolla să mă vizitezi. Am niște colegi specializați în cercetări pe creier pe care aș vrea să-i cunoști. Ai avut vederea încețoșată, dureri de cap, orice de genul ăsta, nu?

— Nu, domnule, minți Reece, având nevoie de timp de gândire.

— Dar subofițerul Morales și locotenent Pritchard? Ei sau vreunul dintre oamenii tăi au pomenit de dureri de cap neobișnuite?

— Nu, dar nu ar fi ceva ieșit din comun aici. Echipele nu prea sunt un mediu în care oamenii să se plângă de asemenea lucruri. Ei cred că i-ar putea scoate din luptă.

— Înțeleg, zise doctorul meditativ. Îmi pare rău pentru oamenii

tăi. Știu că probabil nu înseamnă prea mult, dar așa e. Întoarce-te acasă teafăr, îmbrățișează-ți familia, înmormântează-ți camarazii și fă-ți o programare la cabinetul meu pentru când mă întorc. Ai grijă, James.

Reece ieși din complexul medical un om pierdut. În realitate era deja departe, ocupat cu gândurile la familiile fiilor, soților și taților ale căror trupuri, sau ceea ce mai rămăsese din ele, erau puse în saci, apoi în sicriele acoperite de steaguri, pentru ultimul lor drum spre casă.

Capitolul 5

Comandamentul Forțelor Speciale Navale
Coronado, California

Asistentul bătu la ușă înainte să intre în biroul amiralului Pilsner.

— Domnule, biroul SECDEF[5] la telefon.

— Spune-i lui Howard să vină aici și apoi fă-mi legătura, răspunse aspru amiralul.

— Da, domnule.

Asistentul ieși în grabă pe ușă.

După mai puțin de treizeci de secunde, procurorul militar general al amiralului, căpitanul Leonard Howard, intră fără să bată.

Telefonul de pe masa amiralului sună și el apăsă butonul ca să-l pună pe speaker.

— Aici amiral Pilsner, aștept apelul secretarului.

— Mulțumim, domnule amiral, răspunse o voce neidentificată. Doamna Secretar Hartley va fi într-o clipă alături de dumneavoastră.

După aproape cinci minute de așteptare, linia reveni la viață.

— Bună ziua, doamnă Secretar, cu ce vă pot ajuta? o salută vesel amiralul.

— Ce *dracu*' s-a întâmplat acolo, amirale? întrebă Lorraine Hartley furioasă.

— Doamnă, ne-am străduit să gestionăm situația, dar evident nu ne-am îndeplinit bine misiunea.

— V-ați străduit? La naiba, ești amiralul WARCOM și asta e tot ce poți?

— Doamnă Secretar, facem tot posibilul să curățăm cât mai repede.

— Îmi pierd încrederea în capacitatea voastră de a face asta. Mai întâi de toate, vreau ca supraviețuitorii să fie prinși în ancheta de acolo cât de mult timp posibil. Nu vreau ca publicul american să se îndrăgostească de tipii ăia în timpul furtunii mediatice din jurul funeraliilor. Vreau să fie nevăzuți și uitați și vreau ca responsabilitatea să apese pe umerii lor. Vreau ca acel comandant de trupă să devină un Custer al zilelor noastre. Vreau ca acuzațiile să-i fie aduse ieri.

Leonard Howard vorbi:

— Doamnă Secretar, sunt căpitanul Leonard Howard. Va fi dificil să îl acuzăm pe comandorul Reece de ceva din UCMJ până nu se încheie ancheta.

— Scoate-ți capul din cur, Howard! Găsiți ceva de care să-l acuzați. Există atâtea infracțiuni federale în listele Departamentului de

Justiție că nici nu le putem număra, iar tu îmi spui că nu poți descoperi ceva? N-ai auzit niciodată zicala „arată-mi omul, iar eu îți voi arăta crima”? Acuzați-l de cât mai multe, dar nu-l închideți; avem nevoie de el liber ca să încheiem povestea așa cum trebuie. Curățați mizeria, domnilor, altfel o să vă doriți să nu mă fi întâlnit.

Amândoi auziră un clic și linia muri.

Pilsner se uită la JAG.

— Sună-l imediat pe Horn. Avem nevoie de un plan înainte ca oamenii ăia să se întoarcă acasă. Și spune-le tipilor de la NCIS să-l preseze pe Reece.

Capitolul 6

Baza Aeriană Bagram
Bagram, Afganistan

Zilele se scurgeau încet iar Reece era reținut în Bagram. Oamenii lui fuseseră înmormântați sub ochii familiilor devastate, în timp ce Reece era blocat la jumătate de lume distanță, incapabil să le privească în ochi soțiile, copiii și părinții și să-i asigure că va afla ce anume îi atrăsese într-o asemenea ambuscadă letală. Știa că va fi crucificat de WARCOM, și din punctul lui de vedere o merita. Își dusese toți oamenii la moarte, păcatul suprem al unui lider în luptă. Și pentru ce? Pentru o țintă despre care nu știau nimic? Adăugând și stresul unei posibile tumori rare, capul lui Reece se învârtea. Era chemat aproape zilnic ca să răspundă la întrebările agenților NCIS și continua să răspundă la orice investigație asupra misiunii, dar refuza să răspundă la cele despre e-mailurile personale. Întrebările NCIS aveau izul unui plan. Erau extrase propoziții anume din e-mailuri de aproape cincisprezece ani vechime pentru a sprijini o poveste preconcepută. Lui Reece îi era evident că NCIS nu se interesa de ceea ce se petrecuse cu adevărat în conducerea și executarea misiunii. Erau acolo numai și numai pentru a-l acuza pe Reece. Fusese ceva urât, dar el îndurase.

După două săptămâni crunte de nopți fără somn pline de gânduri despre tumorile cerebrale și interogatoriul încrucișat al NCIS, lui Reece i se permisese în final să plece acasă. Se lăsă pe spate în scaunul său din avionul C-5 care prindea viteză pe pistă, cu botul ridicat, înclinându-se puternic ca să câștige altitudine și să iasă din bătaia armelor mici și lansatoarelor de grenade ale inamicului, lăsând în urmă Bagramul. Gândurile lui Reece reveniră la ceea ce se întâmplase acasă în absența lui. Comandamentul se mobilizase. Ofițerii responsabili cu asistarea victimelor și echipele lor fuseseră desfășurate în încercarea de a depăși ciclul de douăzeci și patru de ore al răspândirii veștilor, venind la ușile familiilor împrăștiate prin toată țara; mame și tați, soții și copii care primeau vestea de care se teme orice familie de militar, neașteptata bătaie la ușă, preotul, un ofițer, un prieten. Ceea ce e de neconceput. Țipetele. Lacrimile. Copiii. Funeraliile. Vina. *Vina. A fost vina mea. Eu eram superiorul pe teren. Responsabilitatea e a mea. Și eu nici măcar n-am putut fi acolo ca să le dau personal vestea, cum era de datoria mea.*

Zborul avea să fie o ocazie bună să-și pună gândurile în ordine.

Își va suna soția din Germania, unde avea câteva ore de relaxare în

timp ce piloții se bucurau de odihna obligatorie pentru echipaj.

Cum pot să mă întorc acasă și să dau ochii cu familia mea când douăzeci și opt de rangeri, patru piloți de elicopter și treizeci și șase SEAL din unitatea mea operativă au ajuns acasă în cutii?

Ăsta e războiul, Reece.

Nu. Inamicul e priceput. Dar nu chiar atât de priceput.

Ambuscada a fost mult prea bine gândită și mult prea eficientă. Planificarea ei trebuie să fi luat luni, dacă nu chiar un an. Explozibilii. De care erau și cum au fost detonați? *De ce nu au ieșit insurgenți din complex după prima serie de detonări*? *De fapt, era cineva acolo*? *Cum au știut exact unde urma să aterizeze elicopterele*? *De ce fuseseră obligați să plece în acea misiune*? *De ce erau NCIS așa de insistenți cu întrebările atât de curând după misiune*? *Ce-mi scapă*?

Capitolul 7

Birourile Corporației Capstone Capital
Los Angeles, California

Steve Horn nu era obișnuit să aștepte. Mai întâi mica sa asistentă elegantă îl făcuse să aștepte cinci minute după iubitul lui ceai verde, iar acum cel mai loial locotenent întârzia, ceva ce nu putea tolera. Fostul fundaș de la Stanford, înalt de 1,95 m, stătea în spatele biroului de nuc lustruit pe care acum îl inspecta vizual în căutare de praf sau murdărie. Purta un costum bine croit din cașmir negru-cărbune care costa mai mult decât venitul lunar al multor familii, ajustat nu pentru confort ci ca să-i expună fizicul musculos. Gâtul bronzat era înconjurat de un guler rigid și o cravată violet Hermes legată într-un nod Windsor masiv. Un vizitator ocazional și-ar fi închipuit că cei de la *Fortune* aveau să sosească dintr-un minut în altul ca să-i facă poze pentru copertă, dar angajații lui știau adevărul: aceasta era înfățișarea de zi cu zi a lui Horn. Horn era imaginea vanității întruchipate.

Dacă Horn ar fi consultat vreodată un specialist în tulburări mintale, cel mai probabil ar fi fost diagnosticat ca „personalitate antisocială”. Nu simțea absolut nicio empatie pentru semenii lui și practic îi făcea plăcere disconfortul altora. Un consilier ar fi putut explora dacă asemenea detașare era rezultatul dezinteresului părinților săi, oameni de vază, în copilărie, sau al pedepselor grele aplicate de unele dintre multele lui bone. Poate era eșecul lui de a se atașa de un îngrijitor sau poate se născuse sociopat; n-avea să știe niciodată pentru că niciodată nu s-ar fi gândit să pună sub semnul întrebării ceea ce pentru el era la fel de natural ca respirația. Pentru Horn, a fi neîndurător reprezenta un avantaj competitiv.

Un e-mail pe ecranul de douăzeci și șapte de inch al iMac-ului său indica sosirea locotenentului întârziat. Telefoanele sau bătaia în ușă a recepționerei nu erau acceptate. În pofida dorinței puternice de a auzi ce avea omul de spus, Horn îl făcu să aștepte zece minute chinuitoare în zona de recepție luxos decorată. La Horn întotdeauna era vorba de putere, iar el nu pierdea nicio ocazie de a aminti tuturor că el era șeful, fapt de care nimeni în afară de el nu se îndoia. Atingerea unei taste indică recepționerei că era gata să-l primească pe cel cu care avea întâlnire, iar ea îl invită repede și cu amabilitate pe Saul Agnon prin ușile groase de stejar ale biroului lui Horn.

Dacă înfățișarea lui Horn sugera putere, forță și agilitate, a lui Agnon era opusul. Avea o constituție subțire, cu trăsături mici, piele palidă și un aspect general neîngrijit. Costumul lui era ieftin și banal,

potrivindu-i-se în consecință. Pantofii erau uzați și nefăcuți. Unghiile erau moi și constant roase; părul rar și unsuros. Horn îl studie cu dezgust când intră pe ușă, învins și fără speranță, cu atitudinea unui om care se îndreaptă spre execuție. Horn îl suspectase întotdeauna pe Saul că ar fi homosexual, dar nu-și putea imagina un gay cu o asemenea lipsă de stil. Saul Agnon aducea totuși în ecuație două lucruri care îl făceau indispensabil: o inteligență vicleană și o loialitate de neclintit. Agnon îl venera pe Horn așa cum un animal abuzat își slujește stăpânul crud, făcând orice pentru o urmă de aprobare sau un semn de mulțumire.

— Nu numai că ai întârziat, Saul, dar ai venit aici arătând ca un nenorocit de șobolan. Cred că Sears au dat faliment. De unde ai costumul ăsta? Nu te așeza, nu durează mult. Ce ai pentru mine?

— Domnule, îmi pare rău că am întârziat, n-am nicio scuză, doar că…

— Ai dreptate, n-ai scuze. Nu-mi mai irosi timpul cu pocăința ta.

— Domnule, ambuscada a mers conform planului. Ați văzut în rapoartele date publicității.

— Conform planului? Citesc că există supraviețuitori; *nu* ăsta era planul. A sunat amiralul. Hartley e supărată. Vrea să se rezolve problema înainte de a scăpa de sub control.

— Domnule, lucrez la asta și o să ne ocupăm. Posibilitatea a existat dintotdeauna. Însă mai avem și o altă problemă. Agnon făcu o pauză ca să-și adune curajul să continue: Un doctor din Bagram a descoperit tumorile și a pus prea multe întrebări, dar în curând o să iasă din peisaj. O să folosim ceea ce se numește incident „verde-albastru”, întrucât sunt destul de comune ca să nu dea de bănuit. Echipa noastră de pe teren a găsit un ofițer afgan care are un copil bolnav. I-am promis îngrijire medicală pentru copil în Statele Unite dacă echipa lui îl elimină pe doctor. Afacere încheiată.

— Deci acum trebuie să ne ocupăm de îngrijirea unui copil bolnav dintr-o latrină din lumea a treia?

— Nu, domnule, nu avem de gând să ne ținem de promisiune.

Saul coborî privirea la carnețelul lui:

— Următorul punct. După cum știți, locotenent-comandorul Reece a supraviețuit misiunii, ca și unul dintre oamenii lui. Reece e acum în avion și va ateriza la Coronado la sfârșitul dimineții. Chiar în acest moment Holder se îndreaptă către apartamentul celuilalt.

— Ce plan ai pentru comandorul Reece?

— Situația e fluidă, domnule. Celelalte evenimente l-ar fi putut pune în gardă și am putea avea o problemă. Nu avem personal adecvat în zonă care să se ocupe de cineva cu capacitățile lui fără elemente de surpriză.

— Saul, a fost supus la interogatorii dure de către anchetatori și a

zburat peste jumătate de lume. O să fie extenuat și o să sufere de decalajul orar. Tot ce o să vrea o să fie să-și îmbrățișeze copiii, să i-o tragă nevestei și să uite de Afganistan.

— Un copil, domnule, numai unul. Are o fiică.

— Mă rog. Pune niște bandiți din L.A. sau Mexic să-l doboare. Să pară ca un jaf. Asigură-te că se rezolvă. Avem polițiști pe statul de plată care o pot aranja, dar nu-i lăsa să afle că e SEAL. Nu vreau să capete „sentimentalisme patriotice”. Acum dispari, am treburi mai importante de făcut.

Capitolul 8

Coronado, California

Imensul C-5 Galaxy ateriză la baza aeronavală North Island și rulă lent către mica clădire a terminalului datând din Al Doilea Război Mondial. Sus în spațiul pentru pasageri aproape pustiu, James Reece se ridică în picioare și se întinse, încercând să scape de oboseală și de decalajul orar. Își schimbase de mult uniforma cu blugi și tricou, iar singura lui legătură cu luptele rămăsese rucsacul cu model AOR1 și bocancii pe care îi purta în aproape fiecare zi a vieții lui. Perechea respectivă era aproape bună de aruncat la gunoi, se gândi el în timp ce aștepta semnalul de debarcare. Se uită la bocancul drept și zâmbi când văzu urma vizibilă a decorațiunii făcute de fiica lui de trei ani cu un Magic Marker. Celălalt bocanc, pătat de sângele camarazilor lui murind, îi șterse rapid zâmbetul.

Luase un Ambien ca să poată dormi pe timpul zborului lung, dar după trei ore efectul trecuse și își petrecuse restul drumului într-o stare amețitoare de epuizare, suferință și ceață provocată de medicament. Revăzuse iar și iar în minte evenimentele operațiunii, încercând să găsească răspuns la întrebarea ce anume îi condusese în ambuscadă – vreun indiciu care îi scăpase, vreo rămășiță de dovadă care să explice ceea ce se întâmplase. Nu găsise răspunsurile, ci doar o orbitoare durere de cap ca acelea pe care le avusese înaintea misiunii fatale. Privi la pozele fiicei lui din telefon, cu ochii îndurerați de absența lui ca tată care durase luni întregi. Abia aștepta să ajungă acasă.

În zona enormă a calei, evită paleții cu echipament și trecu pe lângă personalul de la sol al Forțelor Aeriene care deja se pregătea să descarce lăzile și cutiile care păreau suficiente să umple un Wal-Mart. Își luă rucsacul supradimensionat cu echipament și cutia cu arme și se îndreptă spre rampă. Restul bagajelor lui, împreună cu cele ale trupei, fuseseră paletizate și trimise cu Boozer cu un zbor precedent, pe când Reece își petrecea timpul cu ticăloșii de la NCIS. Lăsă rucsacul jos și își puse ochelarii de soare înainte de a ieși de pe rampă în soarele arzător al sudului Californiei. Aici, fie că o iubeai sau o urai, vremea era întotdeauna frumoasă.

Acolo nu îl întâmpina nimeni, nici soția și fiica alergând să-l îmbrățișeze, nici fanfara Marinei intonând „Dumnezeu să ocrotească America”, era doar o bază navală din țară care își vedea de treburile ei într-o luni dimineața. Era destul de mult trafic și își imagină că ar fi putut să meargă până la camioneta lui lăsată la sediul Echipei Șapte

cu cineva care se îndrepta spre Baza Amfibie. Era pe punctul să lase jos incomoda cutie cu arme ca să deschidă ușa terminalului, când ușa se deschise ținută larg de un braț plin de tatuaje care aparținea unui individ scund și musculos care ducea un pahar imens de la Starbucks.

Fața bărbosului se lumină de un zâmbet sclipitor din spatele unor ochelari de surf cu ramă albă. Fața aparținea lui Ben Edwards, cel mai bun prieten al lui Reece și fost coleg de echipă. Reece și Ben făcuseră împreună instrucția BUD/S, fuseseră trimiși împreună în misiuni ale SEAL și menținuseră prietenia chiar și după ce Reece devenise ofițer iar Ben migrase spre partea întunecată a Forțelor Speciale Navale. Ben părăsise apoi Marina pentru lumea nebuloasă a agențiilor naționale de informații, cu toate că în anii de după 11 Septembrie linia de demarcație dintre cele două devenise din ce în ce mai neclară.

— Bine-ai venit acasă, frate, zise Edwards întinzându-i mâna.

— O clipă m-am gândit că ești un boschetar, răspunse Reece strângându-l pe bărbatul scund într-o îmbrățișare de urs.

— M-am gândit că ai nevoie să te ducă cineva. Dă-mi voie să-ți iau bagajul.

— Unde-i cafeaua mea? întrebă Reece zâmbind.

Deși aveau aceeași vârstă, cei doi traversară clădirea mică a terminalului ca două persoane complet diferite. Silueta înaltă, bine legată a lui James Reece și Edwards cel scund și acoperit de tatuaje, îmbrăcat în pantaloni scurți și șlapi uzați; erau aproape ca o caricatură a diferenței stereotipe dintre ofițeri și membrii SEAL înrolați. În timp ce se îndreptau spre parcare, Edwards scotoci în buzunarul hanoracului negru cu glugă și partea din spate a unui Chevrolet Tahoe negru începu să se ridice spre cer.

— Hertz are flotă de Suburban și Tahoe de închiriat doar pentru spioni? chicoti Reece urcând cutia neagră și grea cu arme în portbagajul SUV-ului.

— Da, dar nu sunt blindate, așa că să nu ne duci prin vreun cartier de rahat.

— O, da, sunt o mulțime de mahalale aici în Coronado, glumi Reece. Camioneta mea e la Echipă, continuă urcând în Tahoe. Ce moale e chestia asta. Ce e, catifea? întrebă, trecând cu mâna peste cotieră.

— Totul e moale, comparativ cu cutia de rahat în care te plimbi tu, omule. Când ai de gând să scapi de chestia aia?

— Ha! O să conduc Cruiserul până-și dă duhul. Asta e ideea când ai unul. Noi ofițerii nu primim bonusurile alea grase pentru reînrolare.

Ben râse.

— Și tu ai fost înrolat cândva, îți amintești? Toți banii ăia neimpozabili pentru reînrolare ar fi putut fi ai tăi.

Băgă SUV-ul în viteză, dădu pe gât ceea ce mai rămăsese din cafea

și cu o mișcare fluidă, exersată, care evident îi devenise o a doua natură deschise cu arătătorul drept o cutie de tutun de mestecat Copenhagen care apăruse de nicăieri și își plasă sub buza de jos o doză uriașă.

— Cum merge cu lăsatul? întrebă răutăcios Reece.

— Nimănui nu-i plac ăia care se lasă, amice, îi întoarse Ben zâmbetul, scoțând vehiculul din parcare și îndreptându-se spre poartă. Presupun că nu i-ai spus lui Lauren că vii acasă pentru că ai bănuit că avionul n-o să ajungă la timp?

— Mda, știi cum sunt C-5, mereu se defectează, de obicei în Hawaii unde echipajul decide că e nevoie să petreacă patru zile în paradis așteptând să vină piesa de schimb. Oricum, e drăguț să le surprind pe ea și pe Lucy.

— M-am dus să văd ce fac după ce am auzit de operațiune. Știam de la Boozer că n-ai fost rănit grav și am vrut să mă asigur că nu au primit informații greșite.

— Apreciez, frate.

Când ieșiră pe poarta bazei aeriene în interiorul SUV-ului se lăsă liniștea. Evident discuțiile de complezență se terminaseră.

— Știu ce gândești, omule, spuse Reece furios fără să se uite la el. Trupa mea a fost spulberată, ce dracului s-a petrecut acolo? De la început a fost o operațiune de rahat; niciunul dintre noi n-a vrut să meargă. E vina mea. Ar fi trebuit să insist la rândul meu… Ar fi trebuit să refuz. În schimb am zis „Da, domnule!” ca un tâmpit de sublocotenent și mi-am dus oamenii la moarte.

— Sunt sigur că ai făcut ce puteai, Reece. Toți din comunitate au aflat că operațiunea a fost de rahat. Ce dracu’ credeau, oricum? Când a fost ultima dată când v-au impus ei o țintă înainte ca voi să veniți cu propria voastră propunere?

— Asta a fost nebunia, Ben! Tu știi că niciodată nu se întâmplă așa. Cel mult îți spun ce anume să nu lovești, nu ceea ce trebuie să lovești. Iar acum îmi prăjesc mie fundul pentru informațiile lor proaste, și o merit, pentru că mi-am lăsat băieții să se ducă.

— Nu meriți nimic, Reece. Ești cât se poate de solid și toată lumea o știe.

— Da? Sper că le-ai spus asta soțiilor și copiilor băieților, la înmormântare. Îmi pare rău, omule, nu încerc să mă descarc pe tine. Ce cauți de fapt pe coasta de vest?

— În căutare de talente. E o grămadă de muncă zilele astea când numărul angajaților obișnuiți scade. Avem mereu nevoie de oameni noi. Acum ești dispus să vii să lucrezi cu mine?

— Sunt al dracului de convins că o să am nevoie de o slujbă, dar cred că m-am săturat de rahatul ăsta. Când o să mă dea afară din Marină o să-mi deschid un magazin cu sendvișuri sau ceva.

— O să trebuiască să te atingi de maioneză, zise Ben scuturând din cap. N-o să meargă.

— Mda, mă rog, atunci o să mă gândesc la altceva.

Ura lui Reece față de condimente era binecunoscută în comunitatea Forțelor Speciale Navale.

Trecură de Hotel Del Coronado și o luară la dreapta pe Silver Strand, depășiră Miguel's Cocina unde mâncaseră împreună cu soțiile lor de zeci de ori în decursul anilor. Mă rog, cu soția lui Reece și fiecare dintre cele trei foste mirese ale lui Ben.

— Prea devreme pentru o margarita? glumi Ben.

— Nu e niciodată prea devreme pentru o margarita. Numai să nu mă duci la Ricks. Nu cred că aș putea să-mi arăt fața pe acolo în momentul ăsta, spuse Reece, referindu-se la bomba în care se îmbătau membrii SEAL în centrul Coronado-ului. Soldații se întorceau din misiuni și toastau pentru tovarășii lor căzuți, în valuri care adesea se sfârșeau urât. Ricks era un sanctuar unde puteau să se mai descarce fără să-și pună capăt carierelor, și întotdeauna exista o mulțime constantă de femei dornice să fie soție de SEAL pentru o noapte.

— A, da. Rick's Palm Bar and Grill, sediul „slamburgerului” faimos în întreaga lume. Mi se pare că acolo am cunoscut-o pe soția mea numărul doi.

— Aha! Cred că da, zise Reece amintindu-și de vremuri mai fericite.

— Acum i-o trag micuței barmanițe de acolo.

— Serios? Câți ani are? întrebă Reece rânjind.

— Du-te dracului. Cred că o cheamă Heather. E cam Broscuță, dar face lucruri uimitoare cu limba…

— Bine, bine. Încetează, făcu Reece ridicând mâinile și mimând înfrângerea. Nu vreau să știu.

Trecură prin poarta Bazei Amfibii după ce își prezentară legitimațiile și ocoliră un grup de candidați BUD/S extenuați și uzi leoarcă care alergau cu o barcă gonflabilă balansându-se deasupra capetelor.

— La naiba, trebuie să fie Săptămâna Iadului. Bieții de ei, comentă Ben fără vreo urmă de simpatie pentru aspiranții la statutul de oameni-broască.

— Aș prefera o sută de săptămâni ale iadului în locul săptămânii pe care am avut-o, mormăi Reece mai mult pentru sine.

Ben depistă Toyota albă FJ62 Land Cruiser din 1988 în parcarea sediului Echipelor și trase pe locul gol din spatele ei. Transferară amândoi în tăcere echipamentul lui Reece în portbagaj. Când terminară, cei doi prieteni se uitară unul la celălalt și Ben întinse mâna.

— Sună-mă dacă porcăria asta nu pornește.

— Mulțumesc pentru drum, omule.

Reece trebuia să se înregistreze la Echipă înainte să se îndrepte spre casă să-și surprindă soția și fiica. Traversă parcarea și trotuarul a ceea ce părea mai mult o clădire mică de birouri decât vizuina comandourilor amfibii. Se întreba cum îl vor privi băieții; trase aer în piept și deschise ușa spre ceea ce fusese întotdeauna un sanctuar. Abia trecuse de intrare când un șef al unui pluton trecu alergând pe lângă el cu panica întipărită pe față. Știu imediat că nu era în ordine ceva.

— Ce se-ntâmplă, șefule? se rugă Reece.

Bărbatul de vreo patruzeci de ani se întoarse cu fața le el și încetini ritmul, alergând cu spatele.

— Polițiștii sunt acasă la Boozer, trebuie să te duci acolo, fu tot ce spuse înainte să se întoarcă și să iasă în fugă pe ușa principală a clădirii.

Reece sprintă după el și acoperi distanța până la Cruiser în câteva secunde.

Capitolul 9

San Diego, California

Boozer era burlac și locuia într-un apartament dintr-un complex standard imediat lângă Interstatala 5, în apropiere de Universitatea San Diego. Era genul de loc pe care îl găsești în orice suburbie din țară, numai că probabil chiria era de două sau trei ori mai mare decât în centrul Americii. Grupuri identice de clădiri și parcări în care tinerii angajați și studenții locuiau în anonimat unii printre alții, viețile lor fiind separate doar de stâlpi metalici și pereți din panouri ieftine chinezești. La acea oră târzie a dimineții nu era trafic și Reece conducea ca un posedat. Boozer era un tip care cu siguranță se putea descurca singur, dar pe Reece îl rodea presentimentul că asta nu avea să se termine bine.

Reece fusese acasă la Boozer o singură dată și nu-și amintea care era clădirea în labirintul de apartamente cu două etaje și grădină. O luă pe ghicite și făcu dreapta după biroul de închirieri; trecuse de prima intersecție când văzu mulțimea de vehicule de urgență în stânga lui. Apăsă pe frână și dădu înapoi, înainte de a trage puternic de volan călcând accelerația. Când ajunse lângă mașinile de poliție intră rapid pe un loc liber, parcă și alergă spre apartament. Îl ignoră pe polițistul care îi ordonă să se oprească și urcă scara. Împingându-se pe lângă un paramedic, încercă să intre pe ușa deschisă de la apartamentul lui Boozer, dar fu reținut de doi polițiști solizi în uniformă.

— E unul dintre oamenii mei! Trebuie să intru! se rugă Reece luptându-se cu cei doi bărbați care îl țintuiseră de cadrul ușii.

— Nu vreți să vedeți așa ceva, domnule! spuse cel mai în vârstă dintre polițiști slăbind strânsoarea.

Reece se eliberă și se năpusti în living, și mirosul mult prea familiar de sânge și moarte îi umplu nările. Doi detectivi în haine civile și cu pistoale la șold stăteau în fața unei canapele extensibile maro deschis, unul dintre ei ducând un aparat de fotografiat mare cu blițul ridicat. Se întoarseră spre zgomot, și atunci Reece putu vedea trupul lipsit de viață al lui Boozer în boxeri și tricou alb, așezat cu picioarele întinse spre cei doi detectivi. Picioarele lui de obicei albe ca varul aveau o culoare vinețiu închis și pe față avea o expresie șocată. O rană mare de ieșire se vedea imediat deasupra urechii stângi și o cantitate mare de sânge, creier și os cranian era împrăștiată pe canapea și pe abajurul lămpii de pe măsuța din capăt. Un SIG Sauer P226 zăcea într-o poziție strâmbă în poala lui, armat și gata de tragere. Reece rămase șocat, incapabil să se miște sau să vorbească.

Cei doi polițiști în uniformă care îl reținuseră îl apucară cu blândețe de umeri și îl conduseră atent pe ușă afară pe hol. Amândoi participaseră la luptele din Irak ca rezerviști și recunoșteau înfățișarea unui camarad doborât de suferință. Reece se așeză pe trepte și își prinse capul în mâini. Ce dracu' se petrecea? Cum se puteau întâmpla dintr-odată atâtea lucruri rele? Diverși ofițeri și subofițeri de la Echipa Șapte sosiseră la fața locului și șeful pe care Reece îl întâlnise în holul clădirii îl conduse prin parcare, forțându-l să se așeze în partea din spate a unei ambulanțe.

Superiorul lui Reece, comandantul Echipei Șapte SEAL, apăru după câteva minute împreună cu adjunctul său, cel mai vechi înrolat în SEAL aflat la comandă. Comandorul Cox era un lider bun, un tip onest și un adevărat luptător. Evident avusese alte planuri pentru acea zi, căci și el și adjunctul purtau amândoi uniforma completă, ceva ce arareori vezi la Echipe. Probabil avusese treabă cu membrii de familie ai oamenilor uciși în luptă. Cei doi discutară discret cu ceilalți ofițeri și subofițeri de la fața locului, de asemenea și cu detectivul însărcinat cu investigațiile. Unul dintre membrii SEAL arătă spre Reece și comandantul se îndreptă către subordonatul îndurerat. Stând tot cu capul sprijinit în mâini, Reece nu-și văzu șeful apropiindu-se decât când ajunsese la câțiva pași. Începu să se ridice să-l salute, dar Cox îl împinse la loc cu o mână pe umăr, fermă dar prietenoasă.

— Urâtă săptămână, Reece, știu. Îmi pare rău pentru trupa ta și-mi pare rău de Boozer. O să avem destul timp mai târziu să arătăm cu degetul, dar pe moment trebuie să-ți faci griji pentru tine. Nu pot să stau degeaba în timp ce o altă viață se irosește la fel ca a lui Boozer. Dan o să te ducă la Balboa. Vreau să ai aprobarea medicilor înainte să mai faci vreun pas. Lauren știe că te-ai întors?

— Nu, domnule. Urma să mă duc acasă după ce mă înregistram la Echipă. Apoi am venit direct aici.

— Fă-ți controlul la Balboa și după aia du-te acasă. Ia-ți liber restul săptămânii, dar luni trebuie să stăm să vorbim despre operațiune.

Capitolul 10

Când medicii de la Centrul Medical al Marinei Balboa îi dădură drumul lui Reece să meargă acasă, trecuse de șase seara. Dan Harvey, un locotenent operativ, îl condusese până la Balboa și stătuse după el toată ziua cât doctorii își făcuseră treaba. Îl condusese după aceea înapoi la sediul Echipelor ca să-și ia mașina și fusese destul de bun ca să nu scoată o vorbă pe parcursul călătoriei. După ce le spusese psihologilor ceea ce trebuia să audă ca să fie convinși că n-avea să înghită un glonț sau să împingă pe gât un pumn de pastile cu o sticlă de Jameson, ultimul lucru de care avea nevoie Reece era un alt tip bine intenționat care să încerce să-l înveselească. Soția și fiica lui erau probabil în cursul ritualului cină-baie-povestea de seară și el avea să ajungă exact la timp ca să-și vadă mica prințesă înainte să se culce.

Reece crezuse că aflase ce e dragostea când își întâlnise frumoasa soție, Lauren, însă nu cunoscuse iubirea totală și necondiționată decât când se născuse fiica lui, Lucy. Era copia mamei ei, cu ochi imenși albaștri și bucle blonde. Reece ucisese insurgenți pe mai multe continente, trecuse prin cea mai riguroasă pregătire militară din lume și rămăsese ferm în confruntările atât cu amirali cât și cu subofițeri, dar era incapabil să reziste dorințelor fetiței lui de trei ani. Când ea zicea „stai jos”, stătea. Când țipa „Tati!” el lăsa totul și se pleca dorinței ei. Îl avea la degetul mic și amândoi adorau fiecare clipă petrecută împreună. După șase luni lungi, avea să-i vadă chipul peste câteva minute. Abia aștepta s-o ridice în brațe și s-o îmbrățișeze atâta timp cât voia ea.

Îi mulțumi lui Dan pentru drum și urcă în Cruiserul lui pe care unul dintre șefi i-l adusese înapoi la echipă, lăsând portiera descuiată și cheia în parasolar. Nu avea cine să-i fure mașina din parcarea Echipei Șapte. Șeful evident nu știa despre cutia cu arme din spate. Cu toată agitația zilei, Reece nu avusese când să o predea la depozitul de arme. Întotdeauna era prudent când umbla cu o cutie de arme de la serviciu în camioneta lui personală, având în vedere legile nebunești în privința armelor pe care le avea California, dar în circumstanțele prezente decise să riște. Avea să meargă acasă cu cutia de arme și să se întoarcă la sediul Echipei a doua zi dimineața, după ce prindea câteva ore de somn de care avea cu disperare nevoie.

Erau zece minute de mers cu mașina de la sediul Echipei Șapte la căsuța pe care familia lui o închiriase pe insulă în ultimii trei ani. Abia aștepta să ajungă acasă. Întoarcerile acasă dintr-o zonă de război sunt dificil de descris celor care nu le-au trăit personal. Sunt experiențe extrem de puternice, mult mai remarcabile când copiii fac parte din

peisaj. Barajele emoționale ținute sub control luni în șir sunt în cele din urmă deschise, permițând sentimentelor de iubire și devotament să se reverse toate dintr-odată. Întoarcerile aproape că fac misiunile să merite, *aproape*. Sentimentele refulate, silite să stea deoparte timp de șase luni în timpul misiunii de apărare a țării, sunt acum libere să se desfășoare. Pentru familia lui Reece, aceasta urma să fie specială: era ultima. Reece ajunsese la un grad ierarhic care îl excludea de la a-și conduce oamenii în luptă, lucru pentru care de fapt se și înrolase în SEAL. Faptul că se potrivea cu momentul în care Lucy ajunsese la o vârstă la care avea nevoie de prezența lui făcea tranziția normală pentru un bărbat care își petrecuse întreaga sa viață de adult în război. Venise timpul pentru o schimbare și el o știa. Era momentul să se concentreze asupra familiei lui.

Reece își aminti de ultima lui întoarcere acasă, când Lauren o ținuse pe Lucy trează mult peste ora ei de culcare anticipând întoarcerea lui Reece, dar fără să-i spună de ce, în caz că ar fi întârziat așa cum se întâmpla adesea în cazul transporturilor militare. Presiunea pe care o pun astfel de întârzieri asupra familiilor este semnificativă; majoritatea băieților nu le spun exact familiilor lor când urmează să vină acasă ca să nu-i dezamăgească din cauza inevitabilelor întârzieri. Întârzierile de o zi par o săptămână și o săptămână pare o lună.

Reece își amintea de o întreagă brigadă de infanterie care se afla pe aeroportul din Bagdad gata să se întoarcă acasă după un an petrecut în străinătate, numai pentru a fi întoarsă din drum ca să mai lupte încă patru luni. Unii chiar ajunseseră deja în siguranță în State și fuseseră nevoiți să se întoarcă în mlaștina care era Irakul. Durerea morților în timpul acelor luni suplimentare trebuie să fi fost extrem de greu de îndurat. Reece încerca să nu se gândească la ce simțeau familiile celor uciși în acțiune în privința actualelor conflicte din leagănul civilizației.

Când se întorsese data trecută, Reece coborâse din taxi la capătul străzii ca să nu strice surpriza lui Lucy, făcând tot posibilul să nu alerge pe trotuar spre casă. Când intrase pe poarta casei la adăpostul întunericului îi trimisese lui Lauren un mesaj spunându-i că aproape ajunsese. Înainte să bată la ușă trăsese cu ochiul prin porțiunea de sticlă mată și o văzuse pe Lucy ghemuită lângă Lauren pe canapea uitându-se la ceea ce era desigur un film Disney. Se oprise și lăsase ochii să i se împăienjenească de emoție, privind prin geamul colorat cele două persoane pe care le iubea mai mult decât orice pe lume: familia lui.

Lauren mângâia părul lui Lucy și se uitase înspre ușă, prinzând privirea soțului ei și zâmbind cu cel mai frumos zâmbet pe care îl văzuse el vreodată. Dumnezeule, era minunată! Apoi o urmărise cum

șoptea ceva la urechea lui Lucy și arăta spre ușă. Lucy sărise de pe canapea cu ochii mari cât niște farfurioare și un zâmbet care ar fi topit un ghețar, alergase spre ușă cât de repede o puteau duce piciorușele ei tinere, strângând în mâna mică o broscuță verde de pluș. Deschizând larg ușa, Reece pusese genunchiul jos, Lucy se repezise cu toată viteza în brațele lui larg desfăcute și se agățase de el cu o putere pe care o au numai copiii care își îmbrățișează părinții, repetând „Tata, tata" mereu și mereu, ca și când ar fi fost singurul cuvânt pe care-l cunoștea. Reece recunoscuse acea putere: dragostea necondiționată a unui copil. Ridicându-se cu Lucy în brațe, Reece intrase în casă și se întâlnise cu uimitoarea sa soție pe holul livingului, îmbrățișându-se strâns toți trei, cu lacrimi de bucurie curgând liber. „Bun venit acasă, iubitule", șoptise Lauren. „Ne-a fost dor de tine."

Mai târziu în aceeași seară Reece îi citise lui Lucy povestea ei favorită, *Tărâmul monștrilor,* mimând dansurile prostești ale monștrilor ca să se asigure că nu sunt prea înspăimântători pentru fiica lui, și îi cântase cântecul de leagăn preferat, *Taci, copilaș.* Când încheia cu „o să fii mereu cel mai dulce copilaș din oraș" Lucy închisese deja ochii, alunecând în somnul adânc și inocent al celor tineri. Reece o învelise, surâzându-i micului său înger și sărutând-o pe frunte. Apoi se asigurase că lampa de veghe era pusă în priză, închisese cu grijă și în liniște ușa în urma lui și coborâse tiptil să i se alăture lui Lauren în bucătărie pentru mult întârziatul pahar de vin înainte de a o conduce sus în pat.

Când ieși de pe drumul principal și intră în cartierul lui, Reece fu smuls din reverie și inima i se opri în piept, reflexia slabă a luminilor vehiculelor de urgență pe coroanele copacilor făcându-i părul să se zbârlească pe ceafa. Luminile erau tot mai puternice pe măsură ce se apropia, iar când Cruiserul viră la stânga, îi îngheță sângele în vene. În locul scenei pitorești suburbane la care visase tot timpul petrecut peste graniță, ochii lui întâlniră luminile violente roșii și albastre venind de la ceea ce păreau a fi o mașină de poliție, una de pompieri și o ambulanță din Coronado. Vehiculele de intervenție erau împrăștiate la întâmplare în fața casei lui și un polițist în uniformă întindea o panglică galbenă în jurul perimetrului grădinii lui bine îngrijite ca să împiedice vecinii adunați să calce în picioare scena evenimentului. Centrul rațional al creierului lui știa exact ce însemnau toate astea, dar emoțiile îi impuseră imediat negarea. Familia lui trebuia să fie bine; era tot ce îi mai rămăsese.

Lăsând Cruiserul în mijlocul străzii, Reece alergă spre ușa casei. Ajunsese la jumătatea peluzei când îl văzură polițiștii și-i strigară să se oprească. Primul care ajunse la el fu un polițist din patrulă cu fața plină de coșuri, care părea chiar și mai tânăr decât puștii care se prezentau la BUD/S. Stătea ca și cum insigna de pe pieptul lui ar fi

putut opri viteza și inerția bărbatului masiv. Panica îi sclipi în ochi când Reece coborî umărul și îl lovi aruncându-l peste gard. Un al doilea polițist își scoase arma, dar nu era pregătit să o folosească și se trezi repede lăsat fără suflare. Un detectiv nevăzut îl prinse pe Reece din spate într-o îmbrățișare de urs și pentru eforturile sale se alese cu clavicula fracturată când se izbi cu umărul de trotuar. Din ce în ce mai mulți polițiști se alăturau grămezii și în curând adrenalina și priceperea alimentată de furie a lui Reece fu copleșită de pura greutate a trupurilor. În timp ce polițiștii se luptau să-i prindă mâinile, cineva îi trimise în față un jet puternic de spray cu piper care îi aprinse simțurile. Cătușele erau deja bine strânse în jurul încheieturilor lui când tânărul polițist, care își recăpătase răsuflarea și se extrăsese din tufișuri, își luă revanșa, lovindu-l în față pe Reece cel întins pe jos cu bocancul negru stil militar.

Un locotenent îl trase la o parte pe tânăr și patru polițiști de patrulă îl târâră pe Reece pe stradă până la bancheta din spate a unui Crown Victoria în ralanti. Bătut, stropit cu piper și împiedicat să afle soarta fiicei sale, Reece fu dintr-odată copleșit de evenimentele ultimei săptămâni. Își pierduse frații SEAL pe care jurase să-i conducă, fusese împiedicat să participe la funeraliile lor, făcut țap ispășitor de o birocrație care ajutase la hotărârea destinelor lor, pierduse un alt camarad după o presupusă sinucidere, iar acum era confruntat cu probabilitatea ca cele două persoane pe care le iubea cel mai mult pe lume să fi murit și ele. Întins pe o parte cu mâinile încătușate la spate, începu să suspine incontrolabil. Emoțiile copleșitoare combinate cu sprayul cu piper transformară războinicul călit într-o masă tremurătoare. Corpul i se scutura, hiperventila, lacrimi și mucus îi curgeau pe față și pe bancheta mașinii de poliție. Nu-i mai rămăsese nimic de dăruit și nimic de pierdut.

Capitolul 11

Spre deosebire de interogatoriile manipulative de care avusese parte în mâinile agenților NCIS la Bagram, întrebările puse de detectivii locali nu erau acuzatoare. Probele fizice arătau clar că nu era vorba despre fapta unui soț gelos sau a unui individ căutând să se scuture de responsabilitățile pe care viața le îngrămădise asupra lui. Focul automat raportat de vecini clarifica momentul pătrunderii în casă și prin urmare al crimei, iar alibiul lui de la Balboa era solid ca stânca. Anchetatorii vorbiseră cu comandantul său înainte de a-l interoga pe el și le era deja cunoscut cum își petrecuse Reece ziua.

Reece ascultă netulburat cum detectivii îi descriau crimele oribile care șocaseră liniștita lui comunitate. Trei sau patru oameni, fără îndoială înarmați cu AKM-uri judecând după cartușele de 7.62x39 mm care erau împrăștiate la fața locului, începuseră să tragă spre casă din momentul în care se apropiaseră de ușa principală. O doborâseră și continuaseră să tragă mergând prin încăperile dinăuntru, împrăștiind gloanțe peste tot în timp ce înaintau. Soția lui fusese găsită cu fața în jos în dulapul din dormitor, protejând cu trupul ei trupul lui Lucy în ultimele clipe. Se părea că rănise cel puțin unul dintre trăgători cu pistolul pe care îl luase în grabă dintr-un mic seif de lângă pat. Existau cartușe de 9 mm în dulap și o dâră de sânge care ducea afară din casă. Rănile lui Lauren indicau că fusese lovită în mâini și brațe în timp ce se apăra, înainte să alerge să-și acopere fiica, și fusese ucisă de la mică distanță cu focurile care le luaseră amândurora viețile. Un întreg încărcător de treizeci de gloanțe fusese aparent descărcat de aproape în corpul lui Lauren. Moartea fusese mai mult sau mai puțin instantanee, după multiplele răni ale organelor ei vitale.

Lucy încă se mai agăța de viață când sosise ambulanța, dar corpul ei grav rănit nu mai putuse lupta și murise în drum spre spital. Paramedicii se luptaseră ca leii ca s-o salveze, însă trauma era prea mare. Nu existau urme de atac sexual asupra nici unuia dintre trupuri și nici vreun semn de furt, probabil datorită opoziției curajoase a lui Lauren care îl rănise pe unul dintre atacatori.

Vecinii îi văzuseră pe făptași fugind de la scena crimei într-un Cadillac negru. Detectivii porneau de la ipoteza că acțiunea aparținea unei bande din Barrio Logan, de dincolo de golf. Erau tot mai des suspectați de „marcare” și infracțiuni în locuințe în de altfel liniștitul Coronado și evident progresaseră într-ale relelor comițând un asemenea atac brutal.

Reece le ascultă povestea, știind prea bine că nu era vorba despre un act violent întâmplător al unor gangsteri, dar nici nu era opera

unor profesioniști bine pregătiți. Mai era un lucru, îi spuseră detectivii aproape ezitând: Lauren fusese gravidă. Băiețelul fusese conceput chiar înainte de plecarea lui Reece, după cât de înaintată era sarcina. Lauren păstrase secretul ca pe o surpriză menită să-i facă ultima întoarcere acasă și mai memorabilă. Crezuse că durerea n-avea cum să fie mai mare, însă noutățile îl aruncară și mai adânc în disperare.

În timp ce Reece discuta cu anchetatorii, echipa de la scena crimei continua să proceseze probele din casă. Phillip Dubin își dorise dintotdeauna să fie detectiv în poliție. Provenea dintr-un șir lung de polițiști din Boston și, spre supărarea mamei lui, nu schimbase cursul. Pentru ea apăruse o sclipire de speranță când se înrolase în Marină, sperând că se va folosi de soldă ca să devină doctor sau avocat, însă Phil o folosise ca să urmeze cursurile Colegiului John Jay de Justiție Criminală din New York, absolvind primul din clasă. Oricât de necăjită fusese mama lui fiindcă alesese meseria familiei, se supără și mai mult când el decise să se stabilească de cealaltă parte a țării, la San Diego, unde își petrecuse cea mai mare parte a timpului cât servise în Marină. Prinsese finalul primului război din Golf, consumându-și majoritatea acelor zile în cala unui detector de mine, lucru care nu-l încurajase cu nimic să-și continue cariera de marinar. Staționat pe coasta de vest, se îndrăgostise de vreme, de plaje și de atmosfera relaxată care constituia un contrast aspru cu cea în care crescuse el pe străzile Bostonului. Își cunoscuse soția când ea lucra în biroul unui avocat; acum ea conducea full-time gospodăria lor. După douăzeci de ani petrecuți în Departamentul de Poliție din San Diego ajunsese la rangul de locotenent în Divizia Omucideri. Fericit în căsnicie, cu trei copii, Phil nu-și putea imagina o viață mai apropiată de ideal. Avea o slujbă pe care o iubea și o familie pe care o iubea chiar și mai mult.

Lui Dubin îi fusese greu să separe polițistul din el de soț și tată în clipele când traversase lent curtea din față a lui Reece. În frumoasa stațiune Coronado fusese chemat doar de câteva ori în cariera lui, o dată pentru o crimă brutală urmată de sinucidere și altă dată pentru o sinucidere dubioasă prin spânzurare. Coronado avea detectivi capabili să se descurce cu asemenea investigații, dar când exista o legătură cu orașul de dincolo de golf căutau sprijinul SDPD.

După ce ajunse la fața locului și salută câteva figuri cunoscute, Phil urcă scările de la intrare știind că îl așteptau cele mai sinistre aspecte ale locului crimei. Văzuse multe în cariera lui de polițist, dar niciun tată nu se putea obișnui vreodată cu așa ceva. Nopțile pe care le petrecea investigând evenimente în care se pierduseră vieți tinere îl

făceau întotdeauna să ia o pauză și să-și aprecieze și mai mult propriii copii atunci când ajungea acasă.

— Salut, Phil.

— Salut, Chuck, răspunse Phil salutului detectivului local. Cât de rău e?

— E urât. După cum știi, nu se întâmplă multe de-astea pe aici. Mulțumesc că ai venit.

— Pentru puțin. Ce avem?

— Pare un atac asupra unei locuințe, deși nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut pe aici. Greu de crezut că e ceva la întâmplare. Pur și simplu nu știu de ce un grup de gangsteri ar vrea să atace o căsuță din Coronado.

Phil dădu din cap și privi în spatele detectivului care continua să-l informeze.

Covorul era îmbibat de sânge și prin cameră erau împrăștiate cartușe goale, marcate cu indicatoare galbene numerotate. Să vadă medicul legist punând un trup în sac era ceva cu care Phil nu se obișnuise niciodată, iar vederea formei fără viață care cu doar câteva ore în urmă fusese o femeie frumoasă și strălucitoare îl făcu pe bostonez să întoarcă privirea.

— Ea e Lauren Reece. Era Semnal Șapte{6} când primele unități au ajuns la fața locului. Sub ea am găsit-o pe fiica ei, încă în viață. Paramedicii au dus-o la spital, dar nu a supraviețuit: avea mai multe răni de glonț. Se pare că mama a tras câteva focuri cu un Glock. Am găsit un 19 și câteva cartușe goale în apropierea trupului ei, niște sânge pe hol și la ușa de la intrare. Mama și fiica au fost împușcate aici, așa că noi credem că l-a atins pe cel puțin unul dintre ei.

— Vreo șansă să fie soțul? întrebă Phil. Avusese partea lui de cazuri cu probleme domestice sfârșindu-se violent.

— Surprinzător, dar nu. Un vecin ne-a dat o descriere bună a vehiculului și a atacatorilor, erau mai mulți. Soțul este un tip din Marină și s-a aflat la spitalul Balboa toată după-amiaza. E la interogatoriu, dar nu pare probabil.

— Mulțumesc, Chuck. Mă duc să arunc o privire. Experții noștri în bande o să ajungă în curând.

— Bun. Dă-mi de știre dacă descoperi ceva.

Phil se apucă să exploreze casa, încercând să-și dea seama cum era acea familie pe când trăiau. Voia să-i înțeleagă ca să poată face evaluări și să încerce să descifreze ce anume provocase un sfârșit atât de violent al vieților lor în acea zonă liniștită din San Diego. Intră într-o încăpere de lângă dormitor care arăta ca un birou.

Ce a împins banda să atace anume casa asta?

Când Phil începuse munca în poliție, întotdeauna se ducea direct la albumul cu fotografii de familie. Nu numai o dată povestea pe care

o întrevedea din acele amintiri îl ajutase să unească punctele și-i permiseseră tânărului polițist să soluționeze un caz. Acum aproape nimeni nu mai ținea albume de familie. Pozele erau împrăștiate prin diverse calculatoare, harduri și conturi on-line, făcând tot mai dificil să fie folosite așa cum se făcea în anii 1990. Acum se folosea de fotografiile de pe pereți, mese și dulapuri.

Phil analiză metodic camera. Nu era neîngrijită dar nici în mod special ordonată; un termen mai potrivit ar fi fost că „se trăia acolo". Lucrurile părea organizate, dar nu prea bine. La prima privire părea un birou tipic de acasă, dar destul de repede deveni limpede că exista ceva diferit la acea familie.

Ochii lui Phil fură imediat atrași de un perete pe care se aflau trei tomahawkuri de diferite dimensiuni. *Nu vezi așa ceva prea des în San Diego.* Cu toate că nu știa mai nimic despre armele fixate pe peretele biroului, i se păru că una îi amintește de ceva din filmul *Ultimul mohican.* O alta mai modernă era atașată de o placă de deasupra unei fotografii cu un grup de bărbați în echipament complet de luptă stând în jurul unei clădiri bombardate. *Operațiuni.* Doi dintre bărbați țineau un steag negru cu inscripție în arabă. Toți păreau oameni serioși pe care i-ai vrea de partea ta într-o luptă. Pe placă scria: „Locotenentului James Reece din partea membrilor plutonului Alpha." Sub avertismentul „Nu vă puneți cu noi" era gravat un schelet de broască, apoi o listă de vreo treizeci de nume.

Phil făcu un pas în spate și se uită de jur împrejurul încăperii. *Cine e tipul ăsta*?

Ceva ce Phil recunoscu drept o sabie de samurai se odihnea sub sticlă într-o ramă de prezentare pe peretele opus. Părea veche, nu ca imitațiile pe care le văzuse scoase la vânzare în magazinele din centru. O plăcuță de alamă era lipită pe interiorul geamului, sub sabie. Phil se aplecă să se uite mai de aproape.

LTJG THOMAS REECE
CERCETAȘI ȘI COMANDO
1945

Nu e o casă normală și nu e un om normal, se gândi Phil, apropiindu-se de birou și ridicând o fotografie de familie din care James și Lauren Reece se uitau la el. Chiar și din poză își dădea seama că erau niște oameni deosebiți. Amândoi străluceau de fericire, James își ținea fetița în brațe, Lauren îl îmbrățișa și își sprijinea capul pe umărul lui. Trebuie să fi fost înainte de vreun eveniment oficial, pentru că James purta uniformă albastră, cu inconfundabilul trident SEAL sclipind pe piept. Phil se uită mai îndeaproape la poză. Aia era o Stea de Argint? Și alături o Stea de Bronz cu un V flancat de două stele? Cu toate că Phil servise doar patru ani în Marină, cunoștea bine

Tridentul. Pe detectorul de mine se împrietenise cu câțiva băieți care încercaseră faimosul program de antrenament al SEAL și renunțaseră pe parcurs din diverse motive. Phil se uită la medaliile de pe pieptul lui Reece și apoi din nou prin cameră, remarcând că niciuna dintre citațiile pentru medalii nu era afișată pe pereți. *Un tip modest,* gândi Phil admirativ.

Deschise un sertar și scotoci prin el: pixuri, niște cărți de vizită și câteva cuțitașe frumoase. Era pe punctul să închidă sertarul, când se opri și băgă mâna înăuntru, fiindcă o brichetă uzată din argint îi atrăsese privirea. Răsucind-o în mână, Phil se uită la emblema emailată cu un craniu purtând bască, deasupra literelor MACV-SOG și a anului 1967. Sub imagine erau gravate inițialele T.S.R. III. Phil presupuse că bricheta aparținuse tatălui lui Reece, după dată și inițiale. Cu toate că mai trebuia să facă cercetări, își amintea că MACV-SOG fusese un fel de unitate pentru acțiuni sub acoperire sau operațiuni speciale în războiul din Vietnam. Întorcând-o, fu surprins să vadă gravat ceea ce părea o găină bizară și cuvintele *Phung Hoàng* deasupra. *Ciudat.*

Repunând vechea Zippo în sertar, Phil își îndreptă atenția asupra rafturilor cu cărți.

Categoric tipului îi place să citească.

Cărțile, sau lipsa lor, îi făcea adeseori o imagine despre mintea suspectului. În decursul anilor Phil intrase în multe case, dar nu-și putea aminti de multe ca aceea. Individul studia războiul. Cărțile păreau a fi aranjate relativ pe temă și perioadă. Titluri ca *Gherila accidentală, Războiul purecilor, Contrainsurgență, Praștia și piatra, Operațiuni anti-gherilă* și *Un război sălbatic pentru pace* îi săreau în ochi detectivului. Alături de Machiavelli, Epictet și Marc Aureliu erau cărți despre războiul Burilor, cercetașii Selous din Rhodesia și despre multe alte conflicte atât din istoria recentă cât și din vechime. Phil extrase o carte intitulată *Cartea celor cinci inele,* de Miyamoto Musashi, și o deschise. Evident fusese citită des, căci legătura prezenta semne de uzură, dar ceea ce era mai interesant pentru detectiv erau numerele paginilor scrise pe dosul copertei. Răsfoind cartea, Phil observă că acele numere corespundeau cu paginile cu sublinieri și margini pline de note. Luând una la întâmplare, Phil citi o însemnare care îl făcu să se cutremure.

Închizând hotărât cartea, detectivul Phil Dubin o repuse la locul ei cu respect. Uitându-se la tomahawkurile amenințătoare de pe perete, lui Phil îi trecu prin minte un gând pe care nu-l mai avusese niciodată la locul unei crime: *Dumnezeu să-l apere pe cel care a făcut asta.*

Când se trezeau copiii lui dimineața, Phil avea să fie acolo să-i îmbrățișeze mai puternic decât de obicei.

Evenimentele din următoarele zile erau ca o ceață. Reece era mult prea șocat ca să participe măcar la pregătirile funerare. Familia lui Lauren locuia în sudul Californiei și sora ei, un avocat de succes din L.A., se ocupa de detalii.

Ca în cazul tuturor tinerilor care sunt răpiți înainte de vreme, sute de persoane participau la serviciul funerar. Ambele sicrie erau închise, din pricina gravității rănilor. Reece era amorțit. Pastorul în a cărui parohie crescuse Lauren rosti epitaful. Părea că fusese ieri clipa când condusese ceremonia căsătoriei lor. Făcu o prezentare frumoasă a persoanei care fusese Lauren și încercă pe cât putu să prezinte moartea lui Lucy drept parte a „planului lui Dumnezeu". Reece aprecie cuvintele amabile care se îngrămădeau asupra lui din partea prietenilor și rudelor bine intenționate, dar comentariile cum că „ele sunt într-un loc mai bun" aproape că îl înfuriau.

Ceremonia de lângă mormânt era una de familie, însă membrii SEAL de la celelalte plutoane ale Echipei Șapte veniră totuși. Făceau parte din familie. Toți le cunoscuseră și le iubiseră pe Lauren și pe Lucy. Ea fusese genul de soție SEAL care era întotdeauna alături de alte soții și prietene care treceau prin momente grele când bărbații erau plecați în străinătate. Lucy era mereu cu Reece între misiuni și fiecare bărbat se topise măcar o dată în fața zâmbetului ei angelic. Micul sicriu al lui Lucy stătea lângă al mamei ei, cu broscuța de pluș iubită pusă înăuntru la cererea lui Reece.

După ce pastorul își încheie scurtul discurs, ofițerul pentru operațiuni speciale Ben Edwards se apropie de sicriul lui Lucy și rămase în poziție de drepți în uniforma lui albastră imaculată. Își scoase din piept insigna de aur în formă de trident și o așeză pe capacul sicriului. O apăsă, forțând acele de alamă din spate să intre în scândura lustruită de nuc până când se fixă. Apoi salută, cu ochii în lacrimi, și se îndepărtă rapid. Scena fu repetată de fiecare membru SEAL prezent la ceremonie, până când capacele sicrielor lui Lucy și Lauren fură acoperite cu tridente aurii. Acei luptători duri, majoritatea ei înșiși soți și tați, le onorau pe Lauren și pe mica Lucy cu un gest rezervat membrilor SEAL căzuți în luptă. Din punctul lor de vedere, Lauren și Lucy căzuseră în luptă.

Capitolul 12

Timp de peste o oră Reece nu se clinti. Când o făcu, îngenunche lângă mormintele soției și fiicei lui, cu capul plecat și lacrimile curgând. O mână înțelegătoare pe umăr îl readuse din transă. Reece întoarse capul și privi în ochii unul bărbat scund și aproape sfrijit cu ascendență mexicană. Bărbatul îl ajută pe Reece să se ridice în picioare și îl îmbrățișă.

Reece privi fața prietenului său, dar nu-și schimbă expresia. Cu un efort considerabil, Marco del Toro îl îndepărtă de mormintele familiei și îl conduse ușor spre un Mercedes S-Class Maybach nou. Un șofer, semănând dubios de mult cu un gardian de închisoare, le deschise portiera și Marco îl ajută pe Reece să urce înainte de a ocoli mașina spre cealaltă portieră.

— *La casa,* spuse Marco șoferului, care porni mașina și se îndreptă spre Coronado. Tequila? întrebă.

Reece scutură încet din cap.

Marco căută în spatele scaunului, scoase o sticlă din cel mai bun Cuervo 1800 Coleccion și luă o înghițitură.

— Îmi pare rău că nu am ajuns la funeralii, prietene. Eram în Mexico City cu afaceri și nu am putut ajunge acasă la timp.

Marco del Toro era unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Reece. La prima vedere nu se putea imagina o pereche mai nepotrivită: omul din comandoul naval și afaceristul mexican. Dar la o privire mai atentă era limpede că ceea ce îi lega erau relațiile de familie. Fiica lui Marco, Antonia, era de aceeași vârstă cu Lucy. Mergeau la aceeași grădiniță și adorau să se joace pe plajă. Soția lui Marco, Olivia, și Lauren se cunoscuseră la tenis, pe care amândouă îl jucau cu pasiune. Oricât ar fi încercat ele să-și aducă soții pe teren, Reece și Marco preferau să-și petreacă timpul pe saltea și în ring, antrenându-se în jiujitsu brazilian și box. Marco era un practicant de jiujitsu cu mult mai bun, învingându-l de fiecare dată pe Reece. Era uluitor cum un bărbat mic de statură avea atâta forță și hotărâre. Reece nu reușise niciodată să-și dea seama cum să-l învingă. Tehnica lui era fără cusur. În ringul de box Reece era mai aproape, dar singura dată când îl bătuse pe Marco fusese categoric atunci când bărbatul cel scund îl lăsase să câștige.

Amândoi împărtășeau dragostea pentru motociclete personalizate. Cu doi ani în urmă, Reece și Lauren merseseră împreună cu Marco și Olivia într-o excursie la Sturgis ca să petreacă o săptămână pe motoare, iar Marco îi adusese pe toți cu avionul G550 al firmei lui și, așteptați la sosire de două frumoase și noi Harley, se bucuraseră de

câteva zile explorând regiunea Black Hills din Dakota de Sud și de spectacolul raliului moto din Sturgis. Lui Reece îi plăceau aventurile alături de prietenul lui, dar cel mai mult admira la Marco dragostea și atașamentul față de familie.

Reece știa că Marco era un om bogat. Multele case din Coronado și ceea ce lui Reece îi părea un șir aproape nesfârșit de automobile noi de top făceau extrem de evident acest lucru, însă abia când Reece și familia lui îl vizitaseră pe Marco la una dintre vilele lui din Mexic înțelesese pe deplin dimensiunile bogăției lui. Reece îl însoțise pe Marco de două ori la proprietățile din Mexic, vânând păsări în zone de obicei nerecomandate străinilor, însă acele excursii pe domeniile de vânătoare nu erau nimic în comparație cu vila. Era ceea ce majoritatea ar considera o stațiune privată și se afla la sud de plajele aglomerate din Puerto Vallarta. O echipă completă se ocupa de toate nevoile lor, în timp ce Antonia și Lucy se jucau în valuri sub ochii atenți ai contractorilor privați de securitate. Societăți imobiliare extinse, o companie de telecomunicații și cea mai mare firmă de asigurări din Mexic se aflau în portofoliul lui Marco, făcându-l extrem de prosper. De asemenea îl făceau pe el și pe familia lui ținte de primă mână în industria mexicană a răpirilor și răscumpărărilor.

După ce fusese cât pe ce în Mexico City, cu câțiva ani în urmă, Marco se hotărâse să-și mute familia în San Diego, alegând stațiunea Coronado pentru siguranța sa și proximitatea față de afacerile lui de peste graniță. De anul trecut Marco și familia lui aveau dublă cetățenie, o onoare pentru care Marco era foarte recunoscător. Faptul că America îl primise pe el și pe familia lui cu brațele deschise, oferindu-i un refugiu în fața violenței și nesiguranței din Mexic, era ceva ce trata cu seriozitate.

— E-n regulă, Marco. Mulțumesc că ai venit. De când stăteam acolo?

— Nu sunt sigur, prietene, zise Marco cu compătimire. Am ajuns și te-am văzut stând de unul singur. Am așteptat o oră. Când te-am văzut în genunchi am știut că e timpul să-ți dau o mână de ajutor.

Rămaseră tăcuți în mașină în timp ce rulau de-a lungul coastei, apropiindu-se de casă. Marco era un catolic devotat și nimic nu era mai important pentru el ca religia și familia. Când vorbi din nou, o făcu cu respect și hotărâre.

— Dar, în ochii lui Dumnezeu, ele sunt ca și fiica și soția mea. Cei care au făcut asta sunt niște ticăloși, gangsteri de ultimă teapă. Au încălcat o înțelegere. O să am grijă de șefii lor indiferent dacă știau sau nu. O să te ajut, prietene. Știu ce trebuie să faci.

Capitolul 13

Coronado, California

Reece stătea singur în întunericul livingului. Simțurile lui fuseseră prea bombardate; avea nevoie să nu vadă și să nu audă nimic. Durerile de cap deveniseră și mai rele. Era sigur că tumora îl ucide. Să-și vadă casa arătând ca un câmp de luptă după o misiune în străinătate doar îi intensificase durerea orbitoare. Pereții din interior erau găuriți de gloanțe și ușa de la intrare fusese înlocuită cu un panou din furnir prins cu șuruburi în tocul ușii. Covorul îmbibat de sânge din dormitor fusese smuls de echipa de curățenie și o mare parte din mobilă era fie împușcată fie spartă. Din motive necunoscute lui, violența pe care se luptase s-o țină dincolo de granițe venise în camera lui și îi luase familia.

Dacă ar fi venit direct acasă de la baza aeriană în loc să se ducă mai întâi la Echipe? Dacă nu s-ar fi dus la Boozer acasă? Dacă ar fi refuzat să meargă la Centrul Medical Balboa și s-ar fi dus direct acasă la familia lui? *Dacă*…?

Ar fi putut să-și apere familia de o bandă de invadatori bine înarmați? Ar fi fost de ajuns priceperea lui cu un pistol? Ar fi reușit să pună mâna pe pușcă sau pe mitralieră?

Reece știa că răspunsul la toate aceste întrebări era că probabil ar fi fost și el mort alături de soție și de fiică. Trebuia să creadă că fusese salvat cu un motiv anume: să afle ce se întâmplase și să-i pedepsească pe responsabili.

Reece credea că știa ceva despre vinovăția supraviețuitorului, văzându-i pe unii dintre cei mai puternici oameni din echipele de operațiuni speciale căzând pradă ravagiilor de după pierderea camarazilor în lupte. Evenimentele din ultimele zile îl făcuseră să-și dea seama că nu știa mai nimic despre asta.

Ar fi trebuit să fiu aici. Ar fi trebuit să mor împreună cu ele, gândi Reece, privirea alunecându-i spre locul gol de pe canapea de lângă el, unde fiica lui obișnuia să se ghemuiască și să asculte o poveste, unde soția lui se așeza alături de el cu un pahar de vin ca să se uite la un film după ce o culcase pe Lucy. Acel loc nu va mai cunoaște bucuria. Acum era gol, un vid care nu va mai fi niciodată umplut. Mă rog, nu tocmai gol. Acum acel loc era ocupat de forma din metal rece și material plastic a pistolului lui Glock de 9 mm.

Oare moartea ar face durerea să dispară? Ar trebui să termine cu totul și să se ducă la Lucy și Lauren? Asta era ceea ce-și dorea mai mult ca orice. Mâna lui se întinse spre Glock și se strânse ușor în jurul

lui. Era confortabil. Era ceva natural, ca o extensie a corpului lui. Era corect. Reece și-l puse în poală, cu ochii la fotografia de familie pe care o avea pe măsuța de cafea din fața lui.

— Te iubesc, Lauren, șopti, ducând pistolul sub bărbie și punând degetul pe trăgaci.

Tu n-ai ales niciodată calea ușoară, Reece.

Era mult prea ușor. *Al dracului de ușor*.

Strânse ochii și trase aer în piept.

Lasă sentimentele să se schimbe, Reece. Lasă-le să se schimbe…

Reece se aplecă în față, îndesând cu blândețe Glock-ul în tocul de la șoldul drept, apoi întorcând fotografia familiei astfel încât să stea cu fața în jos pe masă.

Era timpul să înceapă să-și dea seama despre ce era vorba.

Oricât ar fi încercat să-și elibereze capul de tot zgomotul, pur și simplu n-o putea face. Faptele care nu se potriveau îi apăreau în minte ca o etalare a dovezilor: misiunea ciudată și urgentă care dusese la măcelărirea oamenilor lui, tumorile, întrebările NCIS, „sinuciderea" lui Boozer și actul de imposibilă violență asupra familiei lui pe străduța liniștită. Genul ăsta de lucruri nu se întâmplă accidental, nu așa de alături unul de altul.

Începu cu ceea ce știa sigur: moartea lui Boozer nu fusese sinucidere. În primul rând, Boozer nu era genul care să renunțe la ceva, în special la viață, și al dracului de sigur nu l-ar fi abandonat pe Reece în mijlocul întregii probleme, cu sau fără PTSD. Însă indiciul cel mai sugestiv era unul pe care Reece nu-l împărtășise investigatorilor poliției. Era ceva pentru care trebuia să-l cunoști pe Boozer ca să înțelegi; el niciodată nu s-ar fi împușcat cu un 9 mm. Cineva din afară care încearcă să facă să pară o sinucidere a unui membru SEAL ar considera potrivit să folosească același tip de pistol folosit în cadrul SEAL. Însă ei nu aveau de unde să știe că Boozer era un tip obișnuit cu armele, care crescuse participând la concursuri de tir încă dinainte să intre în Marină ca să devină Broască. Boozer avea o relație de dragoste cu semiautomatele 1911 cu muniție de .45 ACP, pe care majoritatea oamenilor pur și simplu nu le înțeleg. Boozer ura „9 mil-ul", și deși avea un SIG P226 în colecția personală în onoarea pistolului folosit în SEAL după 11 Septembrie, disprețul pentru arma mai mică făcea parte din personalitatea lui.

Dar cine naiba voia să-l omoare pe Boozer și să-și dea osteneala s-o facă să pară ceva ce nu era? Aceiași oameni care ar trimite o întreagă trupă într-o ambuscadă, apoi să ucidă o familie în propria-i casă și să arunce vina pe violența dintre bande. Oricine ar fi făcut-o, avea resurse serioase la dispoziție, posibil chiar cineva din cadrul lanțului de comandă al Forțelor Speciale Navale, cu toate că Reece încă nu era pregătit să recunoască asta. El nu credea în conspirații

guvernamentale, dar văzuse destule chestii dubioase și inexplicabile petrecându-se peste hotare și nici nu era atât de naiv încât să respingă ceva. Dar care era legătura? Ambuscada, Boozer, familia lui, tumorile, toate aveau un factor comun: Reece. Tumorile erau punctul exterior. Trebuia să fie ceva legat de tumori. Capul îi pulsa și pe moment pierdu șirul gândurilor. Avea nevoie de niște ochi limpezi aici, dar în cine putea să se încreadă, dacă nu putea avea încredere în superiorii lui?

Reece sări de pe canapea și alergă în hol, deschizând ușa garajului. Își luă rucsacul din cârligul de pe perete și căută în buzunarul în care își ținea laptopul. Scoțând MacBook Air-ul, desfăcu monitorul și o carte de vizită căzu pe podea. Începu să formeze numărul pe iPhone, dar se opri, oprind apelul înainte de conectare.

Se uită la ceas: 10:36 p.m., probabil nu era prea târziu. Ieși prin spatele casei și traversă peluza până la ușa vecinilor. Bătu ușor, încercând să atragă atenția vecinului fără să-i trezească copiii. Bătu din ce în ce mai tare până când vecinul, care era clar că se culcase, deschise ușa din față în pantaloni scurți și fără cămașă.

— Hei, James, ce s-a întâmplat? Cu ce te pot ajuta?

Vecinul era un om cumsecade, genul de IT-ist civil mereu politicos și care dădea dovadă de o ușoară fascinație față de vecinul său din comando. Când văzuse că Reece obișnuia să-și tragă camioneta cu spatele pe alee, începuse să facă la fel. Fără să-și dea seama cum, ajunsese să poarte același tip de ochelari de soare ca Reece și să conducă o Toyota Land Cruiser. Omul era inofensiv și poate chiar util. Reece nu-și amintea niciodată numele lui mic.

— Salut, mi-a murit bateria și trebuie să dau urgent un telefon. Pot să-l folosesc pe al tău? întrebă Reece pe cel mai amical ton.

— Sigur, James… adică, Reece… intră și folosește-l pe cel din birou.

Vecinul îl conduse pe Reece într-un birou mic, unde lângă trei monitoare de calculator se găsea un telefon fix. Rămase la ușă și se uită o clipă la Reece înainte să priceapă aluzia și părăsi repede încăperea, închizând ușa în urma lui.

— Katie, se auzi ea răspunzând la primul sunet.

— Katie, scuză-mă că sun așa de târziu. Sunt James Reece. Ne-am întâlnit în Afganistan acum câteva săptămâni.

— James, sigur, o, Doamne! Am aflat ce s-a întâmplat cu familia ta și am încercat să dau de tine. Îmi pare tare rău.

— Apreciez. De fapt pentru asta te sun. Toată treaba asta pur și simplu nu are sens și am nevoie de un cap limpede. Am citit articolele tale despre Benghazi. Au fost impresionante. Există vreo șansă să vrei să stai de vorbă cu mine?

— Sigur că da, poți să vii la mine în L.A., sau să vin eu acolo?

— Nu, nu, în L.A. e bine. Ne putem vedea mâine?

— Da. La opt e prea devreme? E un Starbucks la parterul blocului meu. Între Fifth și Fig, în centru.

— E bine la opt. Oricum nu prea dorm. Ne vedem de dimineață.

— Înțeleg, zise Katie cu empatie. Cum ai putea? Ne vedem de dimineață.

— Bine, Katie, și…

— Da, James?

— Mulțumesc.

Capitolul 14

Los Angeles, California

Drumul pe Interstatala 5 până la Los Angeles îl ajută pe Reece să-și limpezească puțin gândurile. Nu dormise noaptea dinainte, dar o cafea tare Black Rifle, îndulcită cu miere și frișcă, și condusul cu geamul lăsat îl făcură să se simtă oarecum mai omenește. Era întuneric beznă când plecase de acasă. Dacă voia să ajungă în centrul Los Angelesului la timp pentru întâlnirea cu Katie, trebuia să facă tot posibilul să o ia înaintea celui mai aglomerat trafic de pe planetă. Contrar părerilor civililor, nu toți militarii se trezesc înaintea zorilor, iar Reece categoric nu era o persoană matinală.

În mod normal ar fi folosit aplicația de pe telefon ca să-l ajute să navigheze prin traficul din L.A., dar intenționat își lăsase mobilul pe noptieră când plecase din casă. În Echipe se glumea că un smartphone este „un dispozitiv de supraveghere de pe care poți să dai și telefoane", iar el nu era deocamdată sigur cine îl urmărește. Merse pe I-5 până la I-10, apoi pe I-110 pur și simplu pentru că acela era drumul pe care îl știa cel mai bine. Călătoria spre monstruosul Los Angeles nu era ceva ce să-și dorească sau să facă prea des. Parcarea în L.A. putea fi un coșmar, dar știa de la un drum la cumpărături cu Lauren că exista un garaj lângă zona comercială dintre Seventh și Fig unde așa de devreme ar fi fost o mulțime de locuri libere.

Nu era nevoie de prea mult ca să poată fi urmărit, în special dacă se folosea vreun satelit sau vreo dronă, așa că Reece nu recurse la vreo șmecherie anti-supraveghere ca să încerce să scape de cineva. Parcarea era goală și distanța de trei străzi de la Eighth la Fifth fu lipsită de evenimente, cu excepția cererilor câtorva din masiva populație a celor lipsiți de locuință. Ceva din atitudinea lui Reece le spunea cerșetorilor să nu fie prea agresivi în cererile lor, deși majoritatea erau prea mahmuri ca să depună eforturi. Lui Reece îi veni să râdă când văzu un bărbat cu fața în jos pe trotuar, cu o frânghie legată cu un capăt în jurul gâtului și celălalt în jurul unei sticle de vodcă ieftină.

Plănuise să ajungă la Starbucks înaintea lui Katie, ca să poată alege locurile fără să se mire cineva că o roagă să se mute, dar ea i-o luase înainte. Cum intră pe ușă o depistă în colțul îndepărtat, așezată cu spatele la perete. Îi furase locul. Cu toate că era un reporter de investigații foarte respectat, Katie Buranek era tânără și categoric atrăgătoare într-un fel care evident nu cerea prea mult efort din partea ei. Era îmbrăcată în haine de sport: pantaloni negri mulați și o bluză

strâmtă de un portocaliu viu închisă cu fermoar. Era machiată puțin sau deloc și își ținea părul șaten-deschis strâns la spate într-o coadă de cal. Purta ochelari cu rame dreptunghiulare negre, probabil mai mult pentru efect decât pentru a-și îmbunătăți vederea, bănuia Reece. Cu toate că era jurnalist în presa scrisă, cu siguranță avea aspectul și mintea care s-o aducă la una dintre rețelele de știri. Reece se apropia de patruzeci de ani și presupunea că ea era cu cel puțin zece ani mai tânără ca el, dacă nu chiar cincisprezece.

Ultima dată se întâlniseră la Bagram. Reece tocmai primise liber de la medici când ea îl găsise, dintre toate locurile, într-o cafenea Green Beans. În decursul anilor Bagram se transformase într-o mini-SUA și Green Beans era ceva similar cu Starbucks – cafele pentru cunoscători, wi-fi gratuit și multe locuri unde să stai jos și să savurezi un latte. Pentru Reece, cu cât se străduiau mai mult să facă Afganistanul să arate ca la ei acasă, cu atât mai străin și mai deplasat devenea. În pofida hainelor civile, ea știuse exact cine era Reece atunci când se așezase la masă în fața lui. Îi întinsese cartea de vizită și spusese pur și simplu: „Comandor Reece, îmi pare rău pentru oamenii tăi. Știu că nu e momentul acum, dar dacă vrei să vorbești despre asta, știi cum să dai de mine."

Un reporter care să nu se tăvălească în sângele oamenilor lui era o pasăre rară, iar ea era evident bine informată. Reece era întrucâtva pasionat de știri și își amintea numele ei dintr-o serie pe care o scrisese și în care expunea minciunile și acoperirile care urmaseră fiasco-ului din Benghazi. El îi cunoscuse personal pe ambii membri SEAL care fuseseră uciși în acea noapte de septembrie 2012 în Benghazi, Libia, în cursul unei bătălii care durase treisprezece ore, așa că fusese interesat personal de relatarea lui Katie și investigațiile privind atacul.

Ea se ridică cu un surâs ușor și îi întinse mâna.

— Mă bucur să te văd din nou, James. Chipul ei exprima o tristețe reală când continuă cu: îmi pare rău că ai trecut prin atâtea și o să fac tot ce pot ca să te ajut. Mulțumesc că ai făcut drumul până aici.

Avea o vagă urmă de accent, cu toate că majoritatea n-ar fi observat. Est-european, bănuia el după numele ei de familie.

— Nicio problemă. Apreciez cuvintele amabile și faptul că ai fost dispusă să ne întâlnim așa din scurt. Să-mi iau o cafea și apoi putem discuta.

Reece așteptă neliniștit la coada la cafea de la începutul zilei de lucru, în timp ce Katie butona la laptop. Îl surprinse privind în direcția ei și îi zâmbi politicos și înțelegător. El își primi în sfârșit cafeaua și se așeză în fața ei la măsuță.

În mod normal Reece ar fi ezitat să vorbească despre evenimentele ultimelor zile într-un asemenea loc public, dar muzica din cafenea era

suficient de tare încât orice încercare de a le fi ascultată conversația, fie personal fie electronic, s-ar fi soldat cu un eșec. Așa cum era acum, Reece și Katie erau nevoiți să se aplece unul spre celălalt peste masă ca să discute. Fu ușurat când ea închise laptopul și scoase un carnețel ca să ia notițe; n-ar fi fost prea încântat să aibă astfel de informații pe calculatorul cuiva.

— Începe de la început și nu omite nimic. Promit să nu scriu despre asta fără permisiunea ta.

Reece începu povestea cu o săptămână înainte de operațiunea care îi ștersese de pe fața pământului cea mai mare parte din unitate, ca să adauge puțin la context. Nu dezvălui nimic din ce ar fi putut fi considerat secret, însă lăsă să se înțeleagă cât de neobișnuit era ca o țintă să le fie aleasă de la sediul central cu atât de multă insistență și urgență. Ea lua niște notițe pe care nicio echipă de arheologi n-ar fi reușit să le descifreze. Ridică brusc capul când el îi spuse despre tumorile descoperite pe creierul oamenilor lui și îi puse niște întrebări care dovedeau că avea destul de multe cunoștințe în domeniul medical.

O conduse prin bizarul interogatoriu al agenților NCIS și nepotrivirile din presupusa sinucidere a lui Boozer, și în cele din urmă ajunse la uciderea familiei sale. Ea îl întrerupse în diferite puncte ale poveștii, cerându-i să clarifice detalii sau să extindă anumite conversații. Stresul, durerea și oboseala îi încețoșau amintirile în anumite puncte, dar era destul de sigur că îi povestise tot ce era relevant.

Când termină, ea lăsă carnetul deoparte și își scoase ochelarii. Îl privi în ochi pe Reece peste masă și glasul ei căpătă un ton mai jos și mai serios.

— Uite ce e, James, știu cu ce te ocupi și probabil nu trebuie să-ți spun eu asta, dar trebuie să fii atent. Amândoi trebuie să fim. Oricine ar fi în spate nu se joacă. N-are sens să fi făcut toate astea și să te lase pe tine în viață, ceea ce înseamnă că probabil intenționau să te omoare și pe tine odată cu familia ta. În locul tău n-aș avea încredere în nimeni, inclusiv în gradații din Marină. Când a ieșit serialul meu despre Benghazi, n-ai crede ce tactici de intimidare au folosit asupra mea. Mi-au spart e-mailul; doi tipi masivi care erau clar agenți federali m-au împiedicat să cobor pe scările din blocul meu; am fost interogată de IRS; au încercat chiar să-mi saboteze afacerea când am cumpărat apartamentul. Totul era ca să mă anunțe că puteau ajunge la mine și că nu se temeau deloc de ce publicam eu. Ei dețin marile trusturi media, controlează accesul la interviuri și se folosesc de influența lor ca să manipuleze povestea și să intimideze presa. Nu e la fel de rău precum ceea ce a îndurat familia mea în Cehoslovacia în anii 1980, dar acolo se ajunge. Eu vreau să te ajut și vreau povestea asta, dar nu

vreau ca vreunul dintre noi să fie ucis. Trebuie să fim foarte atenți cum comunicăm.

Reece încuviință.

— Nu trebuie să-mi spui mie despre ce sunt capabili să facă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fii rănită. Aseară te-am sunat de pe telefonul fix al vecinului și mobilul meu a rămas în Coronado. Probabil nu știu că ne-am întâlnit peste graniță, așa că n-o să vină la tine decât dacă îi conduc eu, ceea ce promit să nu fac. Găsește-ți un iPhone vechi, poate pe Craiglist, unde să nu ai nicio relație cu vânzătorul. Plătește cash, aruncă SIM-ul și readu-l la setările din fabricație. Va trebui să-ți faci un e-mail pentru o unică utilizare ca să obții un cont anonim pe iTunes. Fă-o de la calculatorul unei biblioteci sau de la unul fără nicio legătură cu tine. Ai înțeles? Știu că e cam mult.

— Am înțeles, spuse Katie fără să ridice ochii, în timp ce nota detaliile.

— Folosește bani gheață ca să cumperi un card cadou iTunes, ca să poți descărca Signal. E un serviciu de mesagerie privată din magazinul de aplicații. Folosește asta ca nume de utilizator.

Reece luă un șervețel de pe masă și scrise pe el o serie de litere și cifre la întâmplare. Copie aceleași caractere în partea de jos a șervețelului și rupse hârtia în două, îndesând una dintre bucăți în buzunarul de la cămașă. Partea de sus o împinse peste masă spre Katie.

— Practic este o aplicație pentru mesaje text. Ai nevoie de servicii telefonice ca să descarci Signal, așa că folosește-te de o cartelă preplătită cumpărată cu banii jos. După asta nu mai utiliza telefonul. Folosește numai rețele publice wi-fi. Descarcă și o VPN de pe Private Internet Access. Plătește-o cu un card cadou cumpărat cu cash. Ține wi-fi-ul închis când nu îl utilizezi. De fapt, ține telefonul închis când nu îl utilizezi. Încearcă să-l verifici cel puțin o dată pe zi. Tot te pot găsi dacă te caută în mod special, dar astfel se mai îngreunează lucrurile.

Katie ridică ochii din notițe.

— Bănuiesc că ai mai făcut așa ceva.

— În prezent facem mult mai multe decât să înotăm și să împușcăm băieții răi. În plus, toți cei din Echipe sunt paranoici în privința comunicațiilor și a social media. Mulți dintre noi se folosesc de astfel de trucuri ca să-l țină la distanță pe Big Brother. Am văzut ce capacitate avem să ne urmărim țintele din străinătate cu ajutorul telefoanelor și nu vrem ca cineva să ne facă asta și nouă. Dacă n-ar fi existat telefoanele mobile, majoritatea HVI pe care i-am doborât ar fi încă în viață.

— Bun, deci cum țin legătura cu tine?

— Te contactez eu mai târziu în seara asta. O să știi că sunt eu.
— Sună bine.
— Ești sigură că vrei să faci asta, Katie? Nu am la cine altcineva să apelez, dar nici nu vreau să mai moară cineva dacă nu e nevoie.
— Da, sunt sută la sută sigură. Pot să-mi port de grijă, zise ea întrebându-se ce vrusese el să spună prin „dacă nu e nevoie".
— Sunt convins că poți. Mulțumesc din nou că m-ai ascultat.
— James, dacă-mi dai voie, ar trebui să verifici tumora aia. Nu presupune pur și simplu ce e mai rău.
— Parc-ai fi Lauren.
Katie înclină înțelegător din cap și Reece se ridică de pe scaun.
— Ce-o să faci acum?
— Mă apuc de lucru.
Reece se întoarse și porni spre ușă, scanând subconștient fețele din sală. Întâlnirea cu Katie îl scuturase din depresie și îl readusese în modul de luptă.

Capitolul 15

Riviera Country Club
Los Angeles, California

Nimeni nu știa cum arătase Steve Horn în copilărie. Cei mai mulți presupuneau că apăruse din senin în costum sau în echipament de golf. Cu toate că avea locuințe prin toată țara, rareori petrecea mult timp în ele. Dacă nu era în biroul lui, Horn putea fi găsit pe terenul de golf. Nu-i plăcea jocul așa cum te-ai fi așteptat. Mai degrabă era o descărcare, iar Horn căuta rara lovitură perfectă.

Adevărata sa dragoste era puterea, iar banii îi aduceau acea putere. El nu voia să fie președintele Statelor Unite. El voia să-l controleze pe președintele Statelor Unite. Pentru el aceea era o poziție formidabilă. Să controleze cea mai puternică persoană de pe pământ îl făcea de facto regele lumii. Foamea lui de a se afla în preajma tronului l-ar fi făcut perfect potrivit pentru Washington, dar nu putea suporta clima și nici personalitățile. Îi plăcea să fie înconjurat de oameni interesanți și atrăgători, iar pe acel front elita din D.C. nu putea concura cu cea din L.A. După părerea lui, cei mai frumoși oameni din lume se mutaseră în L.A. timp de mai mult de un secol. Asta însemna cinci generații de ereditate păstrate pe coasta Californiei. De ce ar locui cineva în altă parte?

Horn de afla în zona de antrenament când îi sună mobilul. Fără să-i pese de privirile tăioase aruncate în direcția sa de ceilalți membri care așteptau la rând, se uită să vadă apelantul și hotărî să răspundă. Punându-și căștile în urechi, se întoarse și se îndreptă spre mașinuța sa, trecând pe lângă un afiș cu „Nu folosiți telefoanele mobile” în timp ce vorbea.

— Horn.

— Steve, sunt J.D.

— Domnule congresmen, ce pot face pentru dumneavoastră în această frumoasă zi? întrebă Horn, știind deja că va trebui să controleze întrucâtva daunele.

— Steve, treaba cu „Proiectul” devine urâtă. Am încercat să iau legătura cu Tedesco, dar răspunde mesageria vocală, ceea ce e neobișnuit. Grupul e pregătit să grăbească lucrurile și în punctul prezent și în ceea ce urmează?

— Suni în numele tău sau al nevestei tale?

— La naiba, Horn, sun pentru că eu și Lorraine nu vrem ca treaba asta să scape de sub control la știrile de seară. Ce plan ai ca să faci ordine?

Horn își înăbuși un chicotit. Cine se mai uita la știrile de seară? Iar dacă J.D. Hartley chiar deschidea televizorul, categoric nu se uita la știri cu soția lui.

— J.D., uneori lucrurile astea nu merg conform planului. Înțelegi. Important e să ne păstrăm capul pe umeri și să ne adaptăm. Vrei să știi de ce am eu atâta succes? Fără să aștepte răspuns, continuă: Pentru că eu văd oportunitatea în haos și mă adaptez mai repede ca oricine. Da, rătăcitul vostru e încă în viață și asta e o problemă. Din cauza interesului media pentru poveste o să fim nevoiți să activăm una dintre resursele voastre. E timpul. Și o să se potrivească perfect în furtuna media din jurul ambuscadei și atacului asupra casei. O să aranjăm lucrurile frumos și o să ne rezolvăm problema.

— Horn, tu nici n-ar trebui să știi despre resursele alea, iar singura persoană care le poate da autorizația este soția mea. Dar înțeleg ce vrei să zici. S-ar închide frumos bucla. Ești sigur că e singura cale?

— J.D., este „o” cale, iar în circumstanțele prezente „cea mai bună” cale.

— Bine. O sun acum.

Congresmenul Hartley părea mai disperat că trebuia să vorbească cu soția lui decât din cauza prezentei stări de fapt.

— O să merite totul în cele din urmă, J.D. Te rog transmite-i lui Lorraine toate cele bune din partea mea.

Horn apăsă pe butonul de închidere.

Aruncând telefonul pe scaunul mașinuței de golf, se întoarse la stiva sa de mingi și își aranjă cu grijă picioarele ca să atace suportul.

Capitolul 16

Coronado, California

Katie avea dreptate. Trebuia să facă un control. Poate că durerile de cap nu însemnau nimic, sau poate că indicau o masă în creierul lui. Cel puțin avea să știe sigur. În acel moment Reece nu avea încredere în sistemul medical al Marinei, dar avea și o altă opțiune.

Când ajunse acasă Reece căută cartea de vizită a doctorului O'Halloran în rucsacul de misiune, se așeză pe canapea și formă numărul cabinetului din La Jolla.

— Head and Spine Associates, cu ce vă pot ajuta? răspunse o voce feminină amabilă.

— Bună ziua, mă numesc James Reece. Dr. O'Halloran m-a consultat în Afganistan și mi-a spus să sun la cabinetul lui când revin în State. Știu că el e încă în străinătate, dar voiam să știu dacă pot programa o întâlnire pentru când se întoarce.

— Hm, așteptați, ăă, așteptați o clipă vă rog, se bâlbâi glasul, clar începând să se sufoce de emoție.

Ciudat, gândi Reece, simțind cum i se oprește inima în piept.

După două minute bune un glas masculin cu accent spaniol puternic preluă convorbirea.

— Domnule Reece, dr. German la telefon. Sunt coleg cu dr. O'Halloran; *am fost* coleg, ar trebui să spun. Îmi pare rău să vă informez că a avut loc un incident în Afganistan, devastator pentru noi toți. Dr. O'Halloran a fost ucis. Am aflat vestea abia de curând. Cineva despre care credeam că este un aliat afgan, mă tem. O afacere îngrozitoare.

La dracu', e pe bune.

— Îmi pare foarte rău, domnule. Am fost oarecum reținut de când m-am întors. Nu știam. Nu-l cunoșteam bine pe doctorul O'Halloran, dar cu siguranță era un om deosebit, declară Reece cu sinceritate, în timp ce mintea lui unea deja punctele.

Chiar să fie asta o coincidență? Doctorul care a descoperit tumorile moare subit. Familia lui Reece moare. Boozer moare. Ambuscada. *Incidentele verde-albastru*[7] *nu sunt rare în prezent,* se gândi Reece. Oamenii buni mor în război. Totuși ceva nu se leagă, sau mai degrabă se leagă în ceva îngrozitor.

— Chiar era, domnule Reece. Un om incredibil, o minte de înaltă clasă și o persoană mai bună decât majoritatea, aș îndrăzni să spun. Mi-a prezentat cazul dumneavoastră într-un e-mail și speram să putem lua legătura. Sunt foarte interesat să aflu despre ce e vorba. Dr.

O'Halloran m-a rugat să vă ajut dacă sunați. Eu mă ocup de neurochirurgie aici în clinică și eu vă voi face biopsia. Aș fi bucuros s-o fac; de fapt, insist. O consider ca pe o ultimă rugăminte a răposatului meu prieten. Rămâneți pe fir și una dintre doamne vă va face o programare. Nu e mare lucru, promit. Și va fi fără plată, și aici insist. Rămâneți pe fir, vă rog.

Reece își făcu o programare pentru sfârșitul săptămânii și primi instrucțiuni despre cum să se pregătească pentru procedură. Pentru ei suna ca ceva de rutină, cu toate că Reece nu putea concepe cum obținerea unei mostre de țesut din interiorul craniului lui ar putea fi considerată „rutină".

Cinci minute mai târziu, pe când Reece încă se gândea la procedură, sună telefonul. Era adjunctul comandorului Cox, un membru SEAL pe nume Dave, cu accent pronunțat newyorkez care, alături de veșnica scobitoare dintre dinți, făceau unele cuvinte ininteligibile prin telefon. Avea o lungă istorie de familie în departamentul de Pompieri din New York și își pierduse fratele și un unchi când se prăbușiseră turnurile în 11 Septembrie. De atunci Dave purtase pe umăr ecusonul lor Ladder 55 de fiecare dată când apăsase pe trăgaci în luptă.

Dave trecu imediat la subiect.

— Reece, nu sunt sigur despre ce e vorba. Cox e plecat din țară așa că am preluat eu legătura. Trebuie să te prezinți la WARCOM astăzi la 1400. Amiralul Pilsner te vrea la el în birou.

Loviturile continuă să cadă.

— Am înțeles, Dave, nu cred că mai suport și alte vești bune. Cam atât despre restul săptămânii libere.

— Nu-i alegerea ta. Și, Reece – mm, îmi pare foarte rău pentru familia ta. Nu știu ce să spun, doar că-mi pare rău. Capul sus, o să treci peste asta. Spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva.

— Mulțam, Dave. Apreciez.

Reece se lăsă pe spate pe canapea, întrebându-se dacă avea vreo uniformă suficient de curată pentru WARCOM.

Capitolul 17

Comandamentul Forțelor Speciale Navale
Coronado, California

Reece conduse ca pe pilot automat. Era la volan, dar se simțea ca și cum Land Cruiserul mergea singur iar el era doar pasager, mișcările îi erau dictate de ceva din exteriorul lui, ca într-un vis. Amorțeala făcuse loc furiei, care știa că îi întunecă judecata. În timp ce conducea nu se putea împiedica să nu se gândească la familia lui, durerea din suflet împingându-l spre marginea proverbialului abis al disperării. Odată depășită, întoarcerea era dificilă.

Ieși de pe Silver Strand așa cum făcuse de nenumărate ori în ultimii optsprezece ani și opri la poartă. Tânărul paznic recunoscu Land Cruiserul imediat. Mereu găsise ceva deosebit la omul care îl conducea. Într-o lume plină de ego-uri, priviri absente și elitism ierarhic, acel ofițer avea un aer diferit, aproape asemănător cu al unui profesor de liceu de treabă. Niciodată nu-i lipsea zâmbetul sau un cuvânt de încurajare, ieșea în evidență, în special pentru că aceeași poartă era nevoit s-o folosească și amiralul ca să ajungă la Comandamentul Forțelor Speciale Navale, mai cunoscut ca WARCOM, de unde erau coordonate administrativ toate Echipele SEAL. Pentru paznic, WARCOM avea aura unei stele a morții, cu amiralul ca Darth Vader, sau mai rău, a maestrului lui Dath Vader, *cum îl chema*? Vehiculele care treceau în șir prin poartă în fiecare dimineață încărcate cu ofițerii care se îndreptau spre damnare…

— Bună dimineața, domnule.

— Bună dimineața, Ken.

Niciun ofițer nu-i spunea lui Ken pe nume, cu excepția comandorului Reece. De fapt ei abia dacă luau cunoștință de existența lui, era doar o iritare înaintea găsirii unui loc de parcare și a începerii zilei de muncă.

Reece își arătă legitimația și Ken salută, așa cum cerea protocolul pentru ofițeri.

— Cum merge reconstrucția?

Discutaseră odată despre mașini și Reece știa că Ken își restaura un vechi Mustang din ’69.

Doamne, chiar și cu ce s-a întâmplat familiei lui, tot se mai interesează de mașina mea!

— Bine, domnule. Și, ăăă, îmi pare rău.

Toată lumea știe.

— Mulțumesc, Ken. Ia-o încet.

— Da, domnule.

Ken făcu un pas în spate, și chiar dacă nu era nevoie s-o facă din nou, se îndreptă și salută rigid când Reece trecu încet de poartă.

Panorama Oceanului Pacific dincolo de fâșia de nisip din fața lui era spectaculoasă. Valurile leneșe loveau plaja și cacofonia sunetelor îi reamintea că dedesubtul frumuseții există o putere care nu ar trebui subestimată. Reece nu putea să nu se gândească la drumul lor din Antarctica până la sosirea aici, în sudul Californiei.

Ajungând la un semn de oprire, Reece începu să vireze stânga, apoi se întrerupse. La stânga se afla iubitul lui sediu al Echipelor SEAL, unde își petrecuse majoritatea timpului din Marină. Își luă seama și își aminti unde mergea astăzi. Spre dreapta. Spre WARCOM. Toată lumea ura să meargă la WARCOM. Uniformele, gradații, protocolul. WARCOM era antiteza a tot ce îi atrăgea pe băieți spre trupele SEAL. WARCOM era locul din care veneau directivele fără sens. Trimise în jos pe lanțul ierarhic de niște oameni atât de îndepărtați de aplicațiile tactice ale respectivelor directive încât deveneau definiția birocrației. *Politicieni în uniformă.* Ezitant, Reece roti volanul spre dreapta. WARCOM era locul în care domnea amiralul.

Reece trecu de o altă poartă și se apucă să caute un loc de parcare. Sediul Echipelor SEAL se extinsese considerabil în anii de după 9/11: comandamente noi, mai mulți membri SEAL, mai mult personal auxiliar. Însă neglijaseră parcările pentru toate aceste persoane. *Planificare militară tipică,* gândi Reece. Cercetă parcarea, observând imediat un Bentley albastru-închis parcat pe locul pentru vizitatori al amiralului. *Ciudat.*

Găsind un loc lângă gard, Reece parcă, se lăsă pe spate în scaun și inspiră adânc. *La dracu*'. Nimic din toate astea nu avea sens.

Durerea îngrozitoare îl lovi pe Reece ca un fulger din senin. *Durerile astea de cap*! *Respiră, Reece. E ok. Respiră. Poți s-o faci. Respiră.*

Durerea dispăru aproape la fel de repede cum venise.

Reece mai respiră adânc o dată și coborî din mașină. Își îndreptă uniforma, remarcând pentru a mia oară că nu era înarmat. Nu înțelesese niciodată politica militară care interzicea celor în uniformă să poarte arme personale pe teritoriul bazei sau chiar să le țină în mașini. Reece putea vedea mitraliere automate și aruncătoare de grenade în aceeași bază în care lui nu i se permitea să poarte pistolul lui de 9 mm. Politicile create de birocrații în uniformă practic dezarmau pe unii dintre cei mai bine pregătiți și competenți luptători de pe pământ. Era doar o problemă de timp până când inamicul avea să profite.

Înregistrarea la WARCOM nu era niciodată distractivă. Atmosfera era diferită acolo, cu toate că se afla la numai câteva sute de metri de

Echipe. Bietul recepționer avea aspectul unui prizonier în așteptarea execuției și își făcea meseria cu la fel de mult entuziasm. Cum stăteau închiși după panoul de plastic gros, arătau întotdeauna la fel de veseli ca administratorii unei stații de carburanți în spatele barierelor similare într-un cartier rău famat.

Reece își schimbă legitimația cu una de vizitator și fu împins în labirintul care era WARCOM. Fusese acolo de câteva ori pentru ședințe și urâse fiecare moment. Standardele de tunsoare și folosirea strictă a uniformei erau măsuri ale succesului acolo, departe de câmpul de luptă. Reece făcu tot posibilul să-și ascundă disprețul. Majoritatea celor din clădire fuseseră prea bătrâni să mai lupte după 11 Septembrie. Când se aventurau „pe teren”, de obicei era în siguranța unui Centru Tactic de Operațiuni ascuns pe o bază întinsă; o oază în inima teritoriilor băieților răi.

Amiralul Gerald Pilsner era un bărbat scund. Nu arăta ieșit din formă, dar nu era cineva care să impună imediat respect. Reprezenta chintesența ofițerului în cel mai derogatoriu sens al cuvântului. Impunea respect datorită rangului său, spre deosebire de oameni ca Reece, care își câștigau respectul oamenilor prin vorbe și fapte. În lumea operațiunilor speciale, reputația este monedă forte, iar din acest punct de vedere amiralul Pilsner era foarte sărac. Nu condusese niciodată oameni în luptă; însă îi lăsa pe toți cei neinformați, atât din armată cât și din afară, să presupună că o făcuse. Pe la spate i se spunea Lord Fobbit, o glumă pe timp de război despre hobbiții din *Stăpânul inelelor.* Fobbiții sunt oamenii care nu au ieșit niciodată din siguranța unei baze FOB. Amiralul era Regele Fobbiților. Cum înaintase în grad până să devină amiral Reece nu putea pricepe, cu toate că sincer vorbind nu irosise prea mult timp gândindu-se la asta. Era prea preocupat de trupele lui și de misiuni ca să dea atenție politicii ofițerilor superiori. Reece era construit pentru luptă. Amiralul era construit să administreze și să aibă grijă de propria-i carieră. În timp ce Reece era un profesionist, amiralul era un carierist, un Massengale{8} în adevăratul sens al cuvântului.

În ultimii ani apăruseră o serie de articole foarte critice în *New York Times* și *Washington Post* în care ieșiseră la lumină multiplele anchete asupra comportamentului răzbunător al amiralului Pilsner față de subordonați. Doi membri ai congresului cu un strălucit trecut militar erau personal interesați de înlocuirea amiralului hârțogar cu cineva mai potrivit să conducă una dintre principalele forțe de operațiuni speciale ale țării, și erau chiar dispuși să meargă în Senatul Statelor Unite ca să expună comportamentul necinstit al amiralului. Dacă despre orice alt ofițer SEAL s-ar fi publicat ceva fie și vag apropiat de ceea ce se scrisese despre amiral, ar fi fost îndepărtat din funcție și „pensionat” rapid. Reece bănuia că înclinațiile politice

liberale ale amiralului sub un președinte democrat de extremă stângă aveau mult de-a face cu abilitatea lui de a rămâne pe poziție. Amiralul era evident mult mai interesat de diversitatea în cadrul forțelor și de presiunea de a face Echipele SEAL accesibile femeilor decât de a învinge inamicii Americii. Orice i-ar aduce următoarea stea. Chiar și așa, Reece nu credea că individul avea să mai rămână mult în Marină, indiferent pe cine ar fi cunoscut pe coridoarele puterii din Washington.

Reece își croi drum spre recepție, unde asistentul amiralului stătea cuminte la biroul lui în pantaloni frumos călcați și cu un șnur auriu pe umăr care-i marca poziția de asistent al unui ofițer superior.

— Am venit să-l văd pe amiral, spuse Reece observând ușa închisă de la biroul ofițerului superior.

— Ați ajuns devreme, domnule, rosti asistentul pe un ton care reușea să sune în același timp respectuos și condescendent.

— Păi, eram nerăbdător, răspunse Reece indicând intenționat opusul.

— Vă rog luați loc, domnule. Amiralul tocmai încheie o întâlnire și vă va primi curând.

Reece privi de jur împrejurul anticamerei și se așeză într-un fotoliu de piele excesiv de moale, aruncând o privire scurtă măsuței de cafea ornată cu câteva reviste oribile produse de Marină. Profită să se relaxeze și să-și pună ordine în gânduri.

De ce vrea amiralul să te vadă? Trebuia să fie vorba despre operațiunea din Afganistan. Cu toate că în mod obișnuit amiralul ar aștepta ca toți anchetatorii să-și încheie treaba și ofițerul lui superior să discute cu el. De ce atât de repede după moartea și funeraliile soției și copilului lui? Să fie vorba despre tumori? Sau să-i prezinte condoleanțe? Să se asigure că Reece nu-și punea un pistol în gură? Reece știa că gândurile îi sunt încețoșate de trauma recentelor evenimente, înrăutățite și de durerile de cap. *Gândește, Reece. Ceva nu e bine.*

Ușa biroului se deschise și ieși un bărbat care părea să fi apărut dintr-un film de la Hollywood. Privirea rapidă pe care i-o aruncă lui Reece trăda o familiaritate neîmpărtășită de militar, înainte de a dispărea puțin cam prea în grabă.

Interesant. Mă întreb cine era ăla.

Căpitanul Howard stătea tăcut și neliniștit în timp ce amiralul privea afară pe fereastră la Oceanul Pacific. Părea cufundat în gânduri, ținând în mână o pereche de ochelari cu ramă de os al căror braț îl sprijinea de buză. După o pauză prelungită, amiralul Pilsner își

roti scaunul cu fața la JAG și așeză ochelarii pe birou în fața lui.

— Ce părere ai despre Tedesco? O să stea cuminte?

— Cred că l-ați câștigat, domnule. Pentru un om ca el, să facă parte din echipa dumneavoastră e mare lucru. Toți oamenii ăștia vor să atingă magia SEAL, iar dumneavoastră tocmai l-ați făcut să se simtă drept cel mai bun operator.

— Să sperăm. E nevoie ca el să se țină de plan. Îmi fac griji în legătură cu el, dar tot el este cea mai bună legătură a noastră cu Hartley, iar fără ei suntem în rahat. Afacerea asta a scăpat de sub control. În toată cariera mea m-am străduit să-mi construiesc o reputație impecabilă. Sub comanda mea, profilul Forțelor Navale Speciale s-a ridicat mai sus decât și-ar fi imaginat cineva. De ce au vrut atât de mulți să țină în umbră capacitățile organizației mă depășește. Când Washingtonul se gândește la operațiuni speciale, se gândește *la mine*. *Eu* sunt Echipele SEAL, din punct de vedere al publicului. Nu-mi pot lăsa reputația mea și reputația WARCOM să fie distruse de James Reece.

Nevrând să pomenească de subiectul dureros al articolelor din *New York Times* și *Washington Post* în care era criticată conducerea amiralului, Leonard Howard se aplecă și șopti:

— O să ajungă imediat, domnule. Aveți vreun plan? Să-l arestăm?

— Nu. Îl amenințăm că-l vom acuza de orice e pe lumea asta, desigur, dar nu vrem să fie închis undeva unde va fi protejat. Îl vrem afară, în derivă. Vei fi martorul meu că e un răzvrătit, că o ia razna și că e capabil de orice. O să-l fac să-și piardă cumpătul, astfel ca oricine din comandamentul ăsta s-o poată citi pe fața lui când iese din birou. După aia n-o să se mire nimeni de ceea ce va urma.

— Cum o să-l faceți pe tipul ăsta să se piardă, domnule? Nu mi se pare că James Reece e ușor de zguduit.

— N-o să fie o problemă, crede-mă. Reece poate că e lider în luptă, dar acum e un ghem de nervi iar eu o să-l ating pe fiecare dintre ei.

— Da, domnule. Sunt convins că aveți dreptate.

Pilsner se uită la expresia lui Howard și se încruntă.

— Doar nu te înmoi și tu?

— Nu, domnule, deloc. Vreau doar să mă asigur că suntem acoperiți din toate unghiurile legale.

— Bun. Toată lumea trebuie să se concentreze ca să punem afacerea asta din nou pe picioare. Cheamă-l pe Reece. O să vorbesc eu.

— Da, domnule, zâmbi Howard.

Cincisprezece minute lungi și chinuitoare trecură înainte ca ușa să se deschidă din nou. De data asta era căpitanul Leonard Howard,

avocatul amiralului. Era slab de constituție și, după reputație, slab și de caracter. Era limpede că amiralul se înconjura de birocrați cu același mod de gândire.

Fără să-i întindă mâna sau să-l salute, zise:

— Locotenent-comandor Reece, amiralul vă primește acum.

Minunat.

Biroul amiralului Pilsner era exact cum se așteptase Reece să fie. O masă generoasă poziționată în fața ferestrei imense cu vedere la Pacific. O priveliște de un milion de dolari, cu toate că Reece era convins că edificiul îi costase pe plătitorii de impozite considerabil mai mult. Cercetând biroul amiralului, Reece observă că pereții nu erau decorați cu obișnuitele însemne ale unei vieți petrecute în cadrul forțelor armate, ci afișau mai degrabă poze cu amiralul în uniformă în diverse ocazii, alături de vedetele elitei politice și militare de la Washington: ofițeri de rang înalt, niște civili bine îmbrăcați pe care Reece nu-i recunoscu și chiar secretarul apărării. Toate fotografiile păreau de tipul primirii de felicitări, fiecare de la un eveniment de caritate cu specific militar, cu fundaluri care prezentau cauza. Amiralul cu siguranță se simțea bine, în timp ce soldații, marinarii, aviatorii și pușcașii marini luptau și mureau pe pământ străin. Pe o comodă într-un colț se afla o centură de campion UFC primită de amiral în dar la schimb cu un tur al complexului BUD/S pe care îl oferise unui luptător MMA de la categoria mijlocie. În dreapta ei stătea o cască de fotbal de la Seattle Seahawks, echipa de acasă a amiralului, semnată de jucători și antrenori, un alt dar pentru un tur motivațional înainte de a juca cu Chargers. Aparent, complexul BUD/S devenise foarte popular în ultimii ani. Quid pro quo.

Pe birou Reece observă un cuțit Ka-Bar pe un suport de prezentare, evident niciodată folosit și făcut la un moment dat cadou amiralului pentru vreo faptă a staff-ului său. Se zvonea că îi plăcea să-l ridice ca să-i intimideze pe angajații care nu purtau Tridentul.

Biroul amiralului era pe un podium? *Ce naiba*? Da, era. Subtil, dar era totuși un podium. Reece își amintea că citise undeva că J. Edgar Hoover își ridicase biroul pe un podium ca să poată privi de sus spre cei care intrau. Era vorba despre putere.

— Domnule, înclină Reece din cap spre amiral.

Amiralul continuă să scrie ceva fără să se uite la musafirul lui. Reece se uită de la amiral la căpitanul Howard, înapoi la amiral și apoi afară pe fereastră. Nu i se oferi un scaun.

— Ce naiba s-a întâmplat în Afganistan, domnule comandor? se răsti în cele din urmă bărbatul scund.

— Pardon, domnule? replică Reece.

— Știi despre ce vorbesc, zise amiralul ridicând privirea. Uriașa voastră mizerie.

Reece aruncă o privire avocatului, a cărui expresie rămase neschimbată.

— Domnule, îmi asum întreaga…

— Clar că îți aparține întreaga responsabilitate. E o pată uriașă pentru comunitate. Oamenii ăia sunt morți, iar tu defăimezi reputația greu câștigată a brandului.

Brand? *Despre ce dracului vorbește ăsta*?

— Domnule, aici este numai vina mea. Eu am fost comandantul echipei de pe teren. Responsabilitatea îmi revine mie.

— Am stabilit deja asta, comandor. Însă nu am stabilit de ce.

De ce?

Categoric nu era o vizită de condoleanțe pentru soția și fiica lui Reece.

Despre ce e vorba?

De ce? *Tare bună întrebare. De ce*? Dintr-o dată își dădu seama. Amiralul voia să-l testeze pe Reece să vadă dacă avea să înceapă să vorbească deschis despre faptul că misiunea și tacticile le fuseseră impuse de sus. Pe atunci nu fusese clar cât anume de „sus” însemna. Acum Reece știa.

Ochii lui Reece nu se desprinseră de ai amiralului, dar privirea lui la început serioasă se transformă într-o căutătură de gheață în mai puțin de o secundă. Lui Reece i se păru că îl vede pe amiral micșorându-se pe scaunul lui.

— Domnule, am primit misiunea de la un for superior, spuse încet, cu un glas fără inflexiuni.

— Ba nu, comandor Reece. Nu evita responsabilitatea! Ai fost la conducere și ai eșuat! Ți-ai dezamăgit oamenii și țara.

Amiralul se ridică, intrându-și în ritmul obișnuit.

— NCIS își va termina în curând ancheta. O să descopere că ai fost neglijent, iar eu intenționez să te trimit la Curtea Marțială. Între timp îi ordon căpitanului Howard să-ți retragă accesul la informații securizate și să înceapă procedurile de retragere a Tridentului.

Reece rămase cu chipul împietrit, privind prin superiorul care fumega în fața lui.

— Lista acuzațiilor e lungă, comandor, și o să mă asigur că sistemul de justiție militară o să aibă grijă de tine până nu va mai rămâne nimic!

Pe fruntea și buza superioară a amiralului începură să apară broboane de sudoare și aproape că împroșcă salivă când strigă:

— Și, în timp ce facem asta… Amiralul continuă, deplasându-se spre laterala biroului pe podiumul care îl aducea mai mult sau mai puțin la aceeași înălțime cu Reece: Nu ți-ai putut apăra oamenii, nu ți-ai putut apăra familia, e timpul să plătești prețul, nu numai pentru eșecurile tale ci și pentru moștenirea întunecată pe care tatăl tău a

lăsat-o asupra Echipelor.

Lovitura îl luă pe amiral pe nepregătite, nasul îi explodă într-o erupție de sânge când osul și cartilajul se rupseră sub pumnul stâng al lui Reece. Înainte ca amiralul să poată reacționa, Reece se lăsase deja în jos, își rotise șoldurile și livră o directă de dreapta în nasul deja spart al amiralului cu o asemenea putere devastatoare încât Howard crezu că amiralul o să pice mort. Reece își doza forța, dar nimeni nu și-ar fi dat seama după croșeul de stânga care izbi în falca amiralului și îl trânti la pământ cu o bufnitură puternică.

Howard nu văzuse în toată viața lui o transformare ca aceea la care tocmai fusese martor. Privi oripilat, cu spatele lipit de perete, sperând că o să-l acopere și o să-l protejeze de ceea ce părea încarnarea furiei pure.

Reece făcu un pas spre Howard și se opri.

Lasă-l în pace, Reece.

Așa trebuie că se simte inamicul când îl vânează tipii ăștia, gândi Howard.

Expresia lui nu lăsa loc de îndoială pentru Howard că Reece n-ar avea nicio remușcare să-l ucidă și să-l arunce pe podeaua biroului. Ochii îi erau reci, iar avocatul nu se putea gândi decât la un singur cuvânt: *moarte.* Cu toate că era cald și Howard transpira din greu, corpul îi tremura incontrolabil.

— Adaugă și asta la listă, șuieră Reece îndreptându-se spre ușă și închizând-o calm în urma lui.

Howard se prăbuși pe podea nevenindu-i să creadă, recunoscător că scăpase de furia lui Reece și incapabil să-și desprindă ochii de pe trupul nemișcat al amiralului.

Întors în Land Cruiser, Reece inspiră adânc. Avusese nevoie de întreaga lui disciplină ca să pară normal când coborâse în grabă scările WARCOM, returnase legitimația de vizitator și traversase parcarea spre mașina lui. *Ce urmează*? Nimic din toate astea nu avea sens. Nu se pomeniseră tumorile. *Oare chiar nu știu*?

Reece știa că amiralul era un politician ranchiunos, preocupat doar de urcarea în ierarhie. Articolele din *Washington Post* stăteau dovadă dorinței de răzbunare și caracterului real al individului. Întrebarea era cum ar reacționa cineva cu o asemenea constituție interioară slabă după ce fusese bătut în propriul său birou? Se va folosi de puterea poziției sale ca să-și pedepsească subordonatul, sau va fi prea stânjenit de un asemenea afront la adresa autorității lui și va păstra totul sub tăcere, atacând indirect? Reece presupunea ultima variantă, dar voia să fie pregătit și pentru prima. Indiferent cum ar fi, drepturile lui de

acces vor dispărea imediat ce Howard se va aduna și va da un telefon, ceea ce însemna că nu va mai avea acces la nicio facilitate a Forțelor Speciale Navale. Reece se uită la ceas. Amiralul și câinele său de pază JAG aveau nevoie de ceva timp ca să-și revină și să-și facă planul de bătaie, sau cel puțin așa spera Reece.

Porni motorul Cruiserului și se îndreptă spre Echipa Șapte.

Capitolul 18

Amiralul Pilsner stătea aplecat în scaun, cu coatele pe birou, ținându-se cu o mână de cap și cu cealaltă apăsând o pungă de gheață pe partea dreaptă a feței. Cu șervețele îndesate în nări și sângele curgând pe pieptul uniformei lui cândva imaculate, închise ochii și încercă să se concentreze. Toate întâmplările din ultima oră îl lăsaseră zguduit și umilit. *Cel puțin Howard a fost singurul care a văzut,* se gândi.

Așezat în fotoliul confortabil de piele din fața biroului amiralului, Leonard Howard se simțea oricum dar nu confortabil. Zvârcolindu-se continuu și uitându-se oriunde mai puțin direct la șeful lui înfrânt, căpitanul se simțea ușurat numai pentru că Reece nu îndreptase violența fizică și spre el.

Contrar prudenței, întrerupse tăcerea.

— Domnule, Reece e terminat. Să ataci un ofițer superior te scoate din rândul lumii, chiar și în comunitatea asta. Până la sfârșitul zilei o să-l pun în cătușe și o să-l trimit la Curtea Marțială. Îl băgăm la carceră, domnule! N-o să scape cu asta! Îl lăsăm fără grad, îi luăm accesul, îi luăm iubitul lui Trident și îl aducem în fața judecătorului în mai puțin de o săptămână. O să-și petreacă următorii zece ani la Leavenworth mărunțind bolovani.

Dacă vorbitul nu i-ar fi provocat dureri, Pilsner i-ar fi tăiat avântul avocatului mai devreme. Știa că are nasul rupt și era bucuros că falca scăpase de aceeași soartă. Ambii ochi i se umflaseră și curând aveau să se înnegrească. Îl instruise pe Howard să-l pună pe asistent să anuleze toate întâlnirile până la sfârșitul săptămânii. Va trebui să găsească o scuză credibilă pentru nasul rupt și fața umflată care să-i permită să scape cu puțină demnitate.

— Căpitane Howard, începu Pilsner pe un ton nazal umilitor pentru poziția lui, n-o să facem așa ceva.

— Dar, domnule, v-a atacat în biroul dumneavoastră în fața unui martor! Trebuie să fie acuzat imediat!

— Leonard, am spus nu! Îți dai seama ce s-ar întâmpla cu reputația mea dacă se duce vorba că am fost bătut de un 0-4? întrebă amiralul, referindu-se la gradul de locotenent-comandor al lui Reece.

— Domnule, nu-l putem lăsa să scape cu asta!

— Să-ți aduc aminte, Leonard, că eu sunt amiral și tu ești căpitan! Să ții minte când ne aflăm în clădirea asta.

— Da, domnule, mormăi Howard, privind în pământ.

— O să pregătim documentele, dar nu vom lua nicio măsură oficială. Știi ce se întâmplă dacă Reece e arestat. Am mai discutat; va fi mult mai greu să ajungem la el. Trebuie să ne ținem de plan; o să-l

lăsăm să plece. Vreau ca tu să completezi o declarație ca martor și s-o ții pentru tine până vine momentul în care vom avea nevoie de un șir de documente. De asemenea, vreau să faci niște fotografii cu fața mea, în caz că vom avea nevoie mai târziu. Dovada asta se va încadra în tiparul comportamentului lui Reece, astfel încât să nu mai existe vreo îndoială în privința vinovăției lui. Am o soluție permanentă pentru James Reece, iar asta se potrivește perfect acolo.

Capitolul 19

Sediul Echipei Șapte SEAL
Coronado, California

Depozitul trupei lui Reece era o încăpere uriașă umplută de la podea la tavan cu rânduri de rafturi care susțineau imensa cantitate de echipament de care avea nevoie ca să rămână una dintre cele mai bune unități pentru operațiuni speciale din lume. Acum era goală, așa cum Reece știa că va fi. Introducându-și codul, roti mânerul și intră în întunericul complet; ușa se închise și se blocă în urma lui cu un clinchet abia auzit. Nu numai că era depozit pentru tot echipamentul trupei, era de asemenea și epicentrul tuturor lucrurilor pentru un operator dintr-o echipă SEAL. Spațiul era un fel de club, cu toate că mai exclusivist decât orice altă frăție de pe lume.

Dispăruseră vocile care cândva umpleau sala, voci ale unor oameni care erau cei mai buni în domeniul lor. Nu mai era nimeni acolo care să strige un salut, să facă o glumă sau să pună o întrebare. Nimeni nu mai era ocupat cu ajustarea echipamentului sau cu împachetatul pentru următorul antrenament. *Pustiu.* Tot ce se mai auzea prin zgomotul valurilor spărgându-se de țărm era bâzâitul aerului condiționat care niciodată nu părea să funcționeze cum trebuie. Reece rămase respectuos și tăcut în picioare, cu ochii închiși, imaginându-și locul așa cum fusese, plin de viață și de camaraderia deosebită care atrăgea și păstra atât de mulți luptători în Echipe. Izul de praf și murdărie acumulat din deplasările de antrenament prin toată țara și din misiunile de luptă prin toată lumea era depozitat în acel unic spațiu din Coronado, California. Amestecat cu transpirația și umiditatea din cauză că se aflau așa de aproape de ocean, se crea un miros distinctiv pe care cei care se pregătiseră acolo pentru război nu-l puteau uita vreodată.

Încheindu-și reflecțiile, Reece se întinse, apăsă pe întrerupător și hala fu imediat scăldată într-o strălucire albă fluorescentă. Boozer se ocupase de aducerea echipamentului trupei în depozit și totul era o harababură. Lui Reece îi trebuiră câteva minute ca să-și găsească bagajele și încă alte câteva ca să le separe de ale celorlalți și să le inventarieze, apoi să le încarce în Land Cruiserul de afară.

Înainte să plece, Reece deschise un dulăpior de pe perete. Era plin cu chei. Reece își plimbă degetele peste cheile atârnând semi-ordonat și le găsi pe cele marcate „Donny”, strecurându-le în buzunar. După o ultimă privire în urmă la spațiul trupei lui, închise ușa și se îndreptă spre arsenal.

— Bună ziua, domnule. Cum merge? Adică, cum sunteți? Ăă, eu, ăă…

— E-n regulă, Carl, zise Reece cu un surâs cald. O să mă descurc.

Cu toate că nu prea credea asta.

— Nu mă așteptam să vă văd așa de curând după, mă rog, știți…

Carl era armurierul Echipei Șapte SEAL, subofițer clasa I superior în flota asociată Forțelor Speciale Navale. Cu câțiva ani în urmă fuseseră împreună într-o misiune în Irak, pe când Reece era lunetistul principal al echipelor din Ramadi în toiul războiului.

— E greu, Carl. N-am de gând să mint. Sunt cam pierdut și confuz acum. Am nevoie de timp și să văd lucrurile în perspectivă.

Carl era religios și îl admira pe ofițerul SEAL din fața lui. În Ramadi, Carl îl văzuse pe Reece plecând în mai multe operațiuni decât putea ține minte. De asemenea, cunoștea imensul respect pe care Reece îl adunase nu numai din partea oamenilor de sub comanda sa, ci și din partea majorității ofițerilor superiori din teatrul de război.

— Carl, plec la Niland pentru câteva zile. Simt nevoia să fiu lângă băieți.

Niland era terenul de joacă al Navy SEAL de lângă El Centro, California, în munții Chocolate, un loc în care plutoanele și trupele puteau împușca și arunca în aer lucruri după pofta inimii, ca antrenament pentru luptele de pe teren.

— Niland? întrebă Carl. Adică, n-ar trebui să vă duceți… hm, undeva… hm, undeva în altă parte… știți… pentru că…

— E-n regulă, Carl. Vreau doar să ies cu băieții și să mă îndepărtez de toate astea câteva zile. Vreau să mă așez în spatele unui Mk 48 și să trag câteva runde în poligon.

Acum vorbea pe limba lui Carl.

— Am înțeles, domnule. Și… Mm, eu și soția mea ne rugăm pentru voi în fiecare seară.

— Mulțumesc, Carl. Înseamnă mult pentru mine.

— Presupun că vreți să vă luați câteva jucării? zise Carl, schimbând tonul discuției.

— Absolut! replică Reece cu un zâmbet. Poți să-mi aduci două mii de cartușe de 7.62 și o cutie de Black Hills de 5 grame cât îmi iau eu armele?

— Nicio problemă, domnule.

Ei bine, cel puțin părea că amiralul nu-l dăduse încă drept criminal căutat.

Reece se apropie de un dispozitiv de pe peretele arsenalului și își introduse legitimația de la Echipa Șapte. Acesta era testul adevărat. Introduse codul personal, apăsă degetul mare pe padul de pe perete și

se așeză în dreptul scanerului de retină. Procedurile de securitate ale arsenalului NSW avansaseră mult de-a lungul carierei lui Reece. Își putea aminti de vremurile când nu existau alte măsuri de siguranță în afară de o încuietoare cu cifru la o cușcă plină cu arme. *Frumoasele zile din trecut,* gândi Reece. Dispozitivul emise un bip și se aprinse verde, deschizând atât ușa arsenalului cât și ușa interioară care adăpostea toate armele trupei lui Reece.

Reece luă un cărucior pentru deplasarea obiectelor grele și porni pe coridor, trecând de cuștile cu arme ale altor trupe până ajunse la cea pe care o căuta. Mai avea încă armele personale din misiune, pe care nu le returnase, dar tot mai voia să-și sporească rezervele pentru ceea ce urma. *Fii pregătit.*

Reece privi de jur împrejurul cuștii, inventariind-o mintal. Cu toate că se numea cușcă, era de fapt o partiție de dimensiunile unei camere plină de instrumente ale morții. În fața lui Reece se aflau șiruri după șiruri de puști, pistoale, puști de vânătoare, sisteme pentru lunetiști, extra-NOD, AT-4, rachete LAW, mitraliere Mk 48 și Mk 46, mine antipersonal, cutii cu blocuri de C-4 și informații de utilizare; era visul umed al unui obsedat de arme. Reece termină de inventariat și începu să umple căruciorul cu instrumentele meseriei lui.

Capitolul 20

Shady Canyon Orange
County, California

— Mike. Mike. *Mike*?

— Mm, ce-i? Scuze, draga mea… făcu Mike Tedesco, lăsând jos mobilul și întinzându-se după suzeta de pe blat spre care soția lui gesticula nu tocmai subtil, apoi coborî repede privirea în bolul de cereale neterminat ca și cum răspunsurile la unele întrebări fără răspuns ar fi plutit printre Cheerios.

Janet Tedesco se uită la soțul ei și oftă. Fusese mai distrat ca de obicei lunile trecute. Poate drumurile dus-întors la D.C. își spuneau cuvântul? Sau poate naveta aproape zilnică la L.A., cu toate că el nu se plângea niciodată. Știa că locuiau în Orange County numai pentru că ea crescuse acolo și iubea locul. Prietenii ei erau acolo, iar părinții locuiau la numai treizeci de minute distanță. Mama și tatăl ei puteau avea grijă de cei trei copii ai lor pentru ca Janet să poată participa la șirul nesfârșit de gale politice luxoase pentru strângeri de fonduri și evenimente caritabile care erau domeniul lui Mike. Lui Mike i se aduseseră dintotdeauna mulțumiri și felicitări pentru că era piesa de puzzle care le lega pe toate celelalte. Asta o făcea pe ea extrem de mândră.

Mike Tedesco era practic un consultant în afaceri, dar toți cei care îl cunoșteau se refereau la el ca la un „reparator". Era conectat într-un fel sau altul cu aproape oricine conta în sudul Californiei, de la directori executivi din industria filmului până la figuri politice de marcă. Prietenii îl numeau „1°", întrucât părea a fi la un singur grad distanță de oricine ai dori să cunoști. Tedesco era unul dintre acei oameni care sunt buni la orice. Era tipul pe care îl urai în școală pentru că niciodată nu era nevoit să studieze și care te bătea la golf în cea mai proastă zi a lui. Aspectul plăcut și educația la o universitate din Ivy League, combinate cu talentele sportive, îi atrăgeau favorurile ambelor sexe, însă era un soț și tată surprinzător de devotat.

Privit din afară, avea o viață perfectă: o casă lângă terenul de golf din Shady Canyon, cea mai exclusivistă comunitate privată din Orange County; un apartament incredibil în Maui; o cabană de schi în Deer Valley. Un Range Rover mereu nou pentru soția lui și un Bentley pentru sine completau aspectul de California de Sud dintr-un tablou de Norman Rockwell. Spre deosebire de mulți dintre cei cu care era asociat, el ar fi fost la fel de fericit, sau chiar mai fericit, ca ghid pe râu sau instructor de schi. Pur și simplu se întâmpla să se priceapă la

oameni, și adevărul era că îi plăcea sincer să-i ajute.

Provocarea era să jongleze cu cererile competitive și să facă totul să funcționeze. Trăia într-o continuă stare de vinovăție, probabil în urma celor doi ani petrecuți în copilărie într-o școală catolică. Conștiința îl rodea de fiecare dată când era chemat la o întâlnire în D.C. sau era blocat în trafic pe drumul spre și dinspre L.A. Însemna timp irosit departe de frumoasa lui soție și de copii. Voia să termine cu acel ritm grăbit al vieții cu care ei se obișnuiseră.

De asemenea, Mike avea un plan. Avea în minte o sumă în dolari, iar când va ajunge la acea sumă se va retrage. Va putea să își petreacă timpul cu familia și să călătorească după programul lor, nu al altcuiva. Ciudat, dar nu simțea nevoia să continue să acumuleze bogății și prestigiu, ca mulți din cercul lui de „prieteni". Odată atinsă suma, avea să dispară.

În urmă cu doi ani, conectarea jucătorilor din planul de afaceri prezentat de Steve Horn i se păruse ceva destul de inofensiv, chiar lăudabil. Mike trebuia să construiască echipa care să procure, să testeze clinic și să scoată pe piață un medicament care bloca efectele PTSD chiar înainte de a se instala. Un beta-blocant neural care avea să revoluționeze tratamentul medical al viitorilor veterani, prevenind distrugerile cauzate de presiunea psihologică a războiului; o pre-abilitare psihologică pentru luptători. Mike participase în decursul anilor la destule strângeri de fonduri pentru militari și veterani ca să vadă și să audă poveștile celor ale căror vieți fuseseră complet transformate de ceea ce făcuseră în luptă, și pentru el acesta era un mod de a contribui mai mult decât financiar. Implicarea lui Mike în „Proiect" nu era pur altruistă. Succesul în această întreprindere l-ar fi adus dincolo de suma stabilită și i-ar fi permis să scape de capcanele vieții lui curente.

Strângerea de fonduri și sprijinirea fundațiilor era pentru Mike un mod de a-și atenua vinovăția pe care o simțea fiindcă nu se înrolase el însuși în armată. Ca să fie cinstit, îi era rușine. Călugărițele de la școala catolică își făcuseră cu siguranță treaba. Își părăsise slujba de asistent în cadrul Congresului și lucra în sectorul financiar din Manhattan într-o frumoasă dimineață de marți, în septembrie, când primul avion lovise World Trade Center. Mai degrabă decât să se grăbească să ajute, Mike fugise în direcție opusă. După 9/11, când alții se îndreptau spre centrele de recrutare, Mike își găsise refugiul la USC Marshall School of Business. Acolo descoperise că talentul lui real nu consta în analiză sau în managementul afacerilor, ci mai degrabă în arta relațiilor și a cultivării acelor relații până când puteau fi monetizate.

Unul dintre cei mai apropiați mentori ai lui fusese un fost congresmen din California care eșuase în a candida la președinție cu

zece ani în urmă, când una dintre multele sale aventuri ajunsese în atenția presei. Pe atunci Tedesco considerase că cel mai bun cal al său căzuse, dar părea că mai exista și o a doua rundă pentru titlu: soția aceluiași congresmen era actualul secretar al apărării și o variantă pentru nominalizările democraților pentru președinție la viitoarea rundă.

Faptul că era confidentul unuia dintre cele mai puternice cupluri din Washington nu făcuse decât să-i întărească poziția atât în comunitățile financiare cât și în cele politice. Mike era podul dintre mulți bani și multă putere.

Din nefericire, rezultatul respectivului proiect de construire a podului mersese oribil de prost, iar acțiunile partenerilor săi îl tulburaseră până în adâncul sufletului. Ceea ce începuse ca o întreprindere menită să salveze vieți, ajutându-l pe Mike să-și atingă suma, se transformase într-un coșmar. Mike se simțea ca și cum lui însuși i s-ar fi ordonat să ucidă echipa SEAL, cu toate că nu devenise conștient de legătura dintre Proiect și intens mediatizata ambuscadă din Afganistan decât când amiralul Pilsner și JAG îl informaseră ieri, fără îndoială la sugestia lui Steve Horn. Poate că Steve știa că Mike era veriga slabă și trebuia ținut din scurt. Psihologic, faptul că Mike fusese pus la curent de către amiralul administrației SEAL, alături de care stătuse adesea la evenimentele de caritate ale Fundației NSW, avea mai multă greutate decât dacă ar fi aflat de la Steve. Mesajul era clar: dacă membrii SEAL erau dispuși să omoare alți membri SEAL pentru a păstra proiectul în viață, trebuia să fie pentru binele general.

Dar să iasă din biroul lui Pilsner și să vadă în realitate chipul unuia dintre oamenii la distrugerea cărora participase aproape că fusese prea mult pentru Mike. Acolo era un erou real, cu o tumoră canceroasă crescându-i în creier, a cărui trupă și a cărui familie muriseră, și care nu era conștient de forțele care se aliniau ca să-i facă viața bucăți și în cele din urmă să-l distrugă și pe el.

Mike era cel mai slab din grup. O știa. Și știa că dacă arăta vreun semn de slăbiciune, ceilalți n-ar ezita să-l dea hrană lupilor. Aici nu era vorba de un joc de dame, nici de șah. Era un poker tridimensional, iar Mike trebuia să joace blufând dacă voia să termine jocul. Nu, nu să termine jocul, să supraviețuiască jocului. Acum scopul lui era să treacă prin acel dezastru păstrându-și viața lui și pe ale soției și copiilor. Dacă reușea să țină capul jos putea și să-și salveze familia și să adune și banii. Apoi avea s-o termine definitiv cu Steve Horn și cei de teapa lui.

Va da socoteală pentru păcatele lui în viața asta sau în următoarea, era convins. Dumnezeu avea să-l pedepsească. Povara implicării o va purta singur, pe tot drumul până în mormânt și orice va fi fost dincolo de el.

Capitolul 21

Centrul Medical al Marinei Balboa
San Diego, California

Dr. Paul Russell își încheie schimbul obișnuit de la Centrul Medical Balboa și își luă la revedere de la angajații de pe etajul lui. Se gândi să treacă pe la sală în drum spre casă, dar stătuse în picioare toată ziua și pur și simplu nu-și găsea motivația. La patruzeci și opt de ani lipsa de antrenament se răzbuna și simțea că burta împinge în halatul larg. Parcurse labirintul de coridoare în care vizitatorii se rătăceau mereu și se îndreptă spre secțiunea personalului din parcare. Deschise cu cheia portiera bătrânului său Volvo și se urcă înăuntru. Servieta lui din plastic negru, cadou de la o conferință pe teme medicale, îi stătea în poală când se întinse să închidă portiera.

Când dr. Russell trânti portiera, o mână nevăzută îl apucă de păr și îi izbi capul de tetieră. Țeava unul pistol îi apăsa puternic în maxilar, sufocându-l.

— Uită-te în oglinda retrovizoare, spuse vocea din spatele lui. Îți amintești de mine?

Russell ezită, apoi privi oglinda fără să încerce să miște capul. Recunoscu imediat fața lui James Reece.

— Da, știu cine ești.

— De ce mi-ai spus că sunt în regulă când știai despre tumoră? întrebă Reece cu calm.

— Nu știu nimic despre vreo tumoră, se bâlbâi Russell străduindu-se să păstreze o aparență de control și eșuând mizerabil. Nici măcar nu au venit analizele de laborator și scanările. Mi-au spus doar să te declar în regulă indiferent ce ai fi avut. O să-mi omoare familia.

— Cine a fost?

— Un tip de la securitate din Departamentul Apărării. Am cartea lui de vizită în servietă, ți-o dau bucuros. Te rog, nu le face rău copiilor.

— Bagă încet mâna în servietă și dă-mi cartea de vizită. Dacă iese orice altceva din nenorocita aia de geantă o să-ți curgă tot sângele până să ajungi la urgențe.

Reece mută ușor țeava Glock-ului 19 și o apăsă de carotida lui Russell.

Mâinile doctorului tremurau când scotocea prin servieta dezordonată în căutarea cărții de vizită.

— Uite-o. Am găsit-o.

— Pune-o pe suportul din dreapta ta.

Russell făcu ce i se spusese.

— Ce anume ți-a spus tipul ăla?

— Știa tot. Știa că am o relație cu una dintre asistentele de aici din spital. Mi-a spus că o să-mi omoare nevasta și copiii și o să facă să pară că eu i-am înlăturat din drum ca să pot fi cu ea. Eu nici măcar *nu vreau* să fiu cu ea! spuse Russell disperat. A zis că o să treci pe aici la întoarcerea din străinătate și că trebuie să-ți dau liber imediat, indiferent în ce condiție ai fi. De atunci nu am mai auzit nimic de el.

Dr. Russell închise strâns ochii, tresărind. Dintr-odată mâna îi dădu drumul la păr, portiera din spate se deschise și pistolul se îndepărtă de gâtul lui. Simți cum centrul de greutate al Volvo-ului se schimbă și auzi portiera din spate trântindu-se. Se uită la suportul din dreapta sa; cartea de vizită dispăruse. Mută servieta pe locul pasagerului și își dădu seama că avea halatul ud. Făcuse pe el. Stătu în mașină douăzeci de minute, încercând să se oprească din tremurat, înainte să pornească motorul și să se îndrepte în viteză acasă la soție și copii.

Reece era mort de foame când plecă de la Balboa și își dădu seama că de mai mult de douăzeci și patru de ore nu băuse decât cafea. Se îndreptă spre un local italian cu gustări, de modă veche, unde mai fusese de câteva ori în decursul anilor. Era o afacere de familie și genul de loc fără camere de supraveghere și unde nimeni nu pune întrebări. Când trase în fața localului, parcarea era aproape goală. Băcănia care deținuse clădirea se mutase de mult într-un loc nou și lăsase în urmă o serie de afaceri independente care încercau fiecare să profite de chiria relativ mică.

Era relașul dinainte de cină și Reece era singurul client din micul restaurant. Comandă un sendviș fără maioneză și un pahar de apă rece, plăti cash și se așeză la masa cea mai apropiată de ușile de sticlă de la intrare în tentativa de a prinde semnal wi-fi de la afacerea de alături. Alergase acasă după întâlnirea cu Katie și își scosese vechiul iPhone din bagaje. Îl cumpărase la mâna a doua din Coreea în timpul unei misiuni de antrenament, cu câțiva ani în urmă. Îl porni și prinse un semnal slab de la salonul de manichiură aflat la două uși distanță. Cu VPN-ul conectat, scoase din buzunar cartea de vizită.

H. JOSHUA HOLDER
ACENT SPECIAL
SERVICIUL DE INVESTIGAȚII CRIMINALE AL APĂRĂRII – DCIS

Pe cartonaș era scrisă o adresă și un număr de telefon din Mission Viejo, California, și o adresă de e-mail. Pe spate era scris cu pixul un

număr de mobil, despre care presupunea că era al lui Holder.

DCIS? Reece doar auzise despre oamenii ăia, în contextul fraudelor în domeniul achizițiilor publice, și nu-și putea imagina cum de erau implicați în ancheta de față. Și de ce și-ar lăsa agentul cartea de vizită? Poate pentru că era sigur că o să mor în atacul asupra casei. Reece scrise numele lui Holder în motorul de căutare și obținu câteva pagini de Facebook, dintre care niciuna nu părea să aparțină unui agent DCIS din California de Sud. Derulă până descoperi o pagină pe Linkedin a lui „Josh Holder – Departamentul Apărării". Bingo. Făcu o captură de ecran a paginii și deschise aplicația Signal, introducându-și parola.

Scoase șervețelul din buzunarul cămășii și introduse șirul de caractere pe care i-l dăduse lui Katie. Contul exista și era folosit, așa că el o adăugă la „prieteni" și îi trimise un mesaj.

Sunt prietenul tău de la green beans coffee, tipul ăsta e implicat cumva, scrise, referindu-se la întâlnirea lor inițială din Bagram pentru autentificare, înainte de a atașa poza cu contul lui Josh Holder.

Șterse istoria căutărilor, închise telefonul și îl punea în buzunar când sosi sendvișul. Zece minute mai târziu, Cruiserul lui ieșea din parcare îndreptându-se spre Coronado.

Capitolul 22

Restaurantul Bottlefish
Brentwood, California

Bottlefish de fapt nu se deschidea înainte de 11:30 dimineața, dar un apel de la asistentul lui Horn către proprietar asigură prezența managerului mai devreme ca să deschidă ușa pentru întâlnirea de la ora 9. Horn era investitor majoritar al noului restaurant pe care și-l dorea pentru întâlnirile în afara birourilor lui de la Capstone. Localul din Brentwood era deschis, curat și prietenos, în puternic contrast cu temele discutate.

Pe măsură ce soseau, fiecare era condus într-un separeu unde aștepta o carafa cu cafea. După un panou de sticlă erau aranjate orizontal șiruri după șiruri de sticle de vin, făcându-l pe Saul Agnon să-și dorească să fi băut câteva pahare mai înainte. Josh Holder îl făcea să se simtă extrem de inconfortabil. Nu era deosebit de masiv sau de gălăgios, însă totala sa lipsă de emoție îl deranja pe Saul. Holder ajutase la planificarea întregii operațiuni cu împuternicirea soților Hartley, împreună cu Marcus Boykin, care reprezentase interesele Capstone. Niciunul dintre ei nu părea să pună preț pe viețile umane, însă exista o diferență majoră între ei: Holder nu avea o problemă să ucidă cu mâna lui.

Mike Tedesco și Saul Agnon stăteau stânjeniți unul lângă celălalt pe aceeași parte a separeului, din respect față de cel de-al treilea participant la întâlnire. Holder sosi ultimul, cu cămașa sa albă impecabilă deschisă la guler și sacoul gri închis descheiat, arătând mult prea sofisticat pentru un angajat guvernamental. Odată prezenți toți, managerul se retrase în micul său birou pentru a le permite intimitate completă. Holder înclină din cap cu dispreț spre cei doi bărbați în timp ce se așeza pe scaunul din fața lor. Niciunul nu scoase un cuvânt, iar el prelungi spectacolul turnării unei cești de cafea, amestecând încet laptele și îndulcitorul artificial. Sorbi din ea înainte să se uite dincolo de masă la Agnon și Tedesco.

— Așadar, despre ce e vorba?

— Hm… domnul Horn a dorit să-ți vorbim personal despre James Reece.

— Ce-i cu el? Contactele voastre au dat-o-n bară cu ambuscada din străinătate în care ar fi trebuit să fie ucis, iar proștii de gangsteri pe care i-ați angajat să-i facă praf casa nici măcar nu l-au așteptat să ajungă. Acum vreți să repar eu, nu-i așa?

— Păi, vezi, noi speram…

— *Noi*?

Agnon se uită în jurul încăperii pustii și se apleca în față, coborând glasul:

— Domnul Horn spera să poți elimina ținta.

Holder scutură din cap, vizibil dezgustat.

— Voi chiar așa de tâmpiți sunteți? Tipul a supraviețuit ambuscadei din Afganistan, eu îl „sinucid" pe celălalt supraviețuitor, apoi un atac întâmplător asupra locuinței îi ucide familia. Nu credeți că ar fi mult prea suspect dacă dintr-odată moare și el? N-am putea să avem o părere puțin mai bună despre polițiști și despre presă?

Agnon deschise gura să vorbească dar se opri, căutând susținere la Tedesco.

Bărbatul înalt vorbi în cele din urmă. Și el era intimidat de Holder, dar relația cu mentorul lor comun îi dădea o umbră de curaj.

— Josh, Horn a discutat cu J.D. și el s-a oferit să ajute. Am ținut legătura cu el și are o soluție pentru noi.

— Soluție?

— Ne-a oferit posibilitatea să folosim un „agent adormit". A zis că știi tu ce înseamnă.

— J.D. ți-a spus asta?

Dispoziția lui Holder se mai îmblânzise puțin la menționarea aducătorului lui de noroc.

— Da, a zis că e cel mai bun mod de a-l elimina pe Reece fără să creăm suspiciuni. Cu toată publicitatea după fiascoul din Afganistan și atacul asupra casei lui, Horn consideră că acest anumit agent adormit nu va ridica semne de întrebare. Miza e mare aici, Josh.

— Hm… dacă se pune la bătaie opțiunea asta, sunt de acord să mergem înainte cu ea. Dacă J.D. ne-o oferă, eu o s-o pun în practică. Holder mai luă o gură de cafea înainte să se uite fix la Tedesco: Te ții bine?

— Ce vrei să spui?

— Genul ăsta de lucruri nu face parte din afacerile tale. O să fii în stare să te ții tare sau e nevoie să fiu cu ochii pe tine?

— Pe mine? Sunt ok, Josh. Nu-ți face griji.

— Să nu te blegești, Tedesco, avem nevoie de toată lumea la bord. Ce mai face drăguța ta nevastă?

— Bine. Sunt bine… serios.

— Bun. Acum scuză-ne, domnul Agnon și cu mine avem câteva lucruri de discutat.

— Hm, ok. Să-mi spui de ce ai nevoie.

Tedesco se ridică și se îndreptă nervos spre ușă, întrebându-se ce anume nu puteau ei discuta de față cu el.

În acea noapte Reece dormi mai bine decât în orice noapte de după ultima operațiune în străinătate. Se trezi fără alarmă la 6:45 a.m., își aruncă apă rece pe față și se uită în oglinda de deasupra chiuvetei. Optsprezece ani de sărit din avioane și elicoptere, alături de ridicarea greutăților și practicarea luptelor în săli își spuneau cuvântul. Arăta obosit. Nu chiar de patruzeci de ani; era surprins că părul lui negru și des încă nu dădea semne de încărunțire, dar observă câteva fire cenușii care începeau să se arate în barba incipientă. În ansamblu, se simțea foarte norocos că scăpase din ravagiile luptelor relativ neatins când atât de mulți alții se întorceau din război distruși la trup, minte și spirit. Reece își târî pașii țepeni în bucătărie și găsi cafetiera goală. Lauren se trezea devreme și întotdeauna făcea cafeaua. Știa că astfel de mici amintiri îi vor răscoli durerea morții ei pentru tot restul vieții, dar nu avea ce face. Nimic altceva decât să-i ucidă pe toți cei responsabili. Sări peste cafea și își îmbrăcă echipamentul de alergat.

Ca membru SEAL, fiecare deplasare era precedată de o perioadă de antrenament unde echipele se pregăteau fizic și mental pentru îndatoririle primejdioase care îi așteptau. Mici erori în luptă puteau face ca oamenii să se întoarcă acasă în saci, iar aptitudinile ca tragerea, exploziile, folosirea echipamentelor de comunicații și acordarea primului ajutor se pierd. Reece știa că în fața lui stă o luptă de natură diferită și primul pas în antrenamentul lui personal era să se asigure că trupul și mintea îi sunt pregătite.

Echipându-se pentru alergarea de dimineață, Reece parcurse o serie de exerciții de stretching înainte să se uite pe selecția de pe iPod-ul pe care îl ținea în mână. Ezită o clipă înainte să apese butonul PLAY și să închidă ochii. Era selecția lui Lauren. Știa că muzica îl va duce direct la ea. Ar fi vrut ca ea să fie cu el, dar de asemenea știa că atunci când va veni momentul să-și facă treaba nu va vrea să fie distras. Totuși acum îl încărca cu energie. După ce apăsă PLAY și își agăță dispozitivul de mâneca tricoului, fu răsplătit cu „*I will wait*”, unul dintre cântecele Mumford & Sons preferate de Lauren. Își amintea cum îl ascultau împreună, înfășurați într-o pătură în zona cu iarbă la un concert toamna târziu, sorbind pe furiș din whiskey-ul pe care Lauren îl strecurase la eveniment ascuns în cizmă. Când se cunoscuseră la colegiu, Reece nu putea suferi gusturile lui Lauren în folk-rock. El prefera un ritm mai hard-core, dar ea îl convertise repede și se bucuraseră multe nopți de sunetele muzicuțelor, tobelor, viorilor și chitarelor trupelor din întreaga lume, cu cântece de Hank, Waylon, Haggard și Cash amestecate printre ele pentru măsură. Cu selecția lui Lauren vibrând în căști, începu să alerge o buclă de unsprezece kilometri în jurul insulei.

Primul kilometru și jumătate îl făcu în ritm ușor și egal, apoi începu cu intervale de câte două minute: alergare rapidă, aproape sprint anaerobic, alternând cu alergare normală. Pe ultimul kilometru părăsi trotuarul pentru nisipul alb al plajei, același nisip pe care alergase în timpul BUD/S cu aproape douăzeci de ani în urmă. Picioarele lui protestau când se lupta să-și împingă corpul înainte pe nisipul moale, forțând ritmul cât putea de mult. Sprintă peste linia de finiș autoimpusă din spatele faimosului Hotel Del Coronado, alăturându-se șirului de turiști care se întorceau după o plimbare lipsită de griji pe plajă și se îndreptau spre grupul de clădiri despre care se spunea că inspiraseră Orașul de Smarald din romanul clasic al lui L. Frank Baum, *Vrăjitorul din Oz.* Dacă ești un tip transpirat în echipament de alergare înseamnă că ești virtual invizibil în cea mai mare parte a Statelor Unite, în special în hoteluri. Pătrunse în vestibulul stil secol XIX și accesă wi-fi-ul la liber.

Îl aștepta un mesaj de la Katie.

Am găsit niște chestii pe care ar trebui să le vezi. Când ne putem întâlni?

Reece răspunse: ***nu mai am slujbă așa că oricând e bine, spune-mi unde o să fii.***

Reece stătu o secundă holbându-se la ecran, sperând că ea era conectată și că va răspunde imediat. Răspunse.

În seara asta am repetiția cinei pentru nunta unei prietene din colegiu. O să stau la Hyatt pe Huntington Beach. Poți fi acolo între 4 și 6?

pot. te găsesc eu, tastă Reece, apoi închise telefonul și coborî treptele de la intrarea principală a hotelului ca să ia micul dejun în drum spre casă.

Capitolul 23

Huntington Beach, California

Reece lăsă Cruiserul pe un loc din parcarea plajei și traversă podul pentru pietoni până la Hyatt. Era îmbrăcat în pantaloni bej, cămașă albastră cu nasturi și sacou albastru. Putea la fel de bine să treacă drept agent de vânzări sau drept cineva care mergea la repetiția unei cine, camuflaj urban perfect. Trecu pe lângă o peluză pe care cei care planificau petrecerea se îngrijeau de ultimele detalii ale evenimentului la care presupuse că va participa Katie. Judecând după decorul elaborat și ornamente, era aproape sigur că tatăl mirelui nu trăia dintr-un salariu al Marinei.

Dacă era posibil, voia să evite vestibulul, dar presupunea că toate ușile care dădeau spre plajă aveau cheie; avea dreptate. Scoase telefonul și îl ridică la ureche ca și cum ar fi vorbit. Când văzu un cuplu bronzat cam de vârsta lui intrând după o zi petrecută bând la piscină, zise „Bine, pa” ipoteticului interlocutor și intră pe uși în spatele lor. Străbătu holul spre lifturi și găsi un telefon intern pe o măsuță. Ridică receptorul și imediat auzi sunând.

— Serviciul clienți, cu ce vă pot ajuta?

— Îmi puteți face legătura cu domnișoara Buranek, vă rog? B-U-R-A-N-E-K.

— Un moment, vă rog.

— Alo?

— Katie, eu sunt. Sunt aici. În ce cameră stai?

— 2231. Etajul al doilea, aripa de est a clădirii. O vedere minunată spre nimic.

— Ne vedem într-un minut.

Reece trecu de lifturi și urcă pe scări până la etajul al doilea. Rătăci pe coridoare într-o direcție care presupunea a fi estul până dădu de un semn care îl direcționa spre un set de camere care includea și camera ei și bătu la ușă.

Ea deschise și falca îi căzu aproape până la podea. Evident Katie era îmbrăcată pentru cină. Purta o rochie neagră mulată care îi scotea în evidență trupul suplu, tonifiat. Avea părul liber și strălucea sub cantitatea potrivită de machiaj. Nu era încălțată, ceea ce o făcea să fie cu aproape un cap mai scundă decât Reece.

— Doamne, ce înălțime ai? 1,90? întrebă ea ridicându-se pe vârfuri pentru efectul dramatic.

Oamenilor întotdeauna li se părea că Reece era mai înalt decât în realitate.

Îl surprinse pe Reece îmbrățișându-l, iar el înțepeni incomodat. Nesigur cum să reacționeze, o bătu pe spate ca și cum și-ar fi îmbrățișat bunica.

Dumnezeule, ce frumos miroase, gândi cu mai mult decât o urmă de vinovăție.

— Îmi pare rău, sunt genul care îmbrățișează oamenii, spuse Katie fiindcă Reece stătea mut. Îl privi de sus până jos: Arăți bine. Ia loc. Am o grămadă de chestii pe care vreau să ți le arăt.

Scoase un dosar de carton din ceea ce părea a fi o sacoșă de plajă și întinse o serie de fotografii pe măsuța de lângă balcon. Se așeză pe unul dintre scaune și Reece îl luă pe celălalt. Fotografiile erau printate pe hârtie obișnuită, așa că rezoluția nu era grozavă, dar tot puteau fi descifrate.

— Am făcut rost de toate astea folosindu-mă de baza de date de la Fox. Am lucrat pentru ei, așa că îmi dau un loc în birou când am nevoie și acces la sistemele lor pentru documentare. Au o bază de date extrem de sofisticată și posibilitatea de căutare pe baza tehnologiei de recunoaștere facială. Nu am user sau altceva, așa că o să dureze ceva până să-și dea seama că eu am fost cea care le-a găsit.

Ridică prima fotografie, care era versiunea mărită a capului de pe profilul Linkedin al agentului DCIS. Omul din poză avea vreo patruzeci de ani, în bună formă, cu o tunsoare care îl făcea să semene mai mult cu un prezentator de televiziune decât cu un agent federal.

— Ăsta, după cum știi, e Josh Holder. Se pare că a fost investigator în Divizia Investigații Criminale a Armatei înainte să fie angajat la DOD. Agenții DCIS se ocupă de o mulțime de cazuri de fraudă contractuală, dar puterile lor sunt destul de extinse. Din ce mi-am putut da seama, e din Virginia de Nord și s-a mutat aici relativ recent.

Când ea ridică a doua fotografie, Reece nu-și putu reține șocul. Era una dintre acele imagini făcute de mulțimea de fotografi la audierile congresului. O prezenta pe secretarul apărării traversând clădirea Biroului din Longworth, înconjurată de ceea ce părea un meleu de rugby format din asistenți. Cel mai aproape de ea era nimeni altul decât Josh Holder.

— Ce caută cu SECDEF? întrebă Reece.

— Bună întrebare. De ce un agent de nivel mediu din organele de impunere a legii merge alături de secretarul apărării, și posibil viitorul președinte, Lorraine Hartley? Din câte pot spune, el nu a fost niciodată angajat într-o firmă de securitate și nimic nu îl indică drept membru al personalului ei.

A treia fotografie arătată de Katie era coperta unei reviste de can-can din L.A. care îl prezenta pe Josh Holder în frac într-un grup de participanți la o gală de caritate elegantă.

— Cine e tipul ăsta? se întrebă Reece cu voce tare.

— Conform revistei, e Saul Agnon. Am căutat informații despre el și este angajatul lui, spuse Katie arătând un bărbat înalt din centrul fotografiei. Steve Horn. Un greu în finanțe. Conduce Capstone Capital, care e un fond privat de investiții. Lucrează mult pe plan internațional. Celălalt ins din poză e Mike Tedesco, afiliat Capstone și binecunoscut strângător de fonduri pentru soții Hartley.

— Mike ăsta ieșea din biroul amiralului în ziua când am fost chemat la frecat.

— Păi, nu e o coincidență. Oamenii ăștia sunt cumva conectați, James, și pariez că ceea ce pun la cale implică o mulțime de bani și o mulțime de persoane importante. N-am putut să aflu mai mult. În afară de Linkedin, Holder nu prea apare în social media, iar cercetările în înregistrările publice nu au adus prea multe lucruri de substanță. Am reușit să găsesc fotografiile astea numai folosind programul de recunoaștere facială.

— Nu-ți pot mulțumi destul pentru asta, Katie. Îmi dă ceva de la care să plec. Apreciez mult ajutorul tău. Du-te și bucură-te de petrecere.

— Mă bucur să fiu de ajutor și n-o să te întreb ce ai de gând să faci cu informațiile astea fiindcă sunt sigură că nu vreau să știu. Doar fii atent.

— O să fiu. Pot să le iau? întrebă Reece arătând spre fotografii.

— Sunt ale tale.

Katie le puse la loc în dosar și i-l dădu.

— Am programare mâine să mă caut la cap. Te anunț cum merge.

Îi întinse mâna, dar ea o dădu la o parte strângându-l în brațe.

— Ți-am spus. Îmbrățișez oamenii.

Capitolul 24

Head and Spine Associates
La Jolla, California

Reece trebuia să fie la clinică pentru pregătire la 6:30 a.m., dar nu putu să doarmă, așa că măcar să se trezească la timp pentru programare nu fu o provocare. N-ar fi recunoscut, dar era destul de nervos în privința biopsiei. Nu numai că știa că o să-i înfigă ceva în creier, dar rezultatele ar fi putut confirma că practic era pe moarte. Adăugat la evenimentele din ultimele săptămâni, era cam copleșitor, dar și eliberator într-un fel straniu.

Lumea cealaltă îl chema, cea în care erau soția și fiica lui. Era sigur că nu voia să moară în patul lui după o bătălie chinuitoare cu o tumoră pe creier. Ideea că moartea era iminentă și sigură îi clarifica și mai mult planurile. Nimic nu-l mai reținea. De fapt, moartea îl impulsiona. Va muri răzbunându-și echipa și familia. Va fi o moarte bună: o moarte de războinic.

Personalul clinicii nu l-ar fi putut trata mai bine decât o facu, nici nu precupeți nimic ca el să se simtă confortabil. Recenta publicitate acordată SEAL și misiunilor lor îndrăznețe permisese publicului să întrevadă ceea ce făcuseră oameni ca Reece timp de zeci de ani. Oamenii se străduiau să fie de folos când aflau cu ce se ocupa Reece și, cu toate că aprecia, considera atenția cumva incomodă. Nu simțea că publicul american îi datorează ceva în schimbul serviciului său. Se simțea norocos că timp de atâția ani avusese o slujbă care îi plăcea, printre unii dintre cei mai buni soldați din lume.

Clinica era o minune arhitecturală: beton și sticlă cu inserții de lemn care o făceau să pară caldă și naturală. Proiectată și construită intenționat ca să fie o clinică de nivel mondial în domeniul neurochirurgiei și tratamentului coloanei vertebrale, evident se adresa celor care își permiteau servicii medicale personalizate. Din câte își dădea seama Reece, acolo nimeni nu stătea să aștepte și nici nu erau alți pacienți în clădire. Era pur și simplu cea mai bună îngrijire pe care o puteau aduce banii.

După ce completă câteva formulare și răspunse la o serie de întrebări puse de o infirmieră, fu condus într-o încăpere unde i se făcu o tomografie cu un dispozitiv atașat pe cap. Apoi fu condus într-un cabinet unde, după mai puțin de zece minute de așteptare, intră un bărbat chel trecut bine de șaizeci de ani.

— Domnule comandor Reece, eu sunt dr. German, vă mulțumesc că ați venit.

În ciuda numelui, aspectul și accentul omului erau clar latino-americane.

Reece se ridică să strângă mâna bărbatului.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, domnule. Apreciez. Personalul dumneavoastră e minunat.

— Pentru puțin, domnule comandor. Să vă explic ce o să facem azi, continuă, trecând la subiect. O să facem o biopsie a masei din creierul dumneavoastră ca să vedem ce este. Procedura folosită se numește biopsie stereotactică. Cunoaștem exact localizarea leziunii intracraniene din tomogramă. Practic folosim coordonatele, probabil într-un fel similar ca atunci când navigați. Computerul ne furnizează o hartă și ne arată unde să pătrundem în creier. Vă vom fixa pe cap o așa-numită ramă stereotactică și ea va ghida acul în punctul exact. O să vă radem o porțiune mică de scalp și o să vă facem o anestezie locală; veți fi conștient pe durata întregii proceduri.

Ochii lui Reece se măriră, cu toate că fusese informat și făcuse cercetări despre procedură dinainte.

— Știu că probabil sună înspăimântător, domnule comandor, dar e ceva de rutină. Sunt convins că ați avut de-a face cu lucruri mai rele în cariera dumneavoastră. Voi face o incizie foarte mică și o să folosim un burghiu ca să pătrundem în craniu. Repet, nu trebuie să fiți îngrijorat, dar vreau să știți ce se întâmplă în timp ce lucrăm. O să introducem acul în craniu în punctul respectiv și o să extragem câteva mostre din diferite zone ale leziunii, pentru a le putea analiza în laborator. Apoi vă coasem la loc și puteți rămâne aici să vă odihniți cât timp doriți. Când vă simțiți în stare puteți pleca acasă. Nu e nevoie să rămâneți peste noapte atâta timp cât totul decurge conform planului, iar eu sunt aici ca să mă asigur că totul merge conform planului. Aveți vreo întrebare, domnule comandor?

— Da, domnule. Presupun că vedeți destule leziuni asemănătoare, nu?

— Da, zilnic.

— Asta arată rău? După tomogramă, adică.

— Eu sunt doar mecanicul, domnule comandor Reece. Treaba mea este să intru și să scot țesut. Nu aș ști să deosebesc unul rău de unul bun. Altceva?

— A, da, încă ceva. Cât timp mai am de trăit dacă la biopsie reiese că e cancer?

— Greu de spus, domnule comandor. Sunt mult prea mulți factori de luat în considerare. Dacă va fi cazul, ne vom asigura că cei mai buni în domeniu vor evalua rezultatele și veți discuta opțiunile și perspectivele. Știu că nu este un răspuns prea concret și îmi cer scuze. Hai să nu ne facem acum grijile astea. Mai întâi să aflăm cu ce ne confruntăm. Apoi o să planificăm ce avem de făcut. Sună bine?

— Da, domnule. Hai s-o facem.

— Repet, încercați să nu vă faceți griji. Promit că o să pun totul înapoi acolo unde e locul. Echipa mea o să vă pregătească și o să ne revedem în curând.

— Mulțumesc, domnule doctor.

— Cu plăcere. Vă mulțumesc pentru serviciul adus țării.

Reece pusese întrebările nu pentru că se temea că moare, ci pentru că se temea că ar putea muri înainte să-și poată da seama de ce fuseseră uciși camarazii și familia lui și înainte să se răfuiască cu cei responsabili.

Procedura nu fu dureroasă. Era o senzație ciudată să știi că cineva îți face o gaură în creier; sunetul burghiului era partea cea mai supărătoare. Reece mai rămase la clinică câteva ore sub observația personalului medical, înainte de a fi externat.

Fu trimis acasă cu o rețetă pe care o achiziționă pe drumul de întoarcere în Coronado. I se părea ciudat să conducă după ce i se deschisese craniul, dar nu avea pe cine să cheme să-l ia. Luă medicamentele conform indicațiilor și se băgă în pat, petrecându-și restul după-amiezii și serii dormind intermitent și gândindu-se la următoarea sa mișcare.

Capitolul 25

Baza Navală Amfibie
Coronado, California

Amiralul Pilsner stătea în curtea din fața casei sale, plătită din impozite, de la Baza Navală Amfibie din Coronado, cu vedere spre golful San Diego. Casa orientată spre ocean de pe Rendova Circle era uriașă, chiar și după standardele ofițerilor superiori, și bloca vederea și accesul la golf al căpitanilor de rang inferior și al câtorva comandori suficient de norocoși să fi găsit un loc liber pentru o casă.

Casele de pe teritoriul bazei erau adesea ocupate de genul de ofițeri care considerau că traiul în apropierea șefilor lor i-ar putea ajuta să avanseze. Asta crea un mediu încărcat de invidie și gelozie în rândul soțiilor lor, dintre care unele se foloseau de rangul soților cu un dispreț toxic față de decența elementară, fără reguli oficiale și pentru care puține femei erau pregătite. Niciuna nu punea atât de mult preț pe rangul soțului precum doamna amiral Pilsner. Ea conducea „clubul soțiilor” cam în același fel în care soțul ei conducea WARCOM, fiind chiar și mai nepopulară în rândul doamnelor SEAL decât soțul ei printre oamenii lui.

Se cunoscuseră în timpul primei misiuni a amiralului Pilsner, în Filipine. El nu avusese prea mult succes cu femeile acasă. Statutul de ofițer SEAL îi aducea multe prime întâlniri, însă egocentrismul lui crescut era motivul pentru care lucrurile arareori mergeau mai departe. Când sublocotenentul Pilsner cunoscuse o filipineză amabilă dispusă să-și petreacă zilele cu el, decisese că ea era „aleasa”. Din punctul ei de vedere, viitoarea doamnă Pilsner îl privise pe ofițerul american drept tichetul de masă pentru familia ei, un venit sigur într-o națiune săracă cu puține oportunități, și nu avea de gând să lase să-i scape prada. În câteva luni, Larissa Catacutan devenise Larissa Pilsner și în cele din urmă i se acordase cetățenia americană.

Asimilarea nu fusese o problemă pentru tânăra mireasă; preluase controlul asupra contului bancar al soțului ei și devenise adepta maximizării creditelor lui. Cu toate că îi provoca amiralului un mare stres financiar, se simțea dator să-i furnizeze un șir continuu de Mercedesuri negre, mașina ei preferată. Nimic nu-i plăcea mai mult doamnei Pilsner decât să-l parcheze pe locurile rezervate ofițerilor la magazinul militar din bază sau PX, fluturându-și bijuteriile și, prin extensie, statutul ei, în fața vânzătorilor în majoritate filipinezi. Cuplul nu avusese copii, nu pentru că nu puteau, ci pentru că amândoi erau prea egoiști pentru ceea ce presupunea să fii părinte.

În acea zi chiar și amiralul avea nevoie de o pauză de la nesfârșita ei vorbărie, cicăleală și bârfă. În timp ce ea vorbea pe Skype cu o rudă din Filipine, amiralul Pilsner își luă liber și ieși în curte ca să dea un telefon pe mobilul pe care îl folosea doar pentru un singur contact.

Primul apel ajunse la o căsuță vocală plină, despre care amiralul Pilsner știa că era păstrată deliberat plină. Al doilea apel la același număr ajunse la asistenta lui.

— Capstone Capital. Biroul domnului Steve Horn. Kelsie la telefon.

— Gerald Pilsner, vreau să vorbesc cu Steve Horn.

— Un moment vă rog. Să văd dacă e disponibil.

Două minute mai târziu Steve Horn răspunse.

— Gerald, ce-ți mai face nasul?

Cum dracului a aflat despre asta?

— E bine, Steve. A făcut parte din planul meu ca să susțină povestea despre comandorul Reece instabil și capabil de orice, minți el.

— Grozav, amirale. Îți apreciem sacrificiul. Cum a primit Tedesco veștile?

— Nu părea prea încântat. Cred că are probleme cu treaba asta. Știam deja că el va fi cel slab. E bun la strângerea de fonduri, dar îi tremură genunchii dacă lucrurile devin dure.

— Aveam nevoie de el pentru legătura cu Hartley. Ține-l calm până explodează totul. Ce mai știm despre Reece al tău?

— Linia nu e securizată, Horn.

— Îți faci griji că ți se urmăresc convorbirile? Ești regele SEAL, pentru numele lui Dumnezeu!

— Sunt urmărite convorbirile tuturor, Horn, ale tuturor.

— Ok, hai să zicem doar că s-a pus un plan în mișcare, amirale. Problema noastră se va rezolva într-o săptămână. Prietenul nostru care a venit în oraș din Virginia îl pregătește chiar acum. Aș vrea să-ți pot spune mai multe – *ce trebuie să știi* și toate alea. Și nu-ți face griji, drama cu soția și fiica lui se potrivește la fix. Toate scăpările se rezolvă, iar noi putem termina noul set de teste. Medicamentul este reparat, Gerald. Funcționează și o să ne aducă o mulțime de bani. În cele din urmă o să-ți poți permite să-ți întreții nevasta.

Apelul se întrerupse înainte ca amiralul să poată replica.

Capitolul 26

San Diego, California

Faptul că știa unde lucra Holder reprezenta un avantaj imens. La un moment dat va trece pe la biroul lui și de acolo va fi ușor să-i dea de urmă. Partea dificilă era să nu fie depistat; Cruiserul lui Reece nu era chiar o mașină a unui „om de rând”. Exista o întreagă subcultură a pasionaților de Land Cruisere construită în jurul emblematicelor vehicule și mai des decât ar fi fost de așteptat era oprit în parcare de câte un fan ca să stea de vorbă, ceva ce pe Lauren o enerva la culme. Reece avea nevoie de altă mașină.

Cu toate că se afla pe alee exact acolo unde îl parcase ea ultima dată, nu se putea hotărî să folosească vechiul jeep auriu Grand Cherokee al lui Lauren. Ea iubise mașina aia și, cu toate că Reece se oferise adesea să i-o înnoiască, ea refuzase. Jeepul ei mergea bine. Aveau s-o schimbe când apăreau mai mulți copii, așa spusese, iar Reece știa că nu era cazul s-o surprindă cumpărându-i un automobil cu mai multe locuri. Lauren nu avea să devină o mamă cu astfel de mașină, era convins de asta, indiferent cât de practic ar fi fost.

Mașina parcată în fața casei crea cumva iluzia că Lauren era cu el, că ar putea apărea în orice moment cu o geantă Lululemon pe umăr și împingând-o pe Lucy spre Jeep pentru ora de gimnastică, chicotind ca niște conspiratoare la o glumă pe care o cunoșteau numai ele. Mașina ei avea să rămână acolo unde era.

Reece știa că, cel mai probabil, era ținta celor care erau în spatele conspirației și că ar fi trebuit să se ascundă undeva, dar pur și simplu nu-i venea să plece. Să stea în casă îl conecta cu Lauren și Lucy, ceea ce pentru el era mai important decât amenințarea morții. În plus, în ceea ce-l privea era deja mort.

Își petrecu weekendul făcând ordine în casă, planificând următoarea fază a operațiunii și antrenându-se ca să-și păstreze mintea limpede. Parcurse teancul de cărți poștale și scrisori de condoleanțe și făcu tot posibilul să răspundă la toate mesajele și e-mailurile de la prietenii din întreaga lume care aflaseră despre Lauren și Lucy.

Duminică seara Reece făcu o alergare lungă. Voia să se asigure că în craniul lui totul este acolo unde ar trebui să fie după biopsie și trebuia și să ia ceva de la bază. Alergatul îl ajutase întotdeauna să-și limpezească mintea și să-și păstreze concentrarea. După o scurtă încălzire trecu la un ritm alert, trecând pe lângă terenul de golf și peste drumul principal către plaja publică, de unde se îndreptă spre

sud. Trecu de Shores Condominiums, clădirile cu șaptesprezece etaje pe care le putuse produce cea mai urâtă arhitectură a anilor 1970 și care acum erau un reper permanent la orizont și marcau limita sudică a proprietăților private din Coronado. Reece se opri ca să-și fluture legitimația militară în fața unei santinele plictisite dintr-o cabină improvizată pe plajă înainte să-și continue alergarea pe lângă WARCOM, BUD/S și sediul Echipelor SEAL, sprintând pe marginea drumului și prin traseul cu obstacole al SEAL.

Fiind întotdeauna un bun test ca să se asigure că e în formă maximă, lui Reece îi plăcea traseul cu obstacole. În BUD/S grupa se alinia conform rezultatelor anterioare, pentru ca lucrurile să se desfășoare lin. Reece nu fusese niciodată cel mai rapid, dar era mereu între primii trei. Într-un grup de masculi alfa înfometați, asta însemna că scotea un timp de clasă mondială. După BUD/S, Reece și colegii lui parcurgeau traseul în armură completă ca să se asigure că se pot mișca cu ușurință în echipamentul pe care aveau să-l poarte pe teren. Antrenamentele erau un test bun pentru forță fizică, anduranță, rezistență și agilitate, în același timp unindu-i fiindcă treceau prin ele ca o echipă. În acea seară traseul era numai al lui și îl atacă cu tot ce avea: bare paralele, cauciucuri, zidul scund și zidul înalt cu frânghii, plasa, buștenii pentru echilibru, scara de frânghie, „numele murdar", „țesătorul", „podul Burma", „toboganul vieții", legănatul pe funie, „barele maimuței", peretele înclinat, salturile și sprintul final de la sfârșit. Din fericire în capul lui totul părea a fi în ordine. Deși respira greu, se simțea bine. Se simțea pregătit.

Reece alergă înapoi spre Echipe și căută în parcare până îl găsi. Nissanul Sentra al lui Donny Mitchell, al cărui verde inițial se decolorase aproape devenind gri, se afla încă parcat la Echipa Șapte unde îl lăsase înainte de plecarea în misiune. Fusese unul dintre cei necăsătoriți când fusese ucis în luptă, așa că nimeni nu își dăduse seama cum să facă să-i ducă mașina rudelor lui. Când băieții își lasă mașinile în parcare pe termen lung, cheile rămân la trupă pentru cazul în care mașina trebuie mutată de urgență din cauza inundațiilor sau lucrărilor de întreținere.

Mașina se deschise ușor și urechile lui Reece fură șocate de explozia imediată de muzică hip-hop revărsându-se din difuzoare. Găsi repede butonul care oprea radioul și se aplecă să împingă scaunul în spate; Donny fusese puțin mai scund decât Reece. Rezervorul era plin pe sfert. Reece nu trebuia să uite să-l alimenteze înainte să înceapă cu supravegherea lui Josh Holder a doua zi dimineața. Porni mașina, ieși pe poarta principală și se îndreptă spre casă.

Biroul DCIS se afla imediat lângă I-5 într-o zonă aglomerată din preajma unui spital. Parcarea clădirii era alături de cea a unui restaurant Chili, ceea ce făcea ca supravegherea locului fără a stârni suspiciuni să fie floare la ureche. Reece nu știa ce mașină conducea Holder, dar știa unde lucra și cum arăta, ceea ce era un început bun. Opri Nissanul lui Donny la umbra unui palmier mare din colțul parcării, coborî geamul, se mută pe locul pasagerului ca să atragă mai puțin atenția și se pregăti pentru o zi lungă. Bănuia că tipii de la DCIS foloseau restaurantul drept cafenea din pură comoditate, iar în jurul prânzului nu se miră să vadă un trio de bărbați care arătau de-ai locului ieșind din clădirea de birouri și traversând parcarea ca să ia masa la localul cunoscutului lanț de restaurante.

În orele cât așteptă apariția lui Holder, Reece revăzu tot ce știa despre evenimentele din ultimele săptămâni. De ce îl voiau oamenii ăia atât de mult mort, pe el și pe trupa lui? Trebuia să fie în legătură cu tumorile. Pentru ce altceva ar fi șters de pe fața pământului un întreg batalion pentru ca apoi să-l omoare pe doctorul din Bagram care le descoperise? Trebuia să existe o legătură. Dar ce putea provoca astfel de tumori? Se gândi la echipamentul de comunicații pe care îl foloseau; poate emana un tip de radiații dăunătoare? Totuși nu avea sens, pentru că practic toate unitățile din Forțele Speciale Navale foloseau același echipament. Dacă era ceva legat de radio, problema s-ar fi extins mult în afara mediului lui Reece.

Gândurile îi fură întrerupte de un Cadillac Escalade negru care se opri în parcarea clădirii de birouri. Din SUV coborî un bărbat care purta costum gri închis cu cămașă albă și fără cravată. Chiar și cu ochelarii de soare care îi acopereau o parte din față, Reece îl recunoscu pe agentul special Josh Holder. Închizând portiera Holder scană parcarea, rotind capul în timp ce se îndrepta spre clădire. Omul nu umbla cu capul în nori sau uitându-se în telefon. Holder era un lup.

Reece se uită la ceasul lui Resco UDT și reținu ora: 11:24 a.m. Nu putea risca să-i facă o poză lui Holder, dar făcu mai multe cu mașina după ce el intră în clădire, ca să prindă numărul de înmatriculare și alte detalii pentru planificarea în continuare. Reece folosea un Nikon D90 pe care el și Lauren îl cumpăraseră în speranța că vor face fotografii de calitate mai bună cu bebelușul, atunci când se născuse Lucy. Își făcea treaba, dar și-ar fi dorit ajutorul prietenilor lui din Echipa Unu Specială de Recunoașteri. Acea echipă era specializată în genul de lucruri care cereau diferite echipamente de urmărire, ceea ce i-ar fi fost extrem de util în situația prezentă, dar pentru ce punea Reece la cale nu mai voia să implice și alți oameni din serviciul activ. Era pe cont propriu.

Bănuia că Holder va rămâne înăuntru cel puțin pentru câteva ore, așa că era șansa lui să ia o pauză și să-și procure niște cafea.

Supravegherea nu era punctul forte al lui Reece. Avea o pregătire de bază, dar nu o considera principalul lui talent, de aceea acum avea o nevoie disperată să meargă la toaletă după ce abia își depistase prada. Se gândi să urineze în mașina lui Donny, dar nu i se păru corect, așa că traversă repede parcarea ca să folosească baia de la Chili.

Restaurantul începea să se umple de mulțimea dinaintea prânzului, așa că Reece nu atrase atenția când evită hostesa și o luă pe coridorul care ducea spre capătul opus al clădirii. Se spălă pe mâini și se întorcea să-și reia postul de supraveghere când trecu pe lângă o tânără hostesă ducând un teanc de meniuri. Se dădu la o parte s-o lase să treacă și patru bărbați la costum apărură de după colț în urma ei. Înșfăcă un meniu din suportul de pe perete și coborî repede ochii în el ca să-și ascundă fața. Primul dintre bărbați îl văzu dar nu-i dădu atenție. Al doilea și al treilea o urmau pe hostesă fără să ridice ochii, evident mai interesați de blugii ei negri mulați decât de împrejurimi. Ultimul îl studie de sus până jos, dar nu-i putu vedea fața. Acela era Josh Holder.

Abia după ce bărbații trecuseră, Reece se descotorosi de meniu și ieși direct afară pe ușa principală, gândindu-se că avea nevoie cu disperare de o îmbunătățire a aptitudinilor de supraveghere. Inima îi bătea cu putere; străbătu parcarea și apăsă butonul care descuia mica mașină. Reece avea Glock-ul și se putea apăra în caz că ar fi fost atacat, dar dacă împușca patru agenți federali în văzul lumii și-ar fi compromis urgent restul misiunii. De asemenea, nu-și mai putea păstra poziția de supraveghere. Un tip ca Holder ar fi remarcat Nissanul rămas în același loc și era posibil să-l recunoască și pe el. Spera ca băieții de la DCIS să bea câteva beri și să lase garda jos, dar nu putea conta pe asta.

Reece porni Nissanul, căutând un nou loc de unde să-și continue supravegherea. Cea mai bună opțiune era o școală Montessori din apropiere, dar un bărbat adult stând în fața unei grădinițe ar fi atras cu siguranță suspiciuni, ca să nu mai pomenim că în curând programul se încheia și ar fi fost cu ușurință blocat în spatele unei cozi de mame în automobile de familie care își luau copiii acasă.

Peste strădușa din spatele biroului DCIS se afla un salon de înfrumusețare Botox and Beauty.

Posibil numai în California, gândi Reece.

Dacă exista vreun loc în care clientela să fie atât de absorbită de sine încât să nu observe un tip într-o mașină economică, acela era. Opri pe un loc cu vedere spre Piaza Road, fiindcă numai pe acolo putea ieși Holder din clădire. De unde stătea nu putea vedea Escalade-ul lui Holder, dar cu siguranță avea să-l observe plecând.

Reece nu avu mult de așteptat. Probabil Holder se oprise la birou numai ca să ia masa cu băieții înainte de a se înapoia. Din parcare

mașina coti la dreapta pe Piaza apoi din nou imediat dreapta spre intersecția cu Crown Valley Parkway, artera principală care se intersecta cu interstatala la mai puțin de un kilometru distanță.

Reece presupuse că Holder se îndrepta spre I-5, așa că o luă în direcție opusă pe Piaza, făcu stânga pe Los Altos și se opri pe banda din dreapta, pregătit să vireze imediat ce Holder trecea de intersecție. Văzu însă autovehiculul negru traversând Crown Valley mai departe spre est și îl pierdu din vedere. Mașinile se aliniau în spatele lui și era obligat să o ia la dreapta, neavând cum să întoarcă spre stânga fără să taie pe sens interzis opt benzi de trafic. Apăsând accelerația, viră dreapta pe șosea. Dacă ar fi fost în Cruiserul lui ar fi călcat peste linia mediană și s-ar fi întors, dar mașina mai sensibilă de orășean a lui Donny probabil s-ar fi blocat pe bordură. Reece acceleră spre vest până la următoarea intersecție și trecu pe banda din stânga. Prinse semaforul pe verde exact când se apropia de intersecție și întoarse repede, fără să încurce cele patru benzi de trafic din sens opus. Apăsă accelerația până la podea și își dori imediat ca Donny să fi condus ceva cu mult mai multă putere. Se înscrise pe banda din dreapta și recuperă repede distanța până la strada unde văzuse ultima dată Escalade-ului lui Holder. Viră dreapta și imediat își dădu seama că avea noroc; nu era o stradă, ci intrarea într-un complex de apartamente. Înaintă până la o barieră de lemn și își văzu ținta parcată în fața uneia dintre clădirile din dreapta lui. *Bingo.* Acum știa unde dormea Holder.

Reece dădu înapoi din fundătura din fața barierei și se întoarse pe drumul principal. Viră la stânga și apoi la dreapta în parcarea unei bănci. Voia să se asigure că Holder nu intrase în complex doar ca să scape de el, ceea ce era foarte improbabil deoarece Holder trecuse de barieră și i-ar fi fost dificil să observe Nissanul. Supraveghe parcarea aproape o oră, apoi plecă pe jos de la mașină, nevrând să riște o a doua trecere prin zonă, și se întoarse la apartamente. Merse pe drumul de acces până zări mașina lui Holder. Automobilul nu se mișcase. Se întoarse la mașina lui și se îndreptă spre San Diego. Își îndeplinise obiectivul de recunoaștere și era destul de sigur că nu fusese compromis.

Avea sens ca Holder să locuiască atât de aproape de locul de muncă. Un om venit din D.C. pe coasta de vest, fără familie, ar face două lucruri: să-și găsească o locuință cât mai aproape posibil de plajă sau să-și găsească una aproape de birou. Holder nu i se păruse lui Reece genul de om care să se plimbe mult pe plajă, așadar probabil se instalase la o distanță ușor de parcurs pe jos până la muncă. Hotărându-se să nu ducă înapoi mașina lui Donny la sediul Echipei, Reece se duse acasă să-și pregătească planul pentru următoarea fază de recunoaștere.

Capitolul 27

În dimineața următoare Reece ieși pe ușă cu mult înainte să răsară soarele, îmbrăcat în pantaloni bej, o cămașă albă pe care i-o cumpărase Lauren și o pereche de pantofi moi cafenii. Aruncă sacoul albastru pe bancheta din spate a mașinii lui Donny și urcă la volan. Studiase hărțile aeriene de pe Google Maps și observase că un alt complex de apartamente, fără barieră la intrare, se afla la nord-est de cel al lui Holder și avea vedere spre Bellogente Circle, drumul de acces care ducea la poarta individului de la DCIS. Reece nu credea că un angajat guvernamental care locuiește la două minute de birou pleacă de acasă prea devreme, dar nu se știe niciodată.

Găsi un loc printre stejari cu vedere neobstrucționată către Bellogente și așteptă să răsară soarele. Când se făcu suficientă lumină ca să vadă, Reece scoase carnețelul pe care își luase notițe și revăzu faptele. Katie avea probabil dreptate; cu siguranță era vorba despre o afacere bănească. Implicarea DCIS sugera un gen de escrocherie, dar nu exista în operațiunile speciale un contract atât de important încât să merite uciderea atâtor oameni. Pur și simplu nu avea sens. În plus, nu-și putea imagina o afacere contractuală care să provoace oamenilor cancer.

La 8:25, SUV-ul negru ieși din complex și traversă șoseaua pentru drumul de un minut. Probabil Holder trebuia să se prezinte la birou la opt și jumătate. Nu se prea dădea de ceasul morții să ajungă acolo devreme. Reece așteptă până la nouă și un sfert, apoi ieși din parcare. Conduse până la poartă și apăsă pe 0 la interfon.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, doamnă. Caut biroul de închirieri.

— Intrați.

Auzi tonuri de apel și bariera albă se ridică. Trecu de poartă și opri pe unul dintre locurile marcate „Viitori rezidenți". Își luă carnetul, își puse sacoul și se îndreptă spre oficiul de leasing cu un zâmbet pe față.

— Bună ziua, eu sunt Carmen, zise o femeie de vârstă medie purtând un costum cafeniu, prea mult machiaj și o doză excesivă de parfum înțepător, în timp ce îi întindea mâna. Avea inele de aur pe toate degetele și unghii de un roșu-aprins care arătau la fel de false cum și erau.

— Bună ziua, Carmen, sunt Roy Boehm.

— Cum ai aflat despre noi, Roy?

— Mă ocup cu vânzarea de produse medicale și am avut niște drumuri în zonă. Am remarcat complexul acum câteva săptămâni. Pare un loc grozav în care să stai.

— E o comunitate minunată. Avem apartamente de lux și dotările sunt fantastice. Există piscină, centru de fitness, o sală comună care poate fi rezervată pentru petreceri sau evenimente.

— Câte camere au?

— Avem cu două și cu trei camere. Vrei să vezi unul?

— Mi-ar plăcea. Un apartament cu două camere e bun. Eu și soția mea nu avem copii.

— Să-mi iau cheile și putem arunca o privire.

Apartamentul de prezentare se afla în clădirea cea mai apropiată de birou; Reece o urmă pe Carmen pe trotuar într-un ritm chinuitor de lent datorat pantofilor cu tocuri înalte pe care ea nu prea se descurca.

— Nu-i așa că locul e grozav? Vă puteți vedea locuind aici?

— E chiar drăguț. Cel mai mult mă atrage locul. Mi-ar scurta mult drumurile zilnice.

— O, da, așa e.

Apropiindu-se de apartament, Reece scoase o cameră digitală mică din buzunar.

— Carmen, te deranjează dacă filmez să-i arăt soției? Săptămâna asta e plecată cu afaceri.

— Sigur că nu, fă ce ai nevoie. Toate apartamentele cu două camere sunt identice cu acesta.

Cât timp Carmen umbla la inelul cu multe chei, Reece începu să filmeze, având grijă să se vadă de aproape broasca ușii. Ea găsi cheia potrivită, o introduse în broasca uzată și deschise ușa exterioară. Reece făcu un tur al apartamentului decorat, măsurând dimensiunile și notându-le în carnețelul lui, în același timp filmând întrerupătoarele, prizele și întrerupătorul general al circuitului electric. Puse întrebări despre costul utilităților, deschise dulapurile din bucătărie, trecu prin toate fazele chinuitoare ale cuiva care caută o locuință.

— Am observat că nu există sisteme de securitate. Este vreun apartament care să aibă?

— Nu, nu sunt sisteme de alarmă. Contractul de închiriere nu vă permite să trageți cabluri sau să instalați vreun sistem permanent. Totuși comunitatea are barieră la intrare, iar într-o zonă liniștită nu au fost niciodată probleme.

— Păi, asta e reconfortant. Eram doar curios. Cât e chiria?

— Două mii nouă sute pe lună și oferim contracte atât pentru douăsprezece cât și pentru douăzeci și patru de luni.

— O, e ceva mai mult decât intenționam noi să dăm. Știi, am cumpărat o casă în Las Vegas când piața imobiliară era sus și acum nu ne mai putem recupera banii. Avem bugetul cam limitat. Mă gândeam că o să fie undeva în jur de o mie cinci sute pe lună.

— Of, Roy, îmi pare rău, nu avem nimic la valoarea asta. Poate

dacă se îndrăgostește soția ta de loc o să reușești?

— Îmi pare tare rău. Pur și simplu nu ne descurcăm. Regret că te-am făcut să-ți pierzi timpul. Nu mai vreau să te rețin, spuse Reece îndreptându-se spre ușă.

— Te rog, lasă-mi datele tale ca să pot vorbi cu proprietarul, se rugă Carmen disperată să încheie o afacere.

— Îmi pare rău, aș face mai bine să plec. Mă simt așa de jenat!

Reece grăbi pasul în timp ce Carmen se împleticea în urma lui pe tocurile ei.

Porni mașina și îi făcu cu mâna, ieșind din parcare și rulând spre bariera automată de la ieșire.

Încheindu-și recunoașterea la fața locului, era pregătit să treacă la următoarea fază a planului misiunii.

Capitolul 28

Spre sfârșitul după-amiezii Reece revăzuse filmarea și notițele și își făcuse un plan al apartamentului pe o foaie mare. Pe o a doua foaie desenase schița complexului de apartamente și a zonei alăturate; le prinsese pe amândouă în piuneze pe peretele dormitorului. Ar fi preferat s-o facă în living, dar ar fi fost dificil de explicat ce punea la cale unui prieten sau unui vecin care ar fi trecut pe la el să vadă ce face. Cumpărase aceeași marcă și tip de încuietoare folosită la apartamente și o instalase la ușa dormitorului lui. Trecuseră ani de când nu se mai jucase cu un șperaclu și avea nevoie de exercițiu ca să-și ridice abilitatea la nivelul necesar. Descuia broasca, apoi se ridica și se uita la plan și la schiță făcându-și note pe carnețelul de pe pat. Folosea șperaclul ca să încuie broasca la loc, apoi repeta. Comandă o pizza și o ținu așa până la miezul nopții, când în cele din urmă își dezvoltase planul satisfăcător.

Ideea lui se baza pe câteva presupuneri. Întrucât conspirația în care era implicat Holder se întindea în cel puțin două țări și probabil pe ambele coaste ale Americii, cel mai probabil exista un schimb de e-mailuri sau alt gen de mesaje între jucători. N-ar fi riscat să pună acel gen de informații într-un calculator de proveniență DOD, unde ar fi fost făcut obiectul inspecției. Oricine era în spatele afacerii nu era atât de prost ca să fie prins de un reporter băgăcios care completează o cerere FOIA{9}. A doua presupunere era că Holder nu își lua calculatorul non-DOD la muncă. Asta ar fi ridicat suspiciuni fie că avea intenții rele, fie că se ocupa de afacerile personale pe timpul guvernului. Nu avusese laptop nici când îl văzuse Reece în parcare sau în restaurant. Cel mai probabil era ascuns fie în mașină fie în apartament. Reece înclina spre ultima variantă.

În ultimii zece ani războiul devenise extrem de tehnic și chiar spărgătorii de uși ca Reece învățaseră să utilizeze căi electronice pentru a-și înfrânge dușmanul. Fusese trimis la diverse școli ca să învețe cum să recolteze și să descifreze date din telefoane mobile și rețele de calculatoare și, cu toate că era departe de a fi expert în domeniu, știa destule ca să-și facă treaba.

Exista echipament care i-ar fi permis accesarea calculatorului lui Holder de la distanță, dar el lăsa acest gen de lucruri băieților de la tehnic, iar a încerca să obțină echipamentul respectiv ar fi putut să dea un indiciu despre intențiile lui. Reece avea un dispozitiv mai puțin sofisticat pe care și-l luase din dulapul lui, unul care cerea să acceseze fizic calculatorul în discuție. Indiferent cât și-ar fi dorit să dărâme pur și simplu ușa de la intrare, să-l împuște pe Josh Holder în cap și să ia

calculatorul, asta nu se prea încadra în planul general, sau cel puțin nu încă. Reece avea nevoie de informațiile din calculatorul lui Holder ca să înțeleagă rețeaua dușmanilor săi și s-o poată distruge bucată cu bucată.

Știind că era puțin probabil ca Holder să-și părăsească apartamentul prea devreme, Reece trase în parcarea clădirii de birouri medicale alăturat complexului la ora șapte. Singura separație dintre parcare și blocul lui Holder era o fâșie cu iarbă și copaci de-a lungul unui gard de aluminiu înalt de un metru. La 8:15 coborî din micul Nissan și se instală lângă un stejar care străjuia gardul, executând mișcările celei mai lungi rutine de stretching din lume.

Nu era sigur în care bloc stătea Holder, așa că se poziționă într-un punct de unde să-l poată vedea ieșind pe oricare dintre ușile de pe acea parte a complexului. Escalade-ul fusese parcat pe acea parte în toate cele trei cazuri când îl văzuse Reece zilele precedente. Era îmbrăcat în haine pentru alergat; pantaloni scurți, hanorac ușor gri, șapcă trasă pe frunte și ochelari de soare. Nu se bărbierise de când fusese la hotelul lui Katie, iar barba întunecată tot mai încărunțită începuse să-i schimbe aspectul feței.

Holder ieși din apartament șapte minute mai târziu și încuie ușa în urma lui. Scană zona din mers, dar nu-l luă în seamă pe joggerul care făcea stretching de cealaltă parte a gardului. Reece așteptă până ce Cadillacul părăsi complexul trecând de barieră, înainte să sară peste gard și să se îndrepte calm spre ușa apartamentului lui Holder. Punându-și mănușile, descheie hanoracul dând la iveală un săculeț Hill People Gear în care ținea uneltele de care avea nevoie. Îi luă zece secunde să descuie broasca. Nu-și făcea griji pentru „capcanele” lăsate la ușă care i-ar fi putut trăda intruziunea, întrucât îl urmărise pe Holder ieșind grăbit din bloc. Dacă Holder își instalase propriul sistem de securitate, Reece avea s-o afle.

Încuie ușa în urma lui și se pomeni într-un apartament aproape complet lipsit de mobilă, ceea ce îl făcea să pară mai mare decât cel de prezentare. Livingul avea un televizor cu ecran plat care ocupa inerentul centru de entertainment, o canapea ieftină din imitație de piele neagră și o măsuță de cafea pe care Holder probabil și mânca. Zona în care te-ai fi așteptat să se afle masa era goală. Nu se vedea niciun semn de sistem de alarmă sau de vreun dispozitiv de supraveghere, cu toate că în zilele noastre o cameră putea fi ascunsă oriunde.

Reece intră mai întâi în cea mai mică dintre cele două camere, presupunând că Holder o alesese drept birou. Avea dreptate. Găsi o măsuță pentru calculator și un scaun obișnuit luat dintr-un magazin cu articole pentru birouri. O servietă neagră din neopren stătea pe măsuță. Reece o deschise și scoase un laptop negru. Luă din săculeț un

dispozitiv argintiu din aluminiu, puțin mai mare decât un smartphone, și îl conectă în portul USB al calculatorului. Se aprinse un led roșu, indicând că tot conținutul de pe hard se încărca.

Preluarea informațiilor dura câteva minute, așa că Reece se lăsă într-un genunchi într-un colț al camerei și scoase Glock-ul din săculeț, acoperind ușa. Dacă Holder își dădea seama că uitase ceva și se întorcea acasă, avea să se lase cu scandal. După zece minute care părură o eternitate, luminița roșie se făcu verde. Reece puse pistolul în toc și recuperă dispozitivul, reașezând apoi laptopul în servietă exact așa cum îl găsise.

Făcu o trecere rapidă în revistă a restului apartamentului, în special a dormitorului. Locul de dormit al lui Holder era mai puțin spartan decât restul casei, dar nu cu mult. Evident nu avea de gând să petreacă mult timp acolo. Reece rezistă tentației de a face ceva de nenumit cu periuța de dinți a lui Holder, în schimb se uită pe vizor înainte de a părăsi apartamentul, pulveriză pe balamale WD-40 dintr-un tub mic și apoi încuie ușa în urma lui. Își închise săculețul de la piept și trase fermoarul hanoracului, alergând înapoi spre mașină.

Capitolul 29

Birourile Fundației Familiei Hartley
New York City, New York

J.D. Hartley se afla în biroul lui din Manhattan când veni apelul pe linia privată. Avea cea mai bună criptare pe care o putea oferi NSA. În afară de președinte nimeni nu avea ceva măcar pe aproape. Apelul era de la soția sa, Lorraine, cu care arareori discuta despre altceva decât afaceri.

— Lorraine, de ce ai nevoie?

— Ce faci, J.D.?

— Revizuiam discursul pentru un eveniment al fundației. E totul în regulă?

— Te-ai ascuns sub o piatră, J.D.? Nu e totul în regulă. Trebuie să închidem afacerea cu medicamentele. Tedesco e omul tău, J.D. E show-ul tău. Îl vreau pe Reece ăla mort și trebuie să se întâmple acum. N-o să permit ca una dintre schemele tale de îmbogățire rapidă să-mi distrugă cariera politică. Le-am dat acces la tot felul de chestii secrete. Ar face bine să n-o dea în bară.

— Știu, știu. Tipul s-a dovedit greu de ucis. Nu e ca și cum am încerca să eliminăm un bucătar nepriceput. Ce vrei să fac eu? Orice atentat în casa lui categoric ar atrage atenția.

— Vreau să te sui în avion și să-i faci pe clovnii ăia să înțeleagă că povestea trebuie să se încheie acum, altfel totul cade. Nu-mi pasă câți bani sunt pe masă sau ce boală o să vindece chestia aia. Aș fi vrut să nu mă fi lăsat atrasă de tine în afacere.

— Lorraine, nu mă pot duce la L.A. Am întâlniri aici în New York.

— Iisuse, J.D., n-ai vreo fustă de vânat în California? Știu al dracului de bine că „întâlnirile” tale se referă la tine și vreo blondă destul de tânără ca să-ți fie fiică. Când o să te maturizezi? Ai lăsat scula să-ți ruineze șansele de a deveni președinte. Categoric n-o s-o las să le ruineze și pe ale mele.

— Bine, Lorraine, bine. Mă predau. Mă sui în avion și mă ocup.

— Ai face bine. Nu mai vreau să aud de asta. Dacă cineva de la Capitoliu adulmecă măcar ce punem la cale, o să fim târâți la audieri următorii doi ani întregi.

— De acord. Mă ocup.

Capitolul 30

Coronado, California

Reece fusese la destule școli specializate ca să stăpânească bazele electronice ale trasului cu urechea și exploatării datelor la fața locului, dar era operator, nu hacker. Un tip ca Holder fără îndoială păstra informațiile de asemenea importanță criptate și folosea firewall-uri, iar asta era categoric în afara domeniului lui Reece. În timpul serviciului pur și simplu ar fi predat hardul donat băieților de la tehnic care ar fi preluat problema, dar acum nu-și permitea asemenea lux. Oricât de mult ar fi vrut să lucreze complet singur, realitatea era că va trebui să se bazeze pe câțiva prieteni ca să-și execute planul. Știa un singur om în care putea avea cu adevărat încredere și care să aibă suficiente cunoștințe în ale computerelor. Era momentul să-l introducă pe Ben Edwards în plan.

Ben se afla tot în sudul Californiei, făcându-și munca lui dubioasă, și vorbea zilnic cu Reece la telefon sau prin SMS. Îl întreba mereu pe Reece dacă voia să-i aducă cina sau ceva de băut, dar el susținuse că încă nu era pregătit pentru companie. Acum îi trimise lui Ben un mesaj întrebându-l dacă poate trece mai târziu pe la el să bea câteva beri. Ben confirmă imediat. Ben fusese acasă la Reece de zeci de ori în trecut, așa că întâlnirea lor ar fi fost una obișnuită și nu l-ar fi făcut pe Ben să pară suspect în conspirația care prindea contur.

Ben Edwards bătu la ușă la ora opt seara, cu brațele încărcate de bere Arrogant Bastard Ale și o pizza. Nu te puteai prezenta acasă la cineva din San Diego fără una dintre cele mai bune beri artizanale locale. Discutară despre starea casei în timp ce beau și mâncau, până veni momentul să treacă la afaceri. Reece porni televizorul și îl dădu cât putea de tare. Arătă spre buzunarul de la pantaloni și șopti „Telefon?” În timp ce-și apleca capul pe o parte.

— Nu, omule, e-n mașină. Sunt curat, răspunse Ben, înțelegând imediat ce întreba Reece.

Reece coborî sonorul televizorului la un nivel la care puteau vorbi, dar nu-l închise de tot.

— Îți aduci aminte că mi-ai spus după înmormântare că dacă am nevoie de ceva să strig, indiferent despre ce-ar fi vorba?

— Da, vorbeam serios, doar știi.

— Știu, și am să-ți cer o favoare. Una mare, de fapt, care ar putea să te bage într-o grămadă de necazuri dacă s-ar afla că ești implicat.

— Era de la sine înțeles că la un moment dat o să intru în necazuri. Ar fi bine să se întâmple din cauză că te ajut pe tine, replică

Ben cu un zâmbet. De ce ai nevoie?

Reece îi povesti cam tot ce știa despre Josh Holder și potențiala sa implicare în ceea ce nu putea fi decât un fel de conspirație. Lăsă deoparte unele detalii, inclusiv orice referire la Katie Buranek. Ben fu înțelegător și nu puse prea mult întrebări indiscrete.

— Cum spuneam, am descărcat laptopul lui Holder, dar știi că nu mă pricep. Am nevoie de tine să spargi criptarea și să treci prin date ca să găsești ceva relevant.

— E ușor, frate, dar nu am aici echipamentul ca să mă distrez. Dacă-mi dai hardul, mă ocup mâine și rezolv. Presupunând că o să găsesc ceva, vin mâine seară și-ți arăt ce avem. Știu ce faci, omule, și sunt cu tine orice-ar fi. Și, ca să știi, deja am pus osul la treabă să-i găsesc pe ticăloșii de gangsteri care au făcut asta.

Ben arătă spre peretele spart și ușa din față acoperită cu placaj.

— Apreciez, frate, chiar apreciez. Nu vreau să implic mai multă lume decât e nevoie, dar am nevoie de informațiile de pe hardul ăsta ca să mă ajute să pricep cum stau lucrurile. Doar să știi că atunci când o să vină momentul, o să mă ocup eu de treburile urâte.

— Păi, dacă vorbești așa, zise Ben luând un pix și un carnețel, vreau să verifici din când în când fișierul ăsta dintr-un spațiu comun SpiderOak. L-ai folosit vreodată?

— Nu, răspunse Reece, dar îmi sună cunoscut.

— Probabil pentru că a devenit popular de când Edward Snowden îl folosea pentru escapadele lui.

— Așa e. Probabil am auzit de el în dezbaterile despre programele de supraveghere guvernamentale.

— Mda, dobitocul ăla a făcut pagube incalculabile securității naționale dezvăluind informațiile alea de la NSA, spuse Ben cu dezgust.

— Probabil, dar de asemenea ne-a făcut și să fim mai atenți cum comunicăm și cine ar putea asculta.

— Noi ascultăm întotdeauna, frate, adăugă Ben zâmbind. Dacă e nevoie să-ți trimit ceva sensibil o să las în spațiul ăsta de pe SpiderOak, continuă, scriind un nume de utilizator și un șir de douăzeci și șase de caractere la întâmplare cifre-litere-simboluri. Folosește asta ca să intri. Este o versiune foarte securizată a drop-boxului, unde nici măcar Compania nu poate accesa fișierele. Îi înnebunește pe cei de la NSA. Folosește un VPN cumpărat cu un card cadou plătit cash la Wal-Mart sau Starbucks sau de undeva, și e cel mai sigur lucru posibil.

— Ești mult mai deștept decât pari, să știi.

— Ha! Mulțumesc. Știi că sunt aici dacă ai nevoie, frate.

— Știu, Ben. Înseamnă mult pentru mine.

Ben Edwards își termină berea și se ridică să plece. Își prinseră

degetele într-o strângere de mână verticală, apoi se îmbrățișară bătându-se pe spate.

— Nu uita, cabana mea din est e mereu disponibilă dacă ai nevoie de un loc ca să scapi de toate astea, se oferi Ben cu sinceritate.

— Mersi, Ben. Apreciez.

— Absolut. Pe mai târziu, amice, zise Ben peste umăr și ieși pe ușa din spate.

Reece își adună gândurile, apoi se duse în garaj și se apucă să-și organizeze armele, muniția și echipamentul pe care îl luase din cușca sa și de la arsenal. Arăta ca un om care se pregătește pentru război, și exact asta și era. Indiferent cine erau indivizii, îi luaseră totul. Totul mai puțin voința de a lupta. Și pentru asta vor plăti scump.

Ben reveni în seara următoare cu un rucsac mic și un bax de Ballast Point Sculpin IPA, veșnic preferată în San Diego, de data asta însoțită de mâncare thailandeză.

Schimbară saluturile și Ben scoase din rucsac un dispozitiv mic, discutând banalități cu Reece în timp ce se plimba prin living. Verifica încăperea de dispozitive de ascultare, nivelul său de prudență indicând că găsise ceva important pe hard. Dispozitivul nu arătă niciun semn de microfoane, dar Reece deschise oricum televizorul și-l dădu mai tare ca de obicei.

— În afară de o cantitate deranjantă de pornografie cu baby-sitterițe, am descoperit niște rahaturi pe care ți-ai dori să le vezi, Reece. A trebuit să apelez la unul dintre maniaci să mă ajute să decriptez datele, dar nu-ți face griji, el habar n-avea la ce se uită.

Edwards scoase un dosar din rucsac și îl așeză pe măsuța de cafea.

— Să vedem, zise Reece așezându-se pe canapea alături de Ben.

— În principal avem e-mailuri, corespondență între Holder și un tip pe nume Saul Agnon. La fel între Holder și altcineva pe nume Marcus Boykin. Unele e-mailuri sunt între toți trei. Îți spun ceva numele astea?

— Mda, cred că Agnon lucrează la Capstone Capital, un fel de fond de investiții privat. De Boykin n-am auzit.

— Cam așa e. Agnon se pare că face munca de jos în numele unui anumit Horn, iar Boykin pare să fie consilierul din exterior. Se referă mereu la „Proiect” și la „RD4895”. Orice ar fi, pare că se află la baza tuturor lucrurilor. Uită-te la asta.

Ben îi dădu lui Reece un e-mail printat.

De la: MBoykin
Către: Agnon

Subiect: re: ultimul

Recomand eliminarea tuturor dovezilor evenimentelor adverse – cauza morții, dacă e posibil, să împiedice descoperirea anomaliilor. Impulsionează părțile interesate să curețe farfuria și luați-o de la capăt.

MB

Ben bău din bere și îi întinse lui Reece altă foaie.

De la: Agnon

Către: MBoykin

Subiect: re: re: ultimul

Înțeles. Ne coordonăm cu broasca să eliminăm subiecții cât sunt peste hotare. Ne ocupăm de orice curățenie pe partea noastră. Te rog sfătuiește-ne în privința orarului pentru RD4895-C, șeful e nerăbdător.

Reece n-avea idee ce era „RD4895”, dar acum era sigur că de acolo proveneau tumorile oamenilor lui și că provocase moartea multor oameni cumsecade, inclusiv Lauren și Lucy. În acel moment nu era prea încrezător, dar era sigur că aveau să mai moară oameni înainte ca povestea să se termine, iar de data asta nu nevinovați.

PARTEA II LISTA

Capitolul 31

San Diego, California

Humza Kamir auzi soneria și imediat lăsă mănușile jos; brațele și umerii îi obosiseră după lovirea sacului greu. Majoritatea boxerilor se adunau cordial la sfârșitul antrenamentului, dar Humza rămase retras. Nu împărtășea o cultură comună cu niciunul dintre ceilalți membri ai clubului; singura lor legătură era dragostea pentru box și dorința de a suferi. Desigur, mai erau acolo bărbați care își spuneau musulmani. Toți erau negri care se convertiseră în timpul perioadelor petrecute în sistemul statal de închisori, dar tratau religia mai degrabă ca pe o apartenență la o bandă decât ca pe o credință adevărată. Credința lui Kamir era pură. El nu umbla după femei, nu bea alcool și citea Coranul zilnic.

Vestiarul sălii de sport putea părea murdar după standardele Statelor Unite, dar pentru cineva crescut în mahalalele din Lahore, Pakistan, era perfect confortabil. În pofida sentimentelor față de păcatele occidentalilor, se simțea fericit să locuiască în California, unde el și familia lui puteau cel puțin să fie în siguranță. Făcu repede un duș și se schimbă în hainele de stradă, o pereche de blugi Levi și un tricou al echipei de fotbal Manchester United. Ieși pe ușa metalică a sălii fără să vorbească sau să se uite la nimeni și se urcă în locul lui de muncă, refugiul său, un taxi galben. Scoase mobilul din buzunarul pantalonilor ca să sune la dispecerat și văzu că avea un SMS. Mesajul nu era de la vreunul dintre contactele lui, ci de la un număr pe care nu-l recunoscu. Când îl citi sângele i se încinse și gâtul i se înroși.

Mama ta e bolnavă și vrea s-o suni.

Mama lui Kamir murise cu douăzeci și șase de ani în urmă, la nașterea lui. Fusese crescut de bunicii materni și o mulțime de mătuși și unchi, abandonat de un tată pe care nu îl cunoscuse niciodată. Lipsit de educație și deranjat de excesele culturii americane, fusese o țintă bună pentru radicalizare, lucru care avusese loc în mare parte online. În ceea ce-l privea, tatăl lui era Profetul și mesajul venea de la unul dintre mesagerii tatălui său. Mesajul era de la un bărbat pe care nu-l întâlnise vreodată, dar se rugase în fiecare zi să primească vești de la el. Chemarea lui în viață nu era să ducă oamenii la aeroport și să aducă acasă bețivii din baruri, ci să răspândească cuvântul lui Allah. Mesagerul avea să-l ajute ca viața lui să-și capete sensul. Porni automobilul Crown Victoria și se îndreptă spre est.

Oficiul U-SHIP se afla într-o zonă comercială dintr-un cartier al clasei de mijloc din San Diego. Venise des acolo, încă de când i se

dăduse cheia, și petrecuse multe ore stând în taxi în parcare întrebându-se pentru ce va fi chemat într-o zi. Când frații lui se ridicaseră în Levant și-și răsturnaseră guvernul marionetă, el știuse că timpul lui se apropia. În curând celulele adormite din vest compuse din bărbați ca Humza își vor face datoria și vor pava drumul către califatul mondial. Momentul lui de glorie va veni în curând.

Supraveghe intrarea în magazin timp de aproape douăzeci de minute, până când trei clienți diferiți intrară pe ușă cu obiecte de expediat. Nu voia să fie nevoit să răspundă la vreo întrebare și presupunea că era cu atât mai bine cu cât erau mai ocupați angajații. Lăsă Fordul descuiat și se îndreptă în pas rapid spre centrul comercial, privind nervos în jur în căutare de oameni ai legii, deși știa prea bine că nu ar putea fi capabil să depisteze agenții FBI dacă ar fi fost pe urmele lui.

Numai o singură angajată părea să lucreze și nu-i dădu atenție când intră. Era ocupată să ajute o bătrână să împacheteze ceva ce păreau a fi jucării pentru copii într-o cutie pentru transport, în timp ce restul clienților de la coadă se uitau supărați la ea. Căsuțele poștale ocupau porțiunea cea mai apropiată de intrare și puteau fi separate printr-o ușă glisantă din metal pentru a putea fi accesate și după orele de program.

Se uită la cutii și o reperă ușor pe cea cu numărul 2102, număr pe care fusese pus să-l memoreze. Alegând singura cheie nefolosită de pe inelul lui, o introduse în broască și deschise ușița de alamă. O cutie de carton maroniu, puțin mai mare decât un cartuș de țigări, se afla așezată pieziș în spațiul dreptunghiular. Kamir o scoase, surprins de greutatea ei.

Închise și încuie căsuța poștală, apoi se îndreptă spre ieșirea din oficiu. Ceea ce văzu acolo îl făcu să înghețe: un polițist în uniformă deschidea ușa de sticlă de la intrare, privind direct la el.

Se panică. Nu era sigur dacă să-l atace pe polițist și să încerce să-i ia pistolul, sau să fugă după tejghea și să spere să găsească ieșirea din spate. Dacă punea mâna pe pistol, putea cel puțin să-l împuște pe polițist și pe ceilalți clienți din oficiu înainte de a deveni martir. Nu era așa cum visase, dar era mai bine decât să-și petreacă restul zilelor într-o celulă mică, gândindu-se cum îl dezamăgise pe Allah.

Cât el se opri încercând să se hotărască, polițistul vorbi. Urechile lui Kamir erau inundate de bubuitul sângelui, ca zgomotul oceanului, și nu-și putea da seama ce spunea omul. În cele din urmă polițistul se retrase în afara ușii deschise și îi făcu semn lui Kamir să treacă; zâmbea. Un sentiment de totală ușurare îl copleși. Se sili să zâmbească și îi făcu semn din cap polițistului, trecând pe lângă el spre parcare.

Se grăbi să urce în siguranța taxiului său și îi mulțumi lui Allah pentru mâna de ajutor. Porni repede mașina și ocoli prin spatele

centrului comercial unde tomberoanele de gunoi stăteau împrăștiate de-a lungul unui gard din plasă de sârmă. Opri motorul și scoase un briceag chinezesc ieftin din torpedou. Tăie banda adezivă cu care era învelită cutia și deschise cu grijă capacul, privind curios în interior. Orice îi rezerva viitorul, se afla acolo. Cutia conținea două plicuri: unul alb normal și unul mai mare din hârtie groasă. Îl pescui pe cel mic și îl deschise cu briceagul.

În plic se găseau trei foi de hârtie împăturite pe care le desfăcu și le examină atent. Prima foaie era o scrisoare de la responsabilul lui, în care i se spunea ce trebuie să facă. Trebuia să ucidă un bărbat, un om care adusese moartea a zeci, poate sute de frați musulmani. Responsabilul avea să-l ghideze, dar lui Kamir îi revenea onoarea răzbunării acelor vieți. Trebuia să aștepte un SMS care să-l conducă la obiectiv. A doua foaie era descrierea țintei: adresa locuinței, o listă de locuri pe care obișnuia să le frecventeze și descrierea automobilului lui. Pe a treia foaie erau printate o serie de fotografii: una care părea o poză pentru legitimație a unui bărbat în uniformă militară, un instantaneu cu aparent același bărbat văzut în întregime, o poză a unei căsuțe suburbane mici dar bine întreținute și fotografia unei Toyota Land Cruiser alb similară celor des întâlnite în Orientul Mijlociu.

După ce reciti scrisoarea de pe prima foaie, Kamir scoase din cutie plicul mai mare. Deschise clapa lipită și găsi înăuntru un pistol împreună cu o magazie de rezervă încărcată. El nu trăsese niciodată cu un pistol, dar văzuse de milioane de ori în filme. Având aspect de arab, stătuse departe de poligoanele locale ca să nu provoace suspiciuni. America era un loc tolerant și divers, ceva ce războinicii Islamului puteau exploata. Totuși, era mai bine să fii precaut și să păstrezi distanța față de școlile de aviație și poligoanele de tir.

Simțea un amestec de teamă și bucurie când își strânse degetele în jurul mânerului pistolului. Dădea o senzație de masivitate. Cercetă scrisul de pe laterala de oțel: PIETRO BERETTA – MADE IN ITALY. Kamir știa că arma era una obișnuită, cu toate că acesteia îi lipseau levierul proeminent de siguranță sau percutorul expus. Strângându-l în mâna dreaptă, trase manșonul cu mâna stângă și fu atât de surprins când un cartuș de 9 mm sări din pistol și zbură pe bancheta din spate, că aproape scăpă pistolul. Jenat de bâjbâiala lui, ascunse arma sub scaun, porni taxiul și se îndreptă spre podul care lega San Diego de Coronado.

Capitolul 32

Coronado, California

După plecarea lui Ben, Reece rămase treaz toată noaptea, bând cafea și sortând pagină după pagină de documente, e-mailuri, foi de calcul și note care fuseseră extrase din hardul lui Holder. Ben făcuse tot ce-i stătea în puteri să-l convingă pe Reece să iasă din casă și să se ascundă într-un loc sigur, dar cu toate acestea Reece nu acceptase. Voia să fie aproape de amintirea familiei lui, iar dacă cel care se afla în spatele afacerii îi făcea o vizită, din punctul lui de vedere era chiar mai bine. Îl aștepta.

Reece stătea pe canapeaua din living cu sute de foi stivuite pe măsuța de cafea, fotoliu și podea. Începuse să pună unele dintre piese la locul lor, însă jucătorii erau foarte atenți cu ce scriau. Ca niște piese ale unui puzzle gigantic în patru dimensiuni, fragmente de informații care nu însemnau nimic în sine căpătau mai mult sens în contextul evenimentelor din luna trecută.

Clasificarea lui Reece la înrolare, sau specialitatea sa militară, înainte de a merge la Școala de Ofițeri, era cea de specialist în informații, ceea ce suna mult mai interesant decât era în realitate. Totuși, acea pregătire alături de aproape două decenii de experiență în studierea informațiilor obscure pentru dezvoltarea misiunilor, era utilă. La aproape patru dimineața adunase suficiente date ca să înceapă faza de planificare. Se ridică și se duse în bucătărie, în fața frigiderului. Scoase o foaie de hârtie fixată cu un magnet pe ușă și o ținu cu ambele mâini, ca pe un document sacru. Pe foaie era un desen în creion cu trei siluete stând pe o iarbă verde cu soare pe cer și un curcubeu arcuit. Deasupra capetelor celor trei siluete, cu scrisul soției lui, era „Tati”, „Mami” și „Lucy”. Cu desenul în mână, Reece se întoarse pe canapea și întoarse foaia. Luă un creion de pe măsuță și începu să scrie cu grijă pe spate o listă de nume:

JOSH HOLDER
MARCUS BOYKIN
SAUL AGNON
STEVE HORN

Capitolul 33

Reece reuși să doarmă câteva ore înainte să se trezească cu soarele bătându-i în ochi printr-o crăpătură dintre draperii. Puse un pahar din cafeaua de ieri în cuptorul cu microunde și se schimbă în hainele pentru alergare. Alergă o oră, forțându-se cu intervale de două minute de sprint și încetinind timp de un minut la un ritm de jogging între ele. Jumătate din timpul de alergare îl petrecu pe plajă, rămânând pe nisipul uscat în locul drumului mai ușor de la marginea valurilor. Terminându-și alergarea, se amestecă printre turiștii de la Del și intră în holul principal. Se conectă la wi-fi și la aplicația Signal. Nu avea mesaje de la Katie, însă era unul de la prietena lui, Elizabeth Riley. Atinse ecranul ca să decripteze mesajul.

Reece, zbor la tine dacă ai nevoie. Mă gândesc la voi.

Liz

Liz Riley era una dintre cele mai dure persoane pe care le cunoscuse Reece și cea mai loială prietenă pe care o putea avea cineva. Categoric putea beneficia de ajutorul ei în cele care urmau. Îi scrise un răspuns:

***mulțumesc pentru cuvintele amabile, Liz. s-ar putea să am nevoie. cât de flexibil e programul tău acum*?**

Atinse ecranul ca să-și vadă contactele și alese numele lui Katie Buranek.

am multe să-ți spun. ar trebui să ne întâlnim într-un loc sigur, pot veni în LA.

Se duse la automatul de cafea din hol și își umplu un pahar de carton. Încerca să-și ocupe câteva minute, sperând să răspundă Katie. Vestea bună era că în prezent holbatul intens la aparatul din mână era cea mai inofensivă activitate posibilă. Niciun cuvânt de la Katie, dar apăru un mesaj de la Liz Riley.

Șeful e plecat din țară, eu stau degeaba și am gaz de ars. Zi când și unde și o să fiu acolo.

Liz

Reece lăsă cafeaua și răspunse:

merci. te țin la curent, n-o să fie săptămâna asta.

Optsprezece ani ca ofițer și ca militar înrolat în Forțele Speciale Navale creaseră câteva relații de prietenie extrem de loiale, iar acțiunile lui Reece în multiplele misiuni de luptă îi lăsaseră datori pe mulți dintre colegii lui. Poate niciunul nu-i era mai loial lui James Reece, și nici mai îndatorat decât Elizabeth Riley, cu toate că el niciodată nu s-ar fi gândit la ea în asemenea termeni. Liz Riley era un aviator militar care crescuse în Alabama de Sud sub umbrele

elicopterelor Blackhawk și Apache, imediat dincolo de porțile de la Fort Rucker.

Toți piloții de elicoptere militare din țară învățau să zboare pe deasupra pinilor plantați și a câmpurilor de arahide din regiunea Wiregrass, însă în timp ce majoritatea rezidenților ignorau mașinăriile zgomotoase de sus, Riley își petrecuse copilăria privind spre cer. Mama ei plecase când ea era mică, lăsând-o în grija unui tată sever dar iubitor, fost subofițer în Marină, și a unei mame vitrege sincer binevoitoare. Profesorii râseseră când le spusese că într-o zi va zbura cu unul dintre acele elicoptere, dar ea nu se lăsase descurajată. Când crescuse suficient ca să se înscrie în Programul de Zbor pentru Ofițeri, armata începuse să accepte candidați femei. Cel mai plin de mândrie moment al băiețoiului devenit model motivațional fusese cel în care tatăl ei îi prinsese aripile pe uniformă.

Riley zbura într-o misiune de sprijin aerian deasupra Najah, în Irak, când elicopterul ei OH-58D Kiowa Warrior fusese lovit de un lansator de grenade. Prăbușirea dusese la decesul copilotului și accidentarea gravă a lui Riley în partea de jos a coloanei vertebrale. În câteva minute un grup de insurgenți șiiți înconjuraseră locul prăbușirii, hotărâți să captureze și să tortureze supraviețuitorii. În ciuda rănilor, ea ucisese șase oameni cu un M4 înainte să scape prin labirintul urban al orașului vechi. Confruntată cu inimaginabile torturi și umilințe în caz că ar fi fost capturată, decisese să nu se lase prinsă vie.

Reece și echipa lui de patru lunetiști se aflau într-un punct de supraveghere într-o intersecție întesată cu IED-uri când văzuseră elicopterul doborât la câteva străzi distanță. Reece își anunțase prin radio intenția să se deplaseze la locul prăbușirii în căutare de supraviețuitori, dar i se ordonase să rămână pe poziție până se mobiliza o echipă de asalt pentru represalii. În momentul în care primise informația că echipa de asalt se afla la două ore distanță, Reece le ordonase oamenilor lui să se pregătească să se miște. Auzind focurile de M4 ale lui Liz amestecate cu trosnetele AK-urilor insurgenților, Reece și echipa lui înaintaseră spre sunetul armelor.

Miliția Mahdi a lui Muqtada al-Sadr controla cea mai mare parte a orașului pe atunci, iar echipa lui Reece înfrunta un pericol extraordinar intrând doar cu patru oameni. Ocupaseră o casă apropiată de locul prăbușirii și împinseseră familia într-un dormitor ca să păstreze tăcerea. Reece găsise cheile de la dubița veche a familiei, iar unul dintre lunetiști își ocupase poziția pe etaj, într-o baie mică. Un altul păzea ușa din față și stătea cu ochii pe familie.

Nu fusese dificil să-și dea seama unde își găsise Liz refugiul. Reece și ceilalți doi lunetiști de la etajul casei urmăriseră cum opt membri ai Miliției Mahdi, îmbrăcați în negru, se îndreptau spre o anumită clădire

din apropierea elicopterului prăbușit.

Reece și lunetiștii lui îi doborâseră pe toți opt cu focuri amortizate din sistemele lor de armament Mk11 de 7.62. Apoi, lăsând un lunetist de pază în timp ce altul supraveghea intrarea și familia, Reece și Boozer împrumutaseră dubița sechestrată și o parcaseră pe o alee adiacentă celei pe care bănuia a fi poziția lui Liz. Reece îl lăsase pe Boozer pe scaunul șoferului sub ochii atenți ai celui mai bun lunetist din echipă, cel care le supraveghea mișcările de la distanță.

Și mai mulți membri ai miliției se adunau la fața locului; Reece intrase în clădirea țintă, croindu-și drum printr-un zid de focuri de mitraliere PKM ca să ajungă la locul unde se afla Riley.

Adrenalina de după prăbușire se consumase și în acel moment rana ei de la coloană era atât de gravă încât nu mai putea să meargă. Reece îi dăduse lui Liz propria lui armură și casca de kevlar, apoi o săltase ușor pe umăr și alergase înapoi prin cuibul de viespi de calibru .30, acoperit de focul lunetistului lui, până la dubița lui Boozer parcată la adăpostul unui zid gros de pe o alee alăturată. Simțise glonțul inamic ricoșat de pe caldarâm ca pe lovitura unei bâte de baseball, atunci când îi trecu prin gambă, dar reușise să rămână pe picioare suficient ca s-o ducă pe Riley pe aleea unde aștepta Boozer. O așezase pe podeaua vehiculului cu grija cu care ai pune un bebeluș în leagăn, înainte ca Boozer să demareze în viteză spre casa unde aștepta cealaltă jumătate a echipei.

Se înapoiaseră toți în duba „împrumutată” înapoi la bază, de unde Riley fusese transportată pe calea aerului la Balad pentru operație de urgență și apoi zburase în Germania la Centrul Medical Regional Landstuhl pentru tratament avansat.

Reece fusese acuzat de insubordonare pentru că nu ascultase ordinul de a-și păstra poziția, chiar dacă decizia lui de a se mișca salvase viața unui pilot militar. Lucrurile se calmaseră când comandantul lui Riley sunase să-și exprime sincerele mulțumiri tuturor superiorilor lui Reece pentru acțiunea lui curajoasă și decisivă. Continuase prin a-i acorda lui Reece și întregii echipe de lunetiști medalia de Onoare pentru eroism.

Leziunile la coloana vertebrală puseseră capăt carierei militare a lui Liz Riley, dar nu slăbiseră dorința ei de a zbura. Muncise până la epuizare pe parcursul lunilor de recuperare dură, ceea ce o răsplătise cu recâștigarea totală a mobilității și funcționalității spatelui. Pensionată medical, găsise o slujbă grozavă de pilot particular pentru un magnat al petrolului din Texas. El își petrecea cea mai mare parte a timpului plimbându-se prin lume cu ceilalți doi piloți în avionul lui Global Express, dar când voia să zboare în excursii scurte prin țară la pescuit sau la vânătoare de elani, îl ducea Liz cu un avion cu un singur motor turbopropulsor Pilatus.

În mintea ei, Liz îi datora viața lui Reece și în anii care urmaseră construise o prietenie durabilă cu el și Lauren. Era necăsătorită și, neavând copii, o trata pe micuța Lucy ca pe o nepoată favorită. Moartea lor o lovise greu.

Reece părăsi holul și se îndreptă înapoi spre plajă pentru a se întoarce acasă. Mintea i se puse în mișcare, începând să formuleze detaliile planului. Era atât de preocupat de gândurile lui încât când coborî de pe trotuar să traverseze Orange Avenue aproape fu lovit de un taxi galben Crown Victoria. Sări înapoi când șoferul claxonă, atrăgând atenția mulțimii de pietoni ieșiți la cumpărături. Reece înțelese repede că putea să moară dacă nu-i revenea capul la treabă. Oricine trăgea sforile fără îndoială îl voia mort, și dacă erau capabili să elimine o întreagă echipă de operațiuni speciale și o femeie nevinovată și un copil, mai mult ca sigur ar putea să-l doboare pe Reece pe străzile Californiei de Sud.

Reece știa un local mai în față care avea wi-fi la liber. Se așeză pe banca din fața lui, de data asta privind atent în jur. Se conectă la wi-fi și intră din nou pe aplicația de pe iPhone. Avea un mesaj de la Katie:

Ne putem întâlni la prânz? Restaurantul chinezesc Great Wall de pe Broadway, în Chinatown. Foarte de școală veche, nici măcar nu vorbește nimeni englezește. Poți să fii acolo pe la 1?

Reece privi timp de câteva secunde în jur înainte să răspundă.

ne vedem atunci.

Capitolul 34

Los Angeles, California

La acea oră putea să-i ia două ore ca să ajungă la L.A., sau poate patru. Nu știi niciodată cum e traficul. Reece alergă acasă să facă un duș și să se schimbe, ca să nu întârzie. Își trase o pereche de blugi cât de cât curați, un tricou negru și pantofii Salomon. Înainte să iasă din dormitor deschise sertarul noptierei și își luă Glock-ul 19. Trase cu mâna stângă manșonul doar cât să se asigure că mai avea un glonț în încărcător, tehnică numită „apasă-verifică”. Era încărcat cu șaisprezece gloanțe de 5 grame de la Double-Tap. Muniția solidă din cupru cu vârf golit era făcută să funcționeze la viteze apropiate celei ale unei puști și produceau pagube extinse, minimalizând în același timp riscul de supra-penetrare. Așeză Glock-ul într-un minitoc BlackPoint Tactical pentru curea și îl strecură între pantaloni și boxeri. Tocul avea două cleme mici care se prindeau peste marginea pantalonilor și îi asigurau fixarea în talie. Puse în buzunarul de la spate un încărcător de rezervă și își agăță un cuțit pe interiorul celui din dreapta. Reece avea o colecție bogată de cuțite, dar pentru treburile de rutină prefera să le poarte pe cele mai ieftine, ca să nu facă infarct de supărare dacă ar pierde vreunul.

Peste graniță nu se ducea nici la toaletă neînarmat, dar în California era altă poveste. Chiar și un membru al SEAL trebuia să treacă anual prin furcile caudine ca să obțină permisul pentru purtarea unei arme ascunse. Negocierea cu șeriful local era o pacoste, dar Reece nu voia să riște să se întâmple ceva familiei lui pentru că era el prea leneș ca să-și obțină permisul. Acum, nereușind să le protejeze pe ele, tot ce putea face era să rămână el în viață suficient de mult ca să se răzbune pe cei responsabili de moartea lor. Luă un vizor Padres dintr-un cârlig din dulap și ieși.

Traficul spre nord era relativ lejer și Reece ajunse în L.A. în două ore și ceva. Katie fusese isteață să aleagă un asemenea loc, unde nu existau camere de supraveghere în fiecare colț și unde localnicii știau să-și țină gura. Reținerea oamenilor de a se implica, o plagă pentru eforturile lui Reece și ale camarazilor lui în lupta împotriva terorismului și a insurgenților din întreaga lume, era acum în avantajul lui, ajutându-l să-i evite pe cei care îl voiau mort.

Reece avea un sfert de oră de pierdut înainte de întâlnirea cu Katie și îl petrecu punându-și la treabă talentele de spionaj, luând o serie de viraje la întâmplare și căutând în oglinda retrovizoare mașini cunoscute. Când nu văzu niciun semn că ar fi fost urmărit, Reece

parcă la câteva străzi distanță de locul întâlnirii și merse pe jos la restaurant pe o rută ocolitoare, oprindu-se de mai multe ori prefăcându-se că vorbește la mobil sau că se uită în vitrine, folosind reflexia ca să studieze trecătorii. Cu toate strădaniile lui, nu depistă nimic neobișnuit. Desigur, dacă utilizau drone sau alte mijloace sofisticate de urmărire, n-ar fi aflat decât când era prea târziu.

Reece ajunse la restaurant și fu oarecum surprins când intră, căci parcă pătrunsese într-o altă lume. Zgomotul zecilor de glasuri din sală care vorbeau la foc rapid chineza mandarină era copleșitor. Cultura chineză pentru țigări era în plin avânt. În ciuda legilor statului, aproape toți clienții fumau. Interiorul era luminat slab, cu lumânări în borcane roșii de sticlă care iluminau fiecare masă în parte și se combinau cu ceața fumului gri-albăstrui creând un spectacol de lumină suprarealist. Cercetă scena haotică, dar nu o văzu pe Katie.

Se apropie de hostesă și făcu semn spre sală, ridicând două degete ca să indice numărul persoanelor, nefiind sigur dacă ea vorbea engleza. Ea aprobă și se întoarse spre un raft unde căută sub un teanc un meniu în limba engleză; Reece ghicise corect, nu erau prea des necesare. Îl găsi și îi făcu semn lui Reece s-o urmeze, croindu-și drum prin sală și invitându-l să ia loc într-un separeu cu piele roșie sintetică din colțul din spate al restaurantului. Se așeză cu fața spre intrare și cercetă amănunțit încăperea în căutare de potențiale pericole sau semne că fusese urmărit. Cu toate că se simțea ca un pește afară din apă, ceilalți clienți nu păreau să-i dea nicio atenție.

Zări silueta lui Katie intrând pe ușa principală și se surprinse zâmbind. Hostesa îi indică locul unde stătea Reece, iar Katie străbătu sala spre separeul lui. Se ridică s-o întâmpine, dar de data asta era pregătit pentru îmbrățișare. Spera că acum reacționase cu mai puțină stângăcie. Ea era îmbrăcată în blugi, cu ghete cu toc, tricou mulat și un sacou de bumbac verde-oliv deasupra. Își strânsese părul într-o coadă de cal și purta aceiași ochelari cu ramă neagră pe care i-i văzuse la Starbucks. Dintr-un motiv oarecare imaginea ei se potrivea exact cu ideea lui Reece despre cum ar trebui să arate o jurnalistă tânără. Ea se așeză în fața lui în timp ce el se reașeza, se uită în stânga și în dreapta, apoi se aplecă peste masă ca și cum ar fi vrut să-i spună un secret.

— Nu-i așa că locul ăsta e o nebunie? zise ea cu un surâs. Parcă ai fi în China. Fumul e groaznic, dar nimeni de aici n-o să audă despre ce vorbim.

— Perfect locul, ai dreptate, clar e suficient de zgomotos. Îți mulțumesc încă o dată că ai venit. Mă simt vinovat de fiecare dată când te implic în asta.

— Nu fi prost, Reece, știi că mă bag. Recunosc o poveste bună când dau peste ea.

Zâmbi din nou, dar amândoi știau că nu-și punea gâtul în pericol

doar din motive jurnalistice.

— Am o tonă de informații pentru tine. Nu mă întreba de unde provin, doar crede-mă că totul e credibil.

Reece împinse peste masă un dosar gros care conținea fotocopiile tuturor documentelor importante pe care el și Ben Edwards le extrăseseră din calculatorul lui Josh Holder, făcând un rezumat pentru Katie.

— Sunt implicați cei pe care îi vezi în fotografiile astea: Agnon, Holder și un tip pe nume Boykin. Nu îl menționează pe Steve Horn explicit pe nume, dar evident el este șeful lui Agnon la care se referă din plin. Uite versiunea pe scurt: cred că m-au folosit pe mine și pe băieții mei drept cobai pentru un tip nou de medicament. Când au descoperit că provoacă tumori cerebrale, au pus să fim uciși. Au aranjat cumva o ambuscadă în străinătate, iar când asta nu a rezolvat cu totul problema, au venit după noi acasă.

— Ce? E o nebunie! De ce ar testa medicamente pe cei din SEAL? Nu pot face asta fără aprobare și un IRB nu ar aproba niciodată așa ceva. Chiar dacă medicamentul ar fi eficace, nu ar putea folosi studiul pentru a obține aprobarea.

— Evident știi mai multe despre asta decât știu eu. Ce e un IRB?

— O, un Comitet Instituțional pentru Revizuire. Practic un comitet care analizează cercetările în domeniul biomedical și al comportamentului atunci când se pune problema testării pe subiecți umani. Este reacția la seria de violări ale drepturilor omului atât de către guvern cât și de către instituții private în timpul Războiului Rece. Probabil ai auzit despre experimentul din închisoarea Stanford de la începutul anilor 70.

— Îmi spune ceva. Cel despre psihologia închisorii, corect? Din câte îmi amintesc a scăpat de sub control când unii dintre gardieni au luat-o complet razna.

— Ăla e. Știi și că a fost finanțat de Biroul pentru Cercetări Navale?

— Serios? Habar n-aveam.

— Mda. Studiul ăsta și experimentul cu sifilis din Tuskegee, experiențele medicului nazist dezvăluite la Nürnberg și studiile secrete ale CIA despre controlul mental scoase la lumină de Comitetul Bisericii în 1975, toate au dezgropat o rețea de relații între instituții financiare, armată, CIA, companii farmaceutice, spitale și universități, cu subiecți neștiutori dintre prizonieri, studenți și, ghici ce, membri ai forțelor armate.

— De necrezut, zise Reece clătinând din cap. Și asta nu a fost chiar așa de demult.

— Nu, n-a fost. S-au înființat IRB-uri ca să se asigure că genul ăsta de cercetări și abuzuri n-o să se mai întâmple vreodată.

— Ei bine, cineva n-a înțeles ideea, iar din documentele de aici e clar că asta aveau de gând. Nu știu de ce au făcut-o sau în ce mod, știu doar că au făcut-o.

Un chelner se apropie de ei și Katie comandă ceai pentru amândoi, surprinzându-l pe Reece când o făcu în chineză. Categoric nu era genul de fată care să se teamă de provocări. Chelnerul se retrase și Katie se întoarse spre Reece.

— Mandarina mea e oribilă, dar știu destul cât să mă descurc. Beneficiile unui semestru peste hotare în timpul colegiului, zâmbi Katie.

— Oho! Impresionant, replică Reece cu convingere.

— Nimic din toate astea n-are sens, Reece, spuse Katie revenind la problema lor. O firmă de investiții private care conduce un studiu clinic pe un grup de comando, fără consimțământul lor, pentru ca apoi să pună la cale uciderea lor ca să ascundă efectele secundare? E mult mai mult de atât aici.

— Sunt convins că ai dreptate și pot să-ți promit că o să aflu, indiferent ce-ar fi.

— Reece, înțeleg că va trebui să faci niște lucruri despre care nu vreau să știu. Întâi de toate, nu te condamn. Nici nu-mi pot imagina cât suferi după tot ce ți s-a luat. Vreau să știi că sunt alături de tine. Nu contează ce faci, nu contează ce se întâmplă, mă implic.

— De ce? Nu te înțeleg. Apreciez, crede-mă, dar nu înțeleg loialitatea ta față de cineva pe care abia îl cunoști.

Sosi ceaiul fierbinte și Katie petrecu un timp storcând lămâia și amestecând zahărul. Satisfăcută de cum îl pregătise, sorbi din el și puse ceașca la loc pe farfuriuță, privindu-l pe Reece direct în ochi.

— În anii 1980 trăia în Cehoslovacia un tânăr medic militar. Își iubea țara, dar ura ceea ce făcea poporului guvernul opresiv. Urcând în grad, a văzut de aproape ipocrizia conducătorilor și s-a hotărât să ajute să se facă o schimbare. A început prin a transmite informații americanilor, mai întâi lucruri mărunte, dar în final a ajuns una dintre cele mai importante resurse ale lor în țară. Ca medic militar avea acces la dosarele medicale ale elitei de partid și știa lucruri despre starea lor fizică și mintală care erau de mare importanță pentru CIA. Le-a dat tot ce voiau și nu a cerut nimic în schimb; o făcea pentru țara lui, nu pentru sine. A continuat așa timp de câțiva ani înainte ca poliția secretă să se prindă ce făcea el. El, soția și băiețelul lor s-au ascuns, dar nu înainte să trimită un mesaj contactului lui de la Agenție. Aparent cei din D.C. voiau să-l lase de izbeliște, dar ofițerul responsabil de cazul lui i-a promis că o să-l ducă pe el și pe familia lui într-un loc sigur sau o să moară încercând în caz că ceva mergea prost. Și-a riscat cariera și viața scoțându-i pe doctor și familia lui din Cehoslovacia și aducându-i în cele din urmă în Statele Unite, unde și-

au mărit familia și unde încă mai trăiesc și astăzi.

Katie făcu o pauză.

— Reece, acel doctor a fost tatăl meu și ofițerul a fost tatăl tău, Thomas Reece.

Reece simți fiori prin tot trupul. Crezuse că sufletul lui era mort și incapabil de emoții, dar fu complet copleșit de bomba pe care tocmai o aruncase Katie.

— De unde știi că era tatăl meu? Nici măcar nu știam că a lucrat în Cehoslovacia. Probabil a fost în perioada cât am locuit în Germania, când eram mic.

— Tatăl tău era un zeu în casa în care am crescut. Tata nu vorbea decât despre Thomas Reece și Ronald Reagan, cei doi eroi americani ai lui. Mai târziu în viață am devenit interesată de el și am făcut câteva cercetări. Ți-am văzut numele ca urmaș în epitaful lui, iar când am auzit că echipa ta a fost prinsă într-o ambuscadă, am legat lucrurile între ele. I-am scris tatei și el mi-a confirmat că erai fiul lui Tom. Păstraseră legătura. Tatăl tău era atât de mândru de fiul lui din SEAL că îi povestea totul tatei.

— Nu se poate! Ce mică e lumea. Tata a fost în SEAL înainte de Agenție. În copilărie l-am idolatrizat. A făcut două ture în Vietnam cu Echipa Doi înainte să vină să lucreze la CIA. Eu m-am născut în Virginia când el încă își făcea pregătirea. Sigur, n-am aflat despre astea decât mai târziu. Avea mereu o slujbă de acoperire la stat. Eu am petrecut mult timp cu mama și bunicii, iar el alerga prin Europa și America de Sud luptând în Războiul Rece.

— De fapt l-am cunoscut pe tatăl tău când eram mică. A venit la noi acasă să-i viziteze pe părinții mei, iar ei l-au tratat ca pe un rege.

— Nu pot să cred, stai așa, de fapt pot, cunoscându-l pe tata. Era un mister acoperit de o enigmă. A influențat multe destine în timpul pe care l-a petrecut pe lumea asta. Poate că oamenilor le venea greu să creadă ce suflet bun avea, știind cu ce se ocupa, dar în realitate era un tip grozav.

Katie se întinse peste masă și își puse mâna peste a lui Reece. El nu și-o retrase.

— Mi-a părut rău când am aflat de moartea lui. Ca adult, mi-ar fi plăcut să-l cunosc. Era genul de persoană despre care se scriu cărți.

— Mulțumesc, Katie, apreciez mult. A trecut prin atâtea încât încă nu-mi vine să cred că nu mai e.

— Îmi dau seama.

— A fost un om bun și un tată și mai bun.

— Știu, James, și în parte de asta te ajut. Familia mea îi datorează recunoștință familiei tale și asta mă pune în poziția să ajut la plata acestei datorii.

— Nu-mi datorezi nimic, Katie, dar mă bucur pentru ajutorul tău.

N-o să permit să ți se întâmple vreun rău. N-o să mai permit ca asasinii ăia să mai facă rău cuiva la care țin.

Reece se simți stânjenit imediat ce îi ieșiră vorbele pe gură și se înroși la față, încercând în zadar să se ascundă după meniu. Din fericire chelnerul se apropie să ia comanda și Katie rezolvă pentru amândoi. Era evident că în problemele adevăratei mâncări chinezești se descurca mai bine decât Reece, care era fericit s-o lase pe ea să se ocupe.

Kamir stătea în stația de taxiuri de pe Lindbergh Field când primi mesajul de la responsabilul lui. Instrucțiunile erau să se îndrepte spre nord spre Los Angeles cât putea de repede și să aștepte în continuare instrucțiuni. Adrenalina îi străbătu corpul la gândul că în sfârșit sosise clipa lui. Ieși din șir și se îndreptă spre Interstatala 5. Era spre sfârșitul dimineții și la acea oră putea să facă pe I-5 tot drumul până la L.A.

Trecea prin Anaheim când primi un nou mesaj care îi furniza locația unei intersecții unde*, Inshallah,* avea să-și găsească ținta. Cinci minute mai târziu i se trimise numele unui restaurant. Călătoria îl aduse în inima Chinatownului din L.A. care, datorită aglomerației și îmbulzelii, îi amintea de căminul lui din Pakistan. Găsi un loc de parcare pe marginea străzii de unde avea o vedere bună asupra intrării în restaurant și opri motorul.

Se uită la fotografia familiei sale pe care o ținea pe bord și fu cuprins de tristețe, știind că probabil nu-i va mai revedea niciodată în acea viață. Își va ucide ținta și cât de mulți infideli îi va permite Allah. Totuși, acum nu era momentul să fie slab; era momentul să fie puternic. Serviciul adus Profetului îi va umple familia de mândrie. Îi va reîntâlni în paradis.

Le sosi mâncarea, iar Reece și Katie își petrecură restul mesei discutând despre viață: unde crescuseră, unde făcuseră școala, locuri în care călătoriseră, teme normale în cele mai anormale circumstanțe. Conversația îl relaxă pe Reece și îl ajută să scape de suferință, chiar dacă numai pentru puțin timp. Prânzul îi amintea de unele dintre primele sale întâlniri cu Lauren, ceea ce îi readucea agonia morții ei printre gândurile conștiente.

Când terminară, Reece își dădu seama că petrecuseră mai mult de două ore stând de vorbă la masă. Sala era aproape goală când Reece plăti cash, înainte să se îndrepte spre ușă.

— Unde ai parcat? Te conduc la mașină.

— Sunt fetiță mare, Reece, nu e nevoie să faci asta.

— Nu te întreb, îți spun. Ții minte când am spus că n-o să permit să ți se întâmple ceva? Vorbeam serios.

— Ok, durule, e la o stradă distanță, hai să mergem.

Toată după-amiaza un flux constant de oameni intraseră și ieșiseră din restaurant. Kamir se încorda de fiecare dată când vedea ușa deschizându-se, dar, spre supărarea lui, toți cei care ieșiră în următoarea oră din clădire erau chinezi. Începu să devină nerăbdător, verificând mereu ora pe mobil și întrebându-se dacă nu cumva fusese trimis într-un punct greșit. Reverifică iar și iar mesajul ca să fie sigur că într-adevăr locația era corectă. Scoase pistolul de sub scaun și îl examină. Găsise pe YouTube un video care descria cum se folosește, dar tot își dorea să-și fi făcut timp să tragă câteva focuri de test. Allah o să-i ghideze mâna.

În sfârșit, pe la ora trei după-masă, ușa se deschise și ieși o femeie blondă, urmată de un alb înalt. Spre deosebire de bărbatul din fotografiile pe care le studiase, acesta avea o barbă deasă întunecată, dar tot se potrivea descrierii. Ceva din felul în care mergea îi spunea lui Kamir că el era ținta; arăta ca un prădător. Când bărbatul se întoarse să cerceteze împrejurimile, Kamir îi văzu bine fața și fu sigur că se uita la James Reece.

Reece și femeia care îl însoțea mergeau pe trotuar îndepărtându-se de locul în care era el parcat, așa că porni taxiul ca să-i urmărească. Voia să-i intercepteze la următoarea intersecție, să se apropie cât mai mult posibil și apoi să înceapă să tragă.

— Ți-ai făcut biopsia? întrebă Katie cu reală îngrijorare.

— Da. După ce am vorbit cu tine, mi-am făcut o programare și m-am dus. N-o să te mint, e cam înfricoșător să-ți facă cineva o gaură în cap, dar am supraviețuit, surâse Reece. Încă nu am aflat rezultatele. Presupun că durează câteva săptămâni. Cu durerile de cap pe care le am, merg pe presupunerea că sunt în fază terminală. Așa, ceea ce urmează să fac e mult mai ușor. Cu siguranță nu mă tem că o să mă omoare cineva. Doar că nu-i las s-o facă până nu termin.

Reece sesiză un amestec de îngrijorare și regret pe chipul lui Katie și întoarse repede capul ca să-i evite privirea, cercetând strada. Probabil acea mișcare le salvă viețile.

Ochii lui Reece prinseră o mișcare, privind către stânga dincolo de Katie la un taxi galben parcat pe stradă și cu portiera șoferului deschisă. Trupul îi intră pe pilot automat înainte să vadă pistolul; cu

mâna stângă o îmbrânci pe Katie jos pe trotuar și cu dreapta scoase Glock-ul de la curea. Bărbatul îl văzuse și deja ridicase pistolul când creierul lui Reece înregistra pericolul și începea procesul de reacție.

Observă. Orientează-te. Decide. Acționează. Întreaga lume se mișca cu încetinitorul. Pistolul lui ieșea deja din toc și se îndrepta spre țintă înainte să ajungă Katie la pământ. Văzu scânteia de la gura țevii și auzi explozia pistolului atacantului, dar nu simți nicio durere sau vreo indicație că ar fi fost rănit. Corpul său pivotase spre stânga ca să-l înfrunte pe trăgător și trase rapid de trei ori imediat ce aduse pistolul la marginea exterioară a mușchiului pectoral. Două dintre gloanțe pătrunseră în pieptul atacantului și al treilea lovi mâna întinsă care ținea arma, retezându-i un deget. Mâna stângă a lui Reece alunecă peste piept formând o priză cu ambele mâini și împinse pistolul în față până când coatele aproape se blocară, atingând trăgaciul în timp ce îndrepta Glock-ul către țintă. Arma mai lătră de două ori în clipa când ochii lui avură vedere din față. Ambele gloanțe loviră capul atacatorului și gravitația îl trase în jos spre pământ într-o grămadă însângerată.

Reece făcu o verificare de 360° a zonei, căutând alte amenințări de înfruntat. Nevăzând niciuna își îndreptă atenția asupra lui Katie, care se făcuse ghem pe trotuar la picioarele lui. Se lăsă într-un genunchi lângă ea și o apucă de braț cu mâna stângă, îndreptând în sus țeava Glock-ului.

— Ești teafără? Te-a lovit undeva?

— Nu, nu, ăă, nu cred. Cine era ăla? întrebă Katie, vizibil zguduită și cu ochii măriți.

— Habar n-am.

Reece se ridică și introduse un încărcător nou în Glock, punându-l pe cel parțial consumat în buzunarul de la spate. Continuând să observe zona, parcurse cei aproximativ zece metri până la locul unde corpul lipsit de viață al bărbatului zăcea într-o baltă de sânge care se extindea rapid. Simțurile lui deveniră conștiente de țipetele trecătorilor care alergau să se ascundă; îndepărtă cu piciorul pistolul așa-zisului asasin și scoase portofelul din buzunarul de la spate al mortului, punându-l în buzunarul lui. Porni în fugă înapoi spre Katie, dar se opri și se întoarse spre taxi, apropiindu-se hotărât, dar prudent, cu arma pregătită. Cercetă rapid vehiculul prin ferestre ca să se asigure că nu mai existau alte pericole și confirmă că era gol. Cu toate că nu mai existau amenințări de natură umană, ceea ce văzu îi confirmă cele mai rele temeri. Pe scaunul pasagerului se afla o foaie cu patru fotografii, una dintre ele fiind poza oficială a lui Reece pentru Marină, cea pe care membrilor SEAL li se cere s-o facă înainte de deplasările peste graniță pentru a avea o fotografie decentă în caz că nu se mai întorc acasă. Deschise repede portiera de pe partea

pasagerului și o luă, înainte de a se grăbi înapoi lângă Katie.

— Hai, trebuie s-o luăm din loc. Dă-mi cheile, zise Reece trăgând-o în picioare și începu, pe jumătate târând-o pe jumătate împingând-o, s-o ducă spre mașina parcată puțin mai departe. Deschise portiera și o ajută cu blândețe să se așeze în scaunul șoferului din 4Runner-ul ei argintiu.

— Uite ce e, ăsta n-a fost un act de violență la întâmplare. Uite aici, continuă, arătându-i poza lui de la Marină luată de pe scaunul din taxi. Sunt pe urmele noastre, sau cel puțin ale mele. Nu te poți întoarce la tine acasă. Ai un loc sigur în care să te duci?

Glasul lui era calm și vorbea metodic.

Katie nu era nici pe departe calmă și se lupta să proceseze ceea ce îi cerea el.

— Mm, da, fratele meu e polițist în Angels Camp. E un orășel în Sierra.

— Grozav. Du-te acolo. Nu te duce acasă. Ținem legătura.

Reece se întoarse să plece, apoi se opri.

— Așteaptă.

Se întinse în interiorul SUV-ului lui Katie și puse Glock-ul lui pe podea sub scaunul ei.

— Să nu împuști pe nimeni decât dacă nu poți fugi. Nu uita că mașina asta poate fi o armă. Glock-ul e încărcat și nu are siguranță. Doar țintești și apeși pe trăgaci până cad. Respiră adânc de câteva ori. O să te descurci. Acum trebuie să pleci. Fii atentă și ai grijă de tine.

Închise portiera și o privi pe geam cum se calmează. Când porni motorul și ridică ochii spre oglinda retrovizoare, Reece se întoarse și se îndreptă spre propria lui mașină. Cu sirenele urlând în depărtare, se îndreptă spre Interstatală pe un drum care să nu-l aducă din nou pe lângă scena împușcăturilor.

Capitolul 35

Reece ajunse acasă fără alte incidente. Primul lucru pe care îl făcu fu să ia Glock-ul de rezervă din seif și să-l încarce. *Două înseamnă unul, unul înseamnă niciunul.* Prefera pistolul Glock 19 SIG-ului pe care îl folosea la serviciu, datorită fiabilității, durabilității și dimensiunii. Schimbi doar cătarea din fabricație cu vizoare nocturne avansate și ești bun de treabă. Puse pistolul în tocul gol de la curea și umplu încărcătorul din buzunar cu muniție. Apoi verifică telefonul pe care îl lăsase pe dulap și găsi obișnuitele SMS-uri și e-mailuri de la prieteni și rude. Acela era telefonul legat de el prin nume, număr, adresă și card bancar, ușor de urmărit. Nimic nu indica faptul că tocmai ucisese un om în plină zi pe străzile Los Angelesului. Puse jos telefonul, deschise laptopul și verifică câteva site-uri de știri din regiunea L.A. Unul avea un scurt anunț despre niște împușcături în Chinatown, dar era mai degrabă un titlu fără alte fapte relevante.

Împușcăturile se justificau categoric drept autoapărare, dar părăsirea scenei era fără îndoială o crimă în sine. Reece luase decizia că riscul de a aștepta poliția și de a fi implicat public în incident ar fi avut un efect negativ asupra misiunii lui curente. Nu erau multe elemente care să-l plaseze la locul crimei în afara unei descrieri fizice care se potrivea cu mii de bărbați albi din sudul Californiei. Dacă cineva îl putea lega pe Reece de împușcături, probabil ar fi fost oricum prea târziu.

În drum spre casă Reece studiase probele adunate din taxi. Numele trăgătorului era Humza Kamir, după permisul de conducere. Cine era și de ce îl voia pe Reece mort? Și cum făcuse rost de pozele lui Reece, una fiind cea oficială din Marină, de adresa de acasă a lui și de mașina folosită? Se părea că mai existase o foaie sau mai multe atașate, dar numai o bucățică rămăsese agățată de agrafa care le prindea de pagina cu fotografiile. Va trebui s-o roage pe Katie să-l verifice pe Kamir și orice posibile legături cu Reece sau Forțele Speciale Navale. Atentatul asupra lui și a lui Katie trebuia să fie legat de uciderea familiei lui, a trupei, a lui Boozer și de tumori, însă cum de îl găsiseră în Chinatown?

Poți să planifici la nesfârșit, dar la un moment dat trebuie să execuți. Era timpul ca Reece să facă ceea ce făcea el mai bine. Era timpul să înceapă să ucidă. Deocamdată avea numai patru ținte pe listă, dar pe măsură ce începea să-i doboare avea să obțină informații suplimentare pe baza cărora să acționeze și vor apărea și alte nume. Își amintea de zilele fierbinți și grele de la apogeul insurgenței irakiene. Atacau o casă, prindeau niște băieți răi și exploatau datele

obținute la fața locului. În decurs de o oră atacau o altă casă pe baza informațiilor recoltate. Și continua așa, casă după casă, noapte după noapte, dezmembrând rețeaua inamicului.

Pe baza informațiilor de pe hardul lui Holder își dezvoltase o secvență principală privind implementarea planului. Grupul avea resurse pe care să le folosească dacă ar fi știut că e pe urmele lor, așadar timpul era crucial, și la fel de important era să facă fiecare lovitură să semene cât mai puțin posibil cu asasinatul bine țintit care era în realitate.

De asemenea era timpul să se deplaseze. Împușcăturile din L.A. clarificaseră fără umbră de îndoială că cineva sau ceva îl urmărea pe el, la fel cum făcuseră cu familia lui și cu echipa SEAL. Reece folosi SpiderOak ca să-i lase lui Ben un mesaj prin care îi cerea acces la o casă de siguranță. Ben răspunse pe loc spunându-i că vine imediat, dar împotriva oricărei judecăți Reece mai voia să petreacă o noapte în casa lui, cu amintirile despre soția și fiica sa. Ben îi trimise adresa și îl presă să meargă acolo cât de repede putea.

Reece petrecu restul nopții analizând e-mailuri, hărți și imagini pe Google Earth, comparând date, ore și locuri. Pe la trei dimineața construise pachete referitoare la cele patru ținte ale sale: „indivizi de înaltă valoare”, cum i-ar fi numit Reece pe teren. Verifică din nou știrile despre incidentul din Chinatown și, mulțumit că se știa foarte puțin, plasă încărcături explozive la ușile din față și din spate înainte să cadă pe canapea pentru mult necesarul somn, în armură completă și cu un M4 la îndemână.

Capitolul 36

San Diego, California

Locul se numea „Landing Strip”, un nume cu un dublu înțeles de prost-gust legat de amplasarea lui în apropierea aeroportului. Nu era un „club pentru domni” cu cod vestimentar și băuturi fine. Era un club de striptease dubios ca din anii ’80, iar Reece era destul de convins că o să audă muzica celor de la Mötley Crüe când va deschide ușa. Ca militar în Marină avusese partea lui de stabilimente pentru adulți, în special în perioada când era înrolat, dar nu ajunsese niciodată să înțeleagă de ce ai arunca bani femeilor pe care era cel mai puțin probabil dintre toate de pe pământ să le iei acasă cu tine. I se păruseră mai degrabă un gen de restaurant unde plătești ca să te uiți în meniu și să miroși mâncarea, dar în care nu puteai practic să iei cina. Plăti taxa de cinci dolari unui paznic tatuat la greu și ras în cap, genul de individ care se bazează mai mult pe dimensiunile și aspectul intimidant decât pe capacitatea de luptă reală ca să țină clientela în frâu.

Era trecut puțin de cinci după-amiază și locul era aproape gol, câțiva bărbați patetici de vârstă mijlocie sau mai bătrâni le alimentau cu bancnote de un dolar pe dansatoare în schimbul conversației cu femei care altfel nu și-ar fi pierdut timpul cu ei. Locul era excesiv de întunecos. Reece se îndoia că ar rămâne cineva acolo dacă ar fi fost aprinse luminile. Lumina slabă venea de la câteva neoane și becuri negre plasate în diverse puncte ale tavanului. Lumina neagră ajuta pielii pătate a dansatoarelor, dar dădea ochilor și dinților o strălucire verzuie stranie, aproape extraterestră.

Un DJ într-o cabină de sus privea scena ca un paznic de închisoare supraveghind un bloc de celule din spatele geamului securizat, împrăștiind o muzică mult prea nouă și prea tare ca să fie apreciată de vreunul dintre clienți. Reece se așeză la o măsuță rotundă dintr-un colț, cât mai departe posibil de scenă. Zâmbi în sinea lui amintindu-și cum el și camarazii lui obișnuiau să numească primul rând de scaune drept „rândul perverșilor”. Întotdeauna era câte cineva care voia să se așeze acolo, ca și când n-ar mai fi văzut niciodată o femeie dezbrăcată. O chelneriță, care părea mai atrăgătoare decât oricare dintre fetele de pe scenă, se apropie de masa lui Reece ca să-i ia comanda de băutură. Ceru o bere, care îi fu adusă repede. Plăti cash, lăsând un bacșiș bun dar nu suficient cât să fie ținut minte.

Fiecare fată urca pe scena lungă pentru un număr întins pe două melodii, dezbrăcându-se și făcând acrobații la bara rotativă de alamă,

purtând tocuri obscen de înalte. După dans, stripteuza făcea un tur prin sală cerând bărbaților să-i „cinstească dansul", în timp ce îl evalua pe fiecare client în parte pentru un posibil spectacol în secțiunea privată a clubului, unde se făceau banii adevărați. Fata care se afla pe scenă când sosise Reece era mult prea atrăgătoare ca să lucreze într-un astfel de loc. Cine știe ce o motiva să rămână într-o asemenea hazna. În orice caz, n-ai cum să afli adevărata poveste dacă întrebi direct, iar el avea destule probleme ale lui și fără să mai încerce să salveze fiecare stripteuză de douăzeci și doi de ani din San Diego. Mulți tineri SEAL fuseseră duși pe căi greșite de legendara stripteuză cu inimă de aur. Dădu din cap politicos și îi îndesă o bancnotă de un dolar în jartieră când trecu pe lângă masa lui cerându-i bacșiș. Următoarea fată de pe scenă era supraponderală, posibil chiar gravidă, și tropăi pe scenă în tocurile care o făceau să arate și mai ridicol. Ar fi fost amuzant dacă n-ar fi fost trist.

O mână pe umăr îi atrase atenția de la scenă. Reece ridică ochii către silueta înaltă și slabă care stătea lângă el. Ea îl întrebă la ureche dacă poate să ia loc. Îi făcu semn spre scaunul de alături, dar ea se așeză în poala lui. Purta furou negru și chilot tanga, cu pantofii standard cu tocuri transparente. Avea un inel de aur în nas și majoritatea corpului acoperit de tatuaje. Părul era vopsit negru-corb, în contrast cu pielea ei palidă precum clapele unui pian. Era exact ceea ce căuta Reece.

— Eu sunt Raven{10}, anunță ea, cu mâinile pe umerii lui.

— Probabil părinții tăi ți-au prevăzut cariera de la o vârstă fragedă, veni replica concisă a lui Reece prin urletul muzicii.

Ea fie îi ignoră gluma, fie era prea pe pilot automat ca să remarce.

— Ești prea drăguț ca să vii aici. Care-i povestea ta?

— Voiam să mă distrez puțin.

— Nu asta vrea toată lumea? Îmi iei ceva de băut?

Reece cunoștea șmecheria; îi cumperi dansatoarei o băutură și ea împarte prețul exagerat al șampaniei sau, mai rău, al sucului de fructe, cu firma.

— Sigur, răspunse el.

Raven făcu semn chelneriței, care aduse un lichid cu bule într-un pahar pentru șampanie, iar Reece aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă.

— Păstrează restul dacă e cazul.

Își câștigă un surâs cunoscător din partea chelneriței.

— Ești în formă, își dădu cu părerea Raven mângâindu-l pe piept. Nu pari militar și ești prea bătrân să fii jucător de baseball; construcții?

— Cam așa ceva.

— Vrei un dans privat? O să am grijă de tine.

— Ce-ar fi să stai aici și să vorbim puțin? O să fac să merite.

— Îmi place să vorbesc, dragule. Oricum, nu prea e nimeni pe aici cu care să vorbesc.

— Îți place să petreci, bănuiesc.

Ochii i se luminară la auzul aluziei la consumul de droguri.

— O da, *ador* să petrec. Tu nu arăți ca un tip petrecăreț.

— Nu știi niciodată, nu? Ai?

— Posibil; ce cauți?

Comportamentul ei jucăuș deveni serios când schimbă imaginea de dansatoare cu cea a unui traficant de droguri oportunist.

— Ceva pentru spate: Loritab, Roxies, Percs, orice ai.

— Cred că DJ-ul are niște napolitane mari. Nu ești polițai, nu?

— Categoric nu-s polițai. Cât?

— Lasă-mă să-ntreb.

Se îndreptă repede spre cabina de sus și dispăru pe trepte. Se întoarse peste două minute, cu ochii îngustați și zâmbet poznaș. Se așeză din nou în poala lui Reece, de data asta încălecându-l.

— Are patru: le vinde cu o sută bucata. Eu nu scot nimic, doar te agăț.

Sigur că nu, își zise Reece în sinea lui. Din câte știa prețul era jaf la drumul mare, dar nu-i prea păsa. Căută în buzunar și îi dădu patru bancnote de o sută de dolari. Raven le îndesă în partea din față a chiloților și tot de acolo scoase un pachet învelit în folie, îndesându-l în buzunarul de la cămașa lui Reece. El fu oarecum ușurat că nu fusese nevoit să-l atingă cu mâna.

— Mulțumesc, iubire, zise Raven aplecându-se să-l sărute pe obraz.

Coborî din poala lui și el se îndreptă spre ușă.

Întors acasă, Reece își puse o pereche de mănuși de cauciuc și scoase pachețelul de pilule cumpărat de la Raven. Cu toate că metadona era percepută ca terapie în tratamentul dependenței de heroină, principala utilizare a substanței era cea de analgezic. Reece aflase că metadona era foarte dificil de prescris întrucât dozele terapeutice puteau fi letale și, ca opioid cu acțiune îndelungată, perioada sa de înjumătățire era de asemenea foarte lungă. Cu toate astea, multe prostituate utilizau metadona ca tratament pentru durerile cronice datorită prețului său scăzut. Citise o serie de articole despre pacienți din programul Medicaid care luaseră accidental supradoze de metadonă și studiase o prezentare la o conferință a medicilor despre frecvența bărbaților adulți din Statele Unite care mureau din cauza supradozelor de medicamente prescrise, majoritatea

prin ceea ce ei numeau „polifarmacie”.

Reece puse două tablete mari de metadonă într-o pungută de plastic alături de două tablete de Alprazolam pe care le primise de la Balboa și niște carisoprodol pe care îl găsise în dulăpiorul lui de medicamente, rămășițe de la o accidentare la gât suferită cu câțiva ani în urmă jucând rugby cu colegii britanici la un schimb de experiență. Puse punguța în interiorul uneia mai mari și o așeză pe blatul din bucătărie. Cu un ciocan mic, pisă tabletele până le transformă într-o pudră fină. Puse prima pungută într-unul dintre buzunarele rucsacului său și aruncă restul tabletelor în toaletă. Apoi adună cutiile de la medicamentele prescrise și mănușile într-o pungă de hârtie de la băcănie pentru a fi arse.

Tot echipamentul lui era întins pe podeaua garajului pentru o singură mașină: armele și seturile combinate pe care le acumulase în anii petrecuți în operațiunile speciale. Curăță și unse armele, umplu încărcătoarele și pregăti explozibilii. O făcu în același fel cum o făcuse în nenumărate misiuni de antrenament sau reale din ultimii optsprezece ani, numai că de data asta nu alături de colegii de echipă, deși spera ca ei să-l privească de sus.

Fiecare obiect fu bifat pe o listă și pus în diverși săculeți sau cutii speciale pentru echipament aliniate lângă ușa închisă a garajului. În ciuda dorinței de a rămâne acasă înconjurat de ceea ce rămăsese din fosta lui viață, era evident mult prea expus. Reece avea să ia cu el tot ce avea nevoie ca să-și îndeplinească misiunea și își va stabili baza de operațiuni în apartamentul „de serviciu” al lui Ben.

A doua zi la șase dimineața, după încă o noapte petrecută dormind în armură, Land Cruiserul alb al lui Reece fu încărcat și porni spre est pe Interstatala 8. Reece bea cafea dintr-o cană pentru drum Yeti Rambler și simți o ușoară relaxare a tensiunii care îi acaparase corpul timp de săptămâni. Avea mintea limpede și nu simțea niciun semn al durerii de cap. Se întinse și porni casetofonul stereo, auzind riff-ul familiar al chitarei uneia dintre trupele lui favorite, reușind să zâmbească încrezător când ieși de pe alee în sunetul piesei AC/DC „Highwell to Hell”.

Capitolul 37

Birourile Corporației Capstone Capital
Los Angeles, California

Treaba începea să devină de rahat. James Reece hotărât avea prostul obicei de a nu se lăsa ucis și începea să provoace probleme serioase celor implicați. J.D. Hartley îl convocase la o întâlnire față în față și asistentul său îl sunase pe Mike Tedesco ca să-l anunțe că era în drum spre L.A. Avionul lui urma să aterizeze la Santa Monica peste o oră și în scurt timp va ajunge la birourile Capstone. Saul Agnon se chinuise să organizeze întâlnirea neprevăzută între J.D., Horn, Howard și Tedesco. Ultimii trei așteptau cu nerăbdare în sala de ședințe a lui Horn, când primiră vestea că deja congresmenul intrase în clădire. Tot succesul lui RD4895 depindea de continuarea susținerii din partea soților Hartley.

Politician desăvârșit, nimeni nu-și amintea să-l fi văzut vreodată pe J.D. Hartley cu mai mult de un fir de păr nelalocul lui. Cu o impunătoare înălțime de 1,90 m, păr des grizonat și un ten bronzat tot timpul anului, îți dădeai seama că Hartley era *cineva* chiar fără să știi cine e. Intră în sala de ședințe cu pereți din sticlă mată și se așeză la masa masivă din marmură neagră fără să salute pe cineva sau să strângă vreo mână.

— Spuneți-mi că aveți un plan, domnilor.

Horn vorbi primul:

— Domnule Hartley, ca de obicei ne bucurăm să vă vedem, cu toate că ne-am fi dorit să fie în circumstanțe mai bune. După cum știți, eforturile de a-l elimina pe comandorul Reece din schemă au fost problematice.

— *Problematice*? Așa numiți voi când soția mea vă dă cheile de la regatul informațiilor, iar voi o dați în bară? Mai întâi trimiteți o gașcă de emigranți ilegali să facă treaba când ticălosul nici măcar nu era acasă, apoi ratați și când vă punem în brațe un nenorocit de jihadist gata să devină martir?

— Domnule, Holder s-a ocupat de agentul adormit! exclamă căpitanul Howard.

— Nu dați dracului vina pe Holder! E mai competent decât voi toți din camera asta la un loc. Acum ce o să faceți? Aveți măcar un plan să scăpați de tipul ăsta?

— Da, domnule, dacă-mi permiteți, rosti Horn încercând să recapete controlul asupra întâlnirii. După cum știți, Capstone are o divizie de securitate formată din oameni foarte experimentați. Toți

lucrau peste hotare, mulțumită contractelor cu DOD pe care ni le-ați oferit cu generozitate dumneavoastră și doamna secretar, însă am rechemat o echipă înapoi în State. Oamenii ăștia o să-l vâneze pe James Reece și o să termine treaba cu orice preț.

— Ba nu. N-o să permit ca o ceată de contractori militari privați care au legături cu soția mea să se implice în niște blestemate de lupte armate în suburbii! Ține-ți oamenii în lesă până vă spun eu.

— Da, domnule, înțeleg, replică Horn.

— Nu știu dacă înțelegi, domnule Horn. Dacă ticăloșii din mass media se prind, o să transforme totul într-un spectacol de tabloid plin cu toate teoriile conspiraționiste de rahat care plutesc prin canale. Nu permit ca soția mea să fie expusă astfel în presa de proastă calitate. Am muncit zece ani să schimbăm imaginea numelui Hartley și nu avem de gând să-l aruncăm la gunoi pentru o favoare pe care v-am făcut-o vouă.

— Domnule, pregătim acuzații împotriva comandorului Reece. La ordinul meu poate fi arestat în orice moment. Doar să spuneți, se oferi pătimaș Leonard Howard.

— Bună idee, domnule consilier, luați-l în custodie unde e imposibil de ucis și unde vreun doctor din Marină pe care nu-l putem controla îi poate diagnostica tumoarea. Mulțumesc, dar nu. Domnilor, rezolvați rahatul ăsta, altfel n-o să mai puteți conta pe sprijinul Secretarului, fie că visul se împlinește fie că nu. Țineți-l la curent pe agentul Holder, vă rog. Acum am și alte afaceri de care să mă ocup cât sunt în oraș.

Toți cei din sală știau că „alte afaceri” ale congresmenului însemnau ceva tânăr, blond și siliconat. J.D. Hartley se ridică de la masă, își încheie haina și le întoarse spatele înainte ca cineva să-i poată întinde mâna.

Capitolul 38

Deșertul Arizona

La est de Yuma, Arizona, Reece găsi pe hartă un drum care părea să se îndrepte spre sud printr-un deșert relativ pustiu. Drumul neasfaltat o lua spre est și nu prezenta vreun semn de trafic recent. Merse pe el câțiva kilometri până se înfundă, apoi se întoarse și reveni într-un punct pe care îl remarcase pe la jumătatea distanței. Trase încet pe margine, atent să evite cei mai mari dintre bolovanii care se întindeau pe pământ cât vedeai cu ochii.

Parcă Land Cruiserul și opri motorul, luând o cutie goală de carton de pe scaunul din dreapta înainte să deschidă portbagajul. Mută un geamantan și două ranițe mai mici, apoi dădu la o parte o pătură descoperind cutia mare din plastic de dedesubt. Desfăcând încuietorile, scoase din interiorul capitonat cu spumă un telemetru cu laser pe care îl puse în buzunarul hainei. Cu un capsator luat dintr-una dintre ranițe atașă o foaie mare de hârtie, pe care era printat un caroiaj, de o laterală a cutiei de carton. Pătura care acoperise încărcătura o întinse pe pământ, cu marginea paralelă cu bara de protecție din spate. Reece duse cutia la distanță în deșert, apoi scoase telemetrul din buzunar și îl îndreptă spre camionetă. Ridică cutia și făcu câțiva pași mari în spate înainte să citească încă o dată telemetrul. Satisfăcut, puse cutia pe pământ cu foaia orientată spre mașină. Apoi așeză în interiorul cutiei o piatră de mărimea unei mingi de fotbal și închise capacul.

Reece se întoarse la Cruiser și deschise portiera din spate dreapta, luând de pe podea cutia unei puști ușoare și așezând-o pe pătură. Din portbagaj luă doi săculeți cu nisip pentru sprijinirea puștii, așezându-i în fața și în mijlocul păturii, apoi scoase dintr-unul dintre rucsaci un set de căști electronice de protecție și o cutie de muniție. Își puse căștile peste șapcă, îngenunche pe pătură și desfăcu ambalajul capitonat, scoțând la iveală o pușcă de vânătoare fabricată manual. Cel care le construia nu avea o producție decât de vreo zece bucăți pe an, deoarece petrecea multe ore aducându-le la forma cea mai apropiată de perfecțiune pe care i-o permiteau îndemânarea și răbdarea lui formidabile. Reece avea să treacă prin apropierea locului unde fusese fabricată pușca; din păcate nu putea să-i facă o vizită creatorului ei.

Trase în spate închizătorul și așeză pușca sprijinită pe cei doi săculeți, unul sub uluc și unul sub pat. Se întinse pe burtă în spatele puștii și deschise cutia de plastic translucid cu muniție. Cincizeci de

proiectile de cupru sclipeau în soarele dimineții, fiecare părând că ar fi putut să zboare până la lună. Zâmbi gândindu-se la tatăl său încărcându-le pe fiecare în parte cu mâna la standul său de lucru. Luă un cartuș din cutie și inspectă munca tatălui lui; fiecare avea gâtul călit și era atent lustruit. *Lucruri frumoase.* Gurile cartușelor erau teșite, detonatoarele plasate adânc, încărcăturile de praf atent cântărite, iar gloanțele erau puse astfel încât să stea la o anume distanță de începutul ghinturilor de pe țeavă. Tatăl lui îi făcuse cunoștință cu pușca și cele cincizeci de cartușe lucrate manual cu aproape cincisprezece ani în urmă, în Coronado. Fusese ultima dată când Reece își văzuse tatăl în viață. O bucățică de hârtie, perfect decupată, era lipită pe interiorul cutiei. Pe ea erau trecute detaliile încărcăturii până la cele mai mici detalii. Era notată viteza la gura țevii, ca și căderea pe verticală la diferite distanțe. Dedesubt, scris cu pix, era un mesaj de la tatăl său:

James – precizia unei puști cere precizie în gândire. Nu rata, fiule. Cu dragoste, Tata.

Reece nu intenționa să rateze. Încărcă un cartuș în magazie, împingându-l până se auzi declicul când intră sub șină. Închizătorul se mișcă înainte și în jos ca mătasea, dovadă a multelor ore petrecute de proiectant potrivind și lustruind părțile componente. Reece luă ținta în cătare și înălță capul ca să evalueze vântul. Era foarte slab în acea dimineață, ceea ce cu siguranță îi făcea viața mai ușoară. Reveni în poziție de tragere, ținând cu fermitate pușca, dar fără să exercite vreo apăsare inutilă. Priza mâinii drepte era pe mâner, cu stânga pe săculețul care îl sprijinea. Mișcă atent pușca și săculeții până ce pușca ajunse îndreptată spre centrul țintei fără ajutorul lui, fixând ceea ce se numește „punct natural de țintire”. Reece ținti imediat deasupra centrului ca să compenseze pentru distanță, încetinindu-și respirația, și rețeaua reticulată a lunetei se alinie cu liniile orizontale și verticale ale țintei. Își umplu plămânii cu aer și expiră atent, în timp ce degetul se deplasă spre trăgaci și începu să apese. În pauza naturală dintre respirații, Reece continuă să apese trăgaciul până ce arcul se eliberă împingând percutorul spre declanșator și porni un lanț de evenimente care trimiseră glonțul rotindu-se peste deșert.

Reculul puștii era semnificativ, dar nu dureros datorită formei patului din fibră de sticlă. Reece readuse țeava puștii din poziția ridicată și orientă luneta din nou asupra țintei, descoperind o gaură de calibru .30 plasată perfect în centru. Locația lui curentă era cu puțin deasupra nivelului mării, iar ținta sa avea să se afle la o altitudine mult mai mare, dar era necesar să-și cunoască punctul de zero. Putea face ajustări când va cunoaște densitatea precisă a aerului și altitudinea la locul țintei reale. Trase închizătorul în spate și cartușul gol căzu pe pătură. Mai încărcă încă trei în magazie și glisă

închizătorul la loc, trăgând pârghia de siguranță în poziția centrală. Scoase dintr-un sac un binoclu Swarovski și găsi un bolovan cu aspect distinctiv la o distanță de câteva terenuri de fotbal. Lăsă binoclul austriac și măsură distanța cu telemetrul; 672 de metri. Consultă tabelul și făcu ajustările necesare de elevație folosind cadranul de pe ocular. Vântul se întărise o idee, o briză ușoară din dreapta sa, undeva între cinci și opt kilometri pe oră. Așezându-se la loc în poziție, ținu cont de vânt folosindu-se de reticulul lunetei și repetă procesul atent de trimitere cu precizie a glonțului în teren. Al doilea foc îi încețoșă din nou imaginea țintei din cauza reculului când glonțul părăsi gura țevii. Reuși să o fixeze din nou asupra bolovanului la timp ca să vadă urma aburilor glonțului coborând în centrul țintei: lovitură perfectă. Își mai găsi două ținte la distanțe diferite și mai lovi perfect de două ori. Satisfăcut, readuse elevația la zero și puse pușca la loc în cutia ei. Cartușele goale fură așezate în lăcașurile corespunzătoare din cutia tatălui său, iar pușca și muniția repuse pe podea în spatele scaunelor din față.

Reece și-ar fi putut testa pușca de vânătoare Echols Legend în aproape orice poligon public, dar următoarele două arme ar fi atras mult prea multă atenție. Era convins că încălca vreo șase legi federale, la fel și diverse secțiuni din Codul Uniform al Justiției Militare nepredându-și cutia cu arme, plus alte câteva, scoțând din arsenal echipament, armament greu și explozibili, dar acele acuzații n-ar fi fost nimic față de crimele pe care urma să le comită. Își scoase pușca de asalt M4 cu țeavă de 26 centimetri din cutia solidă Pelican și introduse un încărcător polimeric de treizeci de focuri în magazie. În esență o versiune mai scurtă a armei folosite în luptă de majoritatea trupelor SUA, arma lui Reece fusese vopsită în culori de camuflaj maro-bej. Ulucul zimțat al puștii susținea un ATPIAL cu infraroșii, detectabil numai prin dispozitivele de vedere nocturnă, dar avea de asemenea și o setare pentru vedere normală, pe care Reece o selectă. O lanternă Surefire Scout Light era montată oblic pe laterala dreaptă a armei între două șine pentru a fi mai ușor accesată din priza verticală. Pe partea plată de deasupra era instalat un vizor EO-Tech holografic cu o lupă cu factor de mărire 3 direct în spatele lui. Vizorul funcționa asemănător cu display-ul de pe căștile din avioanele de luptă, permițând trăgătorului să țină deschiși ambii ochi și să folosească drept țintă imaginea reflectată pe „parbrizul" vizorului. Privind prin lupă, imaginea iluminată de pe reticul era încă vizibilă, dar ținta părea de trei ori mai aproape, ducând la o eficiență sporită. În situații de luptă pe spații reduse trăgătorul putea să rabateze rapid lupa sau s-o îndepărteze complet, pentru a fixa mai rapid ținta.

Reece își reluă poziția culcat și trase un foc în cutia țintă la fel de grijuliu cum o făcuse și cu cartușul de .300. Trăgaciul puștii de asalt

nu era nici pe departe așa de fin sau de precis precum cel de la Legend, dar reculul era mult mai ușor, aproape inexistent cu amortizorul atașat. Contrar credinței populare, amortizorul nu „reduce la tăcere” zgomotul puștii sau trosnetul supersonic al glonțului, dar face mai dificil de detectat poziția trăgătorului și scade nivelul de zgomot la fel cum la o mașină toba scade zgomotul unui motor. Ca de obicei, tehnologia depășea procesul de achiziție demodat din armată, având ca rezultat bărbați și femei care intrau în luptă fără cel mai bun echipament și armament disponibil. Lui Reece i-ar fi plăcut să aibă un amortizor de la SilencerCo, dar birocrații care nu văzuseră niciodată o luptă se îngrijiseră ca el să nu aibă acces decât la accesorii vechi de zece ani, ca urmare a certurilor politice care nu aveau nicio legătură cu înzestrarea luptătorilor americani cu cele mai bune echipamente.

Reece mai trase două focuri, ceea ce îi aduse un grup de trei gloanțe în ținta situată la o sută optzeci de metri. Găurile de jumătate de centimetru din țintă erau prea mici ca să fie văzute prin lupă, așa că Reece schimbă pușca cu binoclul. Grupul de trei era cam de dimensiunea unui pumn în jurul centrului. Miile de kilometri de călătorie aeriană nu-i modificaseră punctul de zero, dar n-ai de unde să știi dacă nu verifici. Reece se ridică în genunchi și apăsă pe întrerupătorul care activa laserul vizibil, trăgând și spărgând o piatră situată la patruzeci și cinci de metri de poziția lui.

Fixă selectorul în poziția de siguranță și goli arma înainte să apese pe cele două tije de pe laterala stângă a mecanismului puștii. Împinse tijele până se desfăcură și îndepărtă mecanismul superior pentru țeava de 26 centimetri de pe cel inferior al armei. Apoi scoase altul din tocul Pelican și îl atașă în același loc. Cel de-al doilea avea o țeavă mai lungă, de 37 centimetri, cu un lansator de grenade de 40 mm atașat sub el. Un vizor ACOG Trijicon se afla deasupra lui, alături de un alt dispozitiv de țintire cu laser ATPIAL. Scoase amortizorul Knight’s Armament de pe țeava scurtă și îl fixă pe cealaltă mai lungă, înainte de a-și confirma că atât ACOG cât și laserul aveau un punct zero corect. Reasamblă pușca cu țeava scurtă și amortizorul, apoi așeză totul la loc în cutie.

Ultima armă era una care, ca ofițer, nu o mai folosise de ceva timp. Mk 48 MOD 1 era o mitralieră compactă, alimentată cu bandă, care practic era o versiune îmbunătățită a vechiului M-60 din Vietnam. La fel ca pușca lui de asalt mult mai compactă, mitraliera Mk 48 luată de la arsenal era vopsită în culori de camuflaj și echipată atât cu dispozitiv de ochire cu laser cât și cu vizor EO-Tech. Reece așeză arma pe bipod și săltă capacul de alimentare. Fixă o bandă cu cinci cartușe de 7.62x51 mm în partea de sus a tăviței, închise capacul și trase de închizător spre spate, unde se blocă; adevăratele mitraliere trag cu închizătorul dat în spate. Spre deosebire de puști, pe care le

manevra cu o tensiune minimă în mușchi, pe Mk 48 apăsă greu ca să o controleze. Reece aduse cutia în cătare și apăsă pe trăgaci, care trase două focuri înainte să-i poată da drumul. Refixă ținta și trase și restul focurilor. Binoclul îi arătă cel puțin patru găuri de calibru .30 în afară de cele pe care le trăsese cu Legend. Din punctul lui de vedere, era foarte bine pentru o mitralieră alimentată cu bandă. Duse tot echipamentul în spatele Cruiserului și ascunse cutiile cu arme și muniție sub pătură înainte de a-și stivui bagajele deasupra. Treaba fiind încheiată, urcă din nou pe locul șoferului și reveni pe autostradă.

Flagstaff, Arizona

În drumul lui spre est și apoi spre nord, Reece coti spre Flagstaff, unde avea o ultimă oprire importantă. Lăsă mașina la Centrul de îngrijire și Locuințe Sociale Mount Elden și intră pe ușa principală. Întrebă cum să ajungă la camera lui Judy Reece și se înregistră drept „Jim Watson” înainte de a se îndrepta spre coridor. Când deschise ușa camerei mici dar îngrijite impecabil, își văzu mama stând ridicată pe un pat pliabil. Purta un pulover alb și pantaloni bej, avea părul perfect coafat, doar machiajul era puțin întins. În ciuda bolii ei, cu ajutorul personalului înțelegător își menținuse aparența de demnitate a unei doamne din sud.

Păru să nu-l observe când intră pe ușă și o închise în urma lui. O îmbrățișă și o sărută pe obraz, așezându-se apoi pe canapeaua din fața ei. El era la liceu când ea avusese primul accident cerebral, și, cu toate că fizic își revenise, nu mai fusese niciodată aceeași. Tatăl lui glumea cu tandrețe: „Nici înainte nu cânta la pian și n-o să învețe acum să cânte.” Nu fusese surprinzător când începuse să arate semne de demență senilă după șaizeci de ani, iar după moartea tatălui său se deteriorase rapid. Îl costase toți banii lăsați de tatăl lui ca s-o interneze într-un loc unde să fie bine îngrijită și în curând devenise favorita personalului. Reece venea cât de des putea la Flagstaff, cu toate că niciodată atât de des pe cât și-ar fi dorit, și stătea lângă mama lui citindu-i din cărțile preferate. În realitate, o mare parte din mama pe care o cunoscuse el dispăruse deja. Totuși trebuia să-și ia rămas bun de la ceea ce rămăsese.

Mama lui vorbea rar acum, iar când o făcea nu avea niciodată prea mult sens. Într-o zi bună, putea să întrebe ce oră e la fiecare treizeci de secunde. Însă părea să asculte, privind în gol pe lângă Reece pe fereastră când el îi spuse întreaga poveste. Dacă ar fi fost lucidă ar fi scutit-o de durerea de a ști că iubita ei noră și singura nepoată fuseseră măcelărite în propria casă, victime colaterale. În circumstanțele date era destul de sigur că nu înțelegea și el avea

nevoie să-și ia o greutate de pe suflet. Când era mic îi putea spune mamei lui orice. Când termină de relatat evenimentele tragice care îi transformaseră viața, chipul ei rămase neschimbat. Apoi, fără să-și mute privirea de la fereastră, vorbi încet dar limpede:

— În Judecători, Ghedeon îl întreabă pe Dumnezeu cum să-și aleagă oamenii pentru bătălie. Domnul îi spune lui Ghedeon să-și ducă oamenii la râu să bea. Cei care se lasă pe burtă și beau ca niște câini nu sunt buni pentru el. Ghedeon s-a uitat cum unii dintre oamenii lui îngenunchează și beau cu privirea îndreptată spre orizont și cu sulițele în mâini. Chiar dacă erau puțini, aceia erau oamenii de care avea nevoie. Tu ai fost mereu unul dintre cei puțini, James. Continuă să privești orizontul.

Pe Reece îl trecură fiorii. Ea îl privi în ochi și el știu că, pentru o clipă, era prezentă și înțelegea.

— Te Iubesc, mama, spuse Reece sărutând-o pe frunte, apoi se îndreptă spre ușă cu ochii în lacrimi.

Capitolul 39

Clubul de Tir Oak Tree
Newhall, California

— Aruncă! strigă Horn, ridicându-și pușca și urmărind țintele în mișcare rapidă.

Când trase, o pereche de discuri de argilă de un portocaliu deschis explodară în succesiune rapidă deasupra tufișurilor verzi din fața țevii lui. Deschise pușca, permițând cartușelor golite să cadă pe podiumul înălțat din lemn unde avea postul de tragere.

— Bună treabă, Steve, comentă Josh Holder ușor iritat în timp ce înainta să ia poziție de tragere.

Era pentru prima oară pe traseu și era vizibil impresionat de dotările de primă clasă. Proprietarul Oak Tree câștigase din tehnologii mai mulți bani decât putea cheltui într-o viață și nu părea să fie deranjat de faptul că nu obținea venituri din clubul de tir. Pentru el, valoarea adevărată consta în a ști cât de rău îi supăra existența sa pe liberalii din Los Angeles.

Horn trăgea cu o pușcă Krieghoff K-80 Crown Grade Sporting de calibru 12. O cumpărase la una dintre strângerile de fonduri ale operațiunilor speciale la care participase împreună cu Tedesco și amiralul Pilsner. Costase mai mult decât un automobil american obișnuit și o luase la un preț chiar și mai mare pentru că un alt idiot încercase să liciteze împotriva lui. Patul lucios din lemn de castan turcesc, gravurile reliefate în stil germanic, precizia și finisarea de înaltă clasă ale armei pentru competiții erau irosite cu Horn. Tot ce știa el era că posedă un tip de armă pentru care alții îl invidiau. Pachetul licitat indusese chiar și o excursie în Germania pentru un tur al fabricii și o cină cu însuși Dieter Krieghoff, dar Horn nu făcuse călătoria. Desigur, își luase certificatul de scutire de impozite pentru donație.

Asistenta lui îi programase două ședințe pe săptămână cu cel mai bun instructor de tir din sudul Californiei, care îl antrenase pe Horn până ajunsese să poată depăși pe aproape oricine ar parcurge traseul de talere. Nefiind omul care să lupte cinstit, se asigura mereu că trage alături de parteneri care nu se ridicau la nivelul lui. Holder era unul dintre puținii oameni care îl intimidau pe Horn și vrusese ca acea întâlnire să aibă loc în zona lui de confort, nu a lui Josh.

— Aruncă, ordonă Josh Holder ridicându-și Remingtonul 1100 spre perechea de talere, ciobindu-l pe primul și ratându-l pe al doilea. Tirul sportiv la talere nu era proba lui favorită.

— Trebuie să te miști după talere, Josh. Astea nu sunt puști cu țeavă ghintuită.

— Mersi de pont, Horn, replică Holder fără entuziasmul cerut.

Agnon înregistră scorul amândurora și se îndreptară spre mașinuța de golf care îi ducea la următorul post de tragere.

— Ce facem cu Reece? trecu Holder la subiectul întâlnirii.

— Păi, Josh, jihadistul tău aspirant n-a reușit să-l omoare nici după ce a fost ghidat cu o dronă la punctul exact. Ar fi fost perfect! Ar fi părut că un nebun după ISIS a fost radicalizat online și încerca să se culce cu cele șaptezeci și cinci de fecioare.

— Mm, șaptezeci și două, domnule, zise Saul Agnon din spate vorbind pentru prima dată de când părăsiseră magazinul clubului.

— Ce anume, Saul? întrebă Horn fără să se întoarcă spre locotenentul său.

— Cred că sunt șaptezeci și două de fecioare.

— Mă rog. Ideea e că ăsta era cel mai bun atentat care n-ar fi ridicat prea multe semne de întrebare. Probele ar fi condus la un terorist nebun singuratic care a aflat despre Reece din articolele ziarelor despre dezastrul din Afganistan și apoi din relatările despre funeraliile familiei lui și a decis să devină el însuși martir al cauzei. Caz rezolvat.

— În primul rând, era resursa secretă al lui Hartley, îl corectă Holder. Încă mai sunt nedumerit că știi despre ea. În al doilea rând, eu doar am condus agentul, i-am dat instrucțiuni. Nu l-am antrenat.

— E tot greșeala ta, Josh. Nu-ți face griji, soții Hartley nu dau vina te tine, dar nu ne mai ajută. Trebuie să te descurci tu cu asta.

— Permite-mi să-ți amintesc că era treaba voastră să-l doborâți în străinătate. Am insistat destul pe subiectul ăsta.

— Tu ești omul potrivit, Josh.

— Eu lucrez pentru J.D., nu pentru tine.

— Ce vrei?

— Vreau un procent din chestia asta.

— Bine. Nu ne putem permite să diluăm prea mult, dar poți primi o bucată.

— Vreau zece la sută.

— La dracu', îți dau doi. Doi la sută e suficient să-ți aranjezi și nepoții nenăscuți.

— Cinci la sută, sau Reece rămâne problema ta.

Horn se uită fix înainte conducând cartul.

— Cinci să fie, dar nu primești nicio balegă dacă nu-l elimini.

— Bine. Ai vreo preferință cum s-o fac?

— Nu-l poți „sinucide" pur și simplu ca pe amicul lui? Știi, să pară că era așa de distrus de ceea ce s-a întâmplat în Afganistan și cu familia lui că nu a mai putut suporta și a decis să înghită un glonț.

Nimeni nu ar pune asta la îndoială. Câți veterani nu se sinucid zilnic?

— Domnule, estimările sunt între 1,5 și 22, interveni Agnon.

— Era retoric, Saul. Nu mă mai întrerupe.

— Da, domnule.

— E mai ușor de zis decât de făcut, Horn. Acum Reece e în alertă. Știe că e vânat. Probabil folosește telefoane cu cartelă preplătită și m-ar surprinde să se mai întoarcă acasă. Fără dronele de la DOD și acces la bazele de date naționale, va fi mai dificil să-l găsim. Nu imposibil, doar mai dificil.

— Dacă ar conduce o mașină mai nouă aș putea intra în sistemul lui GPS, să obțin poziția și să-mi trimit contractorii să-l omoare. Nu se poate pune cu cei cincisprezece mercenari căliți în bătălii pe care i-am adus din străinătate ca să se ocupe de asta. Din păcate el conduce rahatul ăla vechi de Land Cruiser.

— Horn, nu-i trimite pe neanderthalienii ăia să-l omoare. Sunt legați de tine și de Hartley prin intermediul contractelor voastre militare. În plus, ei sunt ca un baros. Noi avem nevoie de un bisturiu.

— Poți s-o faci sau nu?

— Am spus că o s-o fac, Horn. Trebuie doar să-l găsesc din nou. S-ar putea să nu dăm de mașina aia a lui veche, dar o putem găsi pe a prietenei lui, reportera.

— Bine. Consider că afacerea e în mâinile tale acum.

Horn opri mașinuța în spatele magazinului de la club și coborî.

— Anunță-mă când termini. Trebuie să mă întorc la L.A. Distrează-te în continuare pe traseu. Ai nevoie de exercițiu.

— Condu tu, eu am de dat un telefon, spuse Horn pe când se apropiau de mașina sa Aston Martin Vanquish S, a cărei culoare argintie era isteț denumită „skyfall” de către vânzătorii companiei britanice. Horn nu se putea hotărî să cumpere o Tesla, automobilul pe care majoritatea concurenților săi din finanțele californiene păreau s-o prefere, ridicând grija pentru mediu la un nivel de vanitate morală pe care el pur și simplu nu-l putea suferi. Indiferent cât ar fi fost de rapidă, o mașină electrică nu ar putea atrage niciodată sentimentele amestecate de admirație și invidie la fel ca Aston Martin-ul lui când îl lăsa unul valet să-l parcheze.

După ce se asigură că Agnon așezase cu grijă Krieghoff-ul în tocul lui de piele și îl plasase pe bancheta din spate, Horn se instală pe scaunul din dreapta și scose mobilul. Îl deconectă de la bluetooth-ul mașinii și se uită nerăbdător la ecran, cu toate că știa că în jurul poligonului Oak Tree canioanele blocau toate semnalele telefonice.

Saul conduse cu grijă mașina sport către autostradă, așteptându-se

să primească critici la fiecare viraj.

Odată ajuns în zona cu semnal, Horn sună.

— Sunt Horn. Va trebui să devii creativ în privința lui James Reece.

Fără să aștepte răspuns, Horn închise.

— Cine era? își întrebă Agnon șeful.

— Asta, Saul, era opțiunea finală. Acum ține ochii pe drum și lasă-mă să fac ceva treabă.

Agnon făcu așa cum i se spusese.

Capitolul 40

Wyoming, zona rurală

Cea mai mare schimbare pentru Reece când era vorba de urmărirea unor ținte individuale în cruciada lui personală era lipsa sprijinului informațional. Peste hotare un întreg contingent de personal adiacent, ca să nu mai pomenim de masivul aparat de spionaj american, era pregătit să ajute oameni ca Reece să găsească, să fixeze, să doboare și să exploateze inamicul. În acea misiune lui Reece nu numai că îi lipsea sprijinul, ci trebuia să facă totul fără să lase urme. Nu se temea că va fi arestat, căci nicio pedeapsă din partea statului nu o putea egala pe cea pe care o îndura deja. Trebuia să evite legea și să amâne moartea care știa că se apropia. Așa ceva nu se putea întâmpla înainte de a-și încheia misiunea. Cu cât Reece putea ține partea adversă și legea în neștiință, cu atât mai bine.

Ideea că era deja mort din cauza tumorii care îi creștea în creier era cumva eliberatoare. Se concentra numai pe a aduce dreptatea asupra celor care îi luaseră totul. Nu simțea nicio reținere, niciun conflict moral. Scopul și viziunea îi erau limpezi. Să înțeleagă violența pe care avea s-o aplice celor care îi uciseseră soția, fiica, fiul nenăscut și camarazii îi dădea un bizar sentiment de pace.

Reece își alocă o săptămână pentru supraveghere, doar ca să descopere că ținta sa își etala de bunăvoie întregii lumi fiecare mișcare, via social media. Era ca și cum ar fi spus „Sunt aici, vino și omoară-mă.” Trăind retras întreaga sa viață profesională, un asemenea comportament era derutant pentru Reece. Mișcările lui Boykin erau de rutină și predictibile, iar terenul și sincronizarea erau ideale pentru ceea ce concepuse Reece în Coronado.

Nu mai fusese la munte de la operațiunea nereușită din Afganistan, dar plimbarea prin zona rurală a Wyoming-ului doar cu haine ușoare și un bagaj mic, la lumina zilei, era foarte diferită de patrularea unui teritoriu ostil în întuneric total, împovărat de instrumentele grele ale războiului. Presupusese că va întâlni vânători iscodind, fiind atât de aproape de deschiderea sezonului, dar nu dădu peste niciun suflet în timp ce parcurse creasta care mergea paralel cu autostrada.

Trecu de fapt chiar pe lângă zona pe care o alese în final, depistând-o numai când se uită înapoi prin binoclu spre regiunea pe care o traversase. Crestătura în formă de U din coasta muntelui îi oferea o vedere neobstrucționată asupra autostrăzii fără a fi expus din altă parte decât de sus. Deasupra lui nu era decât cerul senin, așa că șansele de a fi depistat de altceva decât de un elicopter erau slabe.

Reece scoase un carnețel și telemetrul laser, făcând o schiță detaliată a zonei și notându-și distanțele până la diverse repere de pe teren. Automobile și camioane urcau pe drumul spre nord și el își calculă timpul necesar pentru a trage în fiecare din ele. Cel mai bun loc părea o adâncitură pe șosea situată la 571 de metri distanță, iar configurația drumului și panta s-ar fi potrivit teoriei „accidentului". Era cât de aproape de perfecțiune putea spera. Marcă locul atât pe hartă cât și pe GPS și plecă să caute poteca cea mai directă către vehiculul său.

Având două zile de pierdut, Reece își petrecu timpul explorând împrejurimile. Parcă în fața bibliotecii publice din Soda Springs, Idaho, deschise iPhone-ul lui second-hand și se conectă la lume prin wi-fi-ul la liber. Avea un mesaj pe Signal de la alter-ego-ul lui Katie.

Eu sunt. Am ajuns teafără la fratele meu. Mi-ai salvat viața. Ai grijă de tine.

Se rugă ca ea să fie atentă. Nu suporta gândul că ar putea fi rănită sau ucisă în timp ce încerca să-l ajute pe el. Dar nu era momentul să se concentreze acum la asta. Se logă pe SpiderOak, asigurându-se că VPN-ul e deschis, și deschise folderul pe care îl împărțea cu Ben Edwards.

Salut, am niște info despre gașca de futăcioși – ne vedem la noua ta locuință când te întorci.

Chiar dacă presupuneau că sunt în siguranță, Reece și Ben comunicau cât mai inofensiv posibil. Nu avea cum să-i dea lui Ben un telefon sigur fără riscul de a atrage pe cineva la el. În acel moment ar fi fost evident pentru oricine că se afla pe urmele lui Boykin, așa că informațiile despre gangsteri trebuiau să aștepte. Merse înapoi spre est spre locul ales pentru campare; era doar un alt tip cu o camionetă fugit din oraș ca să-și petreacă timpul în natură. Petrecu următoarele douăzeci și patru de ore revăzând hărțile și imaginile și pregătindu-și echipamentul pentru deplasarea la locul ascuns.

În noaptea de dinaintea loviturii plănuite aprinse un mic foc. Era ceva primordial în focuri. Încă de la începuturile Epocii de Piatră focurile susținuseră practic viața oamenilor. Oferiseră căldură și permiseseră călirea lemnelor tari și în cele din urmă a metalelor, transformându-le în arme pentru vânătoare și război. Făcuseră posibil gătitul mâncării și începuturile olăritului, erau locuri firești de adunare, puteau da semnale și aproape întotdeauna făcuseră parte din ceremoniile tradiționale. Focurile erau sacre, dar mai presus de orice focurile ofereau speranță. Reece cugetă la paradox; pentru Marcus Boykin nu exista speranță, la fel cum nu exista nici pentru James Reece.

Privind tăciunii aprinși ai micului foc de tabără, Reece începu să-și aducă aminte. Se întâmplase chiar înaintea ultimei lui deplasări. Le

luase pe Lauren și pe Lucy într-o excursie la Big Sur. Cuibărită pe coasta nordică a Californiei imediat la sud de Carmel se afla o regiune pe care Reece o considera una dintre cele mai frumoase de pe pământ: marea și muntele, preferatele lui Reece.

Lauren se retrăsese seara în cort, lăsându-i pe Reece și pe Lucy să stea împreună lângă foc fiindcă știa că urmau șase lungi luni de despărțire. Cu ani în urmă, Lauren îi mărturisise lui Reece că ori de câte ori ieșea din casă, fie pentru misiune fie pentru antrenament, știa că era posibil să nu se mai întoarcă niciodată. Acceptase profesiunea aleasă de el și nu era genul de soție și mamă care își făcea mereu griji pentru soțul ei. Era enorm de mândră de ceea ce făcea el, dar avea o fiică de crescut și nu avea de gând să lase copilul s-o vadă constant îngrijorată. Când Reece pleca ele își vedeau de viață: explorau, învățau și creșteau. Privind în urmă, probabil că și ea trebuia să fi fost obosită; obosită pentru că trebuia să susțină noua viață care creștea în ea. Reece presupunea că se gândise mult dacă să-i spună și hotărâse să lase să fie o surpriză pentru când se întorcea. Lui Lauren îi plăcuseră întotdeauna surprizele și atât de puține surprize fericite mai rămăseseră în viață... Era un dar pe care i-l putea face. El știa că ea voia ca el să se concentreze asupra misiunii de peste graniță, nu să fie distras de gândurile la soția însărcinată. Era ceva ce putea oferi familiilor celor aflați sub comanda lui Reece. Ei aveau nevoie ca Reece să se concentreze asupra conducerii trupelor SEAL în luptă. S-o facă așa cum trebuie îi solicita o implicare totală.

Reece își privise fiica împingând bezelele, care erau înfipte la capătul unui umeraș de sârmă îndreptat, mai aproape de foc.

— Mai așteaptă puțin, iubita, o atenționase Reece. Ai răbdare cu jarul ca să obții o culoare frumoasă, aurie.

Lucy îi zâmbise și le apropiase din ce în ce mai mult de foc, până ce fuseseră cuprinse de flăcări, și începuse să râdă când Reece se aplecase și recuperase ceea ce devenise o mizerie carbonizată.

Merseseră într-o regiune pustie a țărmului ca să evite zonele mai populate din Parcul Național Big Sur și își făcuseră tabăra pe plajă. Într-un stat în care legile controlau aproape toate aspectele vieții zilnice, era surprinzător și relaxant să li se permită să facă focul cu lemne aduse de ape pe coastă.

Reece și Lucy stăteau ghemuiți unul în altul, ferindu-se de frigul serii Pacificului, într-un șezlong ușor privind peste foc malul stâncos, valurile și orizontul îndepărtat. Reece avea să-și amintească acel apus în fiecare zi petrecută în străinătate, rememorând cum își îmbrățișa îngerașul, înveliți într-un poncho și o pătură subțire, ascultând ritmul valurilor și privind cerul înnoptându-se, constelație după constelație apărând din întuneric spre uimirea lui Lucy.

— Care e aia strălucitoare? întrebase arătând spre cer.

Cu toate că nu era nici pe departe vreun astronom, Reece avea cunoștințe rudimentare despre constelații. Era rezultatul unei vieți petrecute în natură. Zâmbise, amintindu-și cum îl întrebase pe tatăl lui același lucru cu ani în urmă, sub același cer al nopții.

— E Orion. Vezi stelele de acolo? întrebase Reece, arătând spre cer. E centura lui Orion. E mai ușor de observat așa, nu? Lucy aprobase din cap. Dacă te uiți cu atenție îi poți vedea scutul și bâta. Era vânător. – Cum a ajuns acolo sus? întrebase Lucy curioasă. – Păi, dacă îmi amintesc bine, continuase Reece chinuindu-se să-și amintească mitologia, a fost înțepat de un scorpion, care acum ocupă un loc în cealaltă parte a cerului, ca să nu se mai vadă unul pe altul.

— Ciudat, comentase Lucy. Erau prieteni?

— Nu prea, răspunsese, sperând ca ea să nu mai pună și alte întrebări precise despre ce anume îi aduseseră pe Orion și pe Scorpion în pozițiile lor finale în cosmos.

Din fericire ea schimbase subiectul cu unul la care Reece se aștepta.

— Tati, de ce trebuie să pleci în călătorii mari?

Reece și Lauren numeau sesiunile mai scurte de antrenament „călătorii mici" și misiunile care urmau „călătorii mari". Era mai ușor pentru mintea unui copil să le înțeleagă și să le accepte.

— Păi, uneori tații sunt nevoiți să plece în călătorii mari.

În cercul lor de prieteni, „tații" plecau întotdeauna în „călătorii mari". Reece se considera norocos că Lucy încă nu își dădea seama că uneori acei tați nu se mai întorceau acasă.

— Asta e ultima mea călătorie mare, iubito. Apoi n-o să mai plec. O să stau acasă cu tine și cu mami. Abia aștept.

— Și eu abia aștept, tati! spusese ea, mai mult pentru sine decât lui. Pleci din cauza oamenilor răi?

Reece făcuse o pauză. Și el și Lauren o feriseră pe cât posibil de realitatea dură a vieții de copil de militar într-o țară mereu pe picior de război. Era perioada ei de inocență. Evident prinsese mai mult decât crezuseră ei.

— Uneori tații trebuie să se bată cu oamenii răi acolo departe ca să nu fim nevoiți s-o facem aici în țară. Facem așa ca să fim liberi. Tu și mama ta faceți și voi parte. Noi trei suntem o echipă. Facem toți sacrificii ca să fie țara liberă.

— Când o să cresc mare vreau și eu să mă bat cu oamenii răi.

Reece înghițise nodul din gât.

— Sper că nu va fi nevoie s-o faci, drăguță. Te iubesc, îngeraș.

— Și eu te iubesc, tati.

Ea își sprijinise capul pe umărul tatălui ei și se ghemuise lângă el. În acel moment Reece nu și-ar fi dorit să fie în nici un alt loc de pe pământ. La acea amintire revenise mereu pe parcursul deplasării.

Când se întorcea dintr-o misiune, murdar și obosit, înainte să se întindă să se odihnească, se întorcea pe plajă, la valuri, la foc, la bezele și la Orion. La acea amintire revenea și acum, nemaidorindu-și nimic altceva decât o șansă să-și țină din nou fiica în brațe și s-o legene până adoarme, pe o plajă îndepărtată. Pentru el așa era paradisul.

— Ne vedem în curând, fetița mea, șopti el tăciunilor stingându-se, în timp ce adormea.

Capitolul 41

Șeriful din Lincoln County, Wyoming, sosi la fața locului la o oră după ce primise apelul. Avea biroul în Afton iar SUV-ul Mercedes zdrobit se afla în nordul extrem al jurisdicției lui. Doi polițiști din patrula de pe autostradă, doi dintre adjuncții lui și un ofițer de la Vânătoare și Pescuit erau la fața locului, împreună cu detectivul. Sosise și o ambulanță, dar paramedicul și șoferul așteptau înăuntru întrucât nu mai era nimic de făcut pentru bărbatul din Mercedesul argintiu. Una dintre mașinile de patrulă era parcată astfel încât să blocheze o bandă iar polițistul stătea pe carosabil dirijând trecătorii ocazionali să ocolească ceea ce devenise o scenă a crimei. Șoferul unui vehicul de remorcare se holba la vehiculul zdrobit, evident încercând să-și dea seama cum să-l scoată din șanțul adânc.

Șeriful se apropie de cârdul de reprezentanți ai legii adunați pe marginea drumului deasupra mașinii.

— Bun, ce avem aici? întrebă uitându-se la ceas înainte de a privi în jos în râpă.

Detectivul vorbi:

— Șerifule, după cum știi patrula de pe autostradă a descoperit vehiculul la scurt timp după ora nouă dimineața. Au văzut urmele de derapaj de pe asfalt și au oprit să investigheze. Când au ajuns cei de la EMS au descoperit ceea ce pare a fi o rană de glonț în mijlocul feței șoferului și rana de ieșire în ceafă. Dacă mă iau după rănile de la cap, aș zice că e un glonț dintr-o pușcă, probabil de calibrul 30, dacă mă uit la intrare. Detectivul arătă spre semnele negre proaspete de pe autostradă: Teoria noastră în momentul de față este că șoferul a fost împușcat în timp ce se îndrepta în direcția asta, iar viteza și smucirea volanului au făcut ca vehiculul să se răstoarne și să cadă în râpă.

— Clar are sens, cu excepția părții cu glonțul direct în față. Cine l-a împușcat pe tipul ăsta și de ce?

— S-a deschis azi sezonul la vânătoare de căprioare, domnule, spuse ofițerul de la Vânătoare și Pescuit. Cineva cu autorizație în buzunar, probabil din alt stat, trage de pe drum într-un cerb profilat pe linia orizontului. E ilegal, dar știm că se mai întâmplă. Ratează, glonțul trece peste capul cerbului, iar traiectoria continuă dincolo de creastă. Gravitația trage glonțul în jos în valea asta și amărâtul îi stă în cale. Aș zice că tipului i-a sunat ceasul.

— O să cred asta. Am văzut lucruri și mai ciudate. Cine e?

— Permisul de conducere zice că e Marcus Boykin, răspunse detectivul. Are permis din New York, dar există un Marcus Boykin la Star Valley Ranch. Rezident tipic pe timpul verii.

Satisfăcut că oamenii lui făceau o anchetă corectă și minuțioasă, șeriful îi salută din cap și se întoarse la mașina sa primită de la guvern, un Ford Expedition. La prânz trebuia să ia cuvântul la Camera de Comerț și nu intenționa să întârzie.

Capitolul 42

Bird Rock, California

Revigorat de valul de adrenalină adus de succesul de dimineață, Reece conduse direct spre California de Sud, oprindu-se doar ca să mănânce și să alimenteze la benzinării amărâte unde plăti totul cu bani gheață. Sosi la locul stabilit cu Ben pe la miezul nopții, dând cu spatele pe alee și intrând în garaj, unde își descărcă echipamentul. Chiar și noaptea își putea da seama că era un loc frumos, un apartament modern în elegantul cartier Bird Rock din San Diego, între La Jolla și Pacific Beach. Avea un design deschis, combinând lemnul natural în nuanțe deschise cu note de oțel industrial. Ferestrele imense de la podea la tavan dădeau pe o terasă de deasupra oceanului întunecat. Chiar dacă se afla la câteva case de faleză, Reece auzea zgomotul valurilor spărgându-se pe stâncile de jos. Făcu duș și verifică folderul de pe SpiderOak, trimițându-i lui Edwards un mesaj care spunea doar „***la tine, adu micul dejun***”, înainte să adoarmă.

Șapte ore mai târziu auzi pe cineva bătând la ușă și își dădu seama că dormise buștean. Luă Glock-ul de pe noptieră și se uită printre jaluzelele dormitorului, descoperind mașina închiriată a lui Ben parcată jos pe alee. Încă adormit pe jumătate, aruncă pistolul pe pat și deschise ușa din spate îmbrăcat în boxeri și tricou.

— La dracu’, te-am trezit? Pot să mă întorc la prânz dacă vrei. Te crezi la colegiu, băiețel? Ar fi cazul să te tunzi și să te bărbierești. Începi să arăți ca băieții răi. Ți-am adus meniul tău favorit de la Night and Day Cafe.

Reece îl salută pe Ben cu un deget și intră în mica bucătărie să pună de cafea, în timp ce Ben despacheta comanda de mâncare pe blat.

Luând o îmbucătură mare din burrito, Reece făcu semn de jur împrejur la apartamentul cu vedere spre Pacific.

— Drăguț loc.

— Mda, angajatorii mei au câteva împrăștiate prin țară. Le folosim pentru informări și întâlniri care trebuie să aibă loc în afara sediului din cauza problemelor sensibile. Ăsta e destul de frumușel și abia dacă e folosit.

— Banii din impozite puși la lucru, nu? Cred că v-a costat sute de mii.

— Bunul Uncle Sugar, zise Ben și zâmbi.

Își termină micul dejun și își îndesă o doză de tutun pe buza inferioară înainte de a scoate un dosar dintr-o pungă de plastic pe care

o atârnase pe speteaza scaunului.

— Bun, frate, s-a dovedit că idioții care ți-au făcut asta nu erau din bandele locale. Erau adevărați *hombres* răi din Mexic. DEA îi urmărește îndeaproape, după cum știi, și chiar i-a văzut intrând și ieșind din țară în noaptea atacului. Nu am identitățile trăgătorilor, dar știm că sunt Cartel Jalisco Nueva Generacion, CJNG sau „Noua Generație", și știm unde locuiesc.

Edwards întinse o serie de fotografii peste masa din bucătărie, fiecare reprezentând dintr-un unghi diferit aceeași clădire de beton cu trei etaje, cu balcoane închise și ferestre zăbrelite și un roi de antene de satelit montate pe acoperiș.

— Trăiesc și acționează din casa asta din Tijuana. O gaură tipică. Te poți aștepta să fie vreo duzină, înarmați cu arme mici, înconjurați de niște femei și chiar de copii. Zi-i clubul bandei. Ăștia nu sunt tipi de nivel înalt; sunt pifani.

Reece se uită atent la fotografii, observând diferite detalii ale exteriorului casei.

— Ai vreo idee cum arată interiorul?

— Nu. DEA nu are ochi înăuntru.

— Și cartierul? Cât de repede poate fi chemată cavaleria grea dacă ceva merge prost?

— CJNG abia a început să se impună în Tijuana, așa că sunt destul de expuși. Ăsta e un fel de avanpost al lor. Încearcă să-și extindă controlul în oraș și conduc totul din acest loc. Cam cum stabilim noi un avanpost printr-o acțiune de tipul „curăță, ocupă, construiește." Cartelurile Tijuana și Sinaloa nu-i vor acolo; așa că se luptă. Nu mi-ar plăcea să stau prea mult prin cartierul ăla, dar se pare că nici ei nu au o sută de ajutoare peste stradă.

— Bun. Unde se află locul ăsta în oraș?

— Asta e provocarea: se află în La Sánchez Taboada. Aici – Edwards indică un punct pe o fotografie aeriană a orașului. Un cartier foarte rău famat. Va fi greu să ajungem la țintă fără ajutor din partea localnicilor. Una e să vii cu câteva blindate Stryker sau Bradley, și alta e să bântui solo pe acolo la trei dimineața căutând un loc de parcare. Vrei să găsesc ajutoare? Pariez că tipii din Sinaloa ar fi bucuroși să te ajute la eliminarea concurenței.

— Nu. E show-ul meu. Mă descurc. În plus, ultimul lucru de care am nevoie e să mă bag într-un schimb de focuri într-o mahala din lumea a treia alături de o ceată de criminali în care n-am încredere.

— Am priceput. Spune-mi dacă te mai pot ajuta cu ceva. Tot ce e aici e al tău. Cele mai bune informații pe care le avem sunt în dosar. Dacă te răzgândești în legătură cu ajutorul, dă-mi de știre. Știi că vin acolo cu tine dacă ai nevoie.

— Mulțumesc, Ben. M-ai ajutat mai mult decât îți dai seama. Nu

vreau să te implici în plus față de cât ai făcut-o deja.

— Sunt bucuros să ajut. Eu plec. Trebuie să mă duc la lucru. Încerc să fur un talent de la Echipa Cinci. Ai grijă de tine.

— Mersi, amice, și tu.

Reece petrecu următoarele ore analizând datele despre casa din Tijuana. Oricât și-ar fi dorit o răzbunare imediată asupra monștrilor care îi omorâseră soția și fiica, știa că acum nu era momentul să acționeze sub impulsul emoțiilor. Dacă voia să iasă viu din Mexic, avea nevoie de un plan. De asemenea, bănuia că cel mai probabil erau asasini plătiți și dacă voia să afle cine îi angajase și de ce va trebui să se țină de plan.

Avea o singură oportunitate de a-și îndeplini următoarea fază a operațiunii înainte ca informațiile curente să devină învechite. Conform e-mailurilor dintre Josh Holder și Saul Agnon, Agnon va participa la o conferință într-o stațiune din Palm Springs peste două zile. Agnon, care părea să fie axul roții conspirației, era cea mai bună șansă a lui Reece de a îmbina piesele puzzle-lui.

Lecțiile dure din Irak și Afganistan îl învățaseră pe Reece că a zdrobi capul șarpelui putea fi contraproductiv. Uciderea sau capturarea unui lider Al-Qaida însemna că un altul îi lua locul, mai înțelept acum că învățase din greșelile înaintașului. După ce făcuseră studii și consultaseră antropologi civili și experți în contrainsurgență de la Academie, unii comandanți începuseră să utilizeze țintirea încrucișată ca metodă pentru îndepărtarea eficientă a succesorului prezumtiv, înainte de a se ocupa de ambele sensuri ale lanțului ierarhic al inamicului în diverse rețele. Reece înțelegea metodologia. Agnon era versiunea lui de țintă încrucișată. Nu avea de gând să permită rețelei să evolueze. Avea s-o distrugă. Avea să-i ucidă pe toți.

Capitolul 43

Palm Springs, California

Saul Agnon nu era un om care să socializeze prea mult. Munca pentru Steve Horn și Capstone îi monopoliza atât timpul cât și energia. Cu toate că de fapt nu practica avocatura, Agnon se mândrea cu statutul lui de avocat, iar menținerea licenței cerea ore obligatorii de continuare a studiilor legislative. În fiecare an participa la întâlnirea de Toamnă a Asociaților Baroului din Los Angeles în Palm Springs, ceea ce satisfăcea nu doar cerințele de studii ci și mult așteptata șansă de a interacționa cu alți avocați.

La cină, Agnon stătu lângă o avocată pledantă roșcată de la o firmă importantă din L.A., dar, în pofida eforturilor lui, nu o putu convinge să i se alăture la un pahar înainte de culcare în *casita* lui. Mai rămase un timp pe la barul care servea cocktailuri până noaptea, dar pe la unsprezece era pregătit să se ducă la culcare. A doua zi mai avea de participat la o serie lungă de seminarii și, spre deosebire de majoritatea participanților, lui chiar îi plăcea materialul prezentat. Nu obișnuia să bea și era puțin amețit după cele trei pahare de chardonnay pe care le băuse la cină și de margarita pe care o consumase la bar. Întotdeauna se rătăcea în complexul hotelier, cu aleile lui șerpuite și zeci de case de oaspeți identice. Avu nevoie de o plimbare de zece minute bune în noaptea senină a deșertului ca să ajungă la *casita* și încă treizeci de secunde de bâjbâială ca să-și pescuiască din buzunarul sacoului cheia și s-o introducă corect în încuietoarea electronică pentru a putea deschide ușa.

Închise ușa în urma lui și fu încântat să audă că menajera pusese muzică clasică în timp ce își făcea treaba, cu toate că i se păru puțin cam tare. Își dezbrăcă sacoul albastru și deschise dulapul în căutarea unui umeraș, bâjbâind și scăpându-l pe podeaua de gresie. *La naiba.* Când se aplecă să-l recupereze, fu dintr-odată tras în spate de niște brațe puternice care îi înconjurară gâtul, și picioare puternice îi cuprinseră torsul trântindu-l la pământ. Practic stătea pe spate întins peste pieptul bărbatului, ca în strânsoarea unei anaconde. Se chinui să întoarcă capul, dar când o făcu brațul atacatorului se strânse și mai mult pe gâtul lui. Încercă să țipe dar nu ieși niciun sunet. Cu irigarea creierului cu sânge întreruptă, leșină în câteva secunde.

Saul se trezi după ceea ce i se părea a fi doar câteva clipe: gol,

legat, cu căluș în gură și legat la ochi. Sunetul Simfoniei a Cincea a lui Beethoven îi răsuna în urechi din difuzoarele camerei; chiar dacă ar fi putut să țipe, nu l-ar fi auzit nimeni. Avea mâinile fixate la spate și picioarele cumva încătușate. Încercă să se ridice în genunchi, dar fu imediat trântit înapoi pe podeaua rece de gresie. Cel care îl atacase era încă acolo și îi urmărea fiecare mișcare. Avea mintea încețoșată de alcool, dar nu-i trebuiră decât câteva secunde să-și dea seama: James Reece îl găsise. Realitatea a ceea ce se petrecea îl izbi pe Agnon în forma unei terori complete, copleșitoare. Simți usturimea acidă a vomei urcând pe gât și icni când cina i se revărsă în gură. Călușul de pânză nu lăsa lichidul să iasă, împingându-l înapoi pe esofag și umplându-i căile respiratorii. La câteva secunde după ce-și recăpătă cunoștința în urma strangulării, Agnon se îneca în propria vomă. Senzația de panică era copleșitoare. Se înecă, tuși, se înecă din nou, totul în timp ce consuma prețiosul oxigen care începea să lipsească creierului lui.

Reece îl privi pe bărbatul în convulsii și văzu cum voma îi iese pe nări. Începu să se zbată ca un pește pe fundul unei bărci, tânjind după oxigen și sufocându-se în propria lui suferință. Oricât de mult i-ar fi plăcut, Reece nu făcuse atâta drum ca să-l privească pe omul pe care e-mailurile lui Holder îl identificau ca având o contribuție importantă la uciderea familiei lui Reece și a trupei SEAL cum se îneacă în propria vomă. Se aplecă să îndepărteze cârpa pe care o legase în jurul gurii lui Agnon, trăgându-i-o peste cap și în același timp luându-i și legătura de la ochi. Omul continuă să se zvârcolească în agonie și fața i se făcu vânăt închis, iar venele de la gât îi ieșeau în evidență ca niște cabluri.

Reece îi smuci de păr capul pe spate și îi îndesă pe gât un deget cu mănușă ca să-i declanșeze reflexul de vomă. Jetul se revărsă pe podea și corpul lui Agnon avu o convulsie eliberându-se de fluid. Duhoarea grea de acid stomacal, mâncare și alcool era înăbușitoare. Chiar cu masca chirurgicală pe față, Reece trebui să se întoarcă ca să nu vomite. Să verse pe jos nu era o cale bună de a-și împiedica ADN-ul să fie găsit la locul unei crime.

Un geamăt animalic ieși din gâtul lui Agnon, sunând ca mugetul de moarte al unei bovine mari. Vestea bună era că putea respira din nou. Nu scoase niciun cuvânt cât zăcu pe o parte, gâfâind după aer și cu lacrimile scurgându-i-se pe față. Ceea ce cu zece minute în urmă fusese o ființă umană normală era acum o masă tremurândă, exact ceea ce voia Reece.

— Poți să respiri acum? întrebă Reece cu glas lipsit de empatie.

Saul dădu de mai multe ori din cap fără să spună o vorbă sau măcar să deschidă ochii. Reece spera că inima individului n-avea să cedeze.

Când păru că respirația lui Agnon revenise în limite normale,

Reece legă pânza înmuiată de vomă care îi servise drept căluș peste ochi și trase de trupul moale către baia căsuței. Pregătise deja scena așezând două prosoape mari de baie peste marginea căzii, ca să prevină învinețirea spatelui omului.

Supunerea lui Saul când Reece îl târî pe poziție sugera că procesul n-o să dureze mult. Reece înfășură capul lui Saul în folie de plastic, acoperindu-i gura dar nu și nasul. Apoi trase corpul avocatului peste marginea căzii astfel ca umerii și capul să-i atârne mai jos decât talia și picioarele să rămână în afara căzii, puțin deasupra dalelor podelei. Se așeză călare peste bărbatul scund și îl apucă de gât cu mâna stângă ca să-l aducă în unghiul corect, în timp ce cu dreapta deschidea robinetul. Instalația avea un duș atașat la capătul unui furtun flexibil, pe care Reece îl puse peste fața lui Agnon. Jetul de apă de la capul pentru masaj inundă ochii și nările lui Saul, continuând să coboare în sinusuri, gură și gât. Unghiul capului împiedica apa să-i pătrundă în plămâni, deci nu se îneca în realitate, deși totul în mintea lui sugera opusul.

Fiecare fibră din trupul lui Saul striga după aer și Reece avu nevoie de toată forța să-și mențină strânsoarea pe trupul zbătându-se violent sub el. Agnon tușea spasmodic ca să-și curețe apa din gât, dar folia de plastic acționa ca o valvă cu un singur sens, lăsând aerul din plămâni să iasă în timp ce ținea apa în gură. Cu toate că nu-și dădea seama, toată tusea nu făcea decât să grăbească procesul. Șmecheria cu folia de plastic Reece o învățase de la interogatoriile CIA în cursul zilelor sălbatice de imediat după 9/11, când americanii aveau voința să câștige. Reece continuă să stropească nările lui Saul cu apă și sunete incredibile răsunau în spațiul închis al băii. Izolarea *casitei* era un lucru bun, la fel ca și pereții groși.

După ce numără până la douăzeci, Reece îndepărtă jetul de apă de pe fața lui Agnon și ridică trupul bărbatului în poziție șezând pe podeaua băltind de urină a băii. Trase folia de plastic de pe fața cu Agnon lăsând-o să atârne în jurul gâtului.

— Știi cine sunt, nu-i așa, Saul? întrebă Reece cu ton aproape amabil.

— Știu, știu, icni Saul prin respirația repezită.

— Atunci știi și de ce sunt aici.

Saul scutură violent din cap.

— Eu nu… eu n-am făcut nimic… Eu doar lucrez pentru Horn…

— Vezi? Deja îți bați joc de mine. Nu te pot lăsa să faci asta, Saul.

Îl smuci brusc și cu violență înapoi în poziția întinsă și reluă stropitul cu apă. Fără plastic era puțin mai murdar, dar efectul final era același. Reuși să-l urce de la zero la zece pe scara pedepsei în doar câteva secunde. Creierul lui Agnon pricepu rapid că orice altceva în afară de supunere însemna tortură imediată și inimaginabilă. După ce

Saul mai petrecu douăzeci de secunde sub furtun, Reece îl trase afară din cadă.

Reece însuși fusese pus sub apă la Școala SERE după o tentativă de evadare pe care instructorii o consideraseră demnă de un asemenea tratament. Știa că oricât de rău era procesul înecului simulat, amenințarea de a trece din nou prin el era adevărata motivație, sau demotivație, depinde de poziție.

— Ești gata să vorbești și să-mi spui adevărul?

— Da, da… sunt, icni Agnon.

Reece se ridică și se îndreptă spre raftul din baie, de unde luă un mic casetofon pe care îl puse pe capacul toaletei înainte de a apăsa pe butonul de înregistrare. Apoi îl lăsă pe individ să-și tragă răsuflarea câteva clipe înainte să înceapă să pună întrebări. Începu cu una ușoară:

— Cine e Josh Holder?

— Un agent de la DOD. Un tip din D.C., dar a venit aici pentru proiect.

— De ce el? De ce e implicat DOD?

— E omul soților Hartley. Lucrează pentru ei, și pentru DOD și pentru firma de consultanță a lui J.D. Hartley. Era omul de legătură când era Hartley în Congres și de atunci este confidentul lor.

Reece îndreptă conversația în altă direcție.

— Povestește-mi despre RD4895.

De unde știe atât de multe? gândi Agnon.

— E un medicament experimental. O companie mare l-a inventat acum câțiva ani și i-a văzut potențialul în prevenirea PTSD. E un fel de neuroblocant. Părea să funcționeze, dar nu au reușit să îndeplinească profilul de siguranță; animalele pe care a fost testat dezvoltau tumori. Așa că l-au pus într-un pachet la licitație, iar Capstone l-a cumpărat pe mai nimic.

Reece se uită la omul din fața lui dezbrăcat și legat la ochi și știu că îl înfrânsese. Teroarea ultimelor minute combinată cu amenințarea apăsătoare a repetării spectacolului îi luaseră lui Agnon orice urmă de coloană vertebrală ar mai fi avut. Apucându-l de braț, Reece îl săltă în șezut și îl conduse înapoi în living. Legăturile de la gleznele lui Agnon făceau înaintarea dureros de lentă. Desfăcu una dintre legăturile de spital de la încheieturile mâinilor și îi mută brațele în față. Apoi îl legă la loc cu mâinile înainte și îl împinse pe spate într-un scaun. Deschise ușa minibarului, scoase două sticluțe de Jim Beam de dimensiunea celor de la bordul avioanelor și le turnă pe ambele într-un pahar pe care îl așeză apoi pe măsuța de lângă Agnon.

Recuperă casetofonul din baie și îl așeză și pe el pe masă. Dând mai încet muzica clasică, Reece îndepărtă cârpa udă și murdară de vomă de pe fața lui Agnon și îl privi cum clipește, adaptându-se

treptat la lumină. Îmbrăcat în salopetă albă Tyvek cu glugă, mască chirurgicală, ochelari transparenți și protecție din hârtie de unică folosință peste pantofi, Reece semăna mai mult cu un tehnician de laborator decât cu un luptător de comando. Agnon înțelese imediat că nu va supraviețui nopții și se resemnă. Orice voință de a se împotrivi avusese, îi fusese înfrântă de acele câteva momente de lipsă de oxigen.

Reece împinse paharul de whiskey pe masă. Agnon își dădu seama brusc cât îi era de sete și se întinse lacom cu ambele mâini încătușate să ia paharul. Lichidul maroniu îi arse gâtul și îl ajută să-și calmeze trupul și spiritul zdrobit.

— Așadar, vorbeai despre cumpărarea medicamentului. De ce l-a cumpărat Capstone dacă efectele secundare erau atât de rele? Ce valoare avea?

— Șefului meu îi place să-și asume riscuri. Nu se bagă în jocuri ușoare, dar se pricepe și la măsluirea cărților în favoarea lui. A luat produsul aproape gratis. Statele Unite sunt într-un război care nu pare să se termine curând, iar dacă reușeau să rezolve problema cu tumorile, medicamentul ar fi adus o avere. Între timp, întregul proiect a fost finanțat de DOD, așa că riscul financiar era minim.

— Cum adică, finanțat de DOD?

— Noi jucăm cu banii casei. Toată treaba e susținută de DOD. În ultimii doi ani s-au repartizat o sută de milioane de dolari pentru studii în domeniul PTSD, și toți banii ăștia ajung în fondurile noastre, cu excepția a zece procente pe care i le dăm lui Hartley.

— SECDEF primește o mită de zece milioane de dolari? spuse Reece sceptic.

— Nu direct. Îi plătim soțului ei zece la sută pentru că este consultantul nostru. Teoretic, lobby-ul guvernamental e ilegal, dar noi plătim zece milioane de dolari pentru serviciile lui, din fondurile anului trecut, pentru a da aparența că totul e cinstit. Evident e o escrocherie, dar nu e nimeni prea atent. Oamenii presupun că politicienii iau mită și au dreptate, dar nu e așa cum se crede. Acum nimeni nu mai primește serviete cu bani. Dacă ai face-o, ai ajunge în închisorile federale. Totul se face pe bază de conflicte de interese nedezvăluite. Arată-mi un membru al Congresului care face parte din procesul de alocare a banilor și o să-ți arăt o soție, copil sau cumnat cu o firmă care beneficiază de dolarii federali. Toată lumea o face. Soții Hartley doar joacă la un nivel mai înalt.

Iisuse!

— Totuși voi nu aveți propriii oameni de știință.

— Nu, nu. Avem contract cu un laborator din India. Acolo salariile sunt mici, așa că poți angaja un doctor în medicină aproape pe nimic. Boykin se ocupă de partea științifică și de analize. El e un fel de medic transformat în economist și analist financiar în sectorul sănătății. Lui

i-a venit ideea, iar domnul Horn a oferit laboratorului din India un orar și un buget ca să revizuiască produsul. Au crezut că au rezolvat.

— Cum a ajuns să fie testat pe băieții mei?

— Când sunt în joc atât de mulți bani, ai fi surprins ce sunt oamenii în stare să facă. Vorbesc de un potențial de zeci de miliarde de dolari, ceea ce înseamnă mult de împrăștiat ca să-ți faci prieteni, ca să nu mai pomenim zecile de milioane pe care le primim de la Congres; asta a făcut multă lume să fie interesată. Domnul Horn a făcut oferta câtorva apropiați, printre care Mike Tedesco. Dacă vorbim de Tedesco vorbim de Hartley.

— Vrei să spui că SECDEF a aranjat testarea unui medicament experimental pe o trupă SEAL oarecare? Iar mă iei de prost, Saul?

— Nu, nu mint, domnule Reece. Știi cât de politician e amiralul Pilsner. Este subordonatul direct al secretarului Hartley la Pentagon, și au devenit apropiați. Ea l-a adus în cursa pentru șefia operațiunilor navale și probabil pentru președinția comună. Îi e absolut loial. Desigur, i s-a promis și o sumă enormă de bani. L-a lăsat pe el să aleagă pe cine să folosească, prin intermediul lui Tedesco și Holder, desigur.

— Vrei să spui că amiralul a ales personal trupa *mea* ca să testeze medicamentul? întrebă Reece, strângând din ochi.

— Așa s-a întâmplat, domnule Reece, jur.

Interesant. Reece făcu o pauză înainte de a continua.

— Cum de ați sperat să se aprobe așa ceva? PDA n-ar accepta rezultatele unui medicament pe care l-ați testat pe oameni fără consimțământul lor. Nu sunt expert, dar știu că există tot felul de standarde pe care trebuie să le îndeplinești. Faza Unu, Faza Doi, toate astea.

— În mod normal ar fi adevărat, dar când președintele numește șeful FDA și vrea să fie aprobat în timpul războiului un medicament care ar ajuta pe toți bărbații și femeile în uniformă, nimeni nu pune prea multe întrebări.

— Deci vrei să-mi spui că și președintele e implicat? E cumva și regina Angliei parte din conspirația asta?

— Nu, nu președintele ăsta, *următorul* președinte – secretarul Hartley.

Nu se poate! gândi Reece. *Cum dracului am ajuns să fiu amestecat în rahatul ăsta*?

— Cum ne-ați făcut să-l luăm? Eu n-am luat pastile sau ceva pe timpul misiunii.

— Îți amintești de Studiul Performanțelor Tactice la care a participat echipa ta?

— Da, ne-au măsurat consumul maxim de oxigen și ne-au făcut o grămadă de teste cognitive.

— Asta a fost acoperirea. Injecțiile cu vitamina B12 care vi s-au administrat în a doua jumătate a studiului erau de fapt RD4895. Am făcut o evaluare fizică și psihologică de bază. Am presupus că totul o să meargă bine, până au venit rezultatele ultimei serii de teste de sânge, înainte ca trupa voastră să fie trimisă în misiune. Pentru o parte din oameni numărul celulelor albe era ieșit din limitele normale și mai existau și alte anomalii care indicau că substanța nu fusese corectată.

— Și atunci Boykin a dat telefon să se pună capăt afacerii și să fim toți uciși?

— Nu știu. Chiar nu știu, domnule Reece, reuși să îngaime Saul printre lacrimi. De unde știi atât de multe despre Marcus?

— Am aflat totul despre el cu câteva zile înainte de a-i trimite un glonț în creier, în Wyoming.

O, Doamne. E adevărat. Chiar o să ne omoare pe toți. Cu toate că nu spuse nimic, expresia lui Saul trăda totul.

— Cum ați aranjat o ambuscadă talibană pe cealaltă parte a globului? Le-ați dat și pelerinilor musulmani o parte din miliardele alea?

— L-am lăsat pe Pilsner să curețe lucrurile, tot prin Tedesco și Horn. Au ajuns să se cunoască la galele alea de strângere de fonduri pentru voi, pentru fundațiile de caritate. Chestia aia e o afacere serioasă.

— Așadar, Pilsner aranjează o ambuscadă și omoară pentru siguranță un grup întreg de rangeri și echipaje de elicopter. Cum dracu' a reușit asta?

— Nu știu exact, domnule Reece. Doar știu că așa s-a întâmplat.

Saul mai bău o înghițitură de whiskey.

— Și Boozer și cu mine am supraviețuit.

— Da, așa că Josh Holder a făcut ca moartea omului tău să pară sinucidere, și astfel ai rămas numai tu.

— Și Chinatown? Cum m-ați găsit?

— SECDEF. A alocat un UAV ca să te urmărească.

— *Ce*? S-a folosit de o dronă din dotarea națională ca să ajute la asasinarea mea?

— Jur că e adevărat, domnule Reece, jur.

— Cine e Humza Kamir?

— Cine?

— Humza Kamir. Omul pe care l-ați trimis să mă omoare în Chinatown.

— Nici măcar nu-i știam numele până nu l-ai pomenit. E problema SECDEF. Habar n-am. Cineva radicalizat online în caz că au nevoie pentru o treabă murdară pe care s-o poată atribui Islamului.

Reece scutură din cap nevenindu-i să creadă. *Oare chiar să fie adevărat*?

— Repetă. *Ce* fac?

— Au un program, unde radicalizează la întâmplare indivizi din populațiile țintă. Îi recrutează pentru ceea ce ei cred că e o mișcare radicală islamică și apoi îi utilizează ca pe o unealtă de unică folosință. Știu că pare o nebunie, dar e adevărat. Jur.

Reece făcu o pauză cuprinzând gravitatea a ceea ce tocmai îi spusese Saul.

— Ești sigur? întrebă, cu glas rece și acut.

— Nici mie nu mi-a venit să cred când am aflat prima dată. De fapt, se presupune că eu nici nu știu. Îmi doresc să nu fi știut. Mă gândesc că Hartley a creat asta. Nu știu. Știu doar că există.

— Mexicanii unde se leagă?

— Au fost doar plătiți. Nu e ca în filme, unde angajezi un asasin să omoare pe cineva. Sunt plătiți niște polițiști ca să facă aranjamentele cu tipii dintr-o bandă. Domnule Reece, eu…

Reece îl întrerupse.

— Să nu care cumva să faci asta, să nu stai acolo și să-ți ceri scuze pentru că soția mea însărcinată și fetița mea au fost împușcate în casa mea de un nenorocit de cartel al drogurilor. Crede-mă când îți spun că n-ai vrea să faci asta.

Agnon tăcu, fixând podeaua din fața lui Reece.

— Dacă n-a mers, întrebă Reece continuând interogatoriul, cum plănuiați să scoateți banii? Probabil promiseserăți sume importante colaboratorilor ca să-i convingeți să riște. Cum aveau să fie plătiți dacă medicamentul nu era bun?

— Păi, acum medicamentul funcționează; nu sunt probleme de eficiență, cel puțin nu la ultimele teste pe șoareci din India. Se dovedește cu peste douăzeci la sută mai eficient decât un placebo. Cât despre efectele adverse, tumorile, suntem încredințați că asta s-a reparat la ultima versiune a produsului. Testele curente în cadrul populației nu au arătat vreun semn.

— Vrei să spui că s-au făcut teste pe alt grup de oameni neștiutori? Tot SEAL?

— Da. Amiralul Pilsner a găsit un alt grup de candidați și ei se simt bine.

— Ticăloșilor! se răsti Reece cu ton încărcat de venin. Avu nevoie să-și concentreze toate puterile ca să nu-l lase fără viață pe loc pe subalternul lui Horn. Recăpătându-și calmul, continuă; Ok, hai să mergem mai departe. N-ai spus prea multe despre șeful tău. Povestește-mi despre Steve Horn.

Agnon trase aer în piept.

— Domnul Horn e un geniu. Vede potențialul acolo unde alții nu o fac și e neobosit când vrea ceva. Când o să afle că am fost ucis, o să se ascundă și o să angajeze toți contractorii de securitate de pe planetă

ca să te vâneze. N-o să ajungi niciodată la el.

— Aici greșești, Saul; nu intenționez să te omor.

Expresia de pe fața lui Saul fu o mască extraordinară de speranță amestecată cu șoc și neîncredere. Reece îi mai turnă lui Saul de băut și îl mai prăji la foc mic despre locuri, nume, date, tot ce bănuia că ar fi putut să-i fie de folos în aventura lui. Saul vorbea din ce în ce mai împleticit și ochii îi deveniseră niște fante înguste. În cele din urmă capul îi căzu în piept din cauza epuizării în urma înecului simulat și a consumului de alcool. Satisfăcut că avea ceea ce îi trebuia, Reece decise că era timpul ca Saul Agnon să părăsească această lume.

Deschise sacul de nailon și începu să înșire instrumentele care aveau să aducă moartea prematură supusului asistent al domnului Horn. O brichetă, o seringă, o lingură de metal, o bucată de tub chirurgical și o punguță de plastic conținând un praf. Reece înfășură tubul pe brațul stâng al lui Agnon și îl legă strâns. Duse lingura în baie, unde o umplu parțial cu apă de la chiuvetă înainte de a vărsa în ea conținutul punguței, formând o pastă. Ținând lingura deasupra brichetei, urmări cum fierbe apa cu pudra transformându-se într-un lichid subțire. Apoi introduse acul seringii și trase de piston, absorbind conținutul în cilindrul de plastic. Reece luase suficiente lecții de prim ajutor ca să reușească să găsească o venă și înfipse repede acul în cel mai proeminent vas de sânge de la cotul brațului lui Saul. Trase ușor de piston și sângele năvăli în seringă, amestecându-se cu conținutul lichid ca în lămpile cu lavă care îi plăceau când era mic. Apăsă pe piston, trimițând lichidul ucigaș în fluxul sangvin al lui Agnon.

Metadona, alprazolamul și carisoprodolul inundară creierul lui Agnon, unde blocară centrii nervoși ai respirației deja încetiniți de metabolizarea alcoolului. Amestecul de chimicale avea un efect cumulativ asupra capacității creierului de a măsura dioxidul de carbon; creierul lui Agnon nu mai trimise semnale la plămâni ca să schimbe dioxidul de carbon cu oxigenul și corpul încetă practic să respire.

Moartea veni repede. Reece așeză acul și restul accesoriilor pentru droguri pe măsuță, alături de sticlele goale de băutură și paharul pe jumătate gol de whisky. Scoase o pungă de gunoi din rucsac, adunând legăturile de la mâinile și picioarele lui Agnon. Înăuntru ajunseră și cârpele pe care le folosise drept căluș și legătură la ochi, la fel și folia de plastic care încă mai atârna în jurul gâtului lui Agnon. Se plimbă cu punga prin toată camera, căutând tot ce trebuia aruncat ca să sterilizeze scena crimei. Luă prosoapele ude de pe podea și le aruncă la întâmplare peste băltoacele de urină. Legă punga de gunoi la gură și o ascunse în rucsac, iar casetofonul îl puse într-un buzunar exterior. Reece mai cercetă o dată încăperea înainte să verifice inexistența pulsului lui Agnon și să se schimbe de echipamentul de laborator.

Apoi, agățând pe ușă semnul NU DERANJAȚI, ieși afară în întunericul dimineții.

Întors în apartament, Reece se așeză la masa din bucătărie și ascultă caseta cu interogatoriul lui Saul Agnon. Își luă notițe, oprindu-se și rederulând de mai multe ori în mai multe puncte ca să se asigure că a înțeles detaliile corect. Dacă era o minciună, era una bine ticluită. Dacă era adevărul, era incredibil. După ce își revăzu notițele, Reece scoase o punguță din buzunar și din ea lista. O despături și se uită la desenul lui Lucy înainte de a o întoarce și de a o întinde pe masă. Cu creionul din rucsac trase o linie peste numele lui Agnon. Apoi mai adăugă nume pe listă în urma notițelor de după interogatoriu:

JOSH HOLDER
MARKUS BOYKIN
SAUL AGNON
STEVE HORN
CJNG, MEXIC
AMIRAL GERALD PILSNER
MIKE TEDESCO
J.D. HARTLEY
LORRAINE HARTLEY

Era timpul să profite de generoasa ofertă a lui Marco del Toro.

Capitolul 44

Palm Spring, California

Camerista respectase semnul NU DERANJAȚI de la Casita 134 în ziua precedentă, dar acum trecuse de ora plecării de duminică a oaspetelui și ea curățase și aranjase toate celelalte camere de pe lista ei. Bătu tare în ușă cu cheia.

— Curățenia!

Dar în afară de o muzică clasică cântând încet undeva în interior, tăcere.

— Curățenia!

Nimic.

— Curățenia, intru!

Introduse cheia în slot și încuietoarea se deschise. Când deschise ușa de la cameră și aprinse lumina, prinse în vederea periferică o formă umană prăbușită pe scaun. Începu să-și ceară scuze pentru intruziune, apoi ochii i se opriră pe omul mort și un miros cum nu mai întâlnise vreodată o șocă.

— *Dios Mio*!

Trânti ușa și alergă țipând după administrator.

Când sosi detectivul de la omucideri Anthony Gutierrez, polițiștii din patrulă delimitaseră deja zona. Agentul de lângă ușă îl salută din cap pe detectiv și îi făcu semn spre interiorul camerei unde aștepta alt polițist. Mirosul morții izbi nările lui Gutierrez imediat ce trecu de ușă. O privire aruncată corpului stabili că solicitarea EMS fusese o risipă de timp și resurse.

Decedatul era dezbrăcat și tot corpul era lipsit de culoare, cu excepția picioarelor care păreau umplute cu vin roșu închis. Gravitația făcuse ca sângele bărbatului, nemaifiind împins de bătăile inimii, să se adune în picioare. Avea ochii închiși și gura deschisă. În afară de lipsa bizară de culoare, expresia de pe fața lui făcea să pară că dormea.

Cauza morții era ușor de dedus din grămada de accesorii pentru droguri de pe masa de lângă el: o seringă, o lingură de metal pătată de funingine cu reziduuri uscate de ceea ce păreau a fi fie medicamente de la farmacie, fie heroină, o brichetă Bic, un pahar de cocktail conținând o cantitate mică de lichid maroniu și sticle goale de băutură care păreau să provină din minibarul camerei. Un tub de cauciuc era strâns în jurul bicepsului stâng și pe antebraț era vizibilă o urmă de

înțepătură.

— Altă supradoză, domnule detectiv? întrebă polițistul de patrulă, aproape retoric.

— Mda, aș zice că e destul de evident. Altceva în cameră?

— Nimic neobișnuit. E niște vomă acolo pe podea, pișat în toată baia. Se pare că tipul a petrecut la greu.

— Cine e?

Polițistul se uită în carnețelul de buzunar.

— Legitimația și ecusonul cu numele de la conferință spun că este Saul Agnon din L.A. Managerul hotelului confirmă că rezervarea a fost făcută pe acest nume de un individ care participa la o conferință a avocaților.

— Când a fost ultima dată văzut în viață?

— Toți participanții la conferință au plecat, dar, după spusele cameristei, ieri toată ziua a avut pe ușă un semn de „Nu deranjați”. Camerista a intrat azi după-masă la aproximativ două treizeci și cinci ca să facă curățenie și a văzut cadavrul. Zice că nu a atins nimic. Bănuiesc că e mort încă de vineri seara.

— Sunt de acord, după starea corpului. O să sun la participanții la conferință să văd dacă pot afla ceva, dar presupunerea mea e că vorbim pur și simplu de o supradoză accidentală. Probabil heroină sau un amestec de substanțe. Nu e ca în nordul Californiei, dar avem cel puțin unul pe lună. Bărbații albi trecuți de treizeci de ani cad ca muștele.

— Nu-mi pot imagina cum e să-ți injectezi rahatul ăsta. Mi se face pielea de găină.

Polițistul se înfioră doar gândindu-se.

— Dependența e un impuls puternic. Tipul e avocat, probabil câștigă mai mult decât noi doi la un loc, și moare în fundul gol într-o cameră de hotel încercând să se drogheze. Detectivul Gutierrez scutură din cap: O să mai fac niște poze. Cheamă legiștii, îl punem în sac și plecăm de-aici.

Capitolul 45

Point Loma, California

Reece încetini Land Cruiserul și intră în spațiul de parcare din afara traficului principal din Port Loma, imediat peste golf de Baza Aeronavală North Island, întinsul sediu al Marinei care ocupa cea mai mare parte din insula Coronado.

Lui Reece îi plăcuse întotdeauna Port Loma. Se găseau case frumoase acolo, cu panorame grozave către San Diego, golf, Coronado, Pacific. Iubea mirosul oceanului, iar Port Loma era metropola marină din San Diego. Conduse pe lângă poarta principală a Cartierului General de Recrutare în Marină, una dintre cele două tabere în care recruții își începeau viața în armată. Traversând străzi cu nume ca Nimitz, Farragut și Roosevelt, trecu pe lângă șantiere de iahturi, ateliere de reparat bărci, exclusivistul San Diego Yacht Club și o mulțime de pescari pregătindu-se pentru o nouă zi pe mare.

Traficul fusese ușor atât de devreme dimineața într-o zi de lucru, dar Reece știa că o anumită cafenea era deschisă și pregătită de treabă. Cafeneaua arăta ca o căsuță victoriană, ceea ce și fusese la un moment dat cu ani în urmă. Având două etaje și în față o terasă fermecătoare, putea fi mai ușor luată drept o clădire istorică decât drept micul local care era în realitate. Interiorul era la fel de plăcut ca și exteriorul, cu fotolii largi, capitonate, și canapele așezate printre măsuțe antice de cafea de mărimea potrivită. Pereții erau împodobiți cu o colecție de cărți vechi, ceea ce întotdeauna îl făcuse pe Reece să se simtă confortabil și în largul lui.

Oricât de devreme era, Reece nu era primul client al zilei. O fată de vreo douăzeci de ani butona la laptop, probabil studentă la Point Loma Nazarene University de dincolo de deal, iar în cealaltă parte a sălii stătea un pescar bătrân și cărunt adâncit în gânduri.

Reece comandă o cafea neagră mare. În mod normal ar fi adăugat ceva dulce, dar astăzi o comandă la fel cum ar fi făcut-o prietenul lui care îl însoțea de obicei în acea cafenea. Reece zâmbi, amintindu-și cum masivul său tovarăș avea mereu un comentariu despre tipii care își dichisesc cafeaua, clătinând din cap în timp ce-l privea pe Reece adăugând miere sau zahăr cu puțină frișcă, sau mai rău, neadăugând nimic pentru că își comandase latte.

Astăzi, colegul de Echipă nu se afla acolo ca să-l frece pe Reece din cauza preferințelor în materie de cafea. Îl aștepta ceva mai departe.

Reece acceleră Land Cruiserul și urcă dealul, luând-o pe Cabrillo Memorial Drive. Cu cât urca, cu atât priveliștea devenea mai

frumoasă, casele și clădirile de birouri lăsând loc frumuseții naturale a coastei Pacificului.

Reece trase pe o bucată de pământ cu fața spre est și admiră peisajul. Baza Navală Point Loma, căminul flotei de submarine din San Diego, se trezea la viață dedesubt, în timp ce dincolo de golf se întindeau North Island, Coronado, zona centrală din San Diego, Imperial Beach, întinzându-se apoi spre Mexic.

Cafeaua se răcise suficient și Reece își sprijini brațul pe fereastra deschisă sorbind din lichidul puternic și negru despre care era sigur că odată cursese prin venele prietenului pe care venea să-l vadă, după cantitățile copioase pe care Reece îl văzuse consumându-le zilnic în decursul anilor. Urmărind un crucișător de clasă Triconderoga cu rachete ghidate trecând prin golful San Diego spre largul Pacificului, Reece nu putu să nu fie impresionat. Acea singură navă conținea mai multă putere de luptă decât majoritatea țărilor mai mici. Prezența sa impunătoare reprezenta diplomația Statelor Unite peste graniță și își avea originile în Marina Continentală din timpul Revoluției. Pentru Reece, semăna cu libertatea.

Reece își permise încă un zâmbet gândindu-se cât de impresionat ar fi fost prietenul lui că el știa că nava de jos era de clasă Triconderoga. De obicei, când prietenul lui îi cerea în timpul plimbărilor lor să identifice o anumită navă, Reece răspundea: „Una mare și gri.” Reece își petrecuse viața profesională studiind latura neconvențională a războiului: insurgență, tactici de gherilă și terorism. La acele subiecte se pricepea mai mult decât bine.

Cu cafeaua în mână, Reece ieși din Cruiser și începu drumul spre întâlnirea cu prietenul lui. Trecuse prea mult timp. Sunetele intermitente și înăbușite ale bazei de dedesubt treceau uneori peste deal întrerupând zgomotul îndepărtat al unei mașini de tuns iarba sau cadența aspersoarelor din zona verde de peste stradă. Ciripitul pașnic al păsărelelor în adierea blândă a dimineții era o completare perfectă a seninătății Cimitirului Național Fort Rosecrans.

Reece urcă treptele până la o construcție mică, albă și neutră, și introduse numele prietenului lui în calculator ca să-i afle locul final de odihnă: secțiunea și numărul mormântului. Făcuse acel drum împreună cu subofițerul-șef Martin Hackathorn cu multe ocazii, participând împreună la prea multe funeralii în decursul anilor. Asta face războiul. Opreau întotdeauna la micuța cafenea victoriană de la poalele dealului înainte de a-și prezenta respectul celor plecați prea devreme.

Pe timp de război devii obișnuit cu așezarea cimitirelor naționale, iar Reece nu făcea excepție. Știa exact încotro să se ducă. Locul era unul bun.

Cu toate că știa precis unde merge, Reece nu se grăbi. Era

îmbrăcat decent în pantaloni de stofă, obișnuiții săi pantofi Salomon și avea o cămașă încheiată la toți nasturii pe care și-o băgase în pantaloni. Ochelarii de soare negri Catorz îi fereau ochii de strălucirea matinală a soarelui. Un sacou ușor îi acoperea Glock-ul 19 ascuns la curea, ceea ce era sigur că trebuia să fi constituit o încălcare a legii sau a regulilor locale, poate chiar ambele, și posibil a etichetei, dar Martin nu ar fi vrut ca Reece să-i viziteze mormântul neînarmat, de asta era sigur.

Pietrele funerare albe contrastau puternic cu verdele ierbii de pe deal. Unul dintre lucrurile care se făceau bine în țară era întreținerea cimitirelor. Reece trecu respectuos și solemn pe lângă rânduri întregi de vieți sfârșite în 1914, 1877, 1966, 1944, 1898, 2006, 1900 și 2016 care își găsiseră odihna acolo. Datele corespundeau cu evenimentele dintr-o țară care avusese parte de puțină odihnă între războaie: Campania din India, Campania din Mexic, Primul Război Mondial, Vietnam, Al Doilea Război Mondial, Campania din Haiti, Coreea, Războiul Hispano-American, Irak și Afganistan. Fiecare generație părea să fie reprezentată, fiecare generație răspunsese chemării. Generația actuală era beneficiara cunoștințelor acumulate despre război pe care Reece nu intenționa să le lase să se piardă.

Reece se întreba unde se va duce când îi va veni vremea. Cu ceea ce avea de gând să facă, nu era prea sigur. Spera că îi vor respecta dorința de a fi înmormântat alături de Lauren și Lucy. Voia să fie alături de ele pentru eternitate.

Reece nu-și dădu seama că se oprise din mers, nici nu-și amintea de când stătea acolo, cu cafeaua răcindu-i-se în mână, cu ochii în lacrimi, uitându-se la mormântul prietenului lui, bărbatul masiv cu barbă al cărui cap Reece îl ținuse ultima dată în brațe când nu mai era atașat de trup.

Reece se lăsă într-un genunchi în fața pietrei funerare, plecă fruntea și păstră tăcerea. Gândurile lui erau îndreptate spre dincolo de mormânt. Îmi pare rău, amice. *N-ar fi trebuit să plecăm în misiunea aia. O știam, și totuși ne-am dus. Dar, în realitate, eram condamnați încă înainte de a pleca din țară. Eu sunt singurul rămas. Le-au luat pe Lucy, pe Lauren, pe fiul nostru nenăscut, și nici eu nu mai am mult. Nemernicii care te-au ucis pe tine ne-au omorât pe toți în țară în timpul antrenamentelor. Însă nu-ți face probleme. Încă mai am puțin timp. Acum știu cine sunt și îi vânez. Ei încă nu știu, dar o să afle. Mă duc după ei și o să-i bag pe toți în mormânt.*

Ridicându-se în picioare, Reece mai aruncă o privire pietrei funerare, întipărindu-și în memorie cuvintele scrise acolo înainte de a se întoarce printre șirurile de luptători din bătăliile trecute.

Scris pe piatră, sub „Martin F. Hackathorn, 4 aprilie 1975 – 14 iunie 2017, Marina SUA, Afganistan”, era un singur cuvânt: PATRIOT.

Reece venea.
Moartea venea după toți.

PARTEA III RĂZBUNAREA

Capitolul 46

Tijuana, Mexic

Marco îl trecuse pe Reece peste graniță fără multe probleme. Range Roverul care îi purtase spre sud prin Imperial Beach și Otay Mesa și la punctul de trecere a frontierei San Ysidro era o versiune numită Sentinel. Construit la unitatea de vehicule pentru operațiuni speciale din Marea Britanie, putea rezista la gloanțe incendiare care penetrau armurile și la șrapnelul grenadelor de mână. Cu un motor de 510 cai putere și suspensie retehnologizată, era o mașină serioasă. Reece se cutremură gândindu-se cât trebuia să fi costat. SUV-uri blindate mergeau în fața și în urma Range Roverului, arătând cam ca un alai prezidențial cu iz britanic. Lui Reece i se părea cam prea bătător la ochi, dar era teritoriul lui Marco și el părea mai mult decât încrezător că va putea să-și ducă prietenul peste graniță și înapoi.

Reece nu se putu împiedica să se încordeze când trecură prin punctul vamal în Mexic, dar o făcură fără să se grăbească. La miezul nopții nu era obișnuitul trafic dintr-o zi de lucru, care provoca ore de întârziere la momentele de vârf și care întâmplător coincidea cu numărul tot mai mare de navetiști din San Diego care plecau sau se întorceau de la muncă. Marco zâmbi uitându-se cum Reece se relaxa vizibil pe măsură ce goneau spre sud. Reece se întrebă cât de multe legi mexicane și americane tocmai încălcase, cunoscând conținutul bagajelor din spatele banchetelor.

Întunericul învăluia procesiunea care pătrundea în inima Tijuanei. În ultimii ani lucrurile se înrăutățiseră într-atât încât Marina emisese o directivă care interzicea marinarilor să se distreze liber la sud de graniță. Barurile care se umpleau de personalul militar din cel de-al doilea port ca mărime din Statele Unite erau acum gazde numai pentru studenții colegiilor din San Diego și Los Angeles, prea tineri ca să intre în barurile și cluburile de noapte din California de Sud.

Făcând o curbă strânsă la stânga pe ceea ce părea a fi o fundătură, vehiculele pătrunseră în ceea ce lui Reece i se păru un service auto. Traseră pe locuri evident rezervate pentru șef și ușile glisante din tablă ondulată se închiseră în urma lor.

— Am ajuns, zise Marco zâmbind.

— Am ajuns unde? vru să știe Reece, aplecându-se să vadă mai bine împrejurimile.

— La birourile mele din Tijuana. Marco râse observând expresia nedumerită care trecu peste fața lui Reece: Te așteptai la ceva mai frumos, *sí*?

— Păi, e puțin diferit de locuințele tale obișnuite.

— A, da, îmi reamintește de începuturile mele umile. În plus, aici mă pot concentra fără nedoritele distrageri aduse de succes. Vino, continuă Marco făcând semn cu capul în direcția portierei. Avem multe de discutat.

Reece își luă rucsacul încărcat din spatele Range Roverului, în timp ce oamenii de securitate ai lui Marco se răspândiră la ceea ce păreau posturile lor obișnuite, de unde țineau sub observație pe camere de supraveghere zona înconjurătoare. Un grup de șase vehicule fără semne particulare erau parcate ordonat într-un colț al garajului. Păreau să se potrivească în traficul din Tijuana fără să dea de bănuit dacă Marco avea nevoie să se miște prin oraș în anonimat. Într-un alt colț al garajului era instalată o mică sală de forță și o serie impresionantă de saltele de lupte.

— Așa m-ai bătut toți anii ăștia? Te furișai în Mexic să te antrenezi în timp ce eu eram peste hotare?

— Ha! Omul trebuie să facă ce poate. Știu că ai citit Sun Tzu. Din fericire dușmanul din noaptea asta n-a făcut-o, strigă Marco urcând o scară spre ceea ce Reece presupunea că era un birou cu vederea deasupra garajului. Reece îl urmă cât putu de repede, incomodat de greutatea rucsacului.

Biroul lui Marco era curat și ordonat, chiar minimalist. Un șir de monitoare erau aliniate pe peretele opus, permițându-i să supravegheze parterul garajului prin ferestrele largi care dădeau spre ușile enorme.

— Ce afaceri faci de aici? întrebă Reece.

Marco își privi tovarășul în ochi.

— Am multe afaceri, prietene. Pe majoritatea le pot conduce de oriunde, dar anumite întâlniri și contracte au nevoie de un loc ca ăsta.

Făcu o pauză.

— Te-ai întrebat vreodată cum de am obținut atât de repede cetățenia americană?

— Am presupus că datorită afacerilor tale din SUA care generează bani buni din impozite.

— A, da, asta e adevărat. Dar fac și alte afaceri care interesează anumite agenții ale guvernului vostru.

— Acum e și guvernul tău, îi reaminti Reece cu un semn din cap.

— Foarte adevărat, *amigo*, foarte adevărat. Știu că e greu de înțeles, dar ceea ce vom face în noaptea asta o să ajute și interesele mele de afaceri și pe ale țărilor noastre. O să-ți explic mai târziu mai multe. Deocamdată trebuie să ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, Marco. Altfel n-aș fi aici.

— Știu. Hai să ne mai uităm o dată la pozele alea.

Parcurseseră pachetul de informații pe care i-l livrase Ben Edwards

înainte să traverseze frontiera, dar amândoi mai voiau o ultimă trecere în revistă. Reece știa că Marco era singura persoană care îl putea duce la țintă. Marco fusese de acord fără măcar să știe ce avea Reece de gând. După ce îl ascultase, Marco îi oferise forța lui de securitate drept forță de asalt, dar Reece decisese să respingă oferta; aveau să-l ducă până la țintă și înapoi și să acționeze ca element de blocare, dar asta era tot. Era războiul lui.

— Bun, zise Marco după ce revăzuseră informațiile. Când pleci?

— Ai spus că sunt cam douăzeci de minute până la casă, spuse Reece uitându-se la ceas. Hai să plecăm peste treizeci de minute, ceea ce ne-ar aduce la țintă la 0300.

— *Bien. Treinta minutos.* Pregătesc oamenii și mașinile. O să fie, cum ai spus? „Structura de mobilitate”? zise Marco, evident satisfăcut să folosească jargonul militar.

— Mulțumesc, Marco. N-o să uit asta.

Marco înclină din cap și îl lăsă pe Reece singur să-și pregătească echipamentul.

Noul alai din Tijuana era puțin diferit de cel care îi adusese în Mexic. Gata cu Range Roverul plușat și vehiculele de escortă blindate, înlocuite acum de mașini banale fără blindaj, neremarcabile, acoperite de praf și lovituri. Perfecte pentru misiunea din acea noapte. Reece abia dacă sperase că vor reuși să pornească, dar fu repede surprins când auzi motoarele torcând. Se părea că motoarele de sub capote nu erau deloc obișnuite. Marco zâmbi din nou, bucurându-se vizibil de surprinderea prietenului său.

— Sun Tzu, repetă cu o sclipire malițioasă în ochi. Înșelătorie.

Structura de mobilitate curentă a lui Reece consta din două automobile care ar fi părut niște epave oriunde în Statele Unite, dar se potriveau perfect pe străzile din Tijuana. Marco și Reece se aflau pe bancheta din spate a vehiculului conducător. În față stăteau șoferul și unul dintre bodyguarzii lui Marco.

— *Diez minutos, señor Toro,* spuse bărbatul masiv de pe locul pasagerului.

Marco aprobă din cap. Începu să spună ceva, când telefonul îi ciripi.

— *Perdon,* zise și răspunse. *Sí* – urmat de o pauză lungă. *Sí. Gracias.*

Închizând, Marco se întoarse spre Reece:

— Sursa mea din interior a părăsit clădirea. Paisprezece bărbați. Șase femei. Niciun copil. Femeile sunt târfe din Mexicali. Sunt nevoiți să le importe, din motive de siguranță. Au o iscoadă pe acoperiș cu un

AK și una în camera din față, cu o pușcă.

Reece încuviință. Chipul lui avea un calm bizar. Marco nu-și mai văzuse niciodată până atunci prietenul la lucru și, cu toate că nu era omul care să se sperie ușor, simți brusc un fior rece. Reece era absorbit de munca lui. În noaptea aceea munca era moartea.

— *Aquí,* rosti bărbatul de pe scaunul pasagerului aproximativ zece minute mai târziu, iar mașina încetini, târându-se încet.

— Ok, zise Marco. Asta e – arătă spre clădirea dărăpănată de la capătul străzii. Reece, după ce îi omori pe oamenii ăia, călătoria ta se încheie?

Reece făcu o pauză.

— Abia am început. Mulțumesc, amice. Mă întorc imediat.

Capitolul 47

Reece se mișcă în viteză pe trotuar și de acolo în clădirea abandonată pe care Marco o identificase pe Google Earth vizavi și în apropierea clădirii țintă. Era un proiect de construcții la care părea să nu se mai fi lucrat de ani de zile. Reece se simțea bine. Era îmbrăcat în uniforma de camuflaj și cu echipament de luptă complet. Durase aproape cincisprezece ani de război ca să-și doteze echipamentul așa cum era astăzi, iar cu misiunea prezentă Reece își adăuga încă o țară pe lista locurilor unde își exercitase meseria. Singura diferență între echipamentul din ultima deplasare din Afganistan și cea din acea noapte era că purta casca nonbalistică, cea de kevlar fiind pierdută în ambuscada din cimitirul imperiilor. De asemenea nu era împovărat de cele două radiouri pe care le purta de obicei; acest lucru îi sporea mobilitatea. NOD îi oferea un avantaj clar asupra inamicului, iar în acea noapte Reece intenționa să-l folosească la maxim.

Cu toate că era destul de sigur că imobilul e pustiu, îl verifică metodic și atent. Ușor înseamnă atent, atent înseamnă repede. În timp ce urca pe acoperiș își aminti de un alt loc și alt timp, când patrula pe străzile din Ramadi cu echipa lui de lunetiști, instalându-se în bezna nopții într-o poziție avantajoasă, în așteptarea prăzii neștiutoare. Acum era similar, doar că era singur, iar aceia erau oamenii care îi omorâseră familia.

Reece scană acoperișul și se deplasă într-un punct de unde avea o vedere clară asupra casei-țintă. Părea liniștită. Inițial se gândi că informatorul lui Marco îi dăduse date greșite, fiindcă nu vedea santinela de pe acoperiș. La o examinare mai atentă descoperi bărbatul dormind pe un scaun, cu capul dat pe spate și un AK la vedere proptit de balustrada de lângă el. Reece nu s-ar fi folosit de acoperiș pe timpul zilei, dar noaptea, cu avantajul tehnic oferit de NOD, era locația logică de unde să-și atace prima țintă.

Reece îngenunche și își sprijini pușca pe parapet. Fixă laserul IR din ATPIAL-ul atașat pe pușca lui M4, invizibil pentru oricine fără dispozitive de vedere nocturnă, pe șaua nasului santinelei. Apăsând pe trăgaci, trimise un glonț de 5 grame Black Hills 5.56 direct în capul bărbatului. Reece fixă laserul pe pieptul omului și mai trase încă două în centrul de greutate doar pentru siguranță, amortizorul lui atenuând zgomotul împușcăturilor. Apoi se ridică și coborî înapoi în stradă.

Trecu de vehiculele lui Marco ca și cum ar fi fost în ceață, cu mișcări line și sigure, ținând arma ridicată și îndreptată spre ușa clădirii țintă. Era încuiată. *Rahat.* Informatorul ar fi trebuit s-o lase deschisă. Dacă ar fi avut o echipă de asalt, Reece ar fi spart ușa și ar fi

început curățarea casei, așa cum făcuse de multe ori în război, însă acum nu avea echipă de asalt. În acea noapte el era echipa.

Reece trecu imediat la metoda secundară de intrare, deplasându-se pe laterala clădirii. *Cât de similar cu Ramadi.* Găsind burlanul exterior pe care îl identificase în pozele lui Ben, își trecu pușca la spate și începu să se cațere atent pe clădire. *Nu-i la fel de ușor ca atunci când eram caporal,* gândi Reece.

Urcând pe acoperiș, scoase pistolul ca să acopere zona. Nevăzând decât santinela moartă, sări peste balustradă, punându-și pistolul în toc și rotindu-și M4-ul în jurul umărului într-o singură mișcare fluidă, apoi coborî scările care duceau în vizuina leului. Fără să cunoască exact planul interiorului, Reece era nevoit să verifice întreaga clădire. Folosindu-se de colțuri la fel ca un polițist cu o lanternă și un pistol, Reece avea NOD și laserul IR de pe M4 ca să verifice fiecare încăpere. Dacă pierdea elementul de surpriză și avantajul vederii nocturne, lucrurile puteau repede să scape de sub control.

Clădirea mirosea a canabis ars, urină și transpirație, o combinație dezgustătoare. Intrând pe primul coridor de la al treilea nivel, Reece identifică o ușă parțial deschisă în stânga sa și uși închise la alte trei camere. Readucându-și pușca înapoi între cot și trup, Reece împinse ușor ușa. Se vedea doar o siluetă întinsă cu fața în jos pe un pat, în șort și tricou, cu un picior acoperit de cearșafuri. Părea deja mort. Continuând cercetarea camerei, Reece trecu totul în revistă, mintea lui identificând țintele. *Liber, mă rog, aproape liber.* Reece coborî laserul pe ceafa omului adormit și apăsă pe trăgaci, trimițându-i un glonț în creier și împrăștiindu-i-l pe pernă și pe cadrul patului. *Unul căzut.* Își ținu răsuflarea. După cum arătau lucrurile, tipii petrecuseră cam toată noaptea, dar niciodată nu e înțelept să-ți subestimezi adversarii.

Înapoi pe coridor și la camera următoare. Nimic nu sugera că focul amortizat al lui Reece fusese auzit. Ușa era descuiată și Reece o deschise cât mai tăcut posibil. Într-un pat dormeau două persoane. Un membru al bandei grotesc de obez zăcea cu fața în jos, în pielea goală, cu un picior căzut pe o parte și sprijinit pe podea. O femeie micuță dormea goală lângă el, pe spate. Reece spera că era destul de obosită după petrecere ca să nu se trezească. Nu voia s-o ucidă, dar dacă trezirea ei i-ar fi compromis misiunea nu avea remușcări s-o împuște. Reece își mută M4-ul în mâna stângă, eliberând cu grijă o bucată de coardă de parașută care se lega de unealta veche de secole despre care el și oamenii lui învățaseră că încă era cel mai lipsit de zgomot mod de a încheia viața unui om. Ridică tomahawkul Winkler/Sayoc, ochind cu grijă partea laterală a capului și centrul tâmplei bărbatului, apoi o coborî cu putere, prin creier, omorându-l pe loc. Reece trecu repede la femeie pregătindu-se să-i aplice lovitura ucigașă. Ea se întinse și se mișcă, așezându-se într-o poziție de somn mai comodă,

ignorând îngerul morții care trecuse pe lângă ea în acea noapte.

Punând tomahawkul înapoi în teacă, își mută pușca în mâna dominantă și reveni pe hol. Încă două uși la acel etaj. Încă unsprezece bărbați și cinci femei de rezolvat, dacă informația era corectă. Următoarea ușă. Încuiată. *La dracu.* Reece își căută șperaclul. N-avea sens să spargă ușa și să alerteze astfel o forță superioară numeric. Aprinse un mic led verde de pe laterala căștii, atașat de o tijă flexibilă care permitea să-l orienteze după nevoi. Înclină puțin casca pentru a putea lucra la broască pe sub NOD. Când să introducă șperaclul, ușa începu să se miște.

Mâna dreaptă a lui Reece reveni pe M4, ridicându-l și în același timp identificând ținta. În fața lui era o femeie tânără doar în chiloți și în spatele ei, treaz în pat, un bărbat în floarea vârstei evident abia trezit din somn și nesigur de ce se petrecea. Mâna stângă a lui Reece se încleștă pe gâtul fetei și o sili să intre în cameră. Sesizând mișcare la ușă, bărbatul se ridică să vadă ce se întâmpla, doar ca să primească două gloanțe în stomac trase din M4 dintr-o poziție joasă. Reece o împinse în jos pe femeie și mai trase trei gloanțe în ținta din fața lui. Gemând zgomotos, bărbatul abia trezit le primi în partea superioară a pieptului și în gât, prinzându-se disperat de gât când sângele țâșni din rana letală, și căzu pe podea horcăind în agonia morții.

Reece cercetă repede restul încăperii ca să se asigure că e goală, apoi o smuci pe tânăra prostituată în picioare apucând-o de gât și aruncând-o pe pat.

— *Por favor, no*, reuși ea să gâfâie, *por favor, no.*

Reece nu avea o problemă s-o trimită în viața de apoi, dar nu voia s-o facă dacă nu era absolut necesar. O apucă din nou de gât și o trase prin cameră înapoi la ușă, strivind-o de perete ca să poată privi pe coridor prin NOD. Tot liniște. *Norocul Broaștei,* gândi Reece.

— *Por favor, no,* șopti ea din nou cu ochii măriți de frică.

— *Silencio,* șuieră Reece, împingând-o în genunchi și apoi forțând-o să se întindă pe podea.

Cu o eficiență bazată pe ani de practică și execuție, Reece scoase niște coliere de plastic din vesta antiglonț, legând rapid mâinile și picioarele femeii. Privind în jur, găsi o șosetă lângă pantofii mortului și i-o îndesă în gură, fixând-o cu un alt colier. Apoi o săltă pe picioare și o duse la pat, legând-o de cadrul de metal.

— *Silencio,* porunci din nou în șoaptă. Ochii ei îngroziți încuviințară.

Reece se retrase într-o parte a ușii și scoase încărcătorul parțial utilizat, înlocuindu-l cu unul nou. Îl păstră și pe celălalt în caz că avea nevoie mai târziu și examină din nou coridorul. Tot liniște.

Dacă ar fi avut trupa cu el, clădirea ar fi fost deja securizată. Fiind o misiune solo, Reece mai avea mult de lucru.

Ultima ușă de la etajul de sus. Descuiată. Reece o împinse. Primul lui gând fu; *Cum dracului n-au auzit oamenii ăștia agitația de alături*? Următorul, *cum dracului de nu i-am auzit eu prin perete.* Doi bandiți dezbrăcați și acoperiți de tatuaje o regulau pe una dintre prostituate. Ea stătea în patru labe, cu unul pe la spate și celălalt în gură. Chiar cu lumânarea care ardea pe podea într-un colț, niciunul nu observă ușa deschisă și țeava puștii lui Reece ridicată în dreptul pieptului trăgând de două ori în partea superioară a spatelui celui dintre fesele prostituatei. Dacă celălalt observase motivul decesului prietenului său, nu o arătă. Când primul se prăbuși înaintea lui peste spatele femeii, partenerul lui într-ale crimei se uită uluit în jos văzându-și pieptul erupând violent într-o mizerie nenaturală de sânge și țesuturi. Mintea lui abia începea să înțeleagă ce se întâmplase, când următorul glonț al lui Reece își găsi ținta prin orbita ochiului stâng, străbătând emisfera cerebrală a gândirii raționale și făcându-l să se prăbușească în cea mai nefirească poziție peste scândura pătată de sânge de la capul patului. Reece îndreptă laserul IR înapoi la primul bărbat și îi trase un foc de siguranță în cap înainte să intre în viteză în cameră și să-l arunce de pe femeie. Ea rămase cu fața în jos, fără să se miște. Pentru o clipă Reece crezu că o împușcase din greșeală, apoi își dădu seama că sângele și țesuturile care o acopereau nu erau ale ei; era doar șocată fiindcă cei doi bărbați cu care tocmai făcea sex muriseră dintr-odată deasupra ei, umplând-o de sânge.

Reece o lăsă în viață, legată de pat, reîncărcă din nou tactic reținând încărcătorul pe jumătate folosit și ieși pe coridor. *Liber.*

Șase doborâți. Trei prostituate, din totalul de șase, vii la ultimul etaj. Încă opt inamici și trei noncombatanți cu care să se confrunte. *Mișcă-te.*

Reece devenise un instrument al morții. Nimic nu i se părea mai natural decât mișcarea după o țintă. O făcuse la toate nivelurile tactice pe câmpul de luptă și acum avansa către o nouă țintă, una care habar n-avea ce avea să urmeze.

Coborî scara, observând, verificând, procesând fiecare detaliu, cu arma pregătită.

Când deschise ușor ușa de la al doilea etaj, mai întâi simți și apoi văzu mișcarea, întâlnind un gangster drogat alergând în boxeri pe coridor cu un revolver de oțel în mână. Probabil auzise sau simțise ceva în neregulă sus. Al șaselea simț în acțiune. Primi în piept cinci gloanțe de calibru 5.56 trase de Reece. Să ucizi un om de la distanță mică nu era așa de ușor cum s-ar fi crezut după filme sau cursurile locale cu arme defensive; uneori oamenii mor greu. În lumea reală nu există o formulă magică care să garanteze că cineva cade și rămâne căzut. „Două în corp, unul în cap”, popularizată drept tehnica Mozambic, era repede risipită de realitățile luptelor moderne. Reece și

oamenii lui își doborau țintele; indiferent dacă e nevoie de un glonț sau de zece, îi împuști până mor.

Cineva apăsă pe un întrerupător la capătul coridorului și se revărsă o lumină ieftină pâlpâitoare. Reece îl văzu la capătul holului pe omul care îl lipsise de avantajul vederii nocturne; purta blugi și tricou și avea tatuaje pe lateralele gâtului și pe craniul ras. Focul lui Reece își ratá ținta și el își împinse casca spre ceafa ca să vadă pe sub NOD în mediul cel nou, luminat. Bărbatul în tricou se târa spre ușa lui deschisă.

Vrând să-l doboare înainte să poată pună mâna pe o armă, Reece alergă pe coridor trăgând cu M4 prin ușa deschisă a camerei bărbatului în tricou, poziționându-se oblic și trăgând din mers. Nu era protocolul obișnuit, dar fără o echipă de atacanți bine pregătiți în spatele lui era nevoit să improvizeze.

Când încerca să-și găsească un unghi mai bun lângă ușă, un braț tatuat țâșni dinăuntru, apucându-i țeava și fixându-l de peretele holului. *Doamne, ce puternic e ăsta.* Apăsându-i pieptul, pușca M4 era ineficientă. Reece apucă de capul ras și tatuat, izbindu-și de două ori casca și sistemul NOD de fața omului înainte să se desprindă de perete și să intre înapoi în cameră. Reece înregistră o voce feminină țipând și văzu o femeie goală cu colțul ochiului, strângând disperată de așternuturi în timp ce privea încleștarea mortală care avea loc sub ochii ei. Desprinderea de perete îi propulsă pe amândoi peste o măsuță, făcându-i să cadă la podea. Adversarul era musculos și îl depășea pe Reece în greutate cu cel puțin zece kilograme. Aterizând peste Reece, își luă elan să-i administreze o lovitură zdrobitoare în față. Reece împinse capul înainte când veni pumnul, făcându-l să lovească în cască.

În cursul luptei observi lucruri stranii. Printre țipetele prostituatei dezbrăcate, pâlpâirile luminii și greutatea zdrobitoare a gangsterului de deasupra lui, Reece văzu bandajul. Nu era făcut profesionist, dar Reece știu imediat ce era: o rană de glonț bandajată. Acela era bărbatul pe care îl rănise Lauren în timp ce o proteja pe fiica lor. O furie cum nu mai cunoscuse niciodată se aprinse în el. Blocând cu corpul brațul drept al bărbatului și prinzându-i piciorul drept cu piciorul lui stâng, Reece execută o mișcare de jiujitsu numită *uma-plata,* rostogolindu-și adversarul pe podea. Cu o mișcare fluidă exersată de multe ori la antrenament, scoase un pumnal ascuțit din vestă și îl înfipse în gâtul ucigașului soției sale. Ochii din capul ras se măriră și el continuă să se zbată. Reece apăsă cu și mai multă forță, retrase lama și o reintroduse într-o mișcare de secerare prin gâtul adversarului până când zbaterea încetă și el căzu mort într-o băltoacă tot mai mare de sânge.

Reece nu avea timp de gândire. O cascadă de gloanțe năvăli în

cameră direct de vizavi. Tir de AK. Reece cunoștea bine sunetul. Gloanțele erau împrăștiate prin încăpere fără vreo reală disciplină, lovind peretele din spate și tăind prin trupul prostituatei care țipa, reducând-o la tăcere pentru totdeauna. Reece apucă o grenadă cu fragmentare din buzunarul de la centură, trase cuiul și o aruncă oblic în încăperea alăturată. Din fericire clădirea era din blocuri de ciment și putea suporta o lovitură zdravănă. Când grenada explodă, azvârli moloz pe hol și în camera ocupată de Reece. Profitând de confuzie, Reece alergă pe coridor. Nu mai era nevoie de focuri de siguranță. Un gangster și o femeie zăceau morți, cu trupurile sfărâmate de explozia violentă, contorsionați în poziții nefirești care însemnau moarte.

Nouă dintre indivizii țintă doborâți. Sus trei femei în viață. Două moarte la al doilea etaj.

Aflat acum în partea opusă față de scară a coridorului, Reece întinse mâna și stinse luminile care încă mai pâlpâiau după explozia grenadei. Ajustând NOD, mai reîncărcă o dată și scană holul dintr-o poziție ferită din interiorul camerei curățate de grenadă.

La acel etaj mai era închisă o singură ușă. Reece verifică încăperea din care părea să fi apărut bărbatul masiv cu pistolul. O femeie grasă într-o cămașă murdară stătea ghemuită într-un colț, cu genunchii strânși la piept. Avea ochii închiși și părea să se roage. Reece o lăsă în pace și se apropie de ușa închisă. Răsuci clanța și o deschise brusc, lipindu-se de peretele holului, aproape așteptându-se la o furtună de gloanțe. Însă nu se întâmplă nimic. Reece se aplecă încet pe după cadrul ușii ca să vadă cât mai mult posibil din încăpere. Tot nimic. Apoi intră. Măturând repede camera și verificând toate colțurile, constată că era goală. Încă un etaj.

Ajungând la ușa de la scări, Reece trase aer în piept. *E timpul să terminăm treaba*. Împingând ușa, verifică în sus și în jos pe scări. Începu să coboare, când de la primul nivel răsună zgomotul războiului. Reece se poziționă astfel încât să aibă vedere și linie bună de tragere către ușa de la parter a scării. Putea discerne limpede focuri de AK și ceva ce suna a împușcături de M4 și puști de vânătoare. Auzi țipete și gălăgie în spaniolă tot mai aproape de ușă. Alte strigăte și alte împușcături. Dintr-odată ușa pe care o acoperea Reece zbură și pe ea se împleticiră doi bărbați evident dintre inamici. Începură să urce scările spre Reece, dar el îi făcu bucăți, iar ușa se închise lent în urma lor. Reece reveni asupra ușii, văzu că începe să se deschidă și se pregăti să apese pe trăgaci.

— Reece! Reece! Eu sunt, se auzi vocea lui Marco de jos.

Reece verifică și văzu fața prietenului lui apărând prudent.

— Ok, te văd, amice! strigă Reece. E liber acolo jos?

— *Sí*, prietene! veni răspunsul.

— Cobor!

Reece coborî scările, cu arma pregătită și toate simțurile în alertă. Păși peste cele două cadavre de la baza scării și Marco îi deschise ușa. În hol se aflau Marco și trei oameni din echipa lui de siguranță. Pe podea mai erau întinși doi gangsteri și o femeie moartă. Unul dintre oamenii lui Marco ținea un gangster în genunchi, cu capul pe perete.

Reece se întoarse spre Marco.

— Ei bine, n-a ieșit așa de liniștit cum crezusem. Cât durează până vine poliția?

— *No policía esta noche, amigo.* Tonul lui Marco suna încrezător: Noaptea ne aparține. Pe ăsta l-am păstrat pentru tine, spuse făcând semn spre bărbatul îngenuncheat. Vrei să-i pui vreo întrebare?

Reece se uită la Marco și înapoi la prizonier, cu ochii reci ca gheața.

— Nu, zise și se îndreptă spre captiv, coborî pușca și îl execută așa cum stătea în genunchi. Hai să mergem.

Marco se uită la echipa lui, ridică din umeri și se îndreptă spre ieșire.

Capitolul 48

Bird Rock, California

Soarele se ridica peste orizontul orașului San Diego când Reece se întoarse din incursiunea lui la sud de graniță. Îi mulțumise mult lui Marco pentru generozitate și loialitate și i se răspunsese: „Pentru puțin, *amigo*” Evenimentele din ultimele săptămâni îl făcuseră pe Reece să-și treacă în revistă prietenii. Ceea ce constatase despre loialitate era surprinzător. Unii dintre prieteni se implicaseră din greu să-l ajute la nevoie, în timp ce alții dăduseră înapoi. Mulți ar fi crezut că toți camarazii din SEAL s-ar fi aliat în jurul lui, dar cu excepția lui Ben Edwards nu fusese așa. Majoritatea prietenilor lui apropiați din Echipe fuseseră uciși în ambuscadă; alții probabil se temeau prea mult de răzbunarea lui Pilsner. Era o dezamăgire, totuși Reece nu-i putea acuza. Prieteni vechi ca Marco și Liz, de asemenea cei noi precum Katie, fuseseră alături de el în moduri pe care nu le va putea uita niciodată. Adevărul era că majoritatea membrilor SEAL pe care îi cunoștea trebuiau să se concentreze asupra pregătirilor pentru război. Asta era meseria lor, și orice distragere doar ar fi diminuat succesul misiunilor. Așa mergeau lucrurile.

Privind din afară, s-ar fi zis că ceea ce făcuse Reece cu câteva ore mai devreme îi provoca introspecție, regrete, posibil chiar confuzie. Filmele și cărțile portretizează adesea soldați care găsesc dificil să ia o viață în luptă și se chinuie cu efectele psihologice ulterioare ale acțiunilor lor.

Pentru Reece a ucide era unul dintre cele mai firești lucruri pe care le putea face cineva; îi era înscris în ADN. Dacă s-ar fi gândit la asta, Reece ar fi ajuns la concluzia că singurul motiv pentru care era azi în viață era că, în decursul istoriei, înaintașii lui fuseseră buni în luptele pentru apărarea tribului și în furnizarea mijloacelor de trai pentru familii. Uciderea nu însemna atât de mult luarea unei vieți, cât susținerea vieții: a vieții oamenilor din țara ta, din grupul tău, din familia ta, a ta. Faptul că Reece o făcea excepțional de bine nu îl deranja. Știa să ucidă mai bine decât știa orice altceva.

Își aminti cum fusese surprins de sentimentul pe care-l încercase atunci când ucisese pentru prima dată un om în luptă. Dacă era să-i creadă pe experți, ar fi trebuit să simtă remușcare, regret și confuzie, chiar furie. De parcă societatea s-ar aștepta ca aceia care iau vieți apărându-și țara să aibă imediat nevoie de consiliere ca să treacă peste suferință. Poate că această poveste convenabilă permite unei societăți civilizate să facă față mai bine detașării de realitățile războiului, în

timp ce îi trimite pe tineri la moarte în munți, jungle, deșerturi și orașe din regiuni străine greu de găsit pe hartă.

Adevărul era mai puțin complex. Adevărul era primitiv.

Reece nu simțea astfel de remușcări. Prima dată când ucisese și de fiecare dată după aceea, simțise un alt fel de emoție: *ușurare*. Ușurarea ar putea părea o reacție bizară, în special celor neinițiați. Nu o ușurare în sensul că Reece descoperise că *putea* ucide; nu își făcuse niciodată cu adevărat griji în privința asta. Era o ușurare în sensul că antrenamentul lui, aptitudinile lui, instinctele, intelectul, hotărârea de a-și înțelege inamicul și conflictul în care erau angajați nu lăsau de dorit. Era ușurarea de a fi în viață. Reece avea abilitatea înnăscută nu numai de a lupta, ci și de a conduce. Aceste două atribute îi atrăseseră pe oameni de partea lui și construiseră o încredere care nu se găsea altundeva în societatea politicoasă. Reece era născut pentru așa ceva.

N-o făcea pentru că îi plăcea. O făcea pentru că trebuia să asigure supraviețuirea oamenilor lui, a țării și a familiei. Asta nu însemna că Reece nu simțea nicio tulburare în urma anilor de lupte; departe să fi fost un sociopat. În unitățile de luptă sociopații duc oameni buni la moarte și sunt îndepărtați cât de repede posibil.

Când era vorba de pregătirea pentru război, Reece le spunea oamenilor lui o poveste despre cel mai important glonț tras de el într-o luptă. Îl prezenta ca pe cel mai important glonț pe care nu-l trăsese. Într-un schimb de focuri extrem de brutal pe străzile din Fallujah, printre gloanțe inamice și focuri de mortiere, Reece eliberase colțul unei străzi prăfuite și ridicase pușca, luând în cătarea ACOG un bărbat care purta îmbrăcămintea neagră a inamicului. În acel moment, oricine de pe străzile din Fallujah era considerat țintă viabilă în viziunea comandamentului asupra regulilor de luptă, dar acolo ceva nu părea tocmai în regulă. Bărbatul era pe bicicletă, îndepărtându-se încet de locul bătăliei. Oare încerca să atace din flanc sau din spate? Posibil, însă ceva din limbajul corporal al omului și felul în care mergea pe bicicletă sugerau altceva. Reece nu-și putea da seama ce anume, dar instinctul și morala îl făcuseră să ridice degetul de pe trăgaci și să se uite după bărbat până îi dispăruse din vedere. Reece schimbase frecvențele pe MBITR și transmisese o descriere a bărbatului și direcția lui de deplasare elementelor de sprijin din spate. Era pe punctul să alerge peste stradă și să continue asaltul pentru reocuparea orașului, când în colțul opus explodase un obuz de mortier, silindu-l să se lipească înapoi de clădire, acoperit de moloz și praf. Dacă Reece nu s-ar fi oprit să-l privească pe bărbatul în negru îndepărtându-se ci l-ar fi ucis și ar fi înaintat, s-ar fi aflat exact unde căzuse obuzul. Bărbatul de pe bicicletă, îndepărtându-se de focul bătăliei, probabil îi salvase viața lui Reece. În război era vorba și despre decizii, iar el nu regretase niciodată că nu trăsese acel foc.

Uneori cele mai importante focuri dintr-o luptă sunt cele pe care nu le tragi.

Reece înțelegea că era necesar să ucizi; era datoria lui, era chemarea lui, și nu avea de gând să dea înapoi și să lase pe altcineva să intre în încăierare când țara lui era în război și el era teafăr la minte și la trup. Asta făcea Reece. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât ca generațiile următoare să nu mai aibă experiența războiului. Dar, de asemenea, știa că dacă istoria te învață ceva, este că pentru război trebuie să fii întotdeauna pregătit.

Reece se dezbrăcă de echipamentul de camuflaj pătat de sânge și transpirație, aruncându-l pe podeaua garajului. Desfăcu M4-ul ca să-l curețe, interiorul fiind îmbâcsit de praf de carbon din cauza folosirii amortizorului. În ritualul post-operațiune, înlocui bateriile de la NOD, de la laserul ATPIAL și de la lanternă. Casca și pușca le luă cu el în dormitor. *Fii pregătit, Reece.* Sprijini carabina de noptieră și luă telefonul ca să verifice pe Signal și SpiderOak. Negăsind nimic pe ambele conturi, închise mobilul și făcu un duș ca să se curețe de sângele, praful și mizeria ultimelor ore, în final trăgându-și așternuturile peste cap ca să se bucure de câteva ore de mult necesara odihnă.

BUM BUM BUM! Reece se rostogoli din pat și apucă pușca, îndreptând țeava cu amortizor spre ușa dormitorului. Auzi o voce înăbușită care părea că vine de pe treptele de afară.

— Eu sunt, frate! Deschide!

BUM BUM BUM! Reece coborî țeava și clătină din cap. *Nenorocitul de Ben.* Ținând M4-ul lejer de mânerul-pistol pe lângă corp, ieși din dormitor în tricou și boxeri și îi deschise prietenului său ușa din față.

— *Viva Mexico*! Am adus taco. Nu eram sigur dacă ai avut timp să te oprești să mănânci cât ai stat acolo.

Ben era glumeț ca întotdeauna. Îl privi pe Reece din cap până-n picioare și se strâmbă:

— Ai de gând să petreci toată ziua în pijama, frate?

— Încercam să dorm puțin, răspunse Reece obosit.

— Nu te-ai bărbierit încă? Doar nu te transformi într-un hipster, nu? Cu toate astea, se potrivește bine cu chiloții ăia. Crezi că te întorci în Afganistan sau ceva?

— Sau ceva, mormăi Reece, încă trezindu-se.

— Omule, agențiile alea din trei litere au înnebunit, continuă Ben aruncându-și o porție zdravănă de Copenhagen în gură. Mica ta excursie în Margaritaville i-a excitat pe oamenii mei și pe cei de la DEA. Habar n-au care e povestea. DEA crede că Sinaloa a făcut o

mișcare importantă asupra celor din Noua Generație, iar CIA e convinsă că Zetas au dat atacul și încearcă să-și croiască drum în Baja. Categoric habar n-au că a fost un gringo din San Diego care-și petrece toată ziua în lenjerie intimă.

— A fost bine, Ben. I-am doborât pe tipii… i-am doborât pe oamenii care le-au ucis pe Lauren și pe Lucy. Reece se chinui să vorbească: Și am mai descoperit ceva ce o să te uluiască.

Reece mușcă din taco și așteptă să înghită ca să-și termine ideea.

— Toată treaba asta a fost un fel de test clinic ilegal. Capstone Capital promite milioane celor implicați iar ei își vând sufletele pentru bani.

— Ești sigur? întrebă Ben.

— Absolut. Rahatul ăsta merge până sus pe lanțul trofic. Chiar și Pilsner e implicat. El e cel care a dat medicamentul oamenilor mei și cel care în ultimă instanță ne-a vândut, acolo peste graniță. În momentul de față au teste noi pe un alt grup din SEAL. Doar că nu pot să-mi dau seama de mecanismul pe care l-au folosit ca să ne prindă în ambuscada din Afganistan.

— Pot eu, replică Ben cu o seriozitate necaracteristică. Noi urmărim multe dintre grupările mari islamice din State din motivele evidente, moschei mari, organizații de caritate, genul ăsta. Nu ar trebui să lucrăm pe teren american, însă o facem în stil interagenții ca să fie „legal”. Desigur, o mulțime de oameni nevinovați trec prin acele comunități, dar din când în când apare ceva ce nu se potrivește. Cu câteva luni în urmă, am văzut pe cineva de nivel superior din Marină vizitând regulat o organizație islamică de caritate din San Diego. Una e când un tip înrolat oarecare decide să-l urmeze pe Allah, dar ca un ofițer de rang înalt să înceapă să se întâlnească cu grupuri de musulmani dubioși este ceva neobișnuit. Vrei să știi cine era ofițerul?

— Doar știi că vreau.

— Căpitanul Leonard Howard, avocatul amiralului.

— *Să mi-o trag.*

— Nu, trage-i-o lui, frate. Vizitele lui la imam au încetat înainte ca voi să fiți prinși în ambuscadă. De atunci nu s-au mai întâlnit.

Reece mai avea un nume pe care să-l adauge pe listă.

— Chestia asta arată ca un pachet pentru misiune, declară Reece luând dosarul gros de la Ben și începând să-l frunzărească.

— Pentru că așa și este. Tot ce-ți trebuie ai aici. Imamul cu care s-a întâlnit Howard se numește Hammadi Izmail Masood. Locuiește în moschee. De fapt, e mai degrabă un mini-complex, surprinzător de deschis. E de necrezut cât de puțin preocupați sunt de securitate. I se

spune Centrul Islamic pentru Pace și Prosperitate din California de Sud. Moscheea ar trebui să se elibereze miercuri după Ishu. Știi ce e aia?

— Mda, rugăciunea de seară. La ce oră se ține în anotimpul ăsta?

— La nouă jumătate. O să fie destul de aglomerat, dar se golește repede. Ți-am aranjat deja un nume și o poveste. Te întâlnești cu Masood după rugăciune, așa că ai două zile să te pregătești.

Reece îi aruncă o privire stranie lui Ben.

— Nu e chiar stilul meu.

— Crede-mă. O să meargă. Cu asta mă ocup acum, nu uita.

— Cu ce? Aranjezi asasinate împotriva clericilor islamici pe teritoriul SUA?

— Reece, l-am ratat pe ăsta. L-am avut în vizor timp de peste un an și l-am ratat. Dacă nu ratam, poate că trupa ta ar mai fi fost în viață. Guvernul te-a lăsat baltă. Știam cât de rău e individul. Pe față condamnă terorismul și e chipul Islamului moderat din California de Sud, pune pe YouTube filme în care condamnă extremiștii islamici și cheamă la sfârșitul violențelor. În realitate, grupul lui e o conductă pentru alimentarea cu bani a ISIS. Vorbesc de milioane de dolari. În timp ce el predică despre pace, banii lui ajută ISIS să decapiteze americani în fața camerei de filmat ca să vadă lumea.

— Credeam că ISIS se concentrează pe Irak, Siria și Levant. De ce s-ar duce Howard la un tip din ISIS ca să pună la cale un atac în Afganistan?

— Nu te lăsa păcălit, frate. Al-Qaida și ISIS nu sunt așa de departe ideologic pe cât pare. Totul este despre califat. Rahaturi de secol XII. ISIS era AQ în Irak, ții minte?

— Of țin minte, zise Reece cu gândul la sângele și energia pe care el și oamenii lui le investiseră în vânarea lor ani în șir. Dar credeam că s-au disociat public nu cu mult timp în urmă.

— Păi, da. ISIS e noul venit. Foarte popular și depășește cu mult AQ ca finanțare. Asta, împreună cu atacurile sălbatice asupra șiiților și chiar a sunniților moderați, au contrazis recentele proclamații ale AQ de unitate a Islamului. Ei fac apel la noua generație de jihadiști și se pricep mai bine la recrutare, în special prin intermediul social media, decât s-a priceput vreodată AQ. Mesajul AQ era să se înroleze pentru că țările islamice erau atacate de Occident. ISIS a dat-o invers. Mesajul lor este despre a fi în ofensivă. O chestie foarte puternică, și una pe care noi nici măcar n-am început s-o contrăm.

— Asta nu răspunde la întrebarea de ce Howard și Pilsner s-au folosit de ei și nu de AQ sau de talibani.

— Exact din motivul ăsta s-a ales să se meargă pe ISIS: ca să deruteze lumea. Logic ar fi avut sens să se folosească de o rețea afiliată AQ sau talibanilor, dar dacă vrei să ridici o barieră, te folosești

de ISIS.

— De necrezut, spuse Reece clătinând din cap.

— Recent, conducerile ISIS și AQ au recunoscut forța colaborării. Pot fi mult mai eficiente dacă energiile lor sunt îndreptate asupra distrugerii noastre decât asupra distrugerii reciproce. Pilsner și Howard au acces la aceleași canale de informație ca și mine și știu aceleași lucruri. ISIS și AQ își pot canaliza resursele ca să ne omoare pe noi azi, apoi să se ocupe de diferendele lor mâine.

— Așadar, guvernul îl vrea pe Masood mort, iar tu te-ai gândit că eu sunt omul potrivit s-o fac?

— Nu chiar așa, frate, deși el trebuie să moară. Omul ăsta a finanțat mai mult terorism decât ar fi putut spera s-o facă Șeicul Orb la vremea lui, și cu toate astea se proclamă musulman moderat, denunțând în întregime violența și terorismul. El a fost contactul cu talibanii pakistanezi care au plănuit și executat ambuscada asupra trupei tale în Afganistan. Știu că tu vrei să-l omori. Măcar pot să te ajut. Superiorii mei nu știu nimic despre asta. E absolut neoficial.

— Și cum funcționează identitatea falsă și povestea? întrebă Reece revenind la misiune.

— Studiezi Afaceri internaționale la Universitatea din San Diego și ai un curs opțional de Religie comparată. Vrei să-l intervievezi pe Masood pentru o teză pe care o scrii despre religiile lumii și politică. O parte a mandatului centrului lor islamic este extinderea, așa că cererea nu e neobișnuită. Sunt foarte deschiși și primitori. Am mobilul lui Masood și telefonul centrului puse sub supraveghere. Dacă sună la USD să-ți verifice identitatea, pot devia apelul ca să confirm înscrierea ta la licență.

Ben zâmbi, evident destul de mândru de el.

— Și fă-mi o favoare, continuă întinzându-i lui Reece un pachețel. Lasă asta lângă ticălos când îl omori. Aș fi vrut să vin cu tine acolo, amice. Ipocriții mă calcă pe nervi.

Reece verificase și răsverificase echipamentul pentru noua fază a misiunii lui de răzbunare. Acum tot ce avea de făcut era să aștepte, dar mai întâi trebuia să se ducă undeva.

Conduse Cruiserul printr-un cartier liniștit și parcă lângă o bisericuță, continuându-și drumul pe jos. Străzile erau pustii la acea oră târzie; oricine ar fi încercat să-l urmărească într-o mașină ar fi fost ușor de depistat. Totuși folosi o rută indirectă, străbătând un labirint de străzi rezidențiale a căror liniște era întreruptă doar de lătratul ocazional al câte unui câine. Drumul îl duse pe o alee unde se opri și se prefăcu că își leagă șiretul. Satisfăcut că nu era nimeni în urma lui,

o luă printre două case și se opri la rădăcina unui eucalipt mare. Apucând o creangă de jos, se cățără pe trunchi și se așeză călare în furca unor ramuri masive. Dându-și jos rucsacul, scoase casca cu NOD și și-o fixă pe cap. Prin ochelarii lui scena suburbană întunecată se lumină dintr-o dată în verde viu datorită amplificării luminii de la jumătatea de lună și de la stele. Se târî pe creangă până când picioarele lui ajunseră să atârne deasupra unui gard de lemn. Profitând de vederea nocturnă și de poziția ridicată, Reece cercetă atent împrejurimile în căutarea unui semn de mișcare. Nevăzând nimic neobișnuit, trecu piciorul peste creangă și ateriză pe iarba moale din curtea din spatele casei lui. Scoțând Glock-ul de la curea, puse genunchiul jos și cercetă perimetrul în tăcere timp de două minute întregi.

Casa era în întuneric și din exterior părea să fie exact așa cum o lăsase. Traversă curtea și se uită peste gardul lateral spre partea din față a casei, unde văzu Cherokee-ul lui Lauren pe alee și banda poliției înconjurând încă eucaliptul masiv care era piesa principală pe peluza lui. Baza copacului fusese transformată de vecini într-un altar improvizat, cu cărți poștale, bilețele scrise de mână, lumânări și animale de pluș care acopereau o porțiune importantă a curții din față.

Reece puse Glock-ul în teacă și activă iluminarea IR de pe laterala căștii, apoi scoase din buzunarul pantalonilor un briceag Strider SMF. Nevăzând niciun semn de capcană, Reece introduse lama între panoul superior și cel inferior al ferestrei salonului de oaspeți, desfăcând zăvorul. *Nu-i nimic aici.* Ridică panoul inferior și fereastra se deschise ușor; nu explodă nimic. Reece răsuflă ușurat. Își scoase rucsacul și îl strecură prin fereastră. Douăzeci de ani de antrenament și mai mult de zece ani de lupte urbane îl învățaseră pe Reece că nu există un mod grațios în care un adult să intre pe o fereastră. Se săltă și se rostogoli cu capul înainte prin deschizătură. Glock-ul își făcu apariția și Reece cercetă lent și chinuitor întreaga lui casă, cameră după cameră și dulap după dulap.

Intrând în camera lui Lucy, Reece își scoase casca și se așeză pe patul mic, înconjurat de relicvele scurtului timp petrecut de ea pe pământ. Pe măsură ce ochii i se adaptau la întuneric, conștientiza imaginile și mirosurile sanctuarului fetiței lui. Camera ei era perfect intactă, ca și cum o forță invizibilă ar fi apărat-o de sutele de gloanțe trase fără discriminare care distruseseră restul casei. Stând acolo printre lucrurile fiicei lui, era ca și cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat.

O mică amprentă ceramică a piciorului ei de nou-născut stătea pe un raft alături de o fotografie înrămată a tinerei lor familii, făcută la botez. El zâmbea îmbrăcat în unicul lui costum, ținând-o în brațe pe Lucy în rochița ei de gală. Lauren strălucea alături de el într-o rochie

neagră care venea bine pe corpul ei perfect, înconjurând cu brațul spatele lui Reece. *Doamne, ce frumoasă era*!

Fotografia îi purtă gândurile înapoi la cele două săptămâni de concediu de după o deplasare, când putuse să-și petreacă aproape fiecare zi cu cele două iubiri ale vieții lui. Privind acum retrospectiv, fusese cea mai fericită perioadă din viață. Reece știa că nu va mai simți niciodată o asemenea fericire, mândrie sau mulțumire.

Pe patul lui Lucy era o pătură în culorile de camuflaj ale Echipei Șapte cu numele ei, data nașterii și greutatea brodate cu roz – un dar de la trupa lui. Mângâie materialul moale, pipăind firele cu care era cusut numele ca și cum ar fi pipăit buclele blonde de pe capul ei. Stătu acolo ore în șir, pătruns de imagini și de mirosuri, într-o meditație tăcută. Nu permise niciunui gând din exterior să-i invadeze liniștea; era un timp petrecut alături de familie.

A doua zi Reece se opri la câteva magazine din San Diego: unul de costume, două de electronice, un magazin de metraje și unul de bricolaj. Plăti totul cash doar ca să încetinească eventualele investigații în desfășurare. Cumpără o vestă albă pentru costum, un metru de nailon alb, ață rezistentă, o cutie de cuie de 7 centimetri pentru tâmplărie, sârmă de cupru izolată, un bec mic cu conectori, un redresor controlat cu semiconductor, un întrerupător cu siguranță, o baterie de nouă volți și trei telefoane mobile cu cartelă preplătită.

Reece întinse cumpărăturile pe blatul din bucătăria casei de siguranță, alături de mașina de cusut a lui Lauren pe care o scosese din dulapul lui Lucy după veghea din camera ei. Mașina Bernina era un cadou de la mama lui. Lauren, draga de ea, nu era femeia care să coasă și el fusese sigur că n-avea nici măcar s-o pună în priză. Întinse vesta pe masă cu fața în jos lângă două blocuri M112 de câte jumătate de kilogram de explozibil plastic C-4. Cu o lamă fixă tăie ambalajul celor două blocuri explozive, expunând conținutul de consistența lutului. Le uni pe amândouă într-o singură masă, pe care o întinse cu făcălețul. C-4 este un explozibil extrem de stabil care are nevoie de mai mult decât un făcăleț ca să-l arunce în aer. Chiar și așa, modificarea unor explozibili militari era practic o încălcare a mai multor reguli, și fiindcă văzuse trupurile făcute praf ale insurgenților ai căror compuși artizanali explodaseră înainte de termen, Reece nu se grăbi. Respingând acele gânduri, continuă să modeleze masa până fu satisfăcut de formă și consistență.

Cuiele erau legate în benzi de câte douăzeci și cinci, proiectate să se potrivească în pistolul pentru cuie al unui tâmplar. Reece așeză benzile deasupra explozibilului și le apăsă pe suprafața lui până când

fu acoperită în întregime de oțel. Apoi duse foaia explozivă la vestă și o acoperi cu materialul de nailon. Cu o foarfecă tăie materialul astfel încât să acopere amestecul letal, fixându-l. Acum urma partea dificilă; Reece nu mai utilizase o mașină de cusut de la cursul de lucru manual din clasa a noua și nici atunci nu fusese tocmai expert.

În aproape fiecare unitate militară existau oameni cu talent la cusut. Înainte ca războiul să creeze o adevărată industrie a companiilor fabricante de echipament tactic din materiale plastice, cei de la mentenanță care știau să coasă și să repare parașutele SEAL câștigau bani suplimentari personalizând echipament din nailon pentru colegii lor. Din nefericire, Reece nu petrecuse prea mult timp în atelierul lor ca să-și însușească acea pricepere. Partea bună era că nu trebuia să iasă frumos; doar să țină totul înăuntru. După ce urmări câteva filmulețe de YouTube despre principiile de bază ale coaserii, puse vesta la mașină.

Reece era convins că următoarea lui carieră nu va fi cea de croitor, dar termină treaba. Lăsând o mică deschidere în colțul din dreapta jos, legă ața solidă ca să asigure cusăturile. Ridică vesta pe verticală ca să-și verifice munca și, spre ușurarea lui, totul rămase la locul lui. În continuare Reece scoase două dintre mobile din cutiile lor și le puse la încărcat. Îl folosi pe fiecare să-l sune pe celălalt, ca să se asigure că funcționau, că numerele erau corecte și că pe fiecare mobil veniseră toate mesajele de bun-venit sau actualizările de la distanță. Văzuse chiar și producători experimentați de bombe pentru teroriști uitând să facă asta și sfârșind împrăștiați pe un perete când un mesaj neașteptat încheiase circuitul. Cu un marker alb, Reece desenă un X mare pe unul dintre telefoane și scrise numărul acestuia pe spatele celuilalt. Adăugă numărul și drept contact în al doilea mobil preplătit.

Aici lucrurile deveneau problematice. Reece își dori să fi avut un tehnician de la EOD să-l ajute, dar din fericire informațiile care fuseseră atent controlate când intrase el în Echipe erau acum disponibile la liber în lumea internetului. Desfăcu spatele mobilului marcat cu X și studie interiorul până își dădu seama ce făcea fiecare fir. Le identifică pe cele care conduceau la mecanismul de vibrații și le detașă, atașând de ele conectorii becului și formând numele introdus în lista de contacte a celuilalt. Telefonul de pe masă începu să sune, aprinzând becul. Satisfăcut că prin firele detașate trecea suficient curent electric, Reece adăugă întrerupătorul, prin care controla fluxul electricității de la telefon spre capătul letal al dispozitivului și îi testă pozițiile închis și deschis ca să se asigure că putea întrerupe circuitul spre capsă. Apoi conectă redresorul cu semiconductori, destinat să stocheze energia până când un impuls electric îi permitea să o descarce complet în capsă.

Lui Reece îi fusese întotdeauna dificil să creadă că asemenea

dispozitive simple pot provoca atât de multă groază și distrugere, că doar câteva ore de cumpărături pot avea ca rezultat un mecanism de război. Deconectă becul și îndepărtă bateria mobilului, pentru siguranță. Apoi despachetă cu atenție o capsă detonatoare din ambalajul de plastic și răsuci cele două fire ale ei pe cele ale telefonului și ale bateriei de nouă volți, înfășurând firele conectate cu bandă izolatoare și introducând apoi dispozitivul în buzunarul vestei. Împinse detonatorul prin gaura pe care o lăsase în materialul de nailon și îl îngropă în C-4. Verifică totul de două ori ca să fie sigur că nu făcuse vreo greșeală și ascunse vesta sub patul din al doilea dormitor. Folosi telefonul rămas ca să încarce ambele baterii, urmând să pună una în telefonul din vestă chiar înainte de a-l folosi. Va fi apelat doar o singură dată.

Capitolul 49

San Diego, California

Miercurea veni repede, însă Reece avu ocazia să se odihnească, să se adune și să reflecteze la jihadul lui personal. Nu punea la îndoială justețea cauzei lui. Singurul lucru pentru care se ruga era să ajungă la sfârșitul listei înainte ca autoritățile sau tumora să-i ia viața. *Prioritizează și execută.*

Reece spera că arăta cum trebuie. Și oricum, cum arată un student în afaceri care studiază religiile comparate? Reece petrecuse un an la Școala Postuniversitară Navală studiind analiza apărării, cu accent pe combaterea terorismului și a războiului asimetric. Își amintea că profesorii purtau adesea haine de stofă, așa că alese una și niște ochelari inutili cu rame de baga. O geantă de piele purtată în diagonală peste piept completa imaginea.

Reece încercă să afișeze cea mai puțin amenințătoare expresie înainte de a coborî din Land Cruiser ca să se îndrepte spre moschee, trecând pe lângă un service auto și un depozit abandonat. Nu era cea mai bună zonă a orașului, dar nici cea mai rea, doar un cartier neglijat din care te-ai fi mutat imediat ce se ivea o șansă. Reece se simțea dezbrăcat lăsându-și pistolul în mașină, dar nu știa dacă nu avea să fie percheziționat înainte de întâlnirea cu Masood sau dacă nu va trebui să treacă printr-un detector de metale. Dacă ar fi fost vorba de o misiune oficială ar fi trimis aceste întrebări departamentului de informații sub forma unei cereri de informații, însă neavând rețeaua suport obișnuită era la latitudinea lui să improvizeze.

Geanta conținea instrumentul morții iminente a lui Masood. Reece spera doar să poată ajunge în fața imamului singur. Pachetul de informații despre țintă sublinia că pentru a-și menține credibilitatea și acoperirea activității, moscheea se prezenta ca o forță legitimă în slujba binelui, îndeplinind servicii religioase conform doctrinei islamice moderate: oficierea de căsătorii, consiliere maritală și oferirea de ajutor celor oprimați din San Diego. Faptul că imaginea exterioară moderată a masjid-ului lor era în realitate o acoperire pentru ISIS ar fi surprins pe mulți dintre credincioși. Reece se întreba ce ar face acei musulmani care donau din suflet bani lui Masood în conformitate cu cel de-al Treilea Stâlp al Islamului dacă ar ști că ajungeau sub deghizarea carității la ramura radicală militantă a religiei lor.

Apropiindu-se de moschee pe o stradă cu destule becuri arse, Reece își aminti cum parcursese o altă stradă într-un alt război: străzile din cartierul Al-Jihad al Bagdadului, în districtul Al-Rashid, în

2006. După bomba din moschea Al-Askari, în februarie, țara fusese cuprinsă de anarhie. Violențele dintre sunniți și șiiți escaladaseră până la a deveni război civil, cu mii de cadavre adunându-se pe străzi, făcând o situație deja tumultuoasă încă și mai haotică.

Reece fusese trimis într-o acțiune sub acoperire a CIA în punctul de maxim al insurgenței: un mic grup de consilieri americani care conducea un nivel superior al forțelor pentru operațiuni speciale din Irak. Chiar dacă teoretic Irakul era o țară suverană și unitatea era irakiană, deci absolut neoficială din punctul de vedere al americanilor, trebuiau totuși să obțină permisiunea atât de la liderii superiori militari ai SUA cât și de la oficialii CIA ca să pătrundă în moschei, din cauza limitărilor politice ale personalului american funcționând în rol de „consilieri".

În mijlocul acelui masacru, echipa lui Reece urmărise la primele ore ale dimineții un individ de mare valoare până la o moschee și îi stabiliseră poziția cu ajutorul personalului de pe teren și a tehnicii de supraveghere din aer. Moscheile erau de obicei folosite de inamic drept sanctuar, unde puteau să facă planuri și să se ascundă fără a fi pedepsiți. Chiar dacă Legea Conflictelor Armate stipula clar că un așezământ religios își pierde impunitatea dacă este folosit în scopuri militare, ofițerii americani și liderii politicii se temeau atât de mult de repercusiunile atacării unei moschei încât practic permiteau inamicului să pună la cale de acolo atacuri împotriva forțelor Statelor Unite fără frică de represalii. Insurgenții știau asta și profitau din plin.

Reece se folosise de zona gri în care opera unitatea lui ca să ocolească acest detaliu și să surprindă inamicul cu o campanie de mare succes concentrată pe atacarea insurgenților acolo unde se simțeau mai în siguranță. CIA împreună cu avocații ei îl sprijiniseră total, dar când un mare general al Forțelor Terestre din Irak aflase despre program, îl pusese pe șeful său de Stat Major să-i tragă lui Reece o săpuneală maximă. Îi impusese lui Reece să-i ceară lui aprobarea dacă era nevoie să atace pe cineva care se refugia într-o moschee, și astfel Reece și echipa lui ajunsese să aștepte peste o oră ca generalul să decidă dacă dă aprobarea unității predominant irakiene a lui Reece să pătrundă într-o moschee pe de-a-ntregul irakiană. Întârzierea dădea suficient timp elementelor ostile din cartierul Al-Jihad să înconjoare pe furiș mica forță a lui Reece.

Din nefericire pentru inamic, Reece adusese lunetiști care să-i supervizeze și avea mai multe aeronave în jur, plus un QRF de la Bradley Fighting Vehicles plantat la patru străzi distanță. Ceea ce ar fi putut fi o operațiune chirurgicală directă de capturare/ucidere se transformase într-o bătălie armată care durase patruzeci de minute. În mod miraculos, echipa lui Reece scăpase relativ neatinsă. Probabil de acolo începuse neîncrederea lui Reece în ofițerii superiori.

Cruciada din seara aceea era una personală și nu avea nimic de-a face cu sensibilitatea în privința Islamului sau cu Legea Conflictelor Armate. În acea seară era altceva. Reece nu avea nicio constrângere. Nu era legat de reguli, regulamente, legi sau norme ale societății. Apucase pe calea războiului și apetitul său pentru răzbunare era insațiabil. Hammadi Izmail Masood înlesnise cea mai gravă pierdere de vieți din istoria operațiunilor speciale ale Statelor Unite, iar în acea seară avea să plătească.

Capitolul 50

Reece trecu pe lângă un maidan acoperit de bălării și se apropie de clădirea mică acoperită de cupolă venind de pe trotuar, alăturându-se altor doi credincioși care intrau pentru rugăciunea de seară. Se strădui să plece puțin umerii încercând să pară mai puțin amenințător când trecu prin poarta de fier forjat și urcă scările de la intrare.

Un tânăr cu înfățișare de arab ocupa un birou imediat în interiorul construcției, având în dreapta un semn pe care scria în engleză: „Bine ați venit. Recepție."

— Ă, scuzați-mă, zise Reece.

— Da, răspunse el cordial, ridicându-se de la birou și apropiindu-se. *As-salāmu'alaykum,* rosti el urarea arabă tradițională „pacea fie cu tine" pe care Reece o auzise de mai multe ori prin lume.

— *Wa'alaykumu s-salām*, răspunse Reece strângându-i mâna și apoi ducându-și dreapta la inimă. Sunt Draper Kauffman de la USD. Am o întâlnire cu imamul Masood după rugăciunea de seară. Am fost invitat și să particip în seara asta, dar nu știu ce anume să fac, continuă cu un zâmbet cald.

— A, da, sunteți studentul de la USD. Ne face plăcere să vă găzduim în seara asta. Sala de rugăciune pentru bărbați este jos. Mai avem una pentru femei la etaj. Vă rog să vă descălțați. Puteți privi din spatele sălii, apoi imamul Masood o să stea de vorbă cu dumneavoastră despre virtuțile islamului și despre nobila muncă pe care o facem aici la centru și o să vă răspundă la întrebări.

— Nu vreau să deranjez. Vă mulțumesc că m-ați primit. Orele de religie comparată fac parte din programul meu de studiu în afaceri internaționale, dar sunt încântat să mă aflu aici.

— Facem mereu așa ceva, nu e un deranj. De fapt, extinderea comunității către exterior este unul dintre principiile de bază ale centrului.

Reece coborî scara îngustă. Cu siguranță donațiile nu fuseseră folosite pentru modernizarea locului. Reece bănuia că aspectul umil era ceea ce atrăgea mulți clienți spre acest anume centru islamic.

Nu erau decât vreo doisprezece bărbați care se pregăteau pentru rugăciune atunci când Reece intră în sală. Își făceau abluțiunile rituale în jurul unei chiuvete mari rotunde, spălându-se conform obiceiului tradițional islamic. Reece sări peste partea cu spălatul și își ocupă locul în spațiul pentru musafiri din spatele credincioșilor. Toți erau bărbați îmbrăcați în veșminte conservatoare. Mai puțin de jumătate păreau a avea ascendență arabă, restul fiind un amestec de afro-americani și albi.

Încăperea era extrem de curată și de simplă, lucru care le permitea celor adunați acolo să-și limpezească mințile și să-și așeze covorașele de rugăciune cu fața spre est și spre Mecca. Reece îl recunoscu imediat pe Masood din fotografiile din dosar și din filmele de pe YouTube pe care le studiase ca pregătire pentru misiunea din acea seară. Masood își ocupă locul de imam în fața adunării și începu *salat*-ul în arabă. Cunoștințele de limbă arabă ale lui Reece erau groaznice, dar știa suficient cât să recunoască câteva cuvinte și propoziții. Masood începu cu „*allahu akbar*”, recitând deschiderea tradițională, apoi trecu prin diferitele faze ale rugăciunii: ridicare în picioare, plecăciune, prosternare, așezare. Reece știa că ceremonia era un mod formal de a te supune și de a-ți reaminti de Allah. Slujba avea o anumită frumusețe, o concentrare și o devoțiune pe care Reece nu putea decât să le admire.

Nu era nicio îndoială că în Islam exista o criză, care se manifesta pe scena lumii într-un spectacol de violență. Reece avusese parte de musulmani de toate felurile, de la cei care erau musulmani numai cu numele și care aderau la stâlpii și dogmele Islamului așa cum puteau – asemenea creștinilor care merg la biserică doar de Crăciun și de Paște – până la musulmanii îndoctrinați de o ideologie străveche a urii, care urmau o agendă politică și nu se opreau de la nimic ca să-i vadă pe necredincioși trecuți prin sabie. Aceia erau cei care nu puteau fi opriți decât cu un glonț în cap, iar la asta Reece se pricepea foarte bine.

Masood încheie cu *taslim*-ul{11}. „*Assalamu alaikum wa rahmatullah*”{12}, apoi se îndreptă în tăcere spre spatele sălii ca să-l salute pe Reece.

— Domnule Kauffman, rosti cu un accent pakistanez influențat de pronunția britanică, bine ați venit la centru. Vă mulțumesc că sunteți aici.

— Vă mulțumesc că m-ați primit. A fost un *salat* frumos. Am respectat întotdeauna valoarea și ritualul rugăciunii zilnice. Lumea ar fi mai bună dacă mai mulți oameni și-ar face timp să aducă mulțumiri așa cum o faceți voi.

— Mulțumesc. De asta suntem aici. Ca să le oferim credincioșilor un loc sigur în care să-și practice islamul și să atragă atenția asupra stâlpilor credinței noastre. Haideți să mergem în biroul meu, să bem un ceai și să ne continuăm discuția.

Reece îl urmă pe Masood pe scări și apoi pe un coridor scurt până la un birou mic, oprindu-se la intrarea în moschee ca să-i spună noapte bună bărbatului care îl întâmpinase pe Reece la venire și care acum se pregătea să plece. Masood se mișca cu o grație fluidă care îi dezmințea vârsta de cincizeci și cinci de ani. Avea părul negru tuns scurt, în contrast cu barba căruntă. Purta pantaloni de stofă cafenii și

o cămașă cu mâneci lungi fără guler în locul tradiționalului *thawb,* probabil în spiritul de incluziune al Californiei de Sud.

— Vă rog să luați loc, spuse Masood făcând semn spre unul dintre cele două scaune modeste din fața biroului, în timp ce punea un ceainic vechi pe o plită electrică aflată pe o măsuță de lângă perete: un loc improvizat pentru prepararea ceaiului. Reece se întrebă cum de nu dăduse încă foc clădirii. Încăperea părea așa cum presupunea Reece că ar fi trebuit să arate biroul unui profesor dintr-un colegiu public lipsit de fonduri. Pe masă erau teancuri de hârtii și în spate un raft mic plin cu ceea ce păreau a fi numeroase texte religioase. Pereții erau goi, cu excepția unei lucrări de caligrafie islamică pusă în ramă.

Masood observă că Reece privea pictura.

— Frumos, nu-i așa? E o copie după Mir-Ali Heravi Tabrizi. Un strălucit caligraf din secolul al XV-lea. O amintire că Epoca de Aur a Islamului n-a fost cu chiar atât de mult timp în urmă.

— Credeam că Epoca de Aur s-a încheiat mai devreme.

— Unii învățați așa sugerează, dar dovezile arată că s-a întins până în secolul al XVI-lea. Asta îmi amintește cât de mult am decăzut și câtă muncă este de făcut. Spuneți-i… *inspirație,* zâmbi el. Sfântul Coran ne spune că „Allah nu schimbă starea oamenilor decât dacă ei schimbă ceea ce este în inimile lor”. Chemarea mea e să ajut oamenii să schimbe ceea ce este în inimile lor. Așadar, cu ce vă pot ajuta în seara asta?

— Păi, în primul rând vă mulțumesc că v-ați făcut timp. Particip la un program ambițios de afaceri internaționale din cadrul USD, și una dintre disciplinele alese de mine este religia comparată. Este un proiect de echipă, iar partea mea este să discut cu un lider musulman respectat despre starea curentă a islamului în lumea de azi.

— Cu siguranță este un subiect căruia îi dedic mult timp de studiu și despre care vorbesc în cadrul centrului și ca invitat în toată țara. După cum probabil știți, islamul este cea de-a doua religie ca mărime din lume și de asemenea are cea mai mare creștere.

— De ce credeți că e așa? întrebă Reece.

— Islamul este un mod de viață. Este despre a te supune lui Allah și de a urma Stâlpii Islamului. Oferă un cod după care să trăiești care este atrăgător pentru un număr tot mai mare de aderenți. Vom avea din nou o Epocă de Aur, dar de data asta prin incluziune.

— Ce le spuneți celor care arată spre măsurile draconice pe care unele țări islamice le iau pentru a-și controla populația să adere la legea *sharia,* cum ar fi aruncarea homosexualilor de pe clădiri spre moarte, biciuirea fetelor care vor să meargă la școală, decapitarea necredincioșilor?

— Rolul centrului nu este să-i constrângă pe necredincioși să adere la Islam. Profetul Mohamed, pacea fie cu el, spune că „în religie nu

există constrângere” și noi categoric nu credem că legile Statelor Unite trebuie să se subordoneze *shariei*. Cei care practică asemenea metode oribile de pedeapsă menționate de dumneavoastră nu fac decât rău cauzei și întorc lumea împotriva celor ca noi, care îmbrățișăm adevăratele dogme ale Islamului. Religia noastră este una a păcii pe care unii o deturnează pentru propriile lor interese egoiste, distructive. De fapt, la rugăciunea de vineri eu chem la pace și unitate. Am fost condamnat de unii, dar dacă e să trăim împreună în armonie trebuie să învățăm să acceptăm diferențele. SUA este locul perfect pentru a arăta lumii cum musulmanii și non-musulmanii pot munci și trăi împreună în pace.

Tipul era rafinat. Avea aerul și aspectul unui academician, cu carisma unui om de stat versat.

— De ce credeți că ramura intolerantă a Islamului înflorește în zilele noastre în lumea musulmană? întrebă Reece, străduindu-se să sune ca întrebarea unui student.

— Mă întristează adânc faptul că trebuie să fiu de acord cu dumneavoastră, domnule Kauffman. Politicienii corupți și condițiile economice grele afectează grav lumea musulmană. Islamul radical nu reprezintă majoritatea foarte vastă a musulmanilor din întreaga lume, și aproape toți cei uciși în atacurile teroriste islamice sunt de fapt musulmani, spuse el clătinând din cap. Totuși, răspunsurile se găsesc de asemenea în religie. Islamul a fost cândva o forță a binelui în lume și poate deveni din nou. Educația este cheia, domnule Kauffman. Educația este cheia.

— Domnule, vă deranjează dacă mă folosesc de laptop ca să-mi iau notițe? întrebă Reece.

— Deloc. Vă rog.

— Cum sunt interpretate în marea comunitate islamică declarații despre pace, unitate și responsabilitate ca acelea pe care tocmai le-ați făcut? Vă temeți pentru siguranța dumneavoastră? continuă Reece căutând în servietă, de unde scoase un laptop vechi.

În loc să recicleze calculatoarele vechi sau să le vândă, Reece și Lauren le adunau într-un dulap, din motive de securitate a informațiilor. Cel de acum fusese o capodoperă în 1998. Îl luase din casă în timpul vizitei din noaptea precedentă. Era puțin mai mare decât larg răspânditul MacBook Air, și după ce i se înlăturaseră tastatura, componentele interne și touchpad-ul, în el încăpea perfect tomahawkul Winkler/Sayoc al lui Reece.

— Declarațiile despre incluziune și toleranță nu sunt întotdeauna bine primite de cei cu agende diferite, de asemenea nici critica islamului, după cum știți cu siguranță. Mă doare s-o spun, dar alți imami au emis chiar *fatwa* împotriva mea, însă cei care au făcut asta nu au autoritatea legală necesară care să-i legitimeze, nici nu înțeleg

istoria și scopul unei adevărate *fatwa*. Așa că mă simt cât se poate de în siguranță în timpurile noastre tulburi.

Reece studie fața bărbatului mai în vârstă. Tot ce spunea se potrivea cu studiile lui Reece și cu experiența nemijlocită în lumea musulmană. Cum putea să vorbească cu Reece cu atâta autoritate și logică despre starea islamului, pentru ca apoi să faciliteze același terorism pe care îl condamna cu atâta convingere? *Cum poate tipul ăsta să mintă așa de bine*? *Ar trebui să candideze în politică.*

— Hammadi, zise Reece trecând intenționat la numele mic al imamului și strângând mâna pe mânerul din lemn de arțar al tomahawkului, la adăpostul ecranului ridicat al laptopului. Îl cunoști pe căpitanul Leonard Howard?

Masood făcu o pauză, ascunzându-și bine surprinderea.

— Nu, numele nu îmi e cunoscut.

— O, poate ai uitat. Este avocatul din Marină care te-a contactat pentru aranjarea ambuscadei asupra trupei mele SEAL în Afganistan, de către prietenii tăi talibani pakistanezi. Cât a costat uciderea oamenilor mei?

De data asta Masood nu încercă să mimeze ignoranța sau să schimbe subiectul. Se opri și inspiră adânc, strângând din ochi.

— Ah, James Reece. Nu te-am recunoscut. Arăți diferit față de poza din ziar făcută la înmormântarea soției și fiicei tale. Îți stă bine cu barbă, iar ochelarii sunt un accesoriu drăguț. Păcat că familia ta era *kafir*{13} și acum arde în flăcările iadului.

Scuipă cuvântul *kafir* ca și cum ar fi fost cel mai urât cuvânt posibil.

Reece închise încet capacul laptopului și așeză tomahawkul deasupra.

Ochii lui Masood priviră întrebător, aproape increduli, arma antică din mâna lui Reece și apoi în ochii lui reci.

— Ar trebui să fii fericit, Masood. Dacă mori așa devii *martir*. Acum, o fi sau n-o fi adevărat, pentru mine chiar nu contează. Pentru mine contează ca tu să mori, la fel ca adevărații credincioși pe care i-ai trimis să se sacrifice pentru cauză. Acum e rândul tău.

În clipa în care Reece se ridică în picioare ca să aplice lovitura justițiară, Masood se aruncă spre sertarul biroului cu viteză surprinzătoare, apucând un pistol mic CZ 75 Compact de 9 mm. Dacă ar fi păstrat un glonț pe țeavă poate că ar fi avut o șansă, dar timpul cât introduse încărcătorul îi fu suficient lui Reece ca să-l lovească în mâna care încerca să ridice pistolul. Cea mai grea parte a tomahawkului fiind capul, izbi interiorul încheieturii drepte a lui Masood cu forță maximă, distrugând oase, mușchi și tendoane, retezând artere și vene și făcând pistolul CZ să cadă cu zgomot pe podea.

Masood țipă de durere, își prinse mâna dreaptă care îi rămăsese atașată numai într-o fâșie subțire de mușchi și piele, strângând supurarea alunecoasă a rănii.

Reece se mișcă având precizia unui om care nu era străin de violență, nederanjat de mirosul de cupru al sângelui proaspăt sau de țipetele primitive ale bărbatului pe care venise să-l omoare.

Exact atunci durerea de cap îl puse pe Reece la pământ.

Durerea orbitoare se simți ca și când o mie de cioburi de sticlă pisată i-ar fi râcâit interiorul creierului. Dură mai mult decât episoadele precedente, dar nu destul pentru ca Masood să-și recupereze CZ-ul.

Imamului îi trebuiseră câteva secunde ca să-și dea seama că acum era oportunitatea lui să fugă sau să se întindă după pistol. Alese ultima variantă și făcuse doi pași spre armă când tomahawk-ul lui Reece i se înfipse în spatele coapsei, aruncându-l pe podea.

Revenindu-și din criză, Reece se apucă de hainele largi ale lui Masood ca să se ridice și să arunce toporul cu putere în jos într-un arc care se termina pe spatele victimei, ratând cu puțin coloana vertebrală. Folosind tomahawkul drept punct de sprijin, Reece se ridică în genunchi deasupra trupului rănit de sub el.

Trebuia să-i acorde credit adversarului. Chiar și cu o mână retezată, cu coapsa tăiată până la os și sângerând puternic, cu un topor înfipt în spate, făcu un ultim efort ca să ajungă la armă cu mâna teafără. Răsucind tomahawkul, îl smulse din spatele lui Masood și se folosi de el ca să-l împiedice să ajungă la pistol, repezindu-l în jos ca pe un topor și retezând patru dintre cele cinci degete ale imamului care se întindeau să înhațe pistolul. Un alt urlet care îți îngheța sângele în vene îi scăpă de pe buze, întrerupt de o ultimă lovitură a tomahawkului, al cărui vârf ascuțit de fierar ca o țepușă exact cu acest scop, pătrunse prin tâmpla lui Masood în creier și provocă o masivă hemoragie intracerebrală, făcându-l astfel martir al credinței.

Reece smulse tomahawkul din craniul strivit al lui Masood și se uită spre ușă. Nu se auzeau pași pe hol care să trădeze vreun vizitator. Nicio alarmă. Nimic care să semnalizeze o neregulă.

Totuși, trebuia să lucreze cu viteză.

Să tai un cap necesită mai multă muncă decât s-ar crede, chiar și cu un tomahawk bine ascuțit, iar Reece fu nevoit să apese capul lui Masood pe podea cu stânga în timp ce cu dreapta ciopârțea gâtul,

cartilajele și coloana vertebrală, eliberându-l în cele din urmă de corp. Lui Reece nu-i făcea plăcere să decapiteze un cadavru, dar nici nu ezită și nu se intimidă în fața sarcinii. Șaizeci și opt de militari americani muriseră ca urmare a conspirației pe care o înlesnise acea bucată de carne. Era timpul să trimită un mesaj celorlalți că venea și după ei.

Punând capul retezat în servietă, Reece parcurse holul spre ieșire, ținând tomahawkul pe lângă corp, dar totuși pregătit. Se opri în fața ușii de la intrare, privind afară prin geam. Nu mișca nimic. Doar străzi întunecoase într-o zonă a orașului de care nu-i păsa nimănui. Stingând lumina exterioară, Reece coborî treptele spre trotuar, oprindu-se o clipă la poarta de fier ca să înfigă într-o țeapă verticală ascuțită capul imamului Hammadi Izmail Masood și aruncând alături steagul negru al ISIS care se aflase în pachetul primit de la Ben în casa de siguranță.

Munca din acea noapte abia începea.

Capitolul 51

Reece trebuia să se regrupeze. Încă nu terminase și mai avea de făcut unele pregătiri înainte de a lansa următoarea misiune.

Nenorocitele astea de dureri de cap m-ar putea omorî înainte să reușesc să termin lista, se gândi Reece întorcându-se să se reechipeze la casa de siguranță.

Scoase notele și planul apartamentului lui Holder și le revăzu cu meticulozitate. Se întâmplaseră multe de la ultima lui vizită și nu voia să se bazeze doar pe memorie. Analiză și filmul făcut în apartamentul de prezentare, ca să se asigure că îi cunoștea bine amplasamentul. Continuase să exerseze deschiderea încuietorii similare cu a lui Holder de fiecare dată când avusese răgazul și devenise priceput în a o face nu numai repede ci și în liniște. Invizibilitatea era esențială. Dacă rata, și-ar fi dezvăluit ascunzătoarea.

Se duse la depozitul din garajul lui Ben, recuperă arma Heckler & Koch Mk 24 Mod 0 și îi înșurubă amortizorul lung și negru. Pistolul de calibru .45 era versiunea mai mică a vechiului Mk 23, un colos care exemplifica perfect gafele birocratice. Să creezi ceva atât de greu și dificil de manevrat încât atunci când vine vremea să pleci la război să-l lași să se umple de praf în arsenal era tipic pentru procesul de aprovizionare al armatei. Scoase apoi o bucată de cablu 550 dintr-un săculeț și îl tăie cu briceagul din buzunarul pantalonilor. Umezi unul dintre capete în gură și îl trecu prin bucla de șnur modelată pe mânerul pistolului. Celălalt capăt îl trecu pe după ceafă până ce pistolul cu amortizor ajunse să atârne în dreptul curelei. Apoi tăie cablul și îl înfășură de mai multe ori în jurul mânerului înainte să aplice o bucată de bandă izolatoare ca să-l fixeze. Aranjă restul echipamentului de care avea nevoie și verifică de două ori ca totul să fie în ordine, apoi încărcă Cruiserul cu ceea ce părea a fi echipament suficient pentru o misiune de război. Îmbrăcând niște pantaloni de trening gri închis, un pulover negru și niște încălțări ușoare pentru alergare, își luă rucsacul și ieși pe ușa din spate.

Era în timpul săptămânii și traficul era aproape inexistent la acea oră din noapte. Ieși de pe I-5 și intră în parcarea birourilor firmei medicale. Opri motorul și farurile, stând în tăcere înăuntru cu geamul coborât aproape o oră, absorbind imaginile și sunetele sau lipsa lor. Își puse o pereche de mănuși de cauciuc, apoi căută în rucsacul de pe scaunul pasagerului și scoase pistolul, desfășurând cablul și trecându-

și-l pe după cap. Descheie fermoarul de la pulover și puse arma în interior.

La 3:00 a.m. coborî din mașină, luă rucsacul desfăcut și își ridică talia pantalonilor de trening peste amortizorul pistolului. Nu prea există căi de a ascunde un pistol cu amortizor, în special dacă nu porți curea. Cablul 550 ținea pistolul la brâu fără să se bălăngăne, dar îi permitea și destul spațiu ca să tragă într-o țintă apropiată dacă era nevoie. Nu era ideal, dar mergea.

Sări cu prudență peste micul gard metalic, atent să nu agațe de nimic pistolul. După ce traversă parcarea bine luminată, se opri lângă blocul lui Holder și își puse pe cap micul monocular PVS-18 pentru vedere nocturnă atașat de ceea ce soldații numeau „zdrobitorul de țeste". Zdrobitorul de țeste era în esență o bandă de oțel destul de solidă ca să susțină greutatea dispozitivului. Era ușor și mult mai puțin voluminos decât o cască, însă avea și un dezavantaj care îi adusese porecla – rănea rău pielea capului. Precaut, se apropie de ușa lui Holder și ascultă. *Sper că dobitocul nu are insomnii.* Introduse șperaclul în broască și roti ușor mânerul ca să deschidă ușa. Mulțumită lubrifierii de data trecută, ușa se deschise fără să facă niciun zgomot.

Intră în livingul întunecat și închise ușa încet în spatele lui. Privită prin micul ocular, camera întunecoasă deveni vizibilă în nuanțe variate de verde și negru. Luminile ambientale ale apartamentului, cele de la ceasul digital al cuptorului cu microunde și de la ledul televizorului luceau puternic. Reece trase HK-ul cu amortizor și îl aduse în poziție de retenție la piept. Rămase absolut nemișcat aproape un minut, după cum consideră el, așteptând vreun semn că ținta s-a trezit, din fericire neauzind nimic în afară de bâzâitul aparaturii casnice. Înaintă lent pe hol, conștientizând fiecare mișcare ca să nu facă niciun zgomot inutil. Ajunse la ușa dormitorului lui Holder și se opri din nou ascultând după semne de mișcare. Satisfăcut, întinse mâna și atinse clanța cu mâna acoperită de mănușă. O răsuci cât de încet îi permitea răbdarea, înjurând în sinea lui la abia perceptibilele sunete care veneau din interiorul mecanismului. Deschise ușa cu stânga în timp ce cu dreapta apuca pistolul, orientându-și corpul spre dreapta pentru ca unei eventuale persoane ascunse după ușă să-i fie greu să-i smulgă arma.

Josh Holder zăcea întins pe spate, purtând doar o pereche de pantaloni negri; așternuturile erau împinse spre picioarele patului. *Probabil individul transpiră noaptea.* Reece intră tiptil în cameră și, deasupra dulapului, găsi ceea ce căuta: SIG-ul de 9 mm primit de Holder de la DOD, într-un toc Kydex pentru curea. Pistolul era o versiune mai mică a celui pe care îl folosise Reece cât fusese la Echipe.

Cu acea parte a planului se chinuise zile în șir, dezbătând dacă să facă ceea ce era inteligent sau ceea ce era drept. Dacă îl împușca pe

Holder cu propriul pistol, pentru anchetatori ar fi arătat cel mai probabil drept o sinucidere și ar fi câștigat câteva zile înainte ca plasa să se strângă în jurul lui. Pe de altă parte nu se putea gândi la ceva mai just decât să-l ucidă pe omul care ațintise pistolul asupra lui Boozer cu gloanțele preferate de prietenul lui. Faptul că ACP-ul de .45 avea amortizor făcea lucrurile și mai frumoase și scădea șansele de a fi văzut sau auzit când pleca. Se hotărâse să-l împuște pe Holder cu .45-ul, să recupereze cartușul gol, apoi să-i lase pistolul de 9 mm pe piept cu un glonț lipsă din magazie. Nu i-ar fi păcălit prea mult timp pe detectivi, dar nici nu era necesar.

Reece stătea deasupra formei întinse a lui Holder încercând să stabilească cel mai bun unghi de tragere, în ideea că va trebui să arate ca o sinucidere, când Holder scoase un horcăit surprinzător și torsul lui se ridică brusc în poziție verticală, cu ochii larg deschiși. Mișcarea subită îl sperie pe Reece, care ezită o fracțiune de secundă înainte de a înfige amortizorul HK-ului direct în gura deschisă a lui Holder – putu să-i simtă dinții spărgându-se din cauza pătrunderii violente – și apăsă repede pe trăgaci.

Sunetul amortizat fu amplificat de acustica dormitorului mic; creierul lui Holder se împrăștie instantaneu pe peretele alb și corpul se prăbuși înapoi pe pat. Reece nu intră în panică, dar cu siguranță coșmarul lui Holder îl speriase. *Asta e pentru tine, Boozer.*

Luă SIG-ul lui Holder de pe dulap, îl scoase din toc, eliberă și păstră un cartuș și, lăsând cocoșul ridicat ca să pară că tocmai se trăsese, așeză pistolul pe pieptul gol al lui Holder, culese cartușul lui de .45 și ieși din cameră. Închise ușa dormitorului și rabată vizorul NOD în sus, grăbindu-se spre ușa de la intrarea apartamentului. Nu era sigur dacă glonțul nu trecuse cumva prin perete ajungând în televizorul sau în mașina de spălat vase a vecinului sau dacă intruziunea sa nu fusese de ajuns ca să-i trezească în puterea nopții. În acest caz Reece bănuia că avea cam treizeci de secunde până când vecinul suna la 911, sau venea să cerceteze, sau ambele. Închise ușa apartamentului lui Holder în urma lui și scoase șperaclul din buzunar, bâjbâind și scăpând una dintre agrafe pe jos. *Adună-te dracului, Reece. Relaxează-te și lucrează la broască.* Inspiră adânc, introduse șperaclul în încuietoare și închise ușa la loc. Apoi, străbătând parcarea în pas de sprint, sări peste gard ca un atlet olimpic. Aruncând rucsacul pe scaun, porni Cruiserul și se îndepărtă de la fața locului cu viteză redusă, așteptând să ajungă în spatele birourilor companiei medicale înainte să aprindă farurile și să se îndrepte spre Orange County.

Capitolul 52

Birourile Corporației Capstone Capital
Los Angeles, California

Lui Steve Horn îi pria să dețină conducerea, însă în circumstanțele actuale nu se simțea deloc la conducere. Stătea în biroul lui, incapabil să apeleze la cineva care să-i aducă toate răspunsurile. Mâna lui dreaptă, cleiul care ținea toate piesele laolaltă, murise și încă de o supradoză de droguri. Raportul toxicologic nu venise încă, dar detectivii erau siguri că fusese ceea ce numeau o supradoză nesăbuită, de același tip pe care îl întâlneau mult prea frecvent. Verificase prin propriile lui surse din poliție, care îi confirmaseră că da, treaba arăta ca o banală moarte în urma intoxicației cu medicamente.

Cercul de persoane „la curent" cu proiectul era extrem de mic, și era necesar să fie așa. În primul rând, exista doar o cantitate finită de bani de pus în circulație; nu poți face prea multe promisiuni de nouă cifre înainte să rămâi fără capital. În al doilea rând, investiția era de o sensibilitate excesivă. Doar vreo zece oameni de pe planetă cunoșteau toate piesele puzzle-lui, iar unul dintre ei era mort. Horn nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă nu exista o legătură.

Ușa biroului se deschise brusc și asistenta sa Kelsie dădu buzna cu o expresie de panică pe față.

— Domnule Horn, îmi pare rău, dar a sunat detectivul Weatherly. A spus că Josh Holder a fost găsit mort în apartamentul lui, azi dimineață. Zice că s-a împușcat. A fost întotdeauna drăguț cu mine, domnule Horn.

Izbucni în lacrimi și se prăbuși pe unul dintre fotoliile de piele din fața lui Horn, cu capul în mâini.

Asta n-a fost nicio nenorocită de sinucidere. Horn își luă iPhone-ul și căută numărul lui Marcus Boykin. Atinse ecranul ca să-l apeleze, dar intră direct mesageria vocală. Având o bănuială, introduse numele lui Boykin în bara de căutare a calculatorului de pe birou. Primul link îi aduse fiori pe șira spinării:

www.wyomingnews.com
UN BĂRBAT DIN STAR VALLEY MORT ÎNTR-UN ACCIDENT DE VÂNĂTOARE

Marcus Boykin, 57, din Star Valley Ranch, a fost găsit mort în mașina sa…

— Kelsie, sună-l pe Mike Tedesco! ACUM!

Capitolul 53

Comandamentul Forțelor Speciale Navale
Coronado, California

În timpul drumului dinspre casă, Mike Tedesco își acceptase soarta ca pe o ispășire pentru acțiunile lui. Avea sufletul plin de un imens sentiment de regret fiindcă se amestecase în proiect. *Blestematul de Steve Horn.* Cel puțin familia lui nu va avea de suferit; asta îi aducea puțină alinare. În ultima lui acțiune își găsise curajul.

Mike Tedesco trase aer în piept și deschise portiera Bentley-ului. Deși costumul lui făcut pe comandă la Savile Row era subțire și avea cămașa deschisă la gât, transpira abundent. Genunchii îi erau moi când străbătu bucata de drum până la intrarea în clădire. Paznicul din interior îl recunoscu imediat și îi oferi o legitimație de vizitator prin fanta de sub fereastra rezistentă la gloanțe. Tedesco parcurse coridoarele ca într-o ceață, incapabil să se concentreze sau să-și înlăture expresia goală și disperată de pe chip. Cei care îl cunoșteau îl priveau cu curiozitate. Omul care de obicei mergea pe acele coridoare cu un aristocratic aer de încredere, farmec și o înfățișare impecabilă arăta acum ca și cum ar fi fost în drum spre eșafod.

Asistentul amiralului se ridică de la birou când Tedesco trecu pe lângă el să deschidă ușa biroului lui Pilsner.

— Domnule Tedesco, vă așteaptă domnul amiral? întrebă el zadarnic, în timp ce Tedesco deschidea ușa capitonată și intra.

Amiralul Pilsner stătea în spatele biroului într-o uniformă kaki apretată, cu nasul încă bandajat și vânătăile din jurul ochilor atenuându-se într-un purpuriu amestecat grotesc cu galben. Expresia de pe fața sa indica surpriză. Nu era stilul lui Mike să treacă pe acolo fără să-i sune mai întâi asistentul pentru o programare. Era chiar și mai surprins de înfățișarea răvășită a lui Tedesco. Acesta se opri la câțiva pași de biroul lui Pilsner în clipa în care asistentul apăru pe ușă în urma lui.

— Îmi pare rău, domnule, am încercat să-l opresc…

— E-n regulă. Domnul Tedesco este întotdeauna binevenit în biroul meu, știi asta. Ia loc, Mike. Care-i problema? Arăți groaznic.

Chiar atunci un mobil începu să sune în interiorul hainei lui Tedesco. Sunetul ales era cel al unui telefon cu cadran de modă veche. *Țââr… țâââr…*

— Domnule Tedesco, nu puteți vorbi la mobil în această clădire! strigă asistentul, care respecta cu strictețe protocoalele WARCOM.

Tedesco scoase telefonul, care părea un model ieftin cu cartelă

preplătită, și îl întinse peste masă amiralului Pilsner.

— E pentru tine, Gerald, spuse cu un ton care suna ca într-o cameră bântuită.

Amiralul acceptă cu neîncredere și se uită nedumerit la telefon, ca și cum n-ar mai fi văzut unul înainte. Îl duse încet la ureche.

— Alo, cine e?

Mike Tedesco închise ochii. Asta avea să fie penitența lui.

— Călăul tău, nenorocit fără onoare! Mi-ai șters de pe fața pământului trupa și familia și ai făcut-o pentru bani și promovare. Ne vedem în iad, ticălosule!

James Reece apăsă SEND pe celălalt mobil, apelându-l pe cel legat de Mike Tedesco. Telefonul primi apelul și trimise un val de electroni unor fire conectate la o capsă detonatoare încărcată cu PETN. Capsa detonă și declanșă o reacție explozivă în kilogramul de C-4 cusut în vesta de sinucigaș purtată pe sub cămașă de Tedesco.

Corpul lui Tedesco blocă forța exploziei, împingând toată energia spre biroul amiralului Pilsner. Acea energie transformă șirurile de cuie înfipte în C-4 în șrapnel înroșit, mișcându-se cu o viteză peste cea a sunetului, sfârtecând fața și bustul amiralului Pilsner ca o duzină de gloanțe. Explozia împinse bucăți din craniul lui carbonizat prin fereastra masivă, care explodă imediat sub presiunea excesivă, azvârlind mii de cioburi de sticlă pe plaja frumoasă de dedesubt. Trupul lui Tedesco fu retezat în două de explozie, iar părțile amiralului Pilsner care se ridicau deasupra biroului masiv din lemn pur și simplu încetară să mai existe.

Reece așeză mobilul pe masa din bucătărie a răposatului Mike Tedesco și se uită la văduva lui Tedesco, care stătea la doar câțiva metri depărtare legănându-și blând bebelușul. Janet Tedesco reveni imediat la mângâiatul capului copilului, dar i se păru că vede o urmă de tristețe în ochii bărbatului masiv. Când ridică din nou ochii, el dispăruse.

Capitolul 54

San Diego, California

Leonard Howard eșuase în oarecare măsură în practicarea avocaturii civile. Se descurcase bine în școală, dar nu era pregătit pentru lumea haotică a unui avocat pledant civil. De asemenea constatase că, în pofida viselor sale, era îngrozitor într-o sală de judecată. Ori de câte ori partenerii îl trimiteau să participe la o audiere de rutină, el intra în panică. Încrederea îi ceda, i se usca gura, glasul îi suna spart.

Fusese repede îndepărtat din firmă și se pomenise în derivă. Exista un singur loc unde un avocat leneș și speriat de sălile de judecată ar fi putut prospera: în serviciul guvernului. Un prieten din școală îi vorbise despre programul JAG al Marinei și el fusese imediat cucerit. Uniforma îi atrăsese instantaneu mândrie și prestigiu, iar complicata birocrație a armatei îi oferea un mediu în care să exceleze. În mod special adora să-și semneze e-mailurile cu titlul de „judecător", un mod neautorizat de a se ridica psihologic prin intermediul mediului de comunicare electronic.

După peste douăzeci de ani în uniformă, Howard ajunsese la rangul de căpitan și era procurorul militar general al Comandamentului Forțelor Speciale Navale. Când prietenii și vecinii lui din suburbia East Lake a San Diego-ului se refereau eronat la el ca făcând parte din SEAL fiindcă făcea parte din personalul unui ofițer superior SEAL, Howard nu îi corecta niciodată. Amiralul Pilsner îl trata ca pe un aliat de încredere și împreună dețineau suficientă putere și influență în Marina SUA ca să se opună oricui le stătea în drum. Era vorba despre „noi" contra „ei". Relațiile politice ale lui Pilsner îl făceau un candidat posibil pentru conducerea Pentagonului, iar Howard urma să se ridice alături de el fiindu-i cel mai de încredere confident.

Căpitanul Howard avusese o întâlnire în acea dimineață și sosi la lucru la WARCOM mai târziu decât de obicei. Majoritatea oamenilor de vârsta lui depășiseră de mult stadiul în care aveau nevoie de aparat dentar, dar dinții lui Howard fuseseră într-o stare atât de deplorabilă după o viață întreagă în care îi neglijase încât soția lui îl convinsese până la urmă să facă ceva în privința asta. Ea spera în secret să ajute la halitoza lui cronică și de asemenea la aspect. Marina îi respinsese cererea pentru aparatul dentar, invocând motivul pur cosmetic al cererii. Din nefericire pentru el, aceeași birocrație care îl ajuta să prospere putea fi în același timp un obstacol insurmontabil. Plătise

singur pentru aparatul dentar și făcea vizite regulate la un ortodont civil din suburbii.

La fiecare vizită își închidea mobilul conform avertismentului de pe ușă, redeschizându-l când ieșea îndreptându-se spre mașina lui numită acum sport.

BlackBerry-ul furnizat de Marină afișă toate alertele posibile când îl deschise și se conectă la rețea: mesagerie vocală, SMS-uri și e-mailuri năvăliră toate pe dispozitivul care stătuse oprit. Trecu mai întâi prin e-mailuri și se opri brusc când îl deschise pe cel mai recent:

EXPLOZIE LA WARCOM: 2 MORȚI, EVACUARE IMEDIATĂ

Verifică mesajul vocal de la adjunctul lui și îl potopi un val de greață când auzi vestea că amiralul Pilsner fusese ucis de o explozie în biroul lui, cel mai probabil un atac terorist.

Accesă imediat rețeaua de știri locală ca să vadă dacă existau date actualizate. Cu inima bubuind și clipind ca să-și limpezească ochii, Howard încercă să se lupte cu ceea ce părea a fi un atac de panică după ce citi șocat titlul:

LIDER MODERAT ISLAMIC LOCAL DECAPITAT
ÎN URMA UNEI CRIME BRUTALE MOTIVATĂ DE URĂ

Urmând imediat linkul, citi:

Imamul din San Diego, Hammadi Izmail Masood, a fost ucis aseară târziu, aparent în urma unei crime motivate de ură. Capul său retezat a fost descoperit de dimineață de către vecini, înfipt într-o țepușă din poarta de fier forjat a moscheii în care locuia și lucra ca imam pentru Centrul Islamic pentru Pace și Prosperitate din California de Sud.

Fără să ezite, își apelă soția:

— Amy, ascultă-mă, nu vorbi. Ia imediat copiii de la școală și du-i la aeroport. Ne vedem acolo. Nu, nu am timp să explic, și da, are legătură cu ce ai văzut la știri. Gerald e mort. Trebuie să plecăm acum. Ne întâlnim la casa de bilete. Aruncă niște haine pentru climă caldă în bagaje și pleacă.

Leonard Howard urcă în BMW-ul său X3 și acceleră ieșind din parcare spre San Diego International Airport.

Capitolul 55

Alpine, California

Când apărură știrile despre explozie, Reece era în drum spre Alpine, în munții de la nord-est de San Diego. Patruzeci de minute mai târziu urca pe drumul șerpuit și neasfaltat spre Canyon, un poligon privat cu raza de un kilometru deținut de prietenul lui Clint Harris. Harris sperase să transforme locul, construit pe baza unui vechi refugiu sus în munți, într-un complex de antrenament pentru uzul militarilor și forțelor de poliție. Din nefericire fusese dat în judecată de grupări ecologiste și de atunci era blocat în procese. Putea totuși folosi poligonul pentru invitați privați; doar că nu-l putea conduce ca pe o afacere până nu se încheiau procesele.

Harris era un om de afaceri inteligent și prosper și nu era de glumit cu el când avea o pușcă în mână. Petrecuse ceva timp în spatele lunetei în Asia de Sud-Est și chiar la vârsta de șaizeci și opt de ani încă mai putea concura și uneori chiar depăși cei mai buni lunetiști ai lui Reece. Îi plăcea ca Reece și băieții lui să vină la antrenament în poligon ca să se poată testa pe sine comparativ cu cei mai buni. Harris era de asemenea genul neconvențional și nu iubea prea mult guvernul federal. Când Reece îl abordase cu rugămintea, acceptase fără să ezite. Chiar dacă Harris nu avea familie, risca închisoarea și ruina financiară dacă s-ar fi descoperit vreodată că-l ajutase pe Reece să scape.

Reece cunoștea combinațiile de la ambele porți de acces de pe drumul spre complex și viră direct spre ușa deschisă a garajului în care Harris își adăpostea și întreținea vehiculele folosite în zona de antrenament. Harris trase un vehicul utilitar Polaris Ranger imediat în spatele Cruiserului lui Reece și se ocupă de transferul echipamentului, inclusiv un cadou de despărțire de la Marco, din Cruiser în Ranger, chiar înainte ca Reece să oprească motorul. Marco îl pusese pe șoferul lui să-i aducă un rucsac umplut cu o sută de mii de dolari în bancnote diverse la scurt timp după excursia lor în Mexic, pentru ca Reece să nu poată să refuze. Înăuntru era un bilet scris de mână: „În caz că ai nevoie de bani de drum, prietene. Păstrează restul. Marco.” Reece sări lângă Harris și îl ajută să continue descărcarea cutiilor grele Pelican cu arme și a sacilor pe podeaua Rangerului.

— Nu pot să-ți mulțumesc suficient, Clint. Vorbesc serios.

— Și tu ai face-o pentru mine, Reece, asta-i tot ce contează. Acum ia-ți adio de la prietena ta; promit că o să aibă o moarte rapidă.

Reece își mângâie iubitul Land Cruiser, luându-și adio după mulți

ani de serviciu credincios. Știa că până la răsăritul soarelui va dispărea, probabil pe fundul lacului Loveland situat în apropiere. Harris trase de lanțuri ca să coboare ușa garajului și se suiră amândoi în Ranger. Zgomotul motorului Polarisului era prea puternic ca să vorbească, așa că parcurseră în tăcere distanța scurtă până la poligon. Oricum nu erau prea multe de spus. Harris opri în colțul nordic al poligonului lung și plat și scoase un radio Motorola de la curea.

— Tider, sunt Canyon, recepționezi?

— Recepționez, Canyon, sunt la cinci minute depărtare, replică o voce feminină cu un accent din Sud, evident chiar și prin bârâitul semnalului radio.

— Am înțeles, aici suntem gata. Ai vânt ușor dinspre vest, mai puțin de cinci kilometri pe oră. Poligonul e liber.

— Am înțeles, Canyon, ne vedem în cinci minute.

— Uite-o.

Harris arătă un punct la orizont exact spre nord. Pe măsură ce punctul creștea, Reece auzea bâzâitul unui turbopropulsor. Avionul trecu direct pe deasupra lor înainte să facă o întoarcere și să se alinieze cu capătul opus al pistei lungi de un kilometru. Cu trenul scos și blocat și flapsurile în extensie maximă, pilotul așeză aeronava Pilatus PC-12 NG chiar la începutul zonei de impact, profitând de fiecare palmă disponibilă de pistă.

Aeronava elegantă cu un singur motor era vopsită în argintiu și semăna mult cu o pasăre de pradă. Decelerarea fu rapidă și, la șase sute patruzeci de metri de punctul de aterizare, avionul rula cu viteză normală. Pilotul trecu pe lângă bărbații din Polaris și întoarse avionul la 180 de grade, orientându-i botul în direcția din care venise. Avionul se opri și rotația motorului scăzu perceptibil, ajungând la un ralanti cu elicea continuând să se miște ușor, cu lamele orientate astfel încât să nu creeze impuls. Câteva secunde mai târziu motorul se opri și elicea începu să încetinească.

Aproape imediat ușa cabinei din stânga se deschise și se deplie, iar cei 1,65 m ai lui Liz Riley apărură la vedere. Purta ochelari de aviator și avea părul strâns într-o coadă de cal sub o șapcă roșie cu sigla Universității din Alabama. Arăta de parcă ar fi ieșit de la un antrenament de fitness și nu din cocpitul unui avion, îmbrăcată cu un tricou gri și pantaloni de yoga mulați negri. Avea umeri și brațe musculoase fără să fie masculină, datorită pasiunii pentru gimnastică descoperită în timpul recuperării după rănile suferite în război. Umărul și o parte din brațul drept erau decorate cu o frescă de tatuaje complicate. Coborî repede treptele Pilatusului și îl strânse pe Reece în brațe cu putere.

— Îmi pare rău pentru tot, Reece. Zău îmi pare rău.

Reece îi întoarse ferm îmbrățișarea, Liz fiind persoana cea mai

apropiată de o soră pe care o avea.

— E rândul tău să-mi salvezi fundul, Liz.

— Cu plăcere! Hai să-ți încărcăm echipamentul și să plecăm de-aici.

Liz apucă unul dintre saci și urcă scările în cală. Așeză sacul jos și se opri în ușă.

— Dați-mi mie toate chestiile alea. Trebuie să le echilibrez bine.

Bărbații începură să descarce remorca Rangerului în cala avionului, în timp ce Riley poziționa sacii și cutiile în locurile alese de ea. Nu era genul de fată pe care să te oferi s-o ajuți cu bagajele. Stătea în partea din față a calei, indicând diferite elemente și făcând calculele în minte.

— Ok, băieți, am încărcat. Urcă, Reece.

Reece îl prinse pe Harris într-o jumătate strângere de mână, jumătate îmbrățișare.

— Ne vedem când te întorci, zise Harris.

Reece aprobă cu o privire cu un înțeles inconfundabil. *Nu mă întorc.* Când urcă în cabină, Liz îi indică locul din cocpit și ridică ușa cu scară, blocând-o. Se așeză vioaie pe scaunul din stânga, își puse căștile și făcu rapid o verificare înainte de zbor. Satisfăcută, porni motorul și ridică turația la maximum, privind cum crește indicația tahometrului. În urletul motorului eliberă frâna roții și înclină elicele propulsoare. Avionul țâșni în sus, împingându-l pe Reece în spătarul scaunului, și acceleră pe pista de pământ. La șase sute patruzeci de metri de la punctul de pornire Liz trase de manșă și botul se ridică rapid spre cer. Pilatus-ul se înălță la o depărtare sigură de zona de impact și câștigă altitudine, iar trenul de aterizare se retrase în interiorul fuzelajului.

Liz îndreptă avionul spre est și vorbi pentru prima dată de când preluase controlul:

— Deci încotro, Reece?

Capitolul 56

Birourile Corporației Capstone Capital
Los Angeles, California

Horn își pusese asistenta să organizeze videoconferința în aceeași sală cu pereți din sticlă mată de la Capstone care îl găzduise și pe J.D. Hartley. De data asta suna secretarul apărării, Hartley, și el avea nevoie de toată îndemânarea lui în negocieri ca s-o calmeze. Trebuia să-și păstreze afacerea pe roate, altfel totul era pierdut. Ecranul LCD mare trecu de la albastru la imaginea sălii de conferințe de la Pentagon. Unul dintre asistenții lui Hartley confirmă că erau live apoi ieși din raza vizuală, probabil ca să o cheme pe doamna secretar.

Lorraine Hartley lipsită de machiajul profesional și de lumini nu era o imagine plăcută, iar transmisia video nu ajuta cu nimic la înfățișarea ei. Părea extenuată și stresată; evident nu era fericită de modul în care lucrurile scăpaseră de sub control.

— Horn, nu-mi vine să cred că tu și J.D. m-ați convins să mă bag în asta. Pilsner e mort, Steve, aruncat pe fereastra biroului lui sub formă de confetti, iar unul dintre cei mai buni colectori de fonduri ai mei a murit odată cu el.

— Doamnă Secretar, sunt profund îndurerat de pierderea amiralului și a lui Mike. Amândoi au fost niște oameni grozavi.

— Of, scutește-mă de condoleanțe, Horn. Nu erau deloc grozavi. Tot ce vreau e ca treaba asta să rămână sub control – și dacă se îngrămădesc cadavrele, *nu* asta se întâmplă.

— Doamnă Secretar, înțeleg de ce sunteți supărată; chiar înțeleg. Desigur există obstacole, dar să fim cinstiți, acei oameni și-au făcut treaba în cadrul proiectului. Acum avem mai puține părți de capital de împărțit și, chiar și mai bine, o platformă care să vă catapulteze spre Casa Albă. E momentul dumneavoastră, doamnă Secretar.

— Despre ce vorbești? Cum o să ducă mizeria asta la altceva decât să mă arunce în închisoare?

— Nu ajunge nimeni în închisoare, Lorraine. Este exact genul de problemă de care aveți nevoie ca să vă stabiliți poziția de lider puternic. Nu-l lăsați pe președintele ăla jalnic să fie cel mai important aici. Organizați o conferință de presă la o oră de maximă audiență și vorbiți publicului despre teroristul James Reece. Fiecare polițist din fiecare orășel din țară o să-l vâneze, iar noi știm că el n-o să se lase prins viu. O să pară că deja dețineți Biroul Oval și vă puteți folosi de asta ca să obțineți aprobarea legii securității interne pe care ați încercat cu atâta disperare s-o treceți prin Congres. Publicul o să fie

îngrozit iar dumneavoastră veți fi salvatorul lor.

— Punctul tău de vedere e bun, Steve; putem aduna capital pe tema asta. Dar de unde știm că Reece nu vine și după noi?

— Am o resursă pe care am ținut-o în rezervă, care îl poate duce direct la propria moarte. Puneți cei mai buni militari și polițiști să-l urmărească și să strângă lațul, iar băieții mei pot termina treaba. Noi susținem pe oricine vreți să vă rămână dator și continuăm cu următoarea tură de teste. O să meargă, Lorraine. O să fiți președinte și o să câștigați miliarde.

— Îți mai ofer o șansă, Horn. Ar fi bine să funcționeze, altfel o să mă asigur că nu mai vezi un dolar din bugetul agenției.

— O să funcționeze, credeți-mă.

Capitolul 57

Riley zburase la vedere de la aeroportul din Las Vegas, unde se întorsese ca să înregistreze un plan de zbor înapoi acasă în Texas. Atâta timp cât respecta regulile de zbor vizual nimeni nu se întreba încotro zboară sau, mai important, unde aterizează. Odată ce reveniseră în Nevada, Reece rămase în cocpit, purtând pălărie și ochelari de soare, iar Riley își înregistrase noul plan de zbor și supraveghease realimentarea avionului.

Liz primi de la turnul North Vegas permisiunea să decoleze și își începură lunga călătorie spre estul Texasului. Reece avea încredere în Riley cum avea în puțini oameni din viața lui. Nu spusese nimănui întreaga poveste de la început la sfârșit, iar asta îi ocupă cea mai mare parte a zborului de aproape patru ore.

Începu cu începutul, planificarea neobișnuită a misiunii înainte de ambuscadă, apoi toate evenimentele tragice care urmaseră. Îi povesti despre tumori, despre experiențele clinice neautorizate și despre implicarea soților Hartley. Îi spuse cum făcuse lista și cum trecea prin ea cât de eficient posibil. Adevărul era că Reece nu era un ucigaș cu sânge rece și avea nevoie de sprijinul moral al lui Riley. Voia să fie sigur că face ceea ce e drept, ceea ce i-ar face pe oamenii și familia lui să fie mândri de el. Liz știa să asculte, fără să-l întrerupă, lăsând discursul lui Reece să funcționeze ca o spovedanie.

Nici lui Reece, nici lui Liz nu le scăpa faptul că se transforma într-un insurgent. Metodele lui de a ucide combinau talentele lui militare cu lecțiile pe care le învățase în decursul anilor studiind teroriștii, gherilele, acțiunile subversive și asasinii. Dacă s-ar fi oprit să se gândească la asta, și-ar fi dat seama că transformarea lui fizică se potrivea celei psihologice care avea loc în interiorul lui. Umblase prin garderoba dușmanilor lui și adoptase haine care îl făceau să se piardă printre oameni, părul lung și barba făcându-l să arate mai mult ca un tăietor de lemne din Oregon decât ca un militar.

Reece avusese întotdeauna o poziție fermă împotriva abuzurilor asupra prizonierilor, indiferent ce atrocitate ar fi comis respectivii prizonieri. Chiar și în lumea dură a Echipelor SEAL erau numiți oricum în afară de prizonieri, *deținuți* fiind termenul mai politicos, cu toate că lui Reece i se păruse mereu că sună mai mult a ceva ce fac polițiștii din trafic decât a ceva ce se întâmplă în război. Imediat ce erau legați, siguranța lor devenea responsabilitatea trupei. Reece nu tolera niciun fel de violență împotriva dușmanului odată ce era pus în cătușe sub controlul lui. Era unul dintre aspectele care diferențiau Statele Unite de inamic. Acum Reece violase însăși dogma de bază a

războiului, executând în Mexic un om în genunchi. Profanase trupul unui imam mort și îi lăsase capul înfipt într-o țeapă în fața moscheii, silise un alt conspirator să poarte o vestă de sinucigaș într-o instituție militară pentru a ucide un ofițer de rang înalt, omorâse un agent federal în somn, trăsese de la distanță un glonț în capul unui economist și torturase un avocat înainte de a-i da intenționat o supradoză de narcotice. Toate astea erau prologul; încă nu terminase de combinat abilitățile lui perfecționate de luptător în război cu tacticile de gherilă utilizate împotriva armatelor convenționale mai mari de către teroriștii din întreaga lume. Capacitățile lui erau fuziunea perfectă a militarului de elită cu insurgentul șiret.

— Reece, ești cel mai puternic om pe care l-am cunoscut vreodată, iar eu am crescut înconjurată de destui bărbați adevărați ca să-mi dau seama de diferență. Ai fost corect întreaga carieră, întreaga viață, și nu meriți așa ceva. Dumnezeu știe că Lauren și draga de Lucy n-o meritau. Cei mai mulți ar fi cedat sub presiunea asta și s-ar fi târât într-o gaură. Sper că nu regreți nimic din ce ai făcut ca să-ți răzbuni familia și oamenii pentru că, în ceea ce mă privește, nimic din ce le-ai putea face monștrilor ălora n-ar fi prea mult. Nu trece o zi fără să mă gândesc cum ți-ai riscat viața ca să-mi salvezi fundul în Irak. O să aterizez cu afurisitul ăsta de avion în curtea din fața casei lui Lorraine Hartley dacă de asta o să ai nevoie.

— Sper să nu gândești nimic rău despre mine, dar nu-i pot lăsa pe oamenii ăștia să scape, spuse el cu hotărâre.

— Reece, ți-am povestit vreodată despre bunicul meu?

— Nu, nu cred. Tatăl tatălui tău?

— Nu, tatăl mamei. Era șerif. A fost omorât cu sânge rece de un ticălos care abia ieșise din închisoare. Asta se petrecea în 1977, înainte să mă nasc eu. Tipul care l-a omorât și-a așteptat pedeapsa cu moartea timp de treizeci de ani, primind trei mese pe zi. Apoi o curte de apel a decis că nu este eligibil pentru pedeapsa capitală. Avocații ăia de la Harvard s-au aliat să apere ucigași ca el. Pe noi cine ne apără? Eu nu mi-am cunoscut bunicul, iar familiei noastre nu i s-a făcut niciodată dreptate. Camarazii tăi, rangerii, piloții și echipajele, niciunul nu va mai ajunge să-și îmbrățișeze nevestele, să-și antreneze fiii pentru Liga Mică sau să-și conducă fiicele la altar. Unul dintre piloții de pe 160, Hansen, a fost coleg cu mine la școala de zbor. Îi spuneam Suedezul fiindcă arăta ca un viking uriaș. Voia să fie pilot de luptă, dar nu încăpea decât într-un Chinook. Avea acasă o soție și trei băieți. Pe cel mic nici nu-l văzuse, s-a născut cu puțin timp înainte ca el să fie ucis în misiune. Era prea important ca să i se permită un concediu. Mi se rupe sufletul pentru soția lui și pentru băieții ăia. Tu n-o să le mai vezi vreodată pe Lauren și pe Lucy și nici n-o să-ți cunoști fiul. Sistemul o să-i apere pe soții Hartley, iar ei o să se

îmbogățească din ce în ce mai mult și o să devină din ce în ce mai puternici. Ea o să ajungă la Casa Albă și tu o să continui să încerci să faci oamenii să creadă în teoria ta conspiraționistă nebunească. Nu, Reece, dacă ești în căutarea cuiva care să-ți spună că e un păcat ceea ce faci, ai venit în locul nepotrivit. Doboară-i pe toți nemernicii ăștia și fă dreptate familiei tale și tuturor familiilor soldaților.

Făcu o pauză.

— Omoară-i, Reece. Omoară-i pe toți.

Nesigur cum să reacționeze, Reece rămase tăcut cât timp Liz își adună gândurile.

— O să fac tot ce pot ca să te ajut, spuse ea încet.

— Mulțumesc, Liz, deja ai făcut destul. Urăsc să te pun să-ți riști așa de mult gâtul pentru mine. Mai devreme sau mai târziu o să-și dea seama că ai fost implicată.

— Poate da, poate nu. Orice s-ar întâmpla, o să fie mai bine decât să fiu torturată și violată de o ceată de jihadiști din Irak. Sunt destul de sigură că FBI-ul n-o să-mi taie capul. Îți datorez viața, Reece, și în plus voi îmi sunteți ca o familie. E ca și cum mi-ar fi omorât sora și nepoata.

Capitolul 58

Ghost Rose Ranch, Texas

Angajatorul lui Liz Riley își ținea ambele avioane într-un hangar la ranch-ul său dintre Houston și College Station. Liz locuia în cadrul proprietății într-o cabană mică dar bine dotată și îngrijită, care putea fi casa lui Reece până își stabilea următoarea mișcare. La ranch rămăsese numai un personal minim, fiindcă șeful nu era în oraș, și nimeni nu avea să-l deranjeze pe oaspetele domnișoarei Riley. Ateriză cu Pilatusul pe o pistă pavată particulară și rulă spre un hangar care părea la fel de curat ca o sală de operații.

— Bine ai venit la Ghost Rose Ranch, zise ea oprind motorul și începându-și rutina de după zbor, iar Reece se întoarse în cabina pentru pasageri.

— Lasă-ți echipamentul în avion dacă vrei, n-o să-l deranjeze nimeni, strigă Liz din cocpit.

Reece aprobă din cap și recuperă un rucsac mic cu câteva haine și obiecte de toaletă, apoi deschise trapa și coborî scara. Era disperat să pună piciorul pe pământ ferm și să-și dezmorțească picioarele după ce petrecuse jumătate de zi într-un avion mic. Se plimbă prin hangar cât Liz se îngriji de avion. În cele din urmă coborî și ea scara și făcu o serie de mișcări de stretching ca să-și relaxeze corpul înțepenit.

— Cum e spatele? întrebă Reece, referindu-se la rana care pusese capăt carierei ei de aviator militar.

— E bine. Totuși înțepenește când îmi petrec toată ziua în avion. Nu e ceva ce un pahar de Pinot Grigio să nu poată repara.

Zbura ca un bărbat, dar bea ca o fată. Reece o considerase întotdeauna un paradox ciudat de fată-băiețoi și fată-fetiță și era constant surprins de lucrurile pe care le spunea sau le făcea și care o făceau să încline prea mult într-una dintre părți.

Un Ford F-350 King Ranch trase în fața hangarului și un bărbat scund în cămașă de cowboy, blugi și cizme o salută pe Liz atingându-și Stetsonul și pe Reece înclinând din cap.

— *Señora* Riley.

— El e Ernesto, spuse Liz. O să ne ducă la mine acasă. Nu-ți face griji, el știe întotdeauna să-și țină gura.

Urcară în camionetă și Reece își plimbă ochii peste întinderea ranch-ului pe drumul de zece minute până la cabana lui Riley.

Islamorada, Florida

Îl costase pe Leonard Howard o avere, dar fusese în stare să găsească pentru el și familia lui un zbor de noapte de la San Diego la Atlanta și de acolo la Fort Lauderdale, unde închiriaseră o mașină cu care să meargă la Islamorada în Florida Keys. Ajunseră la casa închiriată extenuați, dar fericiți să se știe în siguranță și cât de departe de San Diego permiteau granițele SUA. Nebunia pe care o punea la cale Reece trebuia să fie făcută fără niciun fel de sprijin și nu avea cum să traverseze țara fără să fie prins. În plus, cum să-i găsească acolo fără să aibă vreo informație?

Howard și familia lui stătură ascunși în prima zi și își recuperară somnul, dar deveneau tot mai în largul lor în peisajul tropical și începură să exploreze puțin. Fiul și fiica lui, adolescenți, se plânseseră la început de lipsa plajei în apropierea casei, dar își dădură repede seama că o lume de minuni acvatice se afla imediat sub suprafața apei, printre apele joase și recifele care făceau din Keys o destinație ideală pentru snorkeling și scufundări. Howard le cumpărase echipament de snorkeling de la un magazin local și ei își petreceau întreaga zi explorând noua lor lume. Leonard și soția lui se mulțumeau să stea pe terasă și să citească. Ea citea reviste despre arhitectură și design interior, iar el un roman nou de Brad Thor pe care îl cumpărase de pe aeroportul din Atlanta. Așa aveau să-și petreacă restul zilelor odată ce încasau profiturile din ceea ce el și răposatul amiral Pilsner numeau pur și simplu „Proiectul”.

Ghost Rose Ratich, Texas

Reece o urmă pe Liz pe treptele cabanei și în micul living.

— Să-ți aduc ceva? întrebă ea îndreptându-se spre bucătărie. Am bere, vin, apă, cam astea…

— O bere, cred, și poate ceva lumină. Locul ăsta e ca o peșteră, zise Reece chinuindu-se să vadă fotografiile de pe poliță. Erau poze cu Liz în costum de zbor în fața elicopterului ei Kiowa, categoric în Irak, una cu tatăl ei punându-i aripile în piept la absolvirea școlii de zbor, și una care îl făcu să se oprească brusc: Liz împreună cu Reece, Lauren și Lucy, numai zâmbet de Crăciun, fericire încremenită în timp.

Liz se întoarse în living cu o sticlă de Coors Light pentru Reece și un pahar de vin alb pentru ea.

— În sfârșit aduc un bărbat acasă și e singurul nemembru al familiei cu care mă pot distra.

Reece se adună repede și se îndepărtă de fotografie.

— Membrii de familie sunt de neatins acolo de unde vii tu? Nu mi-

am dat seama, glumi el.

— Sunt din Alabama, ticălosule, nu din Tennessee.

Riley îl lovi cu pumnul în braț și se așeză pe canapea alături de el.

— Poți să folosești wi-fi-ul meu dacă ai nevoie. Nu putem trage cablu aici, așa că totul e prin satelit. Eu cred că e sigur, dar nu-ți promit nimic. Știi cât de riscante sunt toate acum. Am și trei telefoane cu cartelă preplătită pentru tine. În locul tău nu l-aș folosi pe nici unul mai mult de o dată.

— Bun, mulțumesc.

Era riscant, dar necesar. Reece se conectă la wi-fi și verifică folderul de pe SignalOak căutând mesaje de la Ben Edwards. Găsi unul, dar nu era nimic decât o serie de numere și litere urmate de „JAG". Lui Reece îi trebui un moment ca să-și dea seama că erau coordonate și că Ben îl conducea către unul dintre cele câteva nume rămase pe listă.

— Ce ai acolo? întrebă Liz.

— Un mesaj de la Ben. Se pare că e localizarea următoarei mele ținte.

— Dragul de Ben! Îmi amintesc cum se dădea mereu la mine când vă vizitam pe tine și pe Lauren în Coronado. Cred că abia fusese recrutat de agenție. Îmi dădea fiori, mereu. Cred că pe atunci era căsătorit și soția lui era de față!

— Așa e Ben. Întotdeauna a avut probleme cu legămintele căsătoriei.

— Unde e ținta? întrebă Liz.

— Florida. Keys.

Problema era să ajungă acolo. Era cel mai izolat loc din Statele Unite, cu un singur drum pe care se putea ajunge și înconjurat de ape din toate părțile. Dacă ar fi fost o misiune SEAL, apa ar fi fost o cale ușoară de pătrundere. Ar fi putut folosi elicoptere, un vas mai mare sau chiar un submarin care să-i ducă la țărm pe el și pe oamenii lui în bărci CRRC Zodiac, cu care ar fi înaintat cât ar fi putut de mult înainte să înoate în tăcere pe sub suprafața apei folosind aparate de respirat cu circuit închis din care nu ieșeau bule care să le trădeze pozițiile. Ironia era că, deși era bine antrenat pentru comandouri marine, Reece nu avea acces la mai mult de o canoe.

În copilărie Reece petrecuse puțin timp în sudul Floridei, dar asta fusese cu zeci de ani în urmă și acea porțiune a țării se modificase dramatic de atunci. Înainte de război el și colegii lui făcuseră demonstrații pentru public la Muzeul UDT/SEAL din Fort Pierce, așa că avea unele contacte semilocale. Se înțelesese bine cu câțiva localnici cărora le plăcea să pescuiască cu sulița și ținuse legătura cu unii prin e-mail. Însă nu-i cunoștea suficient de bine ca să le ceară ajutorul din postura de cel mai căutat om din America, ceea ce

presupunea că era pe cale să devină pe măsură ce poliția începea să pună piesele cap la cap.

Știa de asemenea că în Florida de Sud existau mici aerodromuri private unde afaceriștii mai întreprinzători și mai sofisticați de pe piața neagră aduseseră baloți de marijuana de contrabandă, aruncate peste bord în anii ’70 și ’80, dar federalii încă le supravegheau îndeaproape în cadrul luptei împotriva drogurilor. Nu-i venea în minte un alt mod de intrare care să-i ofere și o șansă rezonabilă de ieșire, așa că decise că va trebui să se bazeze din nou pe generozitatea prietenului său Marco. Reece se scuză și ieși pe terasa cabanei. Recurse la unul dintre telefoanele de unică folosință pentru a lua legătura cu binefăcătorul său mexican și, desigur, Marco avea contacte în Miami care puteau aranja transportul fără să pună întrebări. O mașină avea să-l aștepte la operatorul de pe aeroportul Opa-Locka, la nord-vest de Miami.

— Așa că tot n-o să ai un bărbat la tine peste noapte, îi spuse lui Liz când se întoarse înăuntru.

— Deci încotro, prietenul meu fugar?

— Miami, apoi merg cu mașina până la Keys. Cât durează zborul până acolo?

Liz ridică ochii în tavan și făcu rapid calculele în minte.

— Probabil trei ore jumătate, depinde de vânt.

Reece se uită la ceas.

— Am putea dormi totuși puțin; e prea târziu ca să ne ocupăm în noaptea asta. Oricum trebuie să mă uit pe hărți și să fac niște planuri. Peștera asta are și o cameră de oaspeți?

A doua zi dimineața devreme Liz înregistră planul de zbor și porniră spre Statul însorit. Ruta trecea peste nisipurile albe ale Golfului și țărmurile pustii din Big Bend unde peninsula Florida se arcuia spre sud spre Caraibe. După ce zbură peste Sarasota, Liz coti spre est, traversând întinderea aparent nesfârșită de insule și Everglades.

Ceea ce de la nivelul solului părea un zid solid de ierburi de sus semăna mai degrabă cu sute de șerpi încolăciți. Râuri mici, pârâuri și izvoare curgeau printre petece de pământ uscat și semiuscat pe care creștea vegetația. Navigarea pe apă ar fi fost aproape imposibilă.

Habitatul pustiu, mult mai variat decât se credea în general, contrasta puternic cu coastele intens populate ale Floridei care atrăgeau turiști din întreaga lume. Probabil așa arătase întreg sudul Floridei înainte ca oamenii să vină cu dragele și să transforme marea de iarbă într-o junglă de beton. Când uraganele își reclamaseră

străvechile mlaștini, se construiseră diguri mai înalte și canale mai adânci care să rețină talazurile naturii. Barierele cele mai din vest ale sistemului de diguri traversau statul ca o linie pe nisip între frumusețea sălbatică și civilizația fabricată. Cartiere standardizate se întindeau spre est înspre Atlantic și șoselele ca o grilă gemeau de trafic.

Reece rămase în avion cât Liz verifică la operator și identifică mașina, o camionetă Dodge Ram din 2004 cu cheile sub covoraș. Se întoarse la avion și îi făcu semn lui Reece ridicând degetul mare.

— Mașina e acolo, așa cum a spus amicul tău. Ești sigur că nu vrei să vin cu tine să te ajut?

— Nu, Liz, e show-ul meu. Deja ți-ai riscat gâtul mai mult decât aș fi vrut.

— M-ai văzut cumva cu capul tăiat de niște ticăloși cu fețele acoperite pe YouTube? Nu? A, da, pentru că unul de la SEAL pe care nu-l mai văzusem niciodată și-a riscat gâtul pentru mine.

— Mă bucur că ți-am salvat fundul atunci, pentru că sigur am avut nevoie de tine săptămâna asta.

— Du-te să faci ce trebuie să faci și cheamă-mă dacă ai nevoie de o extragere de urgență. Sunt tot felul de aerodromuri acolo: Marathon, Key Largo, Tavernier; e chiar și o pistă privată la Summerland Key pe care probabil aș putea să o folosesc. Mă suni și vin.

— Liz, sincer nu pot să-ți mulțumesc suficient. Ne vedem peste câteva ore.

— Ai grijă de tine, Reece, ai grijă.

Reece porni motorul și aerul condiționat și se îndreptă spre străzile din sudul Miamiului. Există un Miami pe care îl văd turiștii, cu orizonturi sclipitoare, arhitectură *art deco* și plaje cu nisip alb, și mai există și acela. Majoritatea populației din Miami este compusă din americani de prima sau a doua generație, imigranți din lumea a treia, latino-americani și caraibieni care își găsesc refugiu în oportunitățile oferite de economia în creștere a Floridei. Rezultatele predictibile ale acestui transplant masiv erau cartiere întregi care păreau a fi smulse din Havana, Bogota sau Port-au-Prince: locuri unde gratiile de fier acoperă fiecare fereastră și ușă, engleza este rar folosită în vorbire sau în scris și uneori găini, porci sau chiar vaci pot fi găsite într-o curte urbană. Reece participase la câteva misiuni anti-drog cu SEAL în America de Sud în perioada de dinainte de 9/11, iar imaginile și zgomotele de acum îl readuseră în acele timpuri nevinovate. Merse spre sud și vest pe Palmetto Expressway, intrând în fluxul agresiv de trafic care ar fi făcut gelos Los Angelesul.

Reece chicoti amintindu-și o excursie la Miami cu câțiva ani în urmă, când el și alți militari efectuaseră un atac înscenat asupra unei închisori care urma să fie demolată. Trupele se furișaseră pe țărm și

plantaseră încărcături de explozibil care să le deschidă drumul prin pereții groși de beton ai fostei instituții corecționale. Când încărcăturile detonaseră, rezidenții dintr-un cartier din apropiere crezuseră că este un raid SWAT și se grăbiseră să arunce narcoticele în toalete. Efectul a sute de toalete la care se trăsese apa simultan copleșise infrastructura și durase ore în șir până când apa revenise la presiunea normală. Probabil în acea noapte scoseseră neintenționat de pe străzi mai multe droguri decât ar fi reușit poliția într-o lună.

Reece ajunse în cele din urmă în Florida City și pe șirul de insule cunoscute drept Keys. Lanțul de aproape o sută șaizeci de kilometri se întindea pe o singură autostradă printre drumuri și poduri, fiecare milă fiind desemnată cu un număr care scădea până la zero pe măsură ce te apropiai de Key West. Aproape toate adresele din Keys erau evidențiate prin acel număr. Pe măsură ce numerele scădeau și înaintai spre sud pe US 1, se vedeau tot mai puține influențe ale Miamiului și mai multe artefacte ale Vechii Floride. Motelurile de pe marginea drumului și restaurantele, relicve din anii 1950 și 1960, îi aduceau aminte lui Reece de călătoriile cu părinții și bunicii lui când era mic. Și-ar fi dorit ca și copiii lui să fi avut parte de asemenea zile fericite.

Capitolul 59

Islamorada, Florida

Amy Howard trăgea un scurt somn de după-amiază în timp ce copiii se uitau la un film la televizorul mare din living. Leonard îi întrebase dacă voiau să meargă cu el la plimbare, dar ei refuzaseră. Erau amândoi la vârsta când preferau să petreacă cât mai puțin timp posibil cu mama și cu tata și obosiseră după snorkelingul de dimineață sub soarele Floridei.

Howard purta o pălărie largă de soare, haine ușoare de pescuit Columbia și sandale Teva pentru rafting; mergea pe aleea de pietriș de mare spre drumul de acces la US 1. Un trotuar mergea paralel cu autostrada înainte de a se conecta cu o potecă de pe care se puteau admira mlaștina de mangrove care forma centrul ecosistemului local. La un moment dat poteca intra într-o catedrală de copaci înalți care ofereau binevenita umbră sub soarele arzător. Cu tot ritmul lent și distanța scurtă pe care o parcursese, Howard transpira deja în umiditatea sufocantă. Nu-și putea imagina cum era locul în august. Oricât de frumos ar fi fost, prefera oricând California.

Auzi pași în spatele lui și se întoarse să vadă care era sursa zgomotului. Fu izbit în falcă de un pumn care făcu lumea să se înnegrească și se prăbuși pe trotuarul de beton. Când își reveni, un bărbat îl încălecase și loviturile plouau peste capul lui. Încercă să ridice mâinile să le stăvilească, dar brațele îi erau fixate sub coapsele bărbatului. Reece transformase fața lui Howard într-o masă însângerată, dar se opri înainte să-l omoare în bătaie pe bărbatul slab. Ar fi fost un sfârșit prea nedureros pentru cel care vânduse echipa lui Reece talibanilor din pură lăcomie. Își scoase cureaua de piele și o strânse în jurul gâtului lui Howard ca pe o lesă, trăgându-l de pe trotuar în mlaștina de mangrove; avocatul se târa cum putea în spatele lui. Când ajunseră la cincizeci de metri de potecă, brațele lui Howard cedară și omul deveni un balast. Reece dădu drumul curelei, lăsând capul să cadă pe pământul moale, apoi îl săltă pe umeri și intră în apă. Mangrovele erau ca un labirint și Reece trebuia să fie atent ca să se poată întoarce pe unde venise. Fu mai mult decât ușurat când după o cotitură văzu prora bărcii Hewes „împrumutate” plutind pe apa mică. Îl aruncă pe Howard cel semiconștient peste bord și îi legă mâinile și picioarele cu coliere de plastic pe timpul călătoriei.

Dincolo de lanțul principal de insule care se intersectau cu autostrada și cu calea ferată existau numeroase insule de forme și dimensiuni diferite accesibile numai cu barca. Reece coti spre nord

peste apele limpezi din Florida Bay în căutarea unui loc potrivit departe de ochii și urechile indiscrete ale civilizației. Nu trebui să meargă prea departe. Fundul plat al bărcii îi permitea să treacă peste nenumărate obstacole de sub apă pur și simplu ridicând motorul. Stând pe platformă în șort și tricou și manevrând barca cu o prăjină lungă din fibră de sticlă, în ochii oricărui observator ar fi părut un simplu pescar în căutare de pești în stațiunea de lux. Reece găsi un golfuleț ferit unde putu să tragă barca aproape de țărm și să arunce ancora.

Procurorul general al amiralului își recăpătase cunoștința și bolborosea continuu, declinându-și responsabilitatea pentru rolul lui în complotul pentru uciderea trupei și familiei lui Reece, rugându-se pentru viața lui și dând vina pe oricine îi venea în minte pentru necazurile actuale. Reece tăie colierele de plastic care legau picioarele lui Howard și îl aruncă pe ofițer peste bord, privindu-l cum se zbate sălbatic înainte de a constata că apa e adâncă doar până la piept.

Reece sări peste copastie și îl împinse pe avocatul militar spre țărmul cu mangrove. Howard se împiedica des de rădăcinile expuse și păru să le ia o eternitate până să ajungă în zona cu nisip uscat a insulei. Avocatul căzu în genunchi în fața unui palmier sabal și începu să se roage cu voce puternică. Reece se uită dezgustat la omul care căuta ajutorul lui Dumnezeu după ce trimisese atâția oameni buni la moarte fără remușcări. Pălăria lui Howard căzuse pe undeva și Reece încercă să apuce părul rar al bărbatului, dar ceea ce rămăsese după tunsoarea militară regulamentară îi alunecă printre degete. La o a doua încercare Reece îl apucă pe avocatul încremenit de gât și îl săltă în picioare, ținând în cealaltă mână o lamă cu aspect primejdios.

— Stai dracului drept! mârâi smucindu-l pe căpitan și împingându-l în trunchiul copacului. Vreau să știi ce ți se întâmplă. Ești un trădător, un laș și o dezonoare pentru uniforma pe care o porți. I-ai oferit dușmanului șaizeci și opt de oameni buni pe o *fututǎ* de tavă de argint ca să poți să profiți alături de scârba aia de amiral. Ești cel mai josnic rahat. Uită-te la mine! Uită-te la mine când îți vorbesc, ticălosule!

Așa cum dușmanul lui pierduse controlul în căutarea puterii, Reece pierdu controlul și cedă în fața nevoii primordiale de răzbunare, toate emoțiile din ultimele săptămâni ieșind fierbinți la suprafață, acolo în fața avocatului din Marină care înlesnise moartea oamenilor lui în cealaltă parte a lumii.

— Nu știu despre ce vorbești, Reece. Eu sunt doar JAG. Nu știu ce spui, se rugă Howard cu ochii închiși, cu sângele continuând să curgă pe fața lovită.

Negarea îl înnebuni pe Reece de furie. Era timpul ca Howard să moară. Reece îl tăie în partea de jos a abdomenului cu lama curbată a

karambitului său Half-Face ascuțit ca un brici, retezând peretele abdominal și revărsându-i intestinele pe pământul mocirlos.

Howard scoase un țipăt animalic și își prinse măruntaiele, încercând disperat să le înghesuie înapoi prin deschizătură. Rana sângera surprinzător de puțin.

— Dumnezeule, Dumnezeule… erau singurele cuvinte pe care le putea rosti, repetându-le mereu și mereu în agonie, rugămințile lui pentru o intervenție divină rămânând fără răspuns.

Reece nu-i arătă nicio milă; lăsă să cadă la pământ karambitul și scoase de la curea cuțitul Dynamis Razorback. Îl mânui cu o grație violentă, separând cu dexteritate intestinele cu vârful lamei, atent să nu le reteze, apoi înfipse cuțitul în trunchiul moale al copacului, priponindu-l pe Howard în propriile lui măruntaie.

— Mergi, ordonă Reece cu glas calm care contrasta cu urletele de furie pe care le folosise cu câteva secunde mai devreme. Mergi în jurul copacului, altfel le scot măruntaiele copiilor tăi și te pun să te uiți.

Leonard Howard porni într-o tăcere șocată, ocolind încet circumferința copacului, înfășurând trunchiul tot mai strâns cu propriile intestine și în final prăbușindu-se la pământ, în convulsii și lacrimi, cu spatele sprijinit de copac.

— Te rog, te rog, nu mă lăsa aici. Te rog, șopti. Îți spun tot ce vrei să știi.

— Tocmai asta e, Howard, spuse Reece apropiindu-se. Am aflat deja tot ce era nevoie să știu. Acum doar o să te privesc cum mori.

— N-am… vrut… să…

— Ce n-ai vrut? N-ai vrut să-mi ucizi echipa? N-ai vrut să-mi ucizi soția, fiica… fiul? Nu-i suficient, Howard. Nici pe departe. Nu-ți face griji, n-o să mori degeaba. Moartea ta servește unui scop. O să transmiți un mesaj la ce a mai rămas din banda voastră de conspiratori. Dacă ai noroc, o să intri în șoc înainte să înceapă să te mănânce șobolanii de viu.

Ridicând ochii la ucigașul lui, Howard își aminti privirea pe care i-o aruncase Reece în urmă cu aparent atât de mult timp, în biroul amiralului. *Moarte.* Reece privea în ochii duși în fundul capului ai muribundului de la picioarele lui, cu o gaură în stomac care avea să ofere hrană din plin creaturilor mlaștinii. Mirosul măruntaielor îi copleșea nările. Howard atrăgea deja muștele și țânțarii. Urmau ciorile și șobolanii, apoi crabii. Prin acele locuri nici chiar un crocodil nu era exclus. Avea să mai trăiască poate câteva ore fiind consumat încet de junglă, atât cât îi rezista inima. Abia peste câteva zile cineva va găsi ceea ce mai rămânea din trupul lui, destul timp pentru ca Reece să se pregătească de etapele următoare ale planului.

Curăță karambitul de cracul ud al lui Howard și se îndreptă rapid spre barcă. Lama Razorback din dotarea SEAL care îl fixa pe Howard

de copac nu lăsa niciun dubiu asupra identității călăului.

Reece nu se gândi la ce anume îl împinsese la un act atât de crud, dar el era un specialist în război; venise din străfundurile memoriei subconștiente. Incașii puseseră la punct această înfiorătoare metodă de execuție cu secole în urmă, cu scopul de a transmite un mesaj. Triburile nord-americane, inclusiv shawnee, o folosiseră de asemenea. Sendero Luminoso din Peru o adoptaseră în anii 1980 ca metodă extrem de eficientă de a-i câștiga pe localnici și de a descuraja guvernul în eficiența eforturilor lor de a-i eradica. În timp ce triburile indigene și grupările teroriste moderne o foloseau ca să inducă teama în sufletele celor care li se opuneau, Reece o folosise ca act visceral al unui om copleșit de mânie.

Cei pe care îi vâna n-aveau decât să-și piardă somnul întrebându-se dacă îi aștepta o soartă similară.

Capitolul 60

Drumul spre nord era frustrant. Unica arteră care leagă Keys era sufocată de turiști, rezidenți și pescari cu bărci remorcate către diverse destinații din nord. Pentru un om care tocmai aruncase în aer un amiral în biroul său, împușcase un agent federal în pat, decapitase un terorist și lăsase în om să moară cu măruntaiele revărsate într-o mlaștină de mangrove, traficul care mereu se oprea și repornea era înnebunitor.

Reece era greu de recunoscut cu pălărie, ochelari de soare și barbă, dar o verificare a permisului de conducere ar fi putut atrage întreaga forță polițienească a Statelor Unite în direcția lui. O simplă oprire în trafic ar fi putut însemna sfârșitul misiunii lui Reece. Avea grijă să nu depășească viteza legală atunci când traficul îi permitea și folosea semnalizatorul ca un adolescent care încerca să-și ia permisul. La nord de Key Largo traficul se mai aerisi, iar fluxul spre nord și Miami îl făcu să se mai relaxeze.

Reece se încordă când camioneta lui ajunse în suburbiile din sudul orașului Miami. Șoferi agresivi tăiau benzile și, cu cinci kilometri peste viteza maximă permisă, Reece simțea că merge cu un tractor. Acceleră puțin ca să rămână în flux dar își menținu poziția pe banda din dreapta. Se uită pe harta din poală și se pregăti să intre pe Palmetto Expressway ca să se întoarcă la aerodrom. Înscriindu-se pe drumul de acces pe 826, îi tăie calea o Honda Civic portocalie care arăta ca o mașină de recuzită din filmele Fast and Furious. Călcă frâna ca să evite coliziunea cu micul cupé și auzi scrâșnetul roților urmat de un trosnet de metal și plastic. Capul lui Reece lovi tetiera din inerția loviturii din spate care împinse camioneta închiriată în față, oprindu-se după aceea.

La dracu'. Fusese o lovitură puternică, dar Reece era teafăr. *Nu-mi vine să cred că toată treaba poate să scape de sub control din cauza unei coliziuni minore. Gândește, Reece. Ai face bine să-ți negociezi scăparea.*

Reece se uită în oglinda laterală și văzu un bărbat obez, cam de vârsta lui, coborând dintr-un Ford Excursion tunat. Șoferul se îndrepta direct spre portiera lui, cât de repede îi permitea constituția. Reece trase aer în piept și se sili să zâmbească atunci când deschise portiera și coborî să-și întâmpine adversarul care se apropia rapid.

Celălalt bărbat se afla la o lungime de braț când Reece puse picioarele pe pământ. Îmbrăcat cu un șort portocaliu și verde al echipei Miami Hurricanes și un tricou alb care dezvăluia investiții majore în tatuaje, bărbatul masiv avea un aer de bătăuș, unul dintre acei indivizi care se poartă ca și cum dimensiunea lor ar proveni din

mușchi și nu din grăsime. Arătă cu degetul spre fața lui Reece și aplecă capul ca să se uite pe deasupra ochelarilor de soare oglindă. Era roșu la față de furie și scuipa când striga.

— *Oye*! Mi-ai stricat mașina, *gringo maricón*!

Reece ridică mâinile mimând predarea.

— Scuze, omule. Tipul ăla mi-a tăiat fața, a trebuit să frânez ca să nu dau în el. Sunt convins că putem să rezolvăm. Am o asigurare bună.

Habar n-am pe numele cui e înregistrată camioneta sau dacă are măcar asigurare. Mă întreb dacă USAA{14} o să mă renege pe motiv de terorism intern.

Accidentul lor ținea traficul în loc. Se claxona și șoferii nerăbdători traversau în diagonală liniile continue ca să-i ocolească și să intre pe Palmetto. Bărbatul se apropie și mai mult de Reece, intrând în raza lui de acțiune.

— La dracu' cu asigurarea ta, *punta*, o să plătești chiar acum pentru porcăria asta sau o să te împușc în cur!

Era îndoielnic să fi avut vreun pistol sub elasticul din talie, dar probabil avea unul în mașină.

— Ușor, amice, ușor. Hai să schimbăm informațiile și să ne vedem de drum. Nu e nevoie să așteptăm să vină poliția.

O femeie, despre care Reece presupunea că era soția sau prietena bărbatului, ieși de pe partea pasagerului țipând în spaniolă și fluturând din brațe. Deși Reece încerca să-l calmeze pe bărbat, ceea ce spunea ea părea să-l agite și mai mult. Continua să arate spre lovitură și să țipe, în timp ce Reece îl ruga pe bărbat să se liniștească.

— Soția mea cheamă poliția, totul e din vina ta.

— Nu e nevoie, omule, îți pot plăti cash. Doar să mergi cu mine la un ATM.

Șoferul întoarse capul ca să se uite în spate la soția lui.

— Prea târziu, fu tot ce reuși să spună înainte ca brațul stâng al lui Reece să-i înconjoare brațul drept, blocându-i-l și făcându-l inutil, și în același timp ridicând palma dreaptă deschisă în sus sub bărbia adversarului. Forța loviturii îi fractură maxilarul și-i distruse dinții care probabil oricum erau proști, dar mai important, împinse creierul în spatele craniului de unde ricoșă înapoi, trimițând o undă de șoc prin sistemul nervos și lăsându-l instantaneu inconștient. Genunchii bărbatului se muiară și gravitația trase cele o sută șaptezeci de kilograme drept în jos. Capul se lovi de asfalt cu o bufnitură grețoasă. Însoțitoarea lui sări țipând din mașină, cu telefonul lipit de ureche.

Reece sări în camioneta lui și băgă în viteză. Apăsă pe accelerație și simți mașina cabrându-se și cauciucurile rotindu-se, abia înaintând. Accidentul prinsese cele două vehicule într-un gigantic tren de oțel. Reece aduse Dodge-ul în punctul mort, apăsă un buton din stânga

bordului ca să activeze tracțiunea integrală și băgă în viteza cea mai mică. Acceleră, târând Fordul greu din spate, cu motorul mugind ca să producă suficientă forță. Știa că nu poate merge mult așa, dar deocamdată era tot ce se putea.

Trebuie să scap de camionul ăsta. Înaintă pe șoseaua suspendată spre autostradă, lăsând-o în urmă pe soția isterică a grasului, și se uită pe hartă ca să-și decidă următoarea mișcare. Harta îi dădu o idee. Ajungând în mijlocul unei curbe lungi, viră la dreapta apoi la stânga și călcă frâna. Cele două camionete derapară, blocând ambele benzi ale șoselei suspendate, de la un parapet de beton la celălalt. Trase frâna de mână a Dodge-ului și puse cheile și harta în buzunar. Trecu pe scaunul pasagerului și luă rucsacul de pe podea, deschizând portiera. Claxoanele răsunau deja; se cățără pe parapet, rămânând atârnat. *Să mă ia dracu*. Își dădu drumul, lăsă bărbia în piept și strânse picioarele cu genunchii apropiați pregătindu-se de impactul dureros.

Trecuseră aproape douăzeci de ani de când instructorii berete-negre din Forțele Terestre de la Fort Benning îl învățaseră pe Reece PLF, aterizarea cu parașuta, dar sunt unele lucruri pe care nu le uiți niciodată. Călcâiele loviră pământul și se rostogoli pe o parte, distribuind impactul căderii pe gambe, coapse, șolduri și spate. Tehnica, dezvoltată pentru a putea permite parașutiștilor în coborâre rapidă să evite accidentările, funcționa și pentru un fugar care cădea de pe șoseaua suspendată pe terasamentul de dedesubt. Trupul lui Reece se uzase mult de când învățase să sară, și el rămase pentru scurt timp nemișcat ca să-și evalueze starea fizică. Simțea durere, nu accidentare, așa că se rostogoli pe burtă și apoi într-un genunchi. Genunchiul drept se îndoi puțin când își lăsă greutatea pe el, dar reuși să se ridice cu minime suferințe.

Niciunul dintre navetiști nu păru să observe sau să-i pese că un bărbat se cățărase pe platforma trenului metropolitan de pe șinele de dedesubt. Erau prea absorbiți de telefoanele mobile. Îl observă un băiețel, dar când încercă să-i spună mamei lui că un bărbat căzuse din cer aterizând pe șine, ea doar dădu din cap continuându-și cumpărăturile online. Dadeland era stația terminus a sistemului de cale ferată și un tren sosi la mai puțin de un minut de așteptare.

Dacă cineva care nu era din Miami auzise vreodată de Dadeland, era probabil din cauza „Masacrului din Dadeland” din 1979, o încăierare sângeroasă dintr-o parcare care ajunsese să simbolizeze epidemia de violențe legate de droguri din Miami. Reece spera să nu aibă loc alte împușcături în Dadeland, dar era pregătit pentru orice eventualitate. Deschise fermoarul rucsacului ca să aibă acces la pistol și îl ținu în mâna stângă când urcă în tren. Întreaga laterală a vagonului era pictată cu o reclamă la wi-fi, ceea ce îl împinse pe Reece să scoată iPhone-ul din buzunarul de la spatele rucsacului. Se

rugă să nu se fi descoperit o cale de a-l urmări, dar nu avea de ales decât telefonul de unică folosință pe care îl păstrase pentru cazuri disperate. Deschise aparatul, se conectă la wi-fi și deschise aplicația Signal.

a trebuit să abandonez camioneta. sunt în metrou, merg la nord din Dadeland pe linia verde. să facem repede plan de extragere, probabil mă caută poliția.

Liz Riley probabil era cu ochii în telefon, căci răspunsul ei veni aproape imediat:

Fac un plan, așteaptă o clipă.

Reece scoase harta din buzunar și începu să caute opțiuni. Instinctul SEAL îi spunea să se îndrepte spre apă, dar nu părea să existe o rută marină către vreun aerodrom, decât dacă punea mâna pe o ambarcațiune. Ridică ochii, auzind sirene, dar se îndepărtau de el spre locul accidentului. Telefonul vibră.

Dacă nu ești nevoit să fugi, rămâi pe linia verde până la stația Okeechobee – sunt vreo 20 de opriri. Te iau eu de acolo cu mașina.

Reece consultă harta stațiilor de peretele vagonului și se uită pe hartă. *Rahat. O să fiu blocat o veșnicie în trenul ăsta.*

Ok. Te anunț dacă se schimbă ceva. Ce mașină ai? Dacă se împute treaba, mă lași și mă descurc singur.

Reece se deplasă până în fața trenului și se sprijini într-un colț, astfel încât să poată vedea întregul spațiu. Toți păreau absorbiți de telefoane și nimeni nu-i dădea atenție. Se părea că, purtând barbă, șapcă și ochelari de soare, nu era recognoscibil din știrile care probabil ajunseseră deja în media, cu toate că el nu văzuse încă niciuna.

În timp ce trenul înainta spre nord, Reece examină peisajul de la sud de Miami, cu ochii în patru după orice semn de activitate polițienească. Apoi trecu prin campusul Universității din Miami, chiar pe lângă terenul de baseball. Ofta ușurat ori de câte ori ușile se închideau și trenul își continua drumul spre nord.

Șinele mergeau paralel cu US 1 și duceau prin centrul orașului cu zgârie-norii lui înalți. Lui Reece nu-i venea să creadă cât se schimbase metropola de la ultima lui vizită. Drumul continua prin niște mahalale de la nord de zona centrală, apoi spre vest către zonele rezidențiale principale. Din tren Reece vedea acoperișurile întinderii de case aranjate într-o grilă perfectă cât vedeai cu ochii. Scena îi aducea întrucâtva aminte de unele zone urbane aglomerate pe care le văzuse în locuri ca Bagdad sau Manila. După o chinuitor de lungă călătorie cu trenul, diagrama stațiilor indica doar o singură oprire până la Okeechobee. Scoase iPhone-ul și văzu o atenționare de mesaj. Se conectă la loc la Signal și citi un nou mesaj de la Liz:

Afară în față. Dubiță neagră Honda. Totul liber.

Reece cercetă împrejurimile stației de care se apropiau pe cât îi permiteau ferestrele trenului. Trenul opri și ușile se deschiseră. Câțiva pasageri coborâră repede și alți câțiva se împinseră pe lângă el să urce fără vreo urmă de amabilitate sau răbdare. Reece își dăduse seama de timpul de oprire după ce îndurase stație după stație, fixând atent ecranul telefonului în timp ce pasagerii urcau și coborau. Când știu că mai are o secundă sau două până la închiderea ușilor, mimă surpriza și sări din vagon. Oricine l-ar fi urmărit din interiorul trenului, mergea în stația următoare fără el. O privire rapidă în urmă pe peron îi confirmă că fusese ultimul care coborâse.

Reece își trase șapca pe ochi ca să se protejeze cât putea mai mult de camerele cu recunoaștere facială care ar fi putut exista în stație. Banii de la Homeland Security ajutaseră la crearea unei stări continue de supraveghere a centrelor populate din întreaga țară, iar punctele de tranzit masiv erau unele dintre cele mai utilizate locuri.

Peronul era ridicat deasupra nivelului solului, ceea ce îi oferea lui Reece un punct de observație înalt din care să cerceteze zona. Privind peste șine depistă dubița împrumutată a lui Liz așteptând cu motorul la ralanti mai jos lângă bordură. Nu părea nimic ieșit din comun, dar era exact genul de loc îngust unde au loc ambuscadele. Reece se hotărî ca, dacă lucrurile mergeau prost, să n-o mai implice pe Liz în continuare. Făcuse deja mai mult decât suficient și își plătise cu vârf și îndesat datoria. Avea o bănuială că în acel moment ea îl ajuta mai mult din furia personală provocată de asasinarea prietenei ei Lauren și nepoatei adoptive Lucy. Din planul lui Reece nu făcea parte arestarea sau uciderea unuia dintre puținii prieteni adevărați care îi mai rămăseseră pe lume.

Acum ori niciodată. Trase aer în piept și strânse mânerul pistolului din rucsac. Coborând rapid scările, auzi ușile culisante ale dubiței deschizându-se. Evident Liz stătea cu ochii în oglinda retrovizoare și apăsase butonul care deschidea ușile automate. Văzu luminile de frână aprinzându-se, indicând faptul că Liz băgase în viteză și era gata de plecare. Scană cât mai nevinovat posibil parcarea și se îndreptă spre trotuarul care mergea paralel cu dubița. Încă îl mai durea genunchiul de la aterizarea pe terasament, dar era încrezător că era o accidentare minoră și putea alerga dacă ar fi fost nevoie. Când înaintarea îl aduse lângă dubă, duse mâna la mânerul interior, aruncându-se pe bancheta din spate. Dubița porni imediat ce picioarele lui părăsiră trotuarul și Liz acceleră spre ieșirea din stație.

Reece scoase Glock-ul din rucsac când ușile glisante începeau să se închidă, atent la orice ieșit din comun. Liz trecu pe sub linia ferată și apoi pe West Twentieth Street, virând brusc la stânga și apoi turând motorul ca să intre pe Hialeah Expressway. Dacă federalii voiau să organizeze un control în trafic, ar fi făcut-o până atunci. Ea ridică

ochii în oglinda retrovizoare, prin ochelarii de aviator.

— Ești bine, dragule?

Reece oftă ușurat.

— Acum sunt mai bine. Mulțumesc că m-ai luat. Cum ai făcut rost de mașină?

— La operatorul aeroportului întotdeauna sunt mașini sau dube de închiriat. Câștigă atât de mulți bani vânzându-ți combustibil, că ar face orice ca să fii fericit. Ai distrus deja camioneta prietenului tău?

— Da. O să-ți povestesc pe drum. Oamenii de aici conduc ca niște boi.

— Ai distrus două vehicule perfect bune în douăzeci și patru de ore. Lumea o să înceteze să-ți mai împrumute chestii.

Pe măsură ce mergeau spre est paralel cu șinele, deveni evident că refăceau drumul făcut de Reece cu numai câteva minute mai înainte.

— Să nu scoți o vorbă, Reece, n-am fost în viața mea în orașul ăsta.

— N-am zis nimic, Liz. Fă cum știi tu.

Virară la dreapta pe East Eight Avenue și cartierele deveniră tot mai rezidențiale. Reece se gândi că dacă ar trebui să sară din vehicul, labirintul de case, garduri și curți ar fi făcut urmărirea dificilă, dacă polițiștii nu chemau un elicopter. Traversară un canal, fără îndoială construit în perioada când regiunea era asanată pentru a o transforma într-o suburbie ospitalieră. Apropiindu-se de aeroport, scena devenea tot mai industrială. Drumul îi conduse printre depozite cu platforme de încărcare, firme de materiale de construcții și ateliere de reparații auto. Reece era aproape sigur că văzuse o scenă de luptă într-un episod vechi din *Miami Vice* care fusese filmată acolo.

— A apărut ceva despre mine la știri? întrebă Reece.

— Încă nu. Aș fi zis că ar fi trebuit deja. Spun în continuare că atacul asupra amiralului a fost fie terorism, fie violență la locul de muncă, depinde pe ce canal te uiți.

— Ei știu. Nu trebuie decât să vorbească cu soția lui Tedesco și totul se leagă. Probabil își pun planul la cale înainte să iasă la știri.

Reece auzi un avion privat trecând pe deasupra lor când Liz făcu dreapta într-o intersecție. Semaforul se făcu galben când traversară o stradă paralelă și ea călcă accelerația ca să nu prindă roșu. Ca într-o redare cu încetinitorul, semaforul se făcu roșu și o mașină Dodge Charger alb cu verde a Poliției Miami-Dade se opri în dreapta lor. Apoi, mașina poliției făcu dreapta și se luă după ei.

Capitolul 61

— Of, rahat, Reece! Îmi pare rău.

Chargerul menținu viteza la nici un metru de spatele dubiței timp de zece secunde agonizante.

— Poate că n-o să ne oprească, zise ea cu speranță.

Exact atunci luminile roșii și albastre se aprinseră și sirena emise un sunet scurt exploziv care o făcu pe Liz să sară în scaun. Se uită în oglindă și semnaliză, trăgând lângă bordură.

— Să nu spui un cuvânt, Reece, și te rog nu-l împușca, spuse Liz amintindu-și de bunicul ei.

— Am înțeles.

Reece păstră privirea drept înainte și strecură Glock-ul sub coapsa dreaptă, punându-și ambele mâini pe genunchi unde puteau fi ușor văzute. Liz parcă și își scoase șapca Universității Alabama de pe cap. Trase repede elasticul din coadă și scutură capul dintr-o parte în alta ca să-și elibereze părul. Cu dreapta trase de tricou ca să expună cât mai mult din decolteu și afișă cel mai seducător zâmbet al ei.

Polițistul care apăru lângă portieră era tânăr, bine făcut și latino, cu o uniformă care fusese meticulos călcată. Liz se gândi că arăta ca un tip dintr-o telenovelă în limba spaniolă, ceea ce făcea rolul ei cu atât mai facil. Își ridică ochelarii Ray-Ban ca să-i permită să se uite în ochii ei albaștri. Accentul sudic deveni și mai pronunțat când se adresă agentului, sunând ca un personaj din *Pe aripile vântului.*

— Îmi pare foarte rău, domnule polițist. S-a schimbat semaforul și eu n-am știut ce să fac.

În ciuda gravității situației, Reece aproape izbucni în râs.

— Arătați-mi vă rog permisul, cartea de identitate a vehiculului și dovada asigurării, doamnă.

— Da, domnule, desigur.

Scoase permisul dintr-o geantă mică așezată pe scaunul pasagerului și deschise torpedoul ca să caute restul documentelor. Când Reece observă că ochii agentului preferă să cerceteze corpul bine făcut al lui Liz în loc să-i urmărească mâinile după o posibilă armă, fu destul de sigur că rolul ei prinsese.

— E o dubiță închiriată de la aeroport, așa că sper că e totul aici.

Fu ușurată să găsească un teanc de documente în compartiment, și le luă pe toate. Le răsfoi în poală și găsi repede cartea de identitate din Florida a vehiculului și un card mic de asigurare. Puse permisul ei deasupra și le înmână polițistului imperturbabil.

— Îmi pare rău, sunt pilot și a trebuit să-mi iau clientul din Miami Lakes. Nu cunosc zona și am încercat să fac mai multe lucruri în

același timp.

Polițistul se uită la Reece pe bancheta din spate și îi susținu privirea timp de câteva secunde, evident evaluându-l. În ciuda înfățișării neîngrijite, Reece afișă cea mai plăcută expresie posibilă.

— Mă întorc imediat, doamnă.

Polițistul reveni la mașina de patrulare unde, presupunea Reece, o cerceta pe Liz și mașina în baza de date din calculator. Aveau să afle foarte rapid dacă era subiectul unei căutări naționale și dacă cineva din poliție îl legase de Liz Riley.

Nu vreau să-l împușc pe amărât, dar speranța nu e niciodată un plan bun. Dacă dă cel mai mic semn că ne suspectează, va trebui să-l incapacitez pe el, mașina lui și radioul și să ne îndreptăm spre est să găsim un port. Să furăm o ambarcațiune și să plecăm în larg. Gândește cu scula, domnule polițist.

Reece își muta ochii de pe ceasul de la mână la oglinda retrovizoare, numărând minutele și căutând un semn că polițistul face un apel prin radio. Trecură patru minute înainte ca ușa mașinii de poliție să se deschidă. Reece studie limbajul corporal al agentului care se apropia. În mâna dreaptă avea un carnețel de metal pentru amenzi, nu arma, iar mâna stângă îi atârna calm pe lateral. Pasul lui trăda mai degrabă fanfaronadă decât frică. Orice om sănătos la cap care s-ar apropia de cineva considerat un suspect de terorism intern înarmat și periculos s-ar apropia cu mai multă prudență, sau ar rămâne în mașină și ar chema o echipă SWAT

Polițistul așeză carnețelul metalic pe marginea portierei, unde Liz putea să-l citească.

— Doamnă, v-am scris un avertisment pentru nerespectarea unui dispozitiv de control al traficului, ceea ce v-ar fi costat două sute patru dolari și trei puncte. Dacă sunteți pilot ar trebui să fiți mai atentă. Vă rog să semnați pe linia de jos.

Liz se aplecă și semnă avertismentul, asigurându-se că îi oferă polițistului cât mai multă vedere în tricoul ei. Funcționa, căci el nu-i dădu deloc atenție lui Reece.

— Sunteți foarte înțelegător, domnule polițist. Mulțumesc că nu mi-ați dat amendă.

— Da, doamnă, să aveți o zi bună și încercați să fiți mai atentă. Aceasta este copia dumneavoastră. Dacă vă mai opresc, vă dau amendă.

— Da, domnule, promit să nu se mai întâmple.

Polițistul zâmbi în cele din urmă și dădu din cap către Liz.

— Zbor lin, domnișoară Riley.

— O, da, mulțumesc mult, domnule.

Polițistul aproape că roși și se întoarse la mașină. Când trecu prin spatele dubiței se opri brusc, făcu o pauză și reveni la geam. Reece își

flexă subconștient mâna dreaptă și inspiră adânc ca să-și oprească bătăile accelerate ale inimii. Polițistul se aplecă să se uite direct la Reece.

— Domnule, de ce nu aveți bagaje?

Reece făcu tot posibilul să zâmbească forțat.

— Am zburat până aici doar ca să văd o proprietate. N-am rămas peste noapte, așa că puținul pe care îl am e în avion.

Polițistul se holbă un moment la Reece, privi din nou la Liz și înclină din cap.

— Călătorie plăcută.

Futu-i, a fost cât pe ce!

Liz porni motorul și băgă în viteză, intrând pe stradă chiar înainte ca agentul să fi ajuns la Chargerul lui. Reece simți valul de euforie care întotdeauna urma unei întâlniri pe viață și pe moarte. Creierul i se inundă de endorfine așa cum se întâmpla de obicei după o misiune de succes sau după un schimb de focuri peste hotare.

— Reece, te deranjează dacă pilotul tău din seara asta se îmbată?

Reece expiră prelung.

— Să-ți spun ceva, niciodată n-am fost așa de bucuros să am drept pilot o tipă sexi înnebunită după sport.

Liz se uită la Reece în oglindă și zâmbi jenată. Își aranjă imediat tricoul și își puse șapca.

Zece minute mai târziu era toată numai profesionalism, trecând prin verificarea de dinainte de zbor. Nici tensiunea lui Reece nici a lui Liz nu reveniră la normal decât când erau în zbor pe deasupra nordului Dade County.

Capitolul 62

Pentagon
Arlington County, Virginia

Generalii Lewandowsky și Stuart așteptau în sala de ședințe securizată. Li se dăduseră instrucțiuni speciale să nu includă niciun adjunct sau asistent în întâlnire, ceea ce era extrem de neobișnuit, dacă nu chiar fără precedent. Lewandowsky se apropia de sfârșitul mandatului de președinte al Comitetului Șefilor de Stat Major. Fusese pilot de luptă, unul dintre puținii suficient de norocoși ca să participe la bătălia aeriană din timpul operațiunii Furtună în Deșert. De asemenea jucase destul de bine jocurile politice ca să se ridice în vârful lanțului trofic militar. Mental era mereu pe picior de plecare, intenționând ca după retragere să facă parte din câteva consilii de conducere corporatiste. Avea un comportament relaxat care îl făcea plăcut atât printre generali cât și printre subordonați.

Ewell Stuart era în mare măsură opusul: intens, cu păreri clare și hotărât. Originar din Virginia rurală și descendent direct al generalului din Războiul Civil J.E.B. Stuart, generalul Stuart probabil nu era plăcut de nimeni, dar respectat de toți. Își petrecuse începuturile carierei ca ofițer de infanterie în batalioanele de rangeri, înainte de a fi selectat în [illegible] Speciale de la Fort Bragg. În prezent conducea Comandamentul Comun Pentru Operațiuni Speciale, [illegible]

Niciunul dintre ei n-o plăcea și nici n-o respecta pe doamna secretar Hartley, cu toate că amândoi înțelegeau și prețuiau tradiția SUA de a avea control civil asupra forțelor armate. Hartley era un politician pur, care bifa SECDEF ca pe o calificare în cursa pentru Casa Albă. Nu numai că era o prefăcută care nu-și lua munca în serios, dar ei considerau scandaloasă practica bătătoare la ochi de a dirija prin firma de consultanță a soțului ei fiecare dolar pe care îl putea stoarce. Dacă voiai să vinzi armatei un avion de vânătoare, o aeronavă de transport sau un vehicul blindat, trebuia să-l angajezi pe J.D. Hartley. Vrei contractul pentru popota de la Bagram? Discută cu J.D. Hartley. Soții Hartley tratau Pentagonul ca pe cel mai mare ATM din lume.

La fel ca mulți alți politicieni, Lorraine Hartley începuse cu intenții bune. Ca studentă, cu ajutorul câtorva membri mai radicali ai facultății, devenise scandalizată de ceea ce considera că sunt nedreptăți impuse de guvernul american în țările lumii. Când îl întâlnise pe J.D. găsise un partener care avea s-o ajute să schimbe lumea. După alegerea lui J.D. în Congres viețile lor se transformaseră dramatic. Oriunde se ducea i se spunea cât e de grozavă, cât de

inteligentă, cât de talentată. Nu după mult timp ajunsese să o creadă. Comportamentul plin de sine al congresmenului și al doamnei Hartley devenise din ce în ce mai scandalos, dar în D.C. există întotdeauna mediatori bine îmbrăcați dornici să păstreze lucrurile sub tăcere. Când fusese numită Secretar al Apărării, doamna Hartley devenise deja epitomul a tot ce încercase să stăvilească varianta ei de douăzeci de ani.

Ambii generali aveau agende încărcate, iar SECDEF sosi în sfârșit la cincisprezece minute după timpul stabilit, însoțită de secretarul adjunct și o tânără asistentă care ducea un iPad. Mesajul era clar: voi nu vă puteți aduce oamenii, dar eu mi-i pot aduce pe ai mei. Într-o astfel de încăpere securizată nu era voie cu dispozitive electronice, dar niciunul dintre ei nu dorea să se certe pe această temă. Ea îi salută pe amândoi cu un zâmbet de plastic înainte să ia loc în capul mesei de ședințe. Purta un taior negru clasic de la St. John Knits, croitorul ei obișnuit. Tendința ei de a purta doar negru, gândită după ce un grup de studiu ajunsese la concluzia că era „mai de încredere” în acea culoare, combinată cu purtarea ei acră, era motivul pentru care ofițerii din jurul ei o porecliseră „Cioclul”. Cu toate că nimeni nu îndrăznea să folosească porecla de față cu ea, cățelușii civili din anturajul ei îi spuseseră că era numită astfel. Faptul că era considerată intimidantă și insensibilă îi făcea plăcere.

Comitetul Șefilor de Stat Major nu are autoritate directă asupra unităților militare; acea structură curge direct de la SECDEF la comandanții combatanți. Cu toate că precedenții SECDEF se bazaseră pe Statul Major pentru sfat și expertiză, Hartley o făcea arareori. Secretarul Hartley se purta ca și cum Lewandowsky nici măcar nu s-ar fi aflat în încăpere și își îndreptă toate comentariile numai spre generalul Stuart.

— Abia am ieșit dintr-o întâlnire cu secretarul securității interne. Explozia care l-a ucis pe amiralul Pilsner a provenit de la o vestă de sinucigaș. Omul care purta vesta era un finanțist fără conexiuni teroriste, și a făcut-o pentru că membrii familiei lui erau ținuți ostatici.

Nu pomeni de faptul că îl cunoștea pe Mike Tedesco de peste zece ani.

— Cel care i-a pus vesta este un ofițer SEAL, cel care a condus mizeria aia din Afganistan în care au fost toți omorâți. Avem informații sigure că se ascunde într-o colibă din New Hampshire; oamenii mei vă pot furniza detaliile. Generale Stuart, vreau echipele SEAL acolo cât mai repede este omenește posibil. Una dintre firmele noastre de securitate vă va trimite o echipă care să-i însoțească.

— Îmi pare rău, doamnă, dar, după cum sigur știți, Legea Posse Comitatus ne împiedică să folosim forțe militare în astfel de rol pe

teritoriul Statelor Unite. Asta este o misiune pentru FBI, replică Stuart.

— Nu ți-am cerut o opinie legală, generale. Am făcut facultatea de drept la Harvard și nu e nevoie să-mi spui ce pot și ce nu pot să fac. Îți spun să-ți urci trupele SEAL în avion și să le duci fundurile în New Hampshire.

— Nu pot să respect asemenea ordin, doamnă. Încalcă Constituția.

— La dracu' cu Constituția!

Asistenta SECDEF, care nu scosese până atunci niciun cuvânt, ridică ochii din iPad și o întrerupse:

— De fapt, doamnă Secretar, nu e în Constituție. Posse Comitatus face parte din Codul Statelor Unite, este o lege federală. Nici măcar nu s-a aplicat Marinei înainte de 1992.

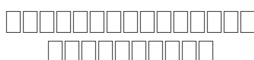
SECDEF păru iritată de corectarea asistentei, dar își îndreptă furia către generalul Stuart.

— Ce naiba ești, un nenorocit de cercetaș? Fie dai ordinul ăla, fie nu numai că îți solicit demisia și o obțin, dar te asigur că iubitul tău comandament rămâne fără fonduri și oamenii tăi sunt repartizați unităților convenționale. Vei fi responsabil pentru moartea operațiunilor speciale.

Stuart se lăsă pe spate uluit.

— Cum e, Stuart, o să dai ordinul sau va trebui să concediez general după general până găsesc unul să facă treaba?

Capitolul 63

Subofițerul-șef Fred Strain trimisese mesajul de rechemare prin satelitul Iridium pe pagerele membrilor echipei lui de asalt cu mai puțin de o oră în urmă. Nu exista scuză pentru lipsa la o rechemare și acum fiecare om din echipa lui de opt persoane se afla în spațiul pentru ședințe atașat escadronului lor.

— Bine, băieți, asta e una afurisită.

Fred încerca să nu înjure prea mult. Renunțase la înjurături ca și la băutură după ce soția îi dăduse un ultimatum: fie te oprești din băut fie părăsești Echipele. Fred încetase să mai bea.

Aproape că scutură din cap, alegându-și cu grijă următoarele cuvinte.

— Mergem după unul de-ai noștri. Știți ce s-a întâmplat la WARCOM?

Capetele se mișcară în sus și-n jos. Fusese greu de ratat. În prezent mass media iubea SEAL. Chiar înainte ca misiunea de capturare a lui bin Laden să-i catapulteze în postura de eroi, existaseră filme, cărți, jocuri video și alte misiuni intens popularizate care să-i aducă în lumina reflectoarelor.

— N-o să mă credeți, dar probele indică un SEAL drept făptaș.

Grupul schimbă priviri neîncrezătoare. Nimănui nu-i plăcea de WARCOM și toți îl disprețuiseră pe amiral, dar să-l arunce în aer? Părea puțin deplasat. Teoria curentă din media susținea că era vorba de un grup islamic terorist care căuta răzbunare.

— Cine e tipul, Șefu'? întrebă cel mai tânăr.

Fred făcu o pauză; aproape că nu se putea hotărî s-o spună.

— Locotenent-comandor James Reece.

— Nu se poate! strigă tânărul, scuturând din cap. Nu se poate! A fost comandantul meu de pluton înainte să vin aici. Un tip pe cinste! Fost înrolat. I-au pus-o în cârcă! Nu se poate s-o fi făcut el.

Disprețul militarilor înrolați din SEAL față de ofițeri era binecunoscut. Din când în când apărea câte unul care rupea tiparul și care era admirat pentru calitățile de conducător, priceperea pe câmpul de luptă, agresivitate și caracter. James Reece era unul dintre acei oameni.

— Îmi pare rău, Smitty. Pare să fie adevărat.

— Păi, dacă a făcut asta, trebuie să fi avut un motiv al naibii de bun.

— Nu contează motivul, Smitty. A făcut-o. E simplu. Și eu l-am cunoscut. Am făcut pereche la școala de lunetiști și am lucrat împreună la începuturi. E de nota zece. Familia lui are o istorie lungă în Echipe.

— A fugit din țară, Fred? De asta ne-au chemat pe noi? întrebă altcineva.

— Ei bine, aici devine puțin mai complicat. O să vi se ceară să semnați acte suplimentare de confidențialitate pentru ceea ce urmează să se întâmple.

— Serios? insistă Smitty. Mai multă confidențialitate? Vrei să spui că celelalte o sută pe care le-am semnat nu acoperă asta? Ce dracu', Șefu'?

— Ascultă, Smitty, și lasă-mă să termin.

— Scuze, Șefu'.

— Bun, e vorba de o situație fără precedent. Acest membru SEAL, după cum putem deduce din ceea ce a făcut la WARCOM, nu este ofițerul tipic care participă la cele două plutoane și apoi se duce într-o slujbă de birou pentru următorii cincisprezece sau douăzeci și cinci de ani – tipul știe ce face. Un terorist intern SEAL. N-are cum să nu ajungă în curând la știri. Încă i se spune act de terorism, dar asta o să se schimbe repede, iar noi vrem să ne terminăm treaba înainte ca asta să-l agite și mai rău decât e deja. Se află încă în țară și SECDEF îl vrea prins cât mai repede posibil.

— Fred, eu n-am prea fost atent la știrile de pe coasta de vest. Câți oameni a omorât în explozia de la WARCOM? întrebă unul dintre cei mai calmi oameni ai echipei, care părea a fi într-o perpetuă stare de beție.

— Asta-i chestia, doar doi: amiralul și un tip din lumea finanțelor din L.A. Asistentului amiralului i s-au spart timpanele, dar în afară de asta nimeni nu a fost rănit. Se pare că l-a îmbrăcat pe tipul din L.A. cu vesta-S, i-a luat familia ostatică și l-a făcut să se detoneze în biroul amiralului.

— Incredibil! exclamă bărbatul calm, dând în cele din urmă semne de trezire. Asta-i o chestie dură. Începe să-mi placă individul.

— Termină, Paul, i-o reteză Fred. E ceva serios. Nu-l putem subestima. E o misiune la fel ca oricare alta. Scoateți-vă din minte faptul că e SEAL, păstrați doar contextul că ne punem cu un adversar formidabil. A avut același antrenament pe care îl avem și noi și a avut și partea lui de război. Ce râcă a avut el cu amiralul și cu finanțistul ăla nu e treaba noastră. Treaba noastră e să planificăm o misiune pentru uciderea sau capturarea unui HVI, spuse, folosind intenționat terminologia pentru individ de mare valoare folosită peste hotare.

— Hei, Fred, zici că e încă în State, comentă unul dintre cei mai serioși oameni din grup. Cum de mergem noi după el? Nu se aplică

Posse Comitatus?

— Aici intervine confidențialitatea, domnilor. SECDEF a suspendat Posse Comitatus printr-un ordin executiv semnat de președinte. Vom acționa pe teritoriu american, folosind toate mijloacele din dotare ca să ucidem sau să capturăm ținta.

— Ce? Poate să facă asta? De ce noi? De ce nu pur și simplu HRT? întrebă cineva, folosind acronimul echipei de elită a FBI pentru salvarea ostaticilor.

— SECDEF ne vrea pe noi... Strain eziță. Ne vrea pe noi pentru că, după informațiile ei, următoarea țintă a lui Reece e președintele.

De jur împrejurul mesei se ridicară sprâncene, pe măsură ce gravitatea și complexitatea situației se desfășura în fața lor.

Fred făcu o pauză, privind prin încăpere.

— Dacă are cineva o problemă cu ținta asta sau cu operarea pe teritoriu american, să-mi spună acum.

Nimeni nu mișcă.

— Bine atunci. Se află într-o cabană în munții din New Hampshire. Nu știu de unde au aflat asta. Pachetul e subțire. Cică e o singură sursă HUMINT fără confirmare tehnică. Cum spuneam, e o misiune bizară. Ne așteaptă un elicopter la Baza Oceana, continuă Fred referindu-se la baza aeronavală din apropierea sediului. Într-o oră trebuie să fim în aer. Vom analiza detaliile când aterizăm în Vermont. De acolo o să plecăm în New Hampshire. Nu avem timp să examinăm mai în profunzime sau să așteptăm să se dezvolte. SECDEF vrea să fie rezolvat ieri, și noi suntem forța aleasă. Întrebări?

Fred se uită de la un soldat la altul. Regretă următoarele cuvinte imediat ce îi ieșiră din gură:

— Nu trebuie să vă placă. Trebuie doar s-o faceți.

Ce tâmpenie să spui așa ceva, gândi.

— Smitty, o vorbă te rog, zise Fred când echipa se ridica să-și ia echipamentul și să se îndrepte spre aerodrom.

— Da, Șefu'? făcu Smitty imediat ce ușa fu închisă.

— Smitty, ești un soldat al dracului de bun, și te-aș vrea lângă mine ori de câte ori dărâmăm o ușă.

— Dar...?

— Dar aici n-o să vii cu noi. Și, adăugă repede șeful echipei, înainte să protestezi sau să spui ceva, nu e decizia ta. Îți ordon să nu participi la misiune. Nu pot avea în operațiunea asta oameni care îl cunosc și îl respectă pe Reece. Știu că înțelegi.

Smitty încercă să-și ascundă ușurarea de pe chip. Trecea printr-un conflict cum nu mai avusese vreodată. Nu-și putea abandona echipa, dar nici nu se putea duce după omul pe care îl considera cel mai bun lider în luptă cu care lucrase, un om pe care l-ai urma și în focurile iadului. Luarea deciziei de pe umerii lui era semnul unui conducător

bun.

Smitty aprobă simplu din cap și ieși din încăpere fără energia lui obișnuită.

Fred inspiră adânc.

— Ticălosul, șopti pentru sine.

Mai trase o dată aer în piept și plecă să-și pregătească echipamentul.

Capitolul 64

Pentagon
Arlington County, Virginia

Povestea devansă toate transmisiunile și monopoliză canalele de știri. Se foloseau citate neoficiale din „autorități superioare” din Departamentul Apărării pentru a atrage atenția asupra poveștii, obținând un rating masiv. Moderatorii ofereau telespectatorilor o numărătoare inversă până la conferința de presă a Secretarului Apărării, Lorraine Hartley, în timp ce reporteri transmiteau din zeci de care de reportaj înghesuite în fața porții Bazei Navale Amfibii Coronado reportaje despre un „terorist intern” care ar fi responsabil de explozia în care fusese ucis amiralul decorat al SEAL, Gerald Pilsner.

La 8:00 p.m. ora estului, Secretarul Hartley păși încrezătoare spre podiumul albastru al Pentagonului îmbrăcată într-un costum sobru negru. Fața ei transmitea competență și control, o mână sigură în acele vremuri tragice. *Nu lăsa niciodată o tragedie să se irosească.* Tot ce lipsea din scenă, se gândi ea, era emblema prezidențială pe podium.

— Dragi americani, începu ea cu o voce lipsită de obișnuitul accent din New England. Mă adresez astăzi vouă cu multă durere pentru a vă aduce la cunoștință un alt caz de extremism violent în această măreață națiune. Săptămâna aceasta familia unui respectabil om de afaceri californian a fost luată ostatică de către un terorist intern care l-a silit pe bărbat să poarte o vestă de sinucigaș în interiorul unei instituții militare. Acest act de terorism a luat viața unui mare erou american și comandant al U.S. Navy SEAL, amiralul Gerald Pilsner. În mod tragic, ucigașul amiralului a fost unul dintre propriii lui ofițeri SEAL, un veteran extremist căzut în dizgrație care este acuzat de neglijență în luptă, neglijență și incompetență care au condus la moartea a peste șaizeci soldați SEAL, rangeri, piloți și echipaj de aeronave. A fost, și încă este, cel mai mare dezastru al operațiunilor speciale din istoria Americii. Persoana responsabilă pentru acest dezastru fără precedent este locotenent-comandorul James Reece. Se bănuiește că apăsarea vinovăției pentru ambuscada din Afganistan l-a împins să-l vizeze pe amiralul Pilsner, și este suspectat și în cazul altor crime care au avut loc în ultimele săptămâni în sudul Californiei, inclusiv măcelărirea atroce a unui pașnic cleric musulman, și a unei alte crime oribile din această săptămână în Florida Keys unde a luat viața unui alt erou american, căpitanul de Marină Leonard Howard.

Secretarul Hartley făcu o pauză pentru efectul dramatic; liniștea nu era întreruptă decât de clicurile camerelor fotografilor.

— Locotenent-comandorul James Reece este în libertate și trebuie considerat bine înarmat și extrem de periculos. O forță națională de impunere a legii face deja eforturi să îl localizeze și să-l aresteze, dar din nefericire munca acestor bravi bărbați și femei întâmpină piedici din cauza extremiștilor de dreapta care pun așa-zisele griji în privința intimității personale înaintea siguranței americanilor confruntați cu nenorocirile terorismului. Am cerut președintelui să semneze un ordin executiv care să permită diferite măsuri de urgență necesare pentru prinderea domnului Reece și împiedicarea altora ca el să comită crime asupra concetățenilor lor. De asemenea fac un apel la Congres pentru adoptarea rapidă a Legii Securității Interne, pentru a putea trăi toți în siguranță și fără frică. De la 11 Septembrie am privit în afară după amenințări. Concentrarea xenofobă asupra așa-zișilor teroriști străini ne-a făcut să trecem cu vederea adevăratele amenințări la adresa libertății care se coc aici, acasă. Extremiști ca Timothy McVeigh, Randy Weaver, Eric Rudolph și James Reece ar trebui să constituie ținte în lupta noastră împotriva terorii. Mă declar gata să apăr această națiune de *toți* dușmanii, străini și interni, și cu ajutorul dumneavoastră îl vom aduce pe James Reece în fața justiției, sau vom aduce justiția asupra lui. Acum vă voi răspunde la întrebări.

O reporteră arătoasă de la una dintre rețele se ridică în picioare, fiind recunoscută de secretarul de presă al lui Hartley drept una cu întrebări gata pregătite.

— Doamnă Secretar Hartley, este adevărat că soția însărcinată a comandorului Reece și fiica lor au fost ucise în casa lor cu câteva săptămâni înainte, și că James Reece este suspectat și de acele crime?

— Așa este, Meredith, și da, suspectăm că a fost implicat. Acest lucru ridică din nou problema sănătății mintale a bărbaților și femeilor în uniformă. Sănătatea mintală și PTSD sunt aspecte importante pe care noi ca națiune trebuie să le luăm în seamă. Fac apel la comunitatea științifică să-și dedice resursele acestor probleme. Trebuie să declarăm război nu membrilor comunităților noastre care sunt de o anumită religie, ci tulburării de stres post-traumatic. Următoarea întrebare, da, Andrew?

Andrew Harrison era reporter și expert în legislație la una dintre rețelele importante de știri.

— Doamnă Secretar Hartley, ne puteți confirma că James Reece a utilizat „armament de asalt” de mare capacitate în unele dintre crimele din California?

— Da, Andrew, știm că a utilizat o mitralieră tip militar AK-47 cu un încărcător ilegal ca să asasineze un șofer de taxi musulman în Los Angeles. Singurele ofense aduse de acel om erau pielea lui întunecată

și venerarea unui alt Dumnezeu. Acum soția lui a rămas fără soț și copiii lui fără tată. Încă o întrebare.

William Brantley era cel mai bătrân dintre prezentatorii de știri din America, cu o carieră care se întindea mult înapoi în timp, de când era tânăr corespondent de război în zilele de la sfârșitul războiului din Vietnam.

— Doamnă Secretar, poate nu e momentul pentru o astfel de întrebare, dar ați condus cu fermitate această națiune prin *atât de multe* tragedii. Vă veți anunța intenția să candidați la președinția Statelor Unite?

N-o spune așa de pe față, William.

— Mulțumesc, William, dar acum nu este vorba despre mine. Este vorba despre eroi americani care au plătit prețul suprem ca să ne apere națiunea. Este vorba despre aducerea unui terorist în fața justiției. Vă mulțumesc tuturor, Dumnezeu să apere victimele acelor tragedii și Dumnezeu să apere Statele Unite ale Americii.

Secretarul rămase în picioare timp de cinci secunde fixând camerele de televiziune înainte să se întoarcă spre dreapta către ieșirea din scenă.

Execuție perfectă.

Angels Camp, California

Katie Buranek urmărise îngrozită discursul secretarului. Era puțin șocată că Reece părea să-l fi transformat pe Mike Tedesco în bombă umană în biroul lui Pilsner, dar și mai mult era dezgustată de acuzațiile bizare care i se aduceau. Putea crede că îi omorâse pe Pilsner și Tedesco, Dumnezeu știe că o meritau, dar în niciun caz nu avea nimic de-a face cu moartea soției și copilului lui. Știa de la prima mână că povestea cu „asasinarea” șoferului de taxi era o minciună, chiar până la ce tip de armă folosise. De asemenea era încredințată că Reece nu era un extremist. Nu pomenise niciodată de politică în discuțiile lor. Să prezinți un erou ca James Reece drept un fascist xenofob era un afront la tot ce știa ea despre om și familia lui pe care ea o admira atât de mult. Era momentul să intre în bătălie, de data asta ca jurnalist, lucrând la editorialul care probabil avea să fie singura voce împotriva masivei mașini de relații publice a lui Hartley.

Capitolul 65

Coös County, New Hampshire

Fred încă mai credea în Constituție. Își dedicase viața sprijinirii și apărării ei. Ca mulți dintre vechii membri SEAL, Fred absolvise colegiul. Spre deosebire de ceilalți, el lucra la un masterat în filozofie. Iubea istoria, în special istoria războiului, dar tempera asta cu pacea pe care i-o aducea studiul filozofiei. Oamenii lui îi spuneau uneori războinicul-poet, un titlu pe care îl purta cu onoare. Îl deranja că președintele și SECDEF suspendaseră Posse Comitatus. Era destul de bătrân ca să-și amintească ce fiasco însemnaseră Waco și Ruby Ridge la începutul anilor 1990. Pe atunci era copil, dar își amintea de furtuna politică iscată când se descoperise că niște consultanți de la □□□□□□□□□□ îi asistaseră pe cei din ATF la Waco. Extinderea puterilor guvernului federal era ceva în privința căruia majoritatea americanilor erau extrem de temători.

Ceea ce îi provoca lui Fred chiar și mai multă îngrijorare era grupul de oameni care îl întâmpinaseră pe el și pe echipa lui la Mount Washington Regional Airport în New Hampshire. Douăzeci de contractori civili de securitate de la o firmă numită Capstone Security îi așteptau. Un telefon la comandament îi confirmase că SECDEF deja sunase personal ca să se asigure că echipa SEAL îi va sprijini pe contractori. Motivul sprijinului, fusese asigurat, era o necesitate legală legată de Posse Comitatus. Fred se înfuriase. Era o mare prostie. Contractorii de securitate nu erau acolo ca să-l prindă pe Reece, ci ca să-l asasineze. Fred cunoștea legea și înțelegea Constituția. De asemenea, știa că depusese jurământ să respecte ordinele celor desemnați superiori lui. Aceste două loialități conflictuale îi rodeau sufletul.

Mersul în viteză pe drumurile de munte îl readuseră în prezent.

— Mai încet, Clarke, ordonă posac. Trebuie să ajungem întregi la țintă.

UAV-ul închiriat de la Departamentul de Securitate Internă nu arăta niciun semn de viață în cabana de pe munte. Îndepărtată de drumurile pavate din zona rurală a New Hampshire, părea un refugiu idilic, cel puțin după imaginile pe care Fred le urmărea pe mini-iPadul din poală.

Fred își mută pușca HK 416 pe lateral și apăsă butonul de transmisie de pe radioul MBITR de pe vesta lui.

— Conducerea, mai încet, atenționă primul vehicul din convoi.

Purtau toți echipamentul gri de bord, mai puțin vestele de plutire,

ca să nu apară excesiv de milităroși. Uniformele gri fără însemne în făceau să arate mai mult ca o echipă SWAT dintr-un oraș mare decât ca un grup de SEAL căliți în luptă. Singurul lucru care îi trăda erau căștile care nu se potriveau cu griul banal al uniformelor și armurii corporale. Operatorii ajung să se atașeze de căștile lor. Țineau în poală căștile de camuflaj sau cu tipar digital deșertic AOR1 ca să nu alerteze localnicii că războiul venise în oraș.

— Cum? Ești prea bătrân pentru asta, Șefu'? glumi unul dintre membrii noi ai echipei de pe bancheta din spate a Suburban-ului închiriat.

— Nu, dar vreau să ajungem toți în viață la punctul acțiunii.

— Am înțeles, Șefu', răspunse tânărul.

— Hei, Șefu', de ce n-au folosit poliția locală să-l prindă pe tip? Am auzit ce-a spus Smitty despre el, c-ar fi soldat bun și toate alea, dar e numai unul și e doar o vanilie, spuse Clarke folosindu-se de termenul neoficial și pe jumătate peiorativ utilizat de □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ pentru a descrie membrii SEAL și ai Forțelor Speciale care nu fac parte din unitatea lor.

— Hei! replică Fred cu mai multă emoție în glas decât intenționase. Tipul ăsta *nu* este doar o vanilie, și tu știi că urăsc termenul ăsta. E un HVI. Un terorist intern. E ținta noastră. Nu-l subestima, ai înțeles?

— Am înțeles, Șefu'.

— Asta e valabil pentru toată lumea, spuse Fred deschizând din nou radioul. Ascultați-mă, domnilor. Mai avem o oră. Repet, *nu îl subestimați.*

— Am înțeles, veni răspunsul din vehiculul de teren.

Fred se instală mai bine pe scaun. Automobilele închiriate Suburban și Tahoe urmau să-i ducă cât mai aproape de obiectiv pe panta opusă a unui munte abrupt în spatele cabanei. De acolo vor pleca în cercetare ca să studieze terenul dintr-un punct ridicat. Apoi vor intra la adăpostul întunericului și îl vor prinde pe cel mai faimos terorist intern al Americii.

★

Reece știa că vor veni. Nu știa cât de mulți sau exact când, dar știa că vor veni. Nu pierdu prea mult timp gândindu-se pe cine vor trimite. Vor fi contractori privați? Era o posibilitate, având în vedere resursele conspirației în care se pomenise pion fără voie. Șeriful local? Reece spera că nu. Echipa de Salvare a Ostaticilor de la FBI? Posibil, considerând că aveau autoritatea să opereze pe teritoriu american. □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ Poate, depinde de cât de disperată devenise SECDEF.

Oricine venea după el era parte din conspirație. Veneau ca să-l împiedice să-și îndeplinească misiunea, iar asta era ceva ce Reece nu putea permite.

Reece nu simțea loialitate față de nimeni și de nimic. Unicul său țel era să-i facă pe cei care-i omorâseră familia să plătească pentru ce făcuseră. Ei îi luaseră totul. Acum era rândul lui.

Când aveau să vină după el, ultima piesă din puzzle va cădea în locul ei. Reece se rugase să se înșele, dar chiar înainte de a auzi elicopterele știu că nu se înșelase.

Urmăritorii lui erau instrumentele unui grup de conspiratori care corupseseră sistemul în beneficiul lor personal. Puterea și banii erau forțe motivaționale extraordinare pentru cei care nu aveau alt scop în viață decât propria lor mărire. Dacă Reece ar fi murit în Afganistan așa cum plănuiseră, familia lui ar fi fost încă în viață. Horn și ciracii săi ar fi fost mai bogați decât ar fi putut visa, amiralul Pilsner ar fi fost pe drumul spre un scaun de Şef de Stat Major, iar Lorraine Hartley în cursa către președinție. Din nefericire pentru toți, Reece încă trăia. Trăia și era pus să ceară socoteală, una care să-i ducă în morminte înainte de vreme.

Se apropia de sfârșitul călătoriei sale și în curând avea să se alăture soției și fiicei sale. Mai erau doar câțiva oameni de ucis și, dacă avea dreptate în privința forței de asalt care se apropia, încă un nume de adăugat pe listă.

Din poziția lui ridicată Reece avea o vedere clară asupra drumului care ducea la zona neasfaltată unde turiștii își parcau uneori mașinile. În acea perioadă din an era goală.

Reece auzi elicea elicopterului înainte de a-l vedea. Chiar și de la depărtare își dădu seama ce era. Elicopterul nu-l surprinse, cu toate că ar fi trebuit să-l țină mai departe în spate până la începerea asaltului. Ceea ce îl surprinse era numărul de oameni trimiși. Suburbanul negru din frunte era urmat de un Chevy Tahoe și două microbuze. Reece îi urmări coborând din vehicule și grupându-se într-o formație răsfirată. Nu erau turiști sau cercetași într-o excursie pe teren. Erau oamenii trimiși să-l omoare. Constituiau o adunare bizară de forțe militare sau paramilitare și contractori privați. Câțiva ieșeau în evidență ca soldați profesioniști, în timp ce alții emanau un aer de invincibilitate și aroganță. Doi chiar își aprinseră țigări. Numără în jur de treizeci de atacatori.

Era timpul. Inamicul se adunase, nu știa nimic și se afla în zona morții. Reece ridică declanșatorul fără fir MK 186 pe care îl conectase în dimineața trecută la un șir de șase mine antipersonal. MK 186 era un dispozitiv masiv și vechi, dar funcționa. Instalase minele într-o formă de L clasică pentru ambuscadă, după vechiul principiu militar *Păstrează lucrurile simple.* Mitraliera Mk 48 de 7.62 stătea lângă el,

alături de M4-ul lui, un lansator de grenade M203 și două rachete LAW.

Se uită la forța pregătindu-se să-l omoare și armă MK 186-ul cu o apăsare de buton. În acel joc, trăiai prin sabie și mureai prin sabie. Oamenii aflați mai jos la o sută patruzeci de metri distanță știau foarte bine asta. Era rândul lor să moară de sabie.

Ceva îl făcu să încremenească. Apăsă butonul de dezarmare de pe MK 186 și ridică binoclul. Ceva din modul în care se mișca unul dintre oamenii de jos îl făcuse să se oprească. Părea să fie liderul și purta echipament gri de camuflaj. O urmă de barbă și un păr nisipiu puțin mai lung îi dădea aspectul unui contractor, dar ținuta lui sugera altceva. Reece îl aduse în focarul binoclului pe bărbatul aflat la câteva secunde de a fi eviscerat în eternitate.

La dracu', Fred, ce cauți aici? Își zise Reece, uitându-se la fostul lui partener de la școala de lunetiști. *Unii dintre ăia sunt frații tăi, Reece. Te vânează, dar nu merită să moară azi. Habar n-au ce rol joacă în jocul ăsta.*

Fără ezitare, Reece lăsă binoclul, luă pușca M4 și dispăru în tufișuri, lăsându-i lui Freddy Strain o țintă pustie asupra căreia să reflecteze.

Doar o singură persoană de pe lume știa că merge la acea cabană.

Reece știa acum numele final care va fi adăugat pe listă.

Capitolul 66

Povestea lui Katie Buranek intră live pe un site de știri mai puțin cunoscut, dar de încredere, la 5:00 a.m. ora Estului. Canalele mai populare nu s-ar fi atins de așa ceva, temându-se de represalii din partea administrației, care i-ar fi acuzat de publicarea unor informații cu acces limitat, precum și de controale de la Fisc. Colportorii o preluară în jur de ora șase și o oră mai târziu era la toate talk-show-urile politice ale dimineții. Conspiraționiștii mușcaseră momeala fără să clipească. Pe la prânz moderatorii de la radio se învârteau deja în jurul ei. Astfel de povești apăreau tot timpul, dar credibilitatea lui Katie care era una dintre puținii reporteri adevărați de investigații rămași în domeniu îi dăduse aripi.

Nu făcu acuzații, deși avea dovezi să o facă, în schimb le ceru cititorilor să gândească singuri. În primul rând, ce căuta un strângător de fonduri care conducea un Bentley și avea legături strânse cu soții Hartley în biroul amiralului de la WARCOM? De ce nu recunoscuse secretarul apărării relația apropiată cu Tedesco în timpul discursului ei? De ce un membru SEAL decorat, cu șase deplasări în luptă, o lua dintr-odată razna și începea să-și ucidă superiorii? Avea citate oficiale din partea foștilor comandanți, camarazi și subordonați ai lui Reece care toți cădeau de acord că el nu ar face niciodată așa ceva, câțiva dintre ei avertizând „fără un motiv solid". De asemenea cădeau de acord că el nu le-ar fi făcut niciodată vreun rău soției și fiicei lui. Și de ce nu acceptase SECDEF alibiul, el aflându-se la Centrul Medical al Marinei Balboa în momentul când familia lui era omorâtă, așa cum făcuseră investigatorii poliției? De ce te-ai lega de fapte reale când poți pur și simplu să emiți declarații pe care papagalii din mass media să le repete?

Katie ridică întrebări despre Capstone Capital și statutul său ca unul dintre clienții lui J.D. Hartley. De ce unei companii de investiții private cu sediul în California i se alocă anual o sută de milioane de dolari din bugetul soției lui? Nu era fundamental coruptă ideea ca partenerul unui secretar din guvern să facă lobby pentru instituția sa? Aceste întrebări, pe care soții Hartley le evitaseră cu succes în trecut, erau acum prea zemoase pentru ca presa să le ignore și îi puteau pune serios în pericol șansele de a deveni următorul președinte.

Personalul de relații publice al lui Hartley era acum în criză, alocând mai mult timp și eforturi acelei povești decât oricărei probleme a Pentagonului. Cu toate că cei mai apropiați consilieri ai lui Hartley erau practic angajați ai DOD, erau profesioniști în ale politicii care o urmaseră în post și aveau să o urmeze și la părăsirea postului.

Deciseră că cel mai bun curs de acțiune era să opună rezistență și să se răzbune. Refuzară să recunoască că articolul, pe care îl denumiră „știre falsă”, ridica vreo problemă reală și de substanță și o atacară pe Buranek numind-o „conservatoare care aruncă bombe” în pofida trecutului ei de critică egală a ambelor partide politice. Secretarul însăși nu dădu nicio declarație oficială ca răspuns la articol, însă coordonă o scenă regizată cu un reporter prieten când ea și echipa ei intrau în Casa Albă pentru o ședință.

— Oamenii ăștia mă atacă pe mine și pe J.D. de ani de zile și întotdeauna au mințit. Conservatorii nu pot să înghită faptul că adevăratele amenințări la adresa Americii se află în rândurile lor. Se concentrează asupra „pericolelor” din străinătate, în timp ce noi ne radicalizăm propriii cetățeni până la extremism prin radio și internet. Acest blogger este o parte a problemei, nu o parte a soluției. Ne-am putea elibera de frica asta dacă se votează Legea Securității Interne.

Mestecă asta, Katie și cum te-o chema.

Capitolul 67

Bennington County, Vermont

— Ce fel de listă de cumpărături e asta, Reece? întrebă Liz Riley sceptică.

Reece zâmbi.

— Una memorabilă, Liz. Ai vreo întrebare?

Liz și Reece zburaseră din Florida la un mic aeroport privat din Vermont folosit numai de localnicii pensionari pasionați de zbor și de câteva familii bogate din New York și Connecticut care voiau să evadeze peste weekend în păduri. Reușiseră să închirieze un mic hangar privat pe care îl foloseau drept bază pentru pregătirea fazei finale a misiunii. Liz aranjase de pe drum, explicând administratorului că făcea o analiză a zonei pentru șeful ei în căutarea unui viitor loc de refugiu. După ce Reece renunțase la ambuscada asupra forței de asalt trimisă să-l doboare în cabana lui Ben, se întorsese la Liz pe aeroport și începuse pregătirile finale pentru ce mai rămăsese din listă.

— Un set din sticlă pentru experiențe chimice? Balon cu fund rotund? Vas de absorbție? Cleme?

— Pentru distilare, explică Reece.

Liz ridică o sprânceană și continuă:

— Găleată din plastic de nouăsprezece litri, o mătură de lemn, fertilizant, soluție de îndepărtare a buturugilor, curățitor de țevi Liquid Fire, un set de așternuturi de pat, o instalație de Crăciun, mănușă pentru cuptor; un tub din PVC lung de patruzeci de centimetri cu diametru de cincisprezece centimetri, cu colier; boluri de cupru, filtre pentru cafea, lumânări, pungi de gheață? Ești sigur că ai nevoie de toate astea?

Reece încuviință.

— Ai vreo întrebare?

— Ia să văd: hm, detergent de podele, detergent pentru piscină, apă oxigenată, un set de pahare pentru shot-uri, lampă de încălzit, sonerie fără fir? Faci ce cred eu că faci, Reece?

— Probabil. Nu-ți face griji, Liz. Asta este pentru o anumită persoană. Va fi ceva precis și menit să transmită un mesaj.

— Categoric știi cum să transmiți un mesaj, prietene. Ok, mă ocup. Presupun că vrei să le iau din diverse locuri împrăștiate, nu pe toate de la Terrorism'R'Us?

El îi ignoră tentativa de umor.

— Am identificat deja pe Craiglist instrumentele de chimie. Explică-le doar că puștiul tău de liceu iubește știința și ți-a cerut un set

cadou de ziua lui. Prefă-te că habar n-ai la ce folosește. Orice altceva ia din diverse locuri și plătește cash. Încă mai avem destul din teancul pe care ni l-a dat Marco. Am aici o listă cu magazinele care ar trebui să aibă ce ne trebuie, spuse Reece întinzându-i lui Liz o listă pe care erau trecute și adresele. O să fie o zi lungă, Liz. Chiar dacă ai putea să cumperi totul de la câteva magazine de bricolaj, unul pentru bebeluși și un Radio Shack, vizitează mai multe din diverse orașe ca să nu pară că faci ceea ce *de fapt* faci.

— E periculos să construiești chestia asta? Nu vreau să sari în aer. Nici eu, că veni vorba.

— Nu e lipsit de pericol, asta pot să-ți spun. Ții minte EFP-urile din Irak?

— Sigur că da. Porcăriile alea, spuse Liz dezgustată, scuturând din cap.

Amândoi cunoșteau oameni uciși sau schilodiți pe viață de plaga proiectilelor formate prin explozie. O armă simplă și eficientă, EFP-urile constau din țevi, lanțuri explozive și plăci de metal care, odată detonate, se transformau în proiectile topite sau „penetrante” cărora explozia le imprima viteză mare și le permitea să taie ușor prin vehiculele blindate. Cu toate că fuseseră inventate în Al Doilea Război Mondial și mai târziu extins testate de Hezbollah în Liban, ajunseseră la cunoștința publicului în urma invaziei din Irak. Cu sprijinul semnificativ al Iranului, pătrundeau în Irak pe străvechile rute de contrabandă, predominant pentru milițiile șiite sau pentru grupurile desprinse din Brigada Badr. Introduse în teatrul de operațiuni în 2005, ele învingeau cele mai tehnologizate armuri ale lumii, provocând moarte, distrugere și teroare psihologică. Una dintre cele mai letale arme asimetrice utilizate împotriva Forțelor Aliate în timpurile moderne, EFP-urile și alte dispozitive explozive improvizate erau responsabile pentru mai mult de jumătate dintre decesele din Irak și Afganistan și pentru suferințele insuportabile a treizeci și trei de mii de răniți fizic. Numărul celor afectați psihic era incalculabil, dar atingea sute de mii.

Cu o investiție minoră de personal și material, inamicul era capabil să îngenuncheze o superputere. Această armă rudimentară, ieftină și relativ mică provoca daune excesive pentru dimensiunile ei și devenise o armă de importanță strategică. Reece petrecuse ani întregi din viață punând presiune asupra rețelelor inamice periculoase din Irak, localizând, dezmembrând și distrugând celule IED de pe întinsul țării. Acum, acasă, plănuia să întoarcă aceeași armă împotriva unuia dintre oamenii care profitaseră de moartea trupei și familiei lui.

— Și mai vreau să-mi faci o mare favoare, Liz. Vreau să iei legătura cu Raife.

Liz tăcu. Raife îi fusese ca un frate lui Reece în Echipe. Se

cunoscuseră în colegiu și intraseră împreună în Marină, unul ca ofițer și celălalt înrolat. Cu câțiva ani înainte, un eveniment din Irak îl făcuse pe Raife să părăsească SEAL în circumstanțe pe care nimeni în afară de Reece nu le înțelegea pe deplin.

— Ești sigur că e o idee bună? Crezi că ne-ar ajuta?

— Știu că o s-o facă. Doar că ar fi mai bine să vină din partea ta. S-ar putea să fii nevoită să faci puțin pe detectivul ca să dai de el. Poți să ajungi la el prin familia lui dacă ai imaginație. Urăsc să adaug și asta la tot ce ai de făcut astăzi, dar e singura posibilitate.

— Am priceput, Reece. Încă mai am informațiile de contact ale surorii lui, așa că o să ajung la el cumva.

— Grozav. Când dai de el, arată-i asta, spuse Reece întinzându-i un bilețel împăturit. Sunt instrucțiuni detaliate și o mare rugăminte, dar știu că o s-o facă.

— Sper, zise Liz uitându-se peste bilet cu o urmă de scepticism în ochi.

— A, și avem nevoie de o dubă Sprinter.

— O, doar o dubă Sprinter? făcu Liz ironic.

— Am găsit una online, nu departe de aici. Nu are înmatriculare de New York așa cum voiam, dar putem să furăm niște plăcuțe pe drum.

— Nu dăm de bănuit dacă o cumpărăm cu banii jos?

— E posibil. E veche de un an și pare că tipul are nevoie de bani. Dacă apare vreo suspiciune, până ni se ia urma o să fie prea târziu. Am doar nevoie de ceva care să se amestece printre vehiculele de livrare din New York și asta ar fi perfectă.

Liz privi în pământ, deschise gura să spună ceva, apoi se opri.

— Liz?

— James, ce se întâmplă după ce se termină totul?

— Concentrează-te pe misiune, Liz.

— Știam eu că o să spui asta, zise ea cu o urmă de dezamăgire în glas.

— Îmi pare rău că te-am băgat în toată povestea, Liz. N-a fost intenția mea și e singurul meu regret.

— Să te ia dracu', James! Sunt aici din cauză că așa am ales eu. Vreau să fiu aici și vreau să-i dobor pe tipii ăia! O merită.

Reece încuviință din cap.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să-ți pui o perucă sau ceva pentru cumpărăturile de azi. Până la urmă vor lega lucrurile între ele, Liz. Să nu-ți faci iluzii. O deghizare ar putea să-i mai întârzie puțin. Am vorbit cu Marco. Când treaba o să scape de sub control – și, Liz, *o să scape* – are un post pentru tine în Mexic. Am fost acolo. Nu e ca în State, dar o să poți să te ocupi de flota lui aeriană și să locuiești la proprietatea lui din Puerto Vallarta. Are avocați care se pot ocupa

de o înțelegere ca să te aducă înapoi în State. Orice îți sugerează ei să spui anchetatorilor despre mine, spune. Din nefericire, asta e tot ce pot să fac pentru tine.

Liz lăsă din nou capul în jos. Erau multe de cugetat.

— Concentrează-te pe misiune, Reece, spuse ea plecând să închirieze o mașină de la aeroport.

Îi luă lui Liz o zi întreagă ca să găsească tot ce era pe lista de cumpărături a lui Reece. Merseseră împreună acasă la cel care vindea Sprinterul. Aparent soția lui nu era la fel de încântată ca el s-o transforme într-o mică rulotă, așa că o vindea ca să cumpere ceva ce i-ar fi plăcut și ei. O luase ca dubă pentru marfă ca s-o utilizeze singur, ceea ce o făcea ideală pentru ce avea Reece în minte. Dacă i se păruse dubios că Reece așteptase în automobilul aeroportului, nu se exprimă în niciun fel. Era doar fericit că cineva era dispus să plătească cash pentru ceva ce el cumpărase dintr-un impuls. După ce Liz achiziționă vehiculul făcu schimb cu Reece și porni în căutarea articolelor de pe lista de cumpărături.

Seara târziu când se întoarse Liz la hangar îl găsi pe Reece fixând ceva în interiorul dubei. Era o măsuță pe care o scosese din micul birou al hangarului. Pe un perete era desenat conturul a ceea ce părea a fi un SUV mare.

— Ce faci, Reece?

— Mă pregătesc. Cum a mers? Vreo problemă?

— Surprinzător de puține. Am făcut niște cercetări despre articolele mai bizare și am fabricat niște povești în caz că începe cineva să pună întrebări. Majoritatea băieților au fost extrem de săritori.

— Eram sigur, zise Reece cu o sclipire în ochi.

— Toți păreau fericiți că le cumpără cineva marfa, replică Liz cu un surâs larg.

— Grozav. Cum a mers cu Raife?

— Am ajuns la sora lui, Victoria. Mi-a dat numărul lui actual și mi-a spus că o să-i transmită informația. Am stabilit și un loc în care să las echipamentul tău pentru Raife după ce ne despărțim. Atâta am putut.

— O să aibă el grijă.

— Sper. Cum merge pregătirea pentru experimentul științific?

— O să pot construi dispozitivul cu materialele pe care le-ai adus azi. Îți amintești de bombele din Londra, din 7 iulie, acum câțiva ani? E cam la fel. Cu toate că ăsta o să aibă o țintă și o să fie mai precis. Nu sunt nici pe departe expert în explozibili, așa că vreau să stai departe

cât fac asta. Aș putea să sar în aer.

— Ești Navy SEAL, pentru numele lui Dumnezeu! Nu poți să construiești o bombă fără să sărim în aer?

— Îi avem pe tipii de la EOD care sunt adevărații experți. Eu am învățat toate astea studiind inamicii de peste hotare, în timp ce le demolam fabricile de bombe. Ei nu sunt așa de precauți cum suntem noi la cursurile despre explozibili în State. Din când în când inamicul ne face treaba și sare în aer din neglijență. Îmi doresc să mai fi avut câteva blocuri de C-4, dar am cheltuit tot ce aveam pe amiral, iar minele mele Claymore sunt în pădurile din New Hampshire, așa că va trebui s-o fac în maniera insurgenților.

— Ce-i asta? întrebă Liz, arătând spre conturul de pe perete.

— J.D. Hartley se plimbă prin New York într-un Suburban blindat. E o mașină serioasă. Rezistă la muniție de 7.62 și chiar la IED-uri mai mici. Același tip îl foloseam noi pentru protecția membrilor guvernului interimar din Irak. Părea că toată lumea voia să-i omoare pe ăia. Oricum, asta este aproximarea conturului unui Suburban. Vreau să știu exact unde trebuie să opresc duba ca să aliniez corect EFP-ul pe care o să-l leg de măsuța din spate. Explozia o să transforme bolul de cupru pe care l-ai cumpărat într-un proiectil topit, care va pătrunde prin blindaj – și drept în J.D. Hartley.

— Dacă e cineva cu el?

— Atunci nu e ziua lui norocoasă. Se opri: Liz, o să fac tot posibilul să mă asigur că nu e decât Hartley.

— Când o să se întâmple asta, Reece?

— O prietenă reporter a contactat un fotograf paparazzi pe care îl cunoaște în New York și a întrebat despre J.D. Hartley. A pretextat că scrie despre el și vrea niște informații actualizate de la fața locului. Se pare că individul își petrece nopțile cu o agentă imobiliară blondă din SoHo. Am chiar și adresa.

Liz îl urmărea pe Reece din partea opusă a hangarului. Dacă sărea el în aer, nu voia să moară și ea. Îl văzu cum golește atent îngrășământul într-o găleată cu apă, amestecând cu mânerul măturii înainte de a adăuga un lichid roșu-auriu din vasul de absorbție al setului de chimie. Apoi turnă încet ceea ce se transformase într-o spumă alb-lăptoasă pe un cearșaf pe care îl întinsese între niște scaune. Lui Liz îi aducea aminte de jeleurile pe care le făcea când era mică împreună cu bunica ei, privind cum lichidul picură lent prin pânză peste masa din bucătărie. Reece orientă lampa pentru încălzire spre cearșaf, apoi se mută la o masă aflată la distanță de substanța pe care o fabricase, probabil pentru a limita pagubele în caz că următorul

lot nu ieșea așa cum plănuise. Din punctul ei de observație, lui Liz îi era greu să-și dea seama ce făcea. Îl vedea amestecând cantități mici din ceea ce păreau a fi detergenții pentru podele și pentru piscină cu acetonă pentru unghii în eprubetele de laborator, rotindu-le și apoi turnând printr-un filtru de cafea fixat deasupra balonului cu fund rotund. Își dădea seama că era cât se poate de meticulos posibil în acea porțiune a procesului și se întrebă dacă aceea era partea în care explodau uneori neintenționat teroriștii.

Scoase cu penseta carcasa unui cartuș de 5.56 mm și vărsă pulberea pe masă. Liz privea fascinată, gândindu-se că în orice clipă ar putea vedea cum omul care îi era cel mai apropiat pe lumea asta trece în cealaltă. Din instalația de Crăciun în roșu, verde, galben și albastru Reece detașă un singur bec, încălzindu-i capătul cu o lumânare înainte de a-l scufunda în apă ca să se rupă vârful. Știa că era o parte delicată a procedurii; îl urmări pe Reece umplând cartușul cu amestecul nou creat și punând înăuntru și becul spart, fixându-l cu clei cald. Ei îi trecu prin minte că din acele elemente care de obicei aduc fericire și veselie, Crăciunul și piscinele, Reece fabrica un amestec al morții.

Când termină, Reece se ridică în picioare și se îndepărtă încet de masă. Părea obosit și ușurat.

— A mers bine, spuse. Bătrâna „lovitură a mujahedinilor”. Și suntem încă în viață.

— O să înceteze vreodată miracolele…, replică Liz, evident la fel de ușurată ca și el.

— O să dureze cel puțin o noapte ca să se usuce nitratul de uree de pe cearșaf. Ăsta este echivalentul TNT-ului și va fi explozibilul primar. Încălzirea ar trebui să grăbească procesul. Partea periculoasă s-a încheiat. Mâine umplu tubul de PVC cu explozibil și pun bolul de cupru sub colier, îi plasez în spate detonatorul pe care tocmai l-am confecționat și atașez becul la sonerie. Nu-i rău pentru un amator.

— Mă bucur că suntem întregi, declară Liz.

— Și eu. Hai să ne odihnim puțin. O să avem nevoie în următoarele câteva zile.

Capitolul 68

New York, New York

Lui Anthony Craig nu-i plăcea slujba. Mă rog, nu slujba *per se;* persoana pe care slujba îi cerea s-o plimbe prin New York îi displăcea. Ca tânăr negru crescut în Brooklynul anilor ’60 și ’70, fusese îndreptat pe căi greșite. Asta până când tatăl lui își luase o zi liberă de la munca lui de om de curățenie la o bancă de investiții de pe Wall Street, ceea ce Anthony nu-și amintea să mai fi făcut decât o singură dată, pentru a lua prânzul împreună. În loc să ia de mâncare, merseseră la oficiul de recrutare al Corpului Pușcașilor Marini de pe Chambers Street. Marina îi înlăturase sentimentele de inferioritate și îi schimbase viața. După moartea prematură a tatălui său în urma unui atac de cord, Anthony părăsise Corpul și se întorsese acasă în New York City. Se căsătorise cu o femeie pe care o întâlnise la biserică și crescuseră doi copii care erau amândoi la colegiu, cu bursă academică. Trecut acum de cincizeci de ani, era mândru de viața pe care și-o construise. Nu era mândru de omul pe care îl ducea cu mașina.

Nu că J.D. Hartley s-ar fi purtat urât cu el; de fapt, era chiar contrariul. În ciuda destrăbălării lui Hartley, în general era plăcut de oameni. Hartley ajunsese într-un moment din viață în care adulterul făcea parte din personalitatea lui și chiar un element al identității lui naționale. Fusese ales în Congres din partea marelui stat California cu toate că fusese prins de multe ori în situații compromițătoare, atât financiare cât și extramaritale, dar ce era acceptabil în California nu era de înghițit pentru electoratul național. După o candidatură eșuată la președinție, își lăsase soția să ocupe locul în lumina reflectoarelor și să-și croiască drum tot mai sus spre putere până la poziția de Secretar al Apărării. J.D. se ocupase cu firma de consultanță, făcând lobby și construindu-și fundația care avea drept misiune să aducă în țările din lumea a treia calculatoare și educație. Acest lucru îi permitea să participe la strângeri de fonduri unde el era inima evenimentului, înconjurat de femei topite de adorație care găseau malițiozitatea lui extrem de atrăgătoare.

Ceea ce îl ofensa pe Anthony nu era stilul de viață sau elitismul actualului lui angajator, ci faptul că J.D. Hartley presupusese din prima zi că, fiindcă Anthony era negru, era de la sine liberal-democrat și sprijinitor al înclinațiilor politice ale lui Hartley. Anthony văzuse cum politicile liberale dezamăgiseră iar și iar comunitatea lui, promovând o cultură a drepturilor pe care el o considera cauza problemelor mai degrabă decât soluția lor. În orice caz, Anthony era

un om cu credință în Dumnezeu și un bun profesionist. Zâmbea și făcea conversație de complezență când era cazul, era mereu punctual, cu rezervorul plin și gata de plecare.

Astăzi șeful îl făcuse să aștepte mai mult decât de obicei. Anthony parcase Suburbanul chiar în fața apartamentului din SoHo unde Hartley își petrecuse noaptea cu cea mai recentă amantă, o agentă imobiliară bine dotată, abia trecută de treizeci de ani. Probabil că fusese pe val, căci stătuse toată ziua cu ea în apartament, chemându-l în cele din urmă pe Anthony după-amiază târziu. Portarul îi permisese să parcheze în zona de preluare cât timp îl aștepta pe fostul congresmen.

Anthony avea radioul pe un post cu muzică clasică și privea seara din Manhattan. Iubea agitația New York-ului și nu s-ar fi gândit vreodată să lucreze în altă parte. Vitalitatea oamenilor mergând pe trotuare, fluxul constant al traficului și măreția clădirilor nu se învechea niciodată pentru el. Era orașul lui.

Melancolia liedului „Im Abendrot” al lui Richard Strauss umplea Suburbanul. Anthony iubea muzica clasică aproape la fel de mult cât iubea New York-ul. Alăturarea celor două era maiestuoasă. Ideea că acea bucată fusese compusă cu acceptarea calmă a morții drept inspirație părea în contrast puternic cu viața care înconjura actualul petec de energică seară newyorkeză.

Un semn al portarului îl informă că Hartley cobora. Anthony se dădu jos din mașină, deschise portiera blindată și se duse în partea dreaptă a banchetei din spate ca să-i deschidă ușa congresmenului care ieșea cu pas vioi din clădire.

— Bună seara, Anthony, rosti Hartley cu un surâs încrezător care îi etala magnificii dinți albi, apropiindu-se de mașină îmbrăcat în costumul său impecabil bleumarin cu cravată galben-viu. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, dar m-a chemat datoria.

— Bună seara, domnule congresmen, răspunse Anthony deschizându-i portiera șefului său, închizând-o în urma lui și ocolind spre partea din față.

Sprinterul negru aproape că îl doborî din picioare.

— Ho! Anthony se clătină, regăsindu-și echilibrul. Hei! strigă după conducătorul Sprinterului.

Duba opri lângă Suburbanul congresmenului, atât de aproape că lovi oglinda retrovizoare din stânga.

Tinerii ăștia de la livrări sunt nebuni, se gândi Anthony ridicând brațele și înălțând sceptic din umeri, parcă spunând: *Ei bine, și acum ce facem*?

Revenind în fața Suburbanului, îl văzu bine pe șoferul dubei. Cu barbă și păr nepieptănat, părea mai mult un om care trăia în munți decât un livrator. Atunci când acesta se mută de pe scaunul șoferului

și se plasă paralel și în fața vehiculului blocat, Anthony își dădu seama că nu era deloc un livrator.

Pentru Anthony timpul păru să încetinească; se uită prin parbriz și îl văzu pe Hartley pe bancheta din spate citind ziarul, neafectat de agitația provocată de Sprinter. Îndreptându-și din nou atenția spre șoferul dubei, observă ceva mic și alb în mâna lui stângă. Nu părea să se uite la Hartley sau la Suburban, ci la oamenii de pe trotuar. Abia atunci Anthony își dădu seama ce se întâmpla. Trebuia să-l scoată pe Hartley din mașină. Fu ultimul lui gând înainte ca din Sprinter să erupă un sunet pe care nu-l mai auzise din timpul antrenamentului de geniu în Corpul Pușcașilor Marini în urmă cu treizeci și cinci de ani. Focul, zgomotul asurzitor și o undă de șoc cum nu mai experimentase îi reverberară prin corp, golindu-i plămânii de aer. Suburbanul congresmenului se răsturnă pe o parte pe trotuar, iar fațada clădirii de apartamente absorbi impactul care lui Anthony i se păru că o s-o dărâme. Cu ochii mari se holbă la fostele străzi liniștite care tocmai se transformaseră în zonă de război. Când se întoarse după omul cu barbă, tot ce văzu fu traficul și haosul.

Capitolul 69

Reece dădu colțul și se îndreptă în viteză spre est, amestecându-se în masa oamenilor disperați să fugă de la locul exploziei. Nu putu să nu se gândească la imaginile similare date la televizor cu șaisprezece ani în urmă, imagini care îl trimiseseră pe Reece și pe frații săi în colțurile îndepărtate ale globului în căutarea celor responsabili. *Improvizează, Reece.* Văzu oportunitatea și reacționă instantaneu, înșfăcând o pălărie neagră cu boruri largi de pe capul unui evreu hasidic care alerga în fața lui. Bărbatul se întoarse imediat spre stânga ca să-și recupereze pălăria sacră, dar Reece se strecură prin dreapta lui și continuă să alerge. Turma sesizase lipsa pericolului și încetinea pe măsură ce curiozitatea începea să predomine. Spre surprinderea lui Reece, oamenii își scoteau deja telefoanele să verifice site-urile de știri, să facă filme, chiar să posteze pe social media ca să nu rateze nimeni vreun moment din viața lor împărtășită.

Să fii prins în New York City purtând pistol nu era deloc bine. Oricât de mult își iubea Reece Glock-ul 19 pentru fiabilitatea și durabilitatea lui, era puțin prea mare ca să îl ascundă de un ochi antrenat. Dacă vreun polițist cu ochi ageri de la NYPD l-ar fi depistat cu pistolul ascuns, misiunea lui ar fi luat brusc sfârșit. Îi fusese destul de greu să se îndepărteze de la locul altercației, și să tragă cu polițiștii de față era o idee cu adevărat proastă. Totuși nu intenționase să rămână neînarmat, așa că renunțase la puterea de foc în favoarea posibilității de a ascunde arma. Glock 43 era un pistol compact, versiunea cu un singur încărcător a pistolului austriac mai voluminos care folosea și el gloanțe de 9 mm. Pistolul fusese extensiv adaptat de Zev Technologies din Oxnard, California, iar Reece putea să tragă cu el aproape la fel de bine ca și cu ruda lui mai mare. Cu pistolul subțire dar puternic într-un toc suplimentar, Reece se putea apăra și eventual să se retragă luptând dacă era absolut necesar. Spera cu disperare să nu fie cazul.

Reece încetini până la o alergare ușoară și se retrase la marginea mulțimii. În mers vioi, coti spre nord pe o alee, punându-și pălăria pe cap. Deschizându-și din mers rucsacul scoase un pulover negru Arc'teryx și se îmbrăcă cu el. Deghizarea nu ținea la o examinare atentă, dar cu barba pe care o avea mergea la o primă privire.

Aleea îl scoase pe o altă stradă spre est, unde făcu dreapta și începu să caute un taxi. Trecuseră ani de când nu mai fusese la New York și avu nevoie de câteva încercări ca să decodifice înțelesul luminilor de pe capota taxiurilor. Observând în cele din urmă o mașină neocupată, Reece păși în fața ei ca să-i blocheze drumul.

Șoferul opri și el urcă repede.

— Brooklyn, la Best Buy de pe Belt Parkway, spuse Reece cu cel mai bun accent est-european al lui, nesigur dacă mimica se potrivea măcar cu deghizarea lui ridicolă.

Traficul în general dificil din Manhattan se transformă aproape în ambuteiaj pe măsură ce știrile despre explozie se răspândeau prin oraș. Moara zvonurilor împrăștia speculații, jumătăți de adevăruri și minciuni bătătoare la ochi și panica se întindea ca un foc în bătaia vântului. Ceea ce ar fi trebuit să fie un drum scurt se transformă într-un târâș chinuitor. Șoferul, care părea să fie de undeva din Africa Centrală, mută pe postul de știri local ca să asculte povestea. Reece se pregăti de o descriere a atentatorului și coborî capul ca pentru rugăciune. Îi trecu prin minte că nu ar fi fost un moment nepotrivit să ceară ajutorul tipului de la etaj. *Te rog, Doamne, tot ce ți-am cerut vreodată a fost să ai grijă de familia mea. Lasă-mă să le răzbun moartea.*

Primele mărturii de la fața locului indicau făptașul drept un bărbat cu ascendență în Orientul Mijlociu. Americanul înalt de origine scandinavă, îmbrăcat în evreu din Europa de Est, chicoti auzind descrierea. *Poate că la urma urmelor Hartley are dreptate în privința xenofobiei noastre.*

Traversând Brooklynul, Reece băgă mâna în buzunarul blugilor după ultimul telefon de unică folosință. Era unul cu clapetă, fără avantajele unei tastaturi complete, așa că îi luă mai mult decât normal să scrie un SMS:

ia-mă de la mom's în 30

În acea perioadă a anului întunericul cădea repede, așa că atunci când taxiul ajunse în zona comercială de lângă Coney Island se lăsase noaptea. Reece plăti tariful ridicat cu bani cash, lăsând un bacșiș de douăzeci la sută, suficient ca să nu fie ținut minte drept tipul care nu lăsase nimic șoferului, dar nici destul de generos ca să iasă în evidență. Probabil va fi deja prea târziu până va lua cineva urma taxiului, dar nu avea sens să-și asume riscuri inutile. Partea adversă putea avea oricând noroc. Coborî din mașină în aerul rece al serii; temperatura scăzuse spre patru grade și începuse să plouă. *Perfect.* Reece rămase un moment pe loc și se prefăcu că vorbește la mobil în timp ce taxiul se îndepărta în căutarea următorului client.

Reece se îndreptă spre sud, trecând pe lângă un hotel, un magazin angro și un dealer Mercedes. În porțiunea relativ întunecoasă dintre două firme își scoase pălăria nepotrivită de pe cap și o aruncă ca pe un frisbee în bălării. Extrase din rucsac o șapcă veche de baseball de la unul din fostele lui plutoane și și-o trase pe ochi. Însemnul era lipsit de sens pentru toată lumea cu excepția câtorva oameni, majoritatea fiind morți. *Ne vedem curând, băieți.*

Reece o luă la dreapta pe Bay Forty-First Street și se îndreptă spre

apă. Aeroporturile și gările erau pline de polițiști, camere de supraveghere și dispozitive sofisticate pentru urmărirea pasagerilor. Porturile însă erau ceea ce Churchill ar fi numit „burta moale" a tranzitului, cu elemente minime sau complet absente de securitate și supraveghere. Marine Basin Marina era programat să se închidă la 5:00 p.m. și angajații erau prea prinși cu ritualurile lor de închidere ca să remarce silueta solitară care intra pe poartă în întunericul ploios. Reece văzu luminile ambarcațiunii de extragere plutind la capătul debarcaderului lung. Ambarcațiunea, condusă cu dibăcie, trase mai aproape de chei, pilotul reducând viteza ca să împiedice vasul să se zdrobească de pilonii de beton din apele agitate. Reece sări de pe marginea debarcaderului și ateriză pe punte cu o grație îndelung antrenată. Pilotul păru să nu observe și acceleră îndepărtând barca de țărm.

— Mulțumesc că m-ai luat, Raife, spuse Reece apropiindu-se de bărbatul de la cârmă.

— Pentru puțin, replică Raife Hastings fără să-și ia ochii de la apă. Vorbea cu un ușor accent pe care majoritatea îl considerau sud-african. Reece știa mai bine.

Capitolul 70

Insula Fishers, New York

Ambarcațiunea Protector Tauranga lungă de unsprezece metri se legăna în apele întunecate ale Canalului Fishers Island, între insulele Fishers, New York, și Ram, Connecticut. Așezată în capătul dinspre est al Canalului Long Island, insula Fishers era de mult timp asociată cu armata întrucât acolo existase o bază a forțelor navale înainte și în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Acum era verișoara mai puțin cunoscută a celor din Hampton, cu toate că având doar paisprezece kilometri lungime și un kilometru jumătate lățime, era în mod controversat mai exclusivistă. Cândva gardian al apelor din nord-estul Statelor Unite, acum devenise un loc de evadare al celor superbogați, având două cluburi private și unul dintre cele mai căutate terenuri de golf de pe pământ. Cu mai puțin de două sute cincizeci de rezidenți permanenți, era refugiul perfect pentru cele mai perspicace familii ale țării. La sfârșitul lui octombrie ardeau puține lumini în casele răsfirate de-a lungul țărmului. Reece își fixase vizorul termic asupra uneia anume.

Așteptaseră momentul de calm mareic, căci curenții erau extrem de puternici acolo. În acea seară traficul maritim era slab din cauza vântului și vremii, care continuau să se înrăutățească, dar cele trei motoare de 350 cai putere ale Protectorului reușeau să țină barca pe loc în apele agitate. Construită inițial pentru Paza de Coastă a Noii Zeelande, chila ondulată din fibră de sticlă și tuburile gonflabile Hypalon care o înconjurau o făceau să arate surprinzător de asemănător cu acele RIB pe care le foloseau trupele SEAL în operațiunile maritime în timpul petrecut de Reece în Marină, deși la aceasta principiul de construcție viza luxul, nu eficiența în război. Ploaia cădea în jurul lor, dar niciunuia dintre bărbați nu părea să-i pese. *Vreme bună pentru operațiuni.*

Raife ținea cârma. Tăcuse aproape tot timpul drumului. Cu cinci centimetri mai înalt decât cei 1,83 ai lui Reece și cu umeri lați pe măsură, părea un luptător din MMA prins într-un corp de cowboy care ajunsese cumva să conducă o ambarcațiune pe mare. Șuvițe de păr șaten-deschis ieșeau de sub fesul negru, trădând faptul că omul nu petrecea prea mult timp într-o sală de ședințe. Cicatricea care se întindea din colțul ochiului stâng până deasupra buzelor dădea trăsăturilor lui aspre un aspect amenințător. Chiar dacă era întuneric, ochii lui verzi scrutau noaptea ca ai unui prădător nocturn.

— Bun. Am văzut ce voiam să văd, spuse Reece coborând binoclul.

Ocolește contra vântului. Nu vreau să cad direct pe ei. Probabil s-ar aștepta la asta din partea unei Broaște.

Raife încuviință din cap dar nu spuse niciun cuvânt. Apăsă maneta și barca agilă se trezi la viață, descurcându-se ușor pe valurile agitate și în vremea turbulentă pentru care fusese construită. Navigând cu îndemânare în jurul vârfului estic al insulei, își încetini avansarea și îndreptă Protectorul spre vest. Oricine ar fi privit de pe mal ar fi crezut că nu e decât un posesor de iaht care nu verificase prognoza meteo și mușcase mai mult decât putea înghiți, iar acum se întorcea înapoi acasă în Long Island cu jucăria sa scumpă, preferând să evite să treacă printre stâncile aflate la mică adâncime în apele cunoscute drept dificile pentru navigație ale Canalului, numite „Bolovanii".

— E bine, îi spuse Reece solidului lui însoțitor. Puțin mai mult de o milă depărtare de țărm.

Katie accesase baza ei de date de lucru și petrecuse ore în șir trecând prin înregistrări publice și private cu soții Hartley, încercând să deducă cel mai probabil loc în care s-ar afla SECDEF. Probabil s-ar fi ascuns într-un loc neconvențional. Apoi Katie îl găsise. Îngropate adânc în finanțele complicate ale Fundației Familiei Hartley se aflau cheltuielile cu amortizarea pentru Biroul de Planificare al Fundației. Adresa era un oficiu poștal din New York, dar numărul de telefon trecut pe formularul obligatoriu 501(c)(3) avea prefix de Connecticut. Katie își îngustase căutarea la regiunile de la granița statului și le comparase cu informațiile de geolocație din fotografiile digitale făcute de cuplu în ultimii trei ani. Potrivind datele, Katie găsise ceea ce căuta. Îi transmisese informația lui Reece prin Signal și îi ură noroc.

Să ia urma lui Steve Horn se dovedise a nu fi chiar cea mai dificilă dintre sarcini. Detaliul care înclinase balanța spre utopia nautică din nordul New York-ului venise de la Liz, care își activase contactele din comunitatea aviatică. La o zi după ce misiunea de asasinare a lui Reece în New Hampshire sfârșise într-un cuib gol, un Gulfstream IV deținut de Capstone Capital aterizase pe aeroportul Francis S. Gabreski din Westhampton Beach, New York, unde rămăsese cu piloții în așteptare. Utilizându-și cunoștințele și asociații din comunitate, Liz descoperise că în aceeași zi Horn închiriase un elicopter Eurocopter AS350 ca să facă drumul de treizeci și șapte mile marine de la Westhampton la Fishers, întrucât pista de aterizare de pe insulă nu era suficient de lungă ca să primească ceva de dimensiunile unui Gulfstream. Toate semnele indicau spre Fishers.

Raife îl urmări pe fostul său camarad reglând ultimele piese din echipamentul pe care îl scosese din cușca din Coronado. Reece purta costum de scafandru negru. Porțiunile de față și gât neacoperite de barbă erau vopsite într-un amestec de negru și verde închis, și pe piept îi atârna prins în curele un recirculator de aer Draeger LAR V. Pușca

M4 era asigurată într-un sac impermeabil, ca să fie sigur că va funcționa când va ajunge pe mal. Un rucsac impermeabil cu valvă pentru balast conținea vesta tactică și celelalte echipamente esențiale pentru misiunea de peste plajă. Atașată la centură avea o „placă de atac”. Dreptunghiul de plastic plutitor de mărimea unui laptop mic înconjura o busolă extrem de rezistentă. Conținea de asemenea un ceas G-Shock setat pe funcția de cronometru și un aparat de măsurat adâncimea, toate luminate cu un mic tub înfășurat în bandă izolatoare neagră astfel ca numai o rază de lumină să scape. Acele instrumente îi permiteau să navigheze spre țintă nedetectat.

Echipamentul fiind pregătit, Reece se ridică în picioare cu fața la prietenul lui și îi întinse mâna. Raife ezită puțin, apoi i-o strânse ferm.

— Mulțumesc, spuse Reece prin zgomotul ploii, mai sincer decât oricând în viața lui.

— Ceea ce îți trebuie este pe poziție. Mi s-a confirmat.

— Mulțumesc, repetă Reece.

— Îți *eram* dator, replică Raife, accentuând cuvântul la trecut.

Reece reuși să zâmbească vag, apoi se deplasă spre flotorul gonflabil de sub vânt al Protectorului, își ridică masca peste fața înnegrită, puse muștiucul aparatului de respirat în gură și începu secvența prerespiratorie care îi curăța corpul de dioxid de carbon înainte de introducerea oxigenului pur în sistemul recirculatorului. După câteva minute de respirat cu ajutorul sistemului la suprafață, era pregătit.

— Hei, Reece? Acum suntem chit, spuse Raife cu fermitate.

Reece încuviință și dispăru în apele întunecate ale Atlanticului.

Capitolul 71

Timp de cincisprezece ani J.D. și Lorraine Hartley închiriaseră casa de pe insula Fishers printr-o firmă căpușă atașată fundației familiei. Le asigura amândurora anonimatul de care aveau uneori nevoie și de asemenea o cheltuială serioasă cu amortizarea, din motive de impozitare. Se afla la mică distanță de o plajă cu vedere spre New London, Connecticut. Nimic nu ajuta mai bine oprimaților lumii ca o viață bine trăită. Cu toate că nu la fel de opulentă ca proprietățile aparținând unor familii cu nume gen Rockefeller și Du Pont, nici nu era o cocioabă. În ciuda peisajului pitoresc, soții Hartley puseseră ochii pe o proprietate în capătul estic al insulei, mai aproape de terenul de golf.

O scară de piatră săpată în faleză ducea la o peluză perfect întreținută deasupra căreia o casă stil New England parcă ieșită din paginile unei reviste Currier & Ives își supraveghea domeniul. În anii de după plecarea lui prematură din politică, J.D. petrecuse acolo considerabil mai mult timp. O socotea locul perfect în care să-și ascundă adulterele de ochii atenți ai paparazzilor, ca să nu mai pomenim de soție, care se dovedise mai pricepută în jocurile politice decât soțul ei bun de nimic.

În seara aceea soțul bun de nimic lipsea din peisajul perfect al clasicei coaste de est. Se confirmase că trupul lui se aflase în interiorul Chevroletului Suburban blindat din fața apartamentului din SoHo al unei blonde care avea mai puțin de jumătate din vârsta lui. Durase câteva ore ca să se confirme identitatea congresmenului, din cauză că nu mai rămăsese mare lucru din el după ce fusese eviscerat de un proiectil din cupru topit care îi transformase mașina blindată și corpul într-un infern de oțel, sticlă, carne și oase.

— Cum naiba l-a găsit ticălosul ăla? întrebă Lorraine Hartley mai mult pentru sine decât pentru bine îmbrăcatul Steve Horn de lângă ea.

Ei îi venea destul de greu să dea de urma soțului ei. Faptul că Reece reușise s-o facă cu relativă ușurință o înfuria și mai mult. Remarcă postura calmă și echilibrată a bărbatului de lângă ea. Începea s-o enerveze cu felul în care, chiar și cu necazurile curente, continua să-și păstreze stilul și stăpânirea de sine.

Steve Horn roti coniacul Remy Martin Louis XIII în paharul de cristal, se lăsă pe spate în fotoliul masiv de piele și se uită la cărbunii care fumegau în impozantul șemineu de piatră din fața lui, remarcând că secretarul apărării părea mult mai preocupată de modul cum îl găsise Reece pe soțul ei decât de faptul că era mort. Își alese cu grijă cuvintele înainte de a răspunde.

— Ascultă-mă, Lorraine, începu, sunând aproape condescendent. Fără îndoială toată afacerea asta a luat o turnură proastă. Eu mi-am făcut banii fiind puternic atunci când alții erau slabi, căutând oportunități în haos. În cazul de față, doamnă Secretar, avem o oportunitate, o oportunitate să facem și mai mulți bani ca până acum.

Lui Lorraine Hartley nu-i venea să creadă ce auzea. Chiar și în situația în care se aflau el tot se gândea la maximizarea profiturilor.

— Cât comandorul Reece aleargă ca un nebun omorând oameni, ne aranjează și lucrurile în favoarea noastră și ne face și jocul. Cu Boykin, Holder, Saul, Howard, Pilsner și acum soțul tău, odihnească-se în pace, eliminați, nouă ne rămâne o sumă de bani semnificativ mai mare, ca să nu mai menționăm că avem mai puține guri slobode. Cu capitalul încă intact și tu fiind alegerea evidentă a partidului tău pentru președinție, o să poți împinge FDA-ul să aprobe medicamentele vitale care să fie inoculate militarilor noștri și să-i ferească de ravagiile PTSD înainte de a intra în luptă. Gândește-te, Lorraine, cine ar putea sprijini mai bine asemenea inițiativă decât o femeie președinte al cărei soț a fost asasinat de un veteran suferind de PTSD? De asemenea, mulțumită comandorului Reece, o să poți să extinzi mult puterile ramurii executive și să faci să se aprobe Legea Securității Interne. Noi devenim mai bogați și mai puternici și țara devine mai sigură. *Și vom putea trăi toți fără frică,* adăugă el pentru efect.

— Steve, nu pricepi, nu-i așa? O să ne omoare pe toți.

— Prostii.

Își dădea seama că ea ceda. Nu putea permite asta la un conducător pe care intenționa să-l controleze. Era ceva deplasat.

— Trebuie să-ți aduc aminte ce a făcut până acum, Steve? zise ea aproape în pragul isteriei. I-a tăiat capul clericului musulman. L-a înfipt în gard în fața moscheii! I-a scos mațele bietului Howard! Oamenii mi-au spus că era mâncat de viu!

— Doamnă Secretar, vreau să asculți foarte atent ceea ce o să-ți spun. Ceea ce se întâmplă aici în seara asta, poate mâine, poate poimâine, o să te catapulteze la Casa Albă.

Hartley îl privi fără să-i vină să creadă. *Și-a pierdut mințile*?

— Nu suntem în siguranță aici, doamnă Secretar. La un moment dat maniacul de Reece va face o tentativă să ne asasineze, ceea ce este exact ce ne dorim. Am întins capcana. E timpul să încheiem lucrurile.

— Ai spus că aici *o să fim* în siguranță, declară ea timid.

— Trebuia să te aduc aici, Lorraine. E aproape imposibil să ascunzi ceva în era asta a informațiilor. Cineva care știe cum să sape o să găsească și, în cazul de față, – făcu o pauză – cineva a găsit.

Capitolul 72

Scanările lui Reece de pe Protector, atât termale cât și prin vederea nocturnă, nu arătaseră nimic neobișnuit. Oare nu erau acolo? Poate ratase. Pe drum îl lovise o altă durere de cap, cu toate că nici pe departe așa de severă precum cea care aproape îl incapacitase în moschee. N-avea cum ști care durere de cap va fi ultima. Necunoscând viteza cu care creștea tumora, era cu atât mai urgent să termine numele de pe listă înainte să se alăture soției și fiicei sale. Pătrunderea cu ajutorul LAR V, o operațiune clasică înot pentru Broaște, îi permitea să evite depistarea termală sau nocturnă cu orice dispozitiv de securitate.

Ajungând sub docul de mult abandonat, legat de o parte a insulei, care încă aparținea Marinei și era din când în când utilizat pentru monitorizarea submarină în largul coastei, Reece se folosi de un pilon ca să-și ascundă echipamentul de observație și scană lent plaja, faleza, scările și terenul înalt al demult defunctului avanpost. În decursul anilor insula provocase teorii conspiraționiste, cum că în zona interzisă opera un fel de laborator de dezvoltare pentru arme biologice, asemănătoare zvonurilor care înconjurau insula Plum, la sud. Reece spera ca în seara aceea speculațiile să fie doar atât, niște zvonuri.

Reece își desfăcu Draegerul, îl umplu de apă și îl lăsă să se scufunde. Atașă înotătoarele de centura cu balast și le dădu drumul pe fundul oceanului, apoi înaintă pe sub doc pe țărmul pietros. Era hotărât. Ploaia și vântul mascau orice zgomot ar fi făcut scoțându-și M4-ul din sacul impermeabil și schimbându-se repede din costumul de scafandru în cămașa și pantalonii de luptă cu tipar de camuflaj AOR2 pentru pădure. Își trecu peste cap banduliera cu încărcătoare și își legă în talie centura cu pistolul. Apoi, atașând NOD pe cască, cercetă porțiunea din fața lui și se îndreptă spre scară.

La capătul treptelor o luă spre nord-est, lăsându-se într-un genunchi într-un luminiș mic ca să asculte și să observe. În acea noapte vremea îl avantaja, mascându-i mișcările și ținând oamenii civilizați în case, unde era cald și uscat. Reece analiză GPS-ul pe care îl ținea întotdeauna pe M4, amintindu-și de ultima dată când îl folosise, chiar înaintea ambuscadei din Afganistan. Se va sfârși totul curând.

Mișcându-se ca și cum ar fi fost ghidat de sufletele soldaților care nu se puteau răzbuna singuri, Reece străbătu pădurea deasă a paradisului insular, pe lângă stejari roșii, fagi americani și arțari, ajutat de urletul vântului și de bubuitul ploii. Era o noapte bună

pentru cerut socoteală.

Rămânând la marginea pădurii, Reece ocoli pășunile și iazurile, evitând la mare distanță casele pe care le întâlnea, cu toate că majoritatea erau abandonate în acel anotimp. Neincomodat de greutatea obișnuită a armurii corporale, înainta rapid și în tăcere către țintă. Tufișurile dese și iarba, solul moale și buștenii în descompunere pe lângă care trecea îl făceau să se gândească mai degrabă la America Centrală decât la ce se așteptase să găsească atât de aproape de New York. I-ar fi plăcut să exploreze o astfel de sălbăticie cu copiii lui, dacă nu i-ar fi ucis oamenii pe care îi vâna acum.

Sosind la ceea ce peste graniță ar fi numit „punctul țintă", Reece se opri din nou chiar la lizieră uitându-se la clădirea vizată. Ploaia combinată cu umiditatea corpului datorată drumului de la coasta Atlanticului făcea ca lentilele NOD să se încețoșeze iritant de des, cu toate că era oricum mai bine decât dacă nu le-ar fi avut deloc. Reece se instală înt-o poziție confortabilă și analiză obiectivul.

În cele din urmă îi văzu, stând în ploaie la căldura uscată din SUV-ul în ralanti, cu vedere neobturată asupra apelor aflate dincolo de aleea opulentă a casei. Cei patru bărbați, care fără îndoială se presupunea că ar fi trebuit să se afle afară în natură patrulând perimetrul, stăteau în Chevy Tahoe trimițând mesaje ca să-și omoare plictiseala. Aparent nu consideraseră posibil ca el să ajungă acolo atât de repede, ceea ce explica absența unui element de siguranță în spatele frontului. Prin NOD le văzu fețele iluminate de lumina smartphone-urilor; nu numai că erau distrași de la treaba lor de ispita lumii digitale, dar ecranele LCD le împiedicau și vederea nocturnă. Categoric NOD-urile le erau accesibile, dar niciunul nu părea să aibă.

Ciudat. Aceleași simțuri care îl ținuseră în viață pe el și pe oamenii lui în primele linii ale războiului împotriva terorismului până la ultima misiune îi spuneau acum că ceva nu era în regulă. *Ultima dată când nu ai ascultat vocea aia toată unitatea ta a fost ucisă, Reece. Ultima dată mi-a păsat de viețile oamenilor mei. Acum sunt doar eu, iar eu sunt deja mort.*

Răbdare, Reece. Nu trebuie să te arunci cu capul înainte la moarte. Fă ca fiecare lovitură să conteze și termină treaba. Continuă să cercetezi.

Atunci îl observă pe lunetist.

Capitolul 73

Spre sud, la mai puțin de cincizeci de metri de casa principală, se afla o cabană pentru oaspeții importanți construită în același stil ca și tovarășa mai mare. O scânteie de lumină, probabil de la o lanternă de pe cap sau de la o brichetă, ilumină o fereastră și apoi dispăru. Uneori în acest joc doar de atât e nevoie.

Era o poziție bună, un ascunziș urban, în afara elementelor naturii, controlând un punct înalt cu vedere clară asupra apei, docului și plajei de dedesubt. Soldații din Tahoe erau momeală. Lunetistul era acolo ca să-l termine. Greșeala lor fusese să presupună că Reece va veni direct dinspre mare; asta, și lipsa unui post de siguranță în spate.

Reece se târî mai în spate în pădure și își croi drum spre punctul mort din spatele cabanei, oprindu-se din nou ca să asculte și să se uite după orice ar fi fost ieșit din comun. Satisfăcut că avea elementul important al surprizei de partea lui, se mișcă lin de la un copac la altul până la intrarea în cabană, cu M4-ul pregătit. Ușa era descuiată și Reece o împinse ușor.

— Hei, Tim, trebuia să mă anunți prin radio înainte să vii aici! spuse lunetistul furios, întorcându-se pe scaunul pe care stătea la masă, așezat ca un trăgător odihnindu-se pe bancă într-o competiție. Se afla în fundul unui mic living în care mobila fusese dată la o parte ca să ofere lunetistului o imagine clară și o cale liberă glonțului spre terenul de jos. M4-ul lui Reece scuipă o dată, amortizorul înăbușind zgomotul la un nivel aproape inaudibil pe fundalul vuietului vântului. Glonțul pătrunse în capul asasinului său cu un bufnet umed, aruncând creier și țesuturi peste ceea ce Reece recunoscu a fi o Accuracy International .338 Lapua cu un vizor Schmidt & Bender. *Drăguță pușcă.*

Reece se apropie de corpul contorsionat și, punându-și carabina pe umăr, căută radioul și căștile bărbatului, ascultă o clipă în așteptarea eventualului trafic radio, apoi le atașă la echipamentul lui înainte de a se întoarce în furtună.

Mai avea de rezolvat un grup de contractori. Pentru Reece conta mai puțin faptul că fără îndoială ei aveau soții, copii, prietene sau părinți care îi așteptau acasă. Pentru el erau doar ținte, obstacole care îi blocau calea spre ultimul obiectiv. Din acel motiv aveau să fie doborâți. Când trăiești o astfel de viață, asta face parte din contract. Nu trebuie să fie o surpriză când vine moartea după tine.

Reece scoase din rucsac și pregăti încărcătura explozivă, ultima dintre achizițiile lui din arsenalul din Coronado. Părea că trecuseră ani de când începuse pregătirile pentru misiunea din seara asta, cu toate că într-un anume fel el se pregătise pentru ea întreaga viață. Porni

cronometrul de pe dispozitivul de temporizare MK147 și îl fixă pentru o numărătoare inversă de zece minute. Se târî pe coate și genunchi spre spatele SUV-ului și împinse explozibilul cât putu mai departe. Apoi, îndepărtându-se de vehicul, își îndreptă atenția asupra vilei.

Capitolul 74

Steve Horn era la al treilea brandy când simți, mai degrabă decât văzu, silueta apărând din umbre. Cu toate că știa că exista posibilitatea, nu-și putea da seama cum trecuse Reece de contractori; ar fi trebuit să fie cei mai duri mercenari disponibili. Cu toate că în caz de eșec mai avea încă la îndemână un plan suplimentar pentru a-l ucide pe comandor, Horn fu surprins câtă teamă îi provocă apariția de nicăieri a bărbatului sumbru cu dispozitivul lui de vedere nocturnă.

— Comandor Reece! spuse cu voce mai puternică decât era necesar, în tentativa de a-și confirma încrederea și stăpânirea de sine.

Lorraine Hartley sări din fotoliu la strigătul brusc al lui Horn.

Reece înaintă încet în cameră, ridicându-și vizorul pe cască. Barba neagră, fața vopsită și echipamentul picurând de ploaie se adăugau la aspectul lui intimidant.

În fața focului, alături de Lorraine Hartley și Steve Horn, cu un pahar de brandy în mână și ceva ce semăna cu o cutie mică în cealaltă, era Ben Edwards. Reece se așteptase să-i găsească pe toți trei. Ceea ce nu aștepta să vadă era cea de-a patra persoană; îngenuncheată pe covor lângă Ben, cu mâinile legate la spate, cu o bandană trecută printre dinți și răsucită în jurul capului, lovită la față și ciufulită, era Katie Buranek.

— Nemernicule! șuieră Reece, ridicând M4-ul.

— Ah… făcu Ben, ridicând și scuturând cutiuța din mână.

Ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Reece, Ben dădu la o parte părul lui Katie cu mâna în care ținea paharul, expunând mai multe straturi de ceva ce părea o funie subțire galbenă înfășurată pe gâtul ei.

— Da, e fitil, amice, și da, ăsta e un detonator, spuse scuturând încă o dată cutia. Încă nu aveți jucărioare din astea la Echipe, frate. În caz că te întrebi, degetul meu mare a slăbit butonul de aici. Imediat ce sare, poc! Gata cu capul lui Katie.

Reece păstră arma îndreptată spre Ben, dar era cu ochii pe SECDEF și pe Horn.

— Nu pari surprins să mă vezi.

— Nu mi-a venit să cred când am înțeles în cele din urmă, Ben. Am avut unele suspiciuni, dar asaltul de la cabana ta mi le-a confirmat. Tu erai singurul care știa că mă duc acolo.

— Mda, mi-am imaginat că asta ți-ar da un indiciu. Greșeala mea. Totuși, ți-am dat voie să-ți termini aproape toată lista, ceea ce, apropo, ne-a ajutat imens. Încă nu-mi vine să cred că i-ai avut pe tipii ăia într-o ambuscadă ca la carte și i-ai lăsat să trăiască. Te înmoi,

amice.

— Cum se poate să fii amestecat în asta, Ben? Cum să iei parte la uciderea lui Lauren și Lucy?

— Rahat, frate, aia n-am făcut-o eu. Când am intrat eu, deciziile erau deja luate. SECDEF voia să aflu ce știi tu despre tumori. Habar n-aveam că intenționau să-ți omoare familia. După ce au făcut-o, n-am mai putut da timpul înapoi. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, frate, dar asta e ceva mai important decât mine și decât tine.

— Așa că ai păstrat secretul și te-ai folosit de mine ca să elimin pe toată lumea care știa despre experiment. SECDEF e aleasă, trece Legea Securității Interne, iar voi faceți avere din RD4895.

— Totul are un preț, frate. Al meu are zece cifre.

Reece se uită la prietenul lui cel mai bun cu o furie încărcată de dezgust.

— Din cauza asta nu mi-ai dat nicio informație despre unde se află ăsta? întrebă Reece făcând semn spre Horn. Aveai nevoie de el ca să ții planul în mișcare. Aveai nevoie de el în ziua de plată?

— Întotdeauna ai fost deștept, Reece. Da, de asta nu ai fost omorât cât erai în apartament. Erai atât de eficient în curățenie, crescându-ne în același timp partea de profit, încât cea mai logică decizie a fost să te păstrăm în funcțiune, până acum adică. De fapt mă temeam să nu faci legăturile mai repede decât ai făcut-o. Sentimentele te-au trădat, frate. Te-au împiedicat să vezi imaginea de ansamblu.

— Și J.D. Hartley? întrebă Reece privind spre SECDEF.

Incapabilă să formuleze o propoziție, Lorraine Hartley se uită cu dezgust la Steve Horn.

— Nu te preface surprinsă, Lorraine, zise Horn parțial neimpresionat. Moartea lui te propulsează la Casa Albă prin voturile de simpatie. De ani de zile nu v-ați mai petrecut nopțile în aceeași casă. În felul în care era, reprezenta un punct slab în campania ta. Nu te preface că o să-i simți lipsa.

— Ai pus la cale un plan ca Reece să ne omoare partenerii de afaceri și pe mine nu m-ai informat? îl întrebă șocată SECDEF pe Horn.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi asum creditul pentru planul ăsta, nu pot. Totul a fost ideea lui Ben. În urma eșecului jihadistului vostru de a-l asasina pe străzile din L.A., Ben a mers puțin mai departe și a conceput un plan care îi permitea lui Reece să-și continue cruciada, făcându-ne pe noi tot mai bogați. Când m-a pus la curent în cele din urmă, după ce îi omorâse pe Holder, Tedesco și Pilsner, mi-a trecut prin minte că e un geniu. Nu-mi venea să cred că nu mă gândisem și eu la asta.

Secretarul Hartley scutură din cap nevenindu-i să creadă; Horn continuă:

— De fapt Ben e cu mult mai deștept decât pare. Nu te lăsa păcălită de tatuajele lui. A avut dreptate în multe privințe, inclusiv că Reece o să treacă de contractorii mei și o să pătrundă până în camera asta; de aici polița noastră de asigurare legată acolo pe podea, spuse arătând spre Katie. Prietenul tău a avut mai multă încredere în talentele tale decât mine, domnule Reece; se pare că a fost o încredere bine fondată.

— Uite ce-o să se întâmple, frate, spuse Ben. Horn o să ne facă pe toți foarte bogați. Aproape toată lumea care participa la împărțirea profitului a murit, mulțumită ție. Da, va trebui să faci puțină închisoare, dar SECDEF o să te amnistieze cu noile ei puteri prezidențiale, punând acțiunile tale pe seama ravagiilor PTSD. Eu o să dispar, n-o să mai auziți vreodată de mine, iar tu și Katie puteți trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Posibil să ți se poată opera tumora aia și să scapi cu viață.

Ben se uită la Katie, ai cărei ochi se măriseră de un amestec de silă și oroare.

— O, Katie e aici ca să se asigure că iei decizia corectă. Îmi pare rău pentru familia ta, Reece, sincer îmi pare rău. Dar acum nimic nu le mai poate aduce înapoi. Hai să facem lucrurile inteligent. Iertarea e un dar. Viața lui Katie e un dar. *Nu* strica asta, frate!

Reece se uită la Katie, apoi din nou la Ben, și fața lui era imaginea hotărârii.

Horn întrerupse liniștea cu aplauze zgomotoase, lente, ridicându-se de pe scaun ca să adopte o poziție dominantă asupra celorlalți conspiratori.

— Ben, a fost o analiză frumoasă a planului. Mulțumesc, dar eu m-am răzgândit. Schimb termenii înțelegerii. Balanța negocierii s-a modificat. Hai să curățăm mizeria chiar acum, ce zici?

— Ce vrei să spui, Horn? întrebă Ben sceptic.

— În seara asta, domnule comandor, zise Horn îndreptându-și atenția către Reece ca și cum ar fi prezentat o oportunitate de investiții unui client, ai ocazia să salvezi o viață în loc să iei una. Ai ocazia s-o salvezi pe Katie. S-o salvezi prin moartea ta.

Reece nu lăsase din mână pușca, dar o îndreptă spre Horn; SECDEF se încordă când țeava trecu prin fața ei.

— Haide, Reece, rosti Horn cu un ton aproape obosit și exasperat. Nu pleci viu de aici. Ești pe jumătate mort din cauza tumorii, dacă am înțeles corect. Dacă omori pe vreunul dintre noi, Ben o să dea drumul butonului și o să-ți ucizi singura prietenă pe care o mai ai și care, că veni vorba, pare să țină la tine. Împușcă-te tu sau lasă-ne pe noi să te împușcăm, nu contează. Ideea e că va rămâne Katie în viață și noi toți o să ne vedem de…

Horn nu apucă să termine propoziția. Explozia dispozitivului de pe

alee rupse SUV-ul în două, făcându-i praf pe oamenii de la Capstone Security. Șocul sparse ferestrele de pe fațada vilei și trimise o undă de șoc prin toate camerele.

Primul glonț al lui Reece trecu printre nasul și gura lui Horn, lăsându-l pentru eternitate cu o expresie de mirare pe ceea ce îi mai rămăsese din față. Muri înainte să atingă podeaua.

— Nuu! țipă SECDEF, ghemuindu-se pe fotoliu și acoperindu-și urechile cu palmele.

Următoarele două gloanțe pătrunseră în partea superioară a pieptului ei. Un al treilea în cap rezolvă problema.

Reece reveni la Ben.

— Ce *dracu,* Reece? exclamă Ben uluit, ridicând detonatorul. Ce…?

M4-ul lui Reece încheie afacerea sângeroasă a nopții trăgând două gloanțe de 5 grame Black Hills 5.56 cu șapte sute treisprezece metri pe secundă direct în capul lui Ben Edwards, de la trei metri distanță. Capul se smuci pe spate, golindu-și conținutul pe fotoliul din spatele lui, și mâna eliberă butonul.

Katie țipă prin bandana care îi înăbușea strigătele, dar, surprinzător, capul îi rămase intact. Reece făcu un pas în față și mai trase de două ori în capul lui Ben, apoi puse arma pe umăr și îngenunche s-o ajute pe Katie.

Îi tăie bandana de pe cap înainte să-i taie colierele de plastic care îi țineau mâinile la spate. Căzând în față peste el, Katie plângea incontrolabil.

— E-n regulă, Katie, e-n regulă, repetă Reece, mângâindu-i părul și strângând-o în brațe. Trebuie să plecăm, Katie. Nu avem prea mult timp, trebuie să plecăm. Poți să mergi? întrebă, ajutând-o să se ridice în picioare și înlocuind încărcătorul cu unul nou din banduliera de la piept.

— Da, pot să merg.

— Bine, ține-te după mine.

Reece o conduse pe Katie afară, găsind magazia pe care o identificase pe imaginile din satelit. Lângă magazie se afla o barcă veche Boston Whaler Montauk de cinci metri lungime, instalată pe o remorcă. Între barcă și magazie erau așezate bidoane de benzină. Reece îl ridică pe primul. Gol. Apoi îl ridică pe următorul și îl scutură. Avea destul de mult combustibil. I-l dădu lui Katie și mai luă unul. Plin.

— Urmează-mă, ordonă din nou Reece, deja întorcându-se spre casă. Toarnă benzină prin cameră, pe mobilă, draperii, orice arde.

Katie făcu ce i se ceruse. Se simțea bine să facă ceva împotriva acelor monștri care o smulseseră în puterea nopții din casa fratelui ei.

Reece stropi cadavrele cu benzină și îi spuse lui Katie să fugă la ușă. Privind la inscripția de pe veche brichetă Zippo a tatălui lui, Reece trecu degetul mare peste rotiță, aprinzând scântei pe piatră și dând foc gazului, producând o flacără. Aruncând-o pe trupul lui Ben Edwards, Reece o urmă pe Katie.

Încă mai ploua când ajunseră în stradă; vila de vacanță începea să ardă în spatele lor și SUV-ul fumega pe aleea din față.

— Aeroportul e la șase kilometri spre vest. Poți să alergi până acolo?

— Da, dar de ce nu luăm asta? întrebă Katie, arătând o minunată Toyota FJ55 Land Cruiser în alb și verde-pădure din 1973, minunat restaurată, care stătea parcată lângă magazie. Rezidenții pe insula Fishers iubeau mașinile clasice.

Reece nu-și putu reține zâmbetul, apoi se uită în spate la casa în flăcări.

— Cred că tocmai s-au topit cheile.

Katie zâmbi, deschise portiera șoferului și scoase setul de chei din contact.

— E-o chestie de pe insula Fishers, spuse.

— Bun, asta înseamnă să lucrezi inteligent. Să mergem.

Reece urcă la volan și Katie se instală lângă el. Erau pe drum înainte ca departamentul pompierilor voluntari să-și pună echipamentul.

Capitolul 75

Reece se uită la cadranele luminoase de pe ceasul lui. Liz trebuia să aterizeze peste șase minute. Era din scurt. Instrucțiunile ei erau să aștepte treizeci de minute apoi să decoleze. Dacă el nu apărea, trebuia să presupună că e mort.

Când ajunseră la capătul celor șase kilometri, Liz deja rulase spre capătul dinspre nord al pistei, întorcea avionul și se pregătea de decolare. Reece abandonă mașina și o împinse pe Katie spre avionul care îi aștepta. Scara coborî.

— Ea cine e? strigă Liz din ușă prin eșapamentul fierbinte.

— Liz, ea e Katie. Katie, Liz.

— Bun, urcați și hai să plecăm, le strigă Liz.

— Eu nu vin, Liz. Folosesc extragerea secundară. O să fie o nebunie. Nu vreau să cădeți odată cu mine.

— Urcă dracului în avion, James, ordonă Liz nerăbdătoare.

Reece o ignoră și se întoarse spre Katie.

— Ia asta, spuse el punându-i în mână un minicasetofon și un stick de memorie. Sunt singurele copii. Tot ce au spus ticăloșii ăștia e pe casetă, împreună cu ce a mai mărturisit Saul Agnon. Pe stick sunt toate e-mailurile și informațiile pe care mi le-a dat Ben ca să pricep cum stau lucrurile. Asta ar trebui să-ți dea de lucru un timp. Cineva trebuie să îndrepte lucrurile pentru oamenii mei și familia mea. Ai putea chiar să primești încă un premiu pentru jurnalism.

Zâmbi.

— Tu unde te duci, James? întrebă Katie cu ochii în lacrimi.

— Eu o să mor, Katie. M-au omorât chiar înainte să plec în acea ultimă misiune în Afganistan. Mi-au omorât toți băieții înainte de plecare. Acum e rândul meu.

O împinse în sus pe scară. Ea era prea șocată ca să mai spună ceva. Liz se uita încruntată la el, cu ochii aruncând flăcări.

— Urcă în avion, James, încercă din nou.

— Te iubesc, Liz, acum pleacă de aici.

Când Reece se dădu în spate ca să se închidă ușa, Katie se întoarse brusc pe scaun, smulgându-se din transă.

— Reece, de unde ai știut că Ben nu avea detonatorul conectat? De unde ai știut că n-o să-mi zboare capul în aer?

Reece tăcu un timp, o privi pe Katie în ochi, și peste zgomotul vântului, elicei și ploii, răspunse:

— N-am știut.

Apoi închise ușa și plecă alergând spre port.

EPILOG

Oceanul Atlantic
În prezent

Reece se trezi sub punte; zgomotul vasului Beneteau Oceanis 48 tăind apele și fâlfâitul pânzelor îl trezise din ațipeala de jumătate de oră. Coborî din pat și urcă pe punte la lumină. Furtuna care îl ținuse ocupat timp de trei zile după ce părăsise insula Fishers se domolise, lăsând în urmă o mare cu valuri frumoase și vânt stabil.

Sora lui Raife, Victoria, venise cu Beneteau de la casa lor de pe Martha's Vineyard până la insula Fishers cu o zi înainte de atacul lui Reece, înlăturând toate dispozitivele electronice la cererea lui. Îl instruise pe Raife să declare barca furată, dar cumva se îndoia că el ar face asta. Faptul că Victoria putea să manevreze de una singură masivul vas de cincisprezece metri spunea multe despre competența ei de navigator; Reece se chinuia și să-l țină îndreptat în direcția corectă. Navigase în copilărie, cu toate că nu cu ceva atât de mare și de complex. Din fericire, Marina considerase potrivit să-l trimită la o școală civilă de navigație, cu ani în urmă. Ideea era să aibă posibilitatea să închirieze vase din toată lumea și să le folosească pentru supraveghere sau ca să se amestece în traficul maritim local pentru a introduce membrii SEAL în locații interzise. Nu știa cât mai avea de trăit. Se îndoia că va reuși să ajungă în Europa sau în Africa înainte să-l ucidă tumora. Era împăcat și pregătit să lase lumea în urmă. Se gândea la Lucy și plângea pentru ea, pentru viața pe care nu o va mai avea, și se gândea la Lauren și la al doilea copil pe care nu-l vor mai aduce pe lume. Era gata să li se alăture.

Un apus frumos se transforma într-un răsărit uimitor, iar Reece continua să navigheze. Victoria avusese grijă de tot, așa că vasul era încărcat de provizii pentru o călătorie lungă: apă, hrană și medicamente. Ce va face dacă va mai fi încă în viață când va atinge Lumea Veche sau Continentul Negru? Se va îndrepta spre sud și va continua să navigheze până îl va doborî tumora? Poate că se va duce să înoate și nu va mai ieși la suprafață? Poate asta îl va aduce lângă Lauren și Lucy? Știa că nu mai are mult timp de petrecut pe această lume, așa că putea să continue să navigheze până când marea sau tumora decideau că venise momentul. Oricum, munca lui pe pământ fusese dusă la îndeplinire.

Stând pe punte la cârma de la tribord, cu furtuna rămasă doar o amintire îndepărtată și cu un soare strălucitor apunând în spatele lui în vest, Reece duse mâna în buzunar și scoase o pungă de plastic. O

deschise încet și desfăcu hârtia din interior, trăgând linii peste ultimele nume de pe lista lui.

JOSH HOLDER
MARKUS BOYKIN
SAUL AGNON
STEVE HORN
CJNG, MEXIC
AMIRAL GERALD PILSNER
MIKE TEDESCO
J.D. HARTLEY
LORRAINE HARTLEY
LEONARD HOWARD
HAMMADI IZMAIL MASOOD
BEN EDWARDS

Se uită pe listă fără vreo urmă de remușcare. Terminase.

Apoi, cu o scurtă ezitare, o întoarse și zâmbi, trecându-și degetele peste desenul în creion cu frumoasa lui soție și fiică sub arcul curcubeului, perfecta splendoare pe care numai cei tineri și inocenți o pot surprinde. Ochii îi sclipiră și o lacrimă îi căzu pe cea mai prețioasă posesiune a lui.

— Vin, fetițo, șopti Reece, frecându-se la ochi. Curând o să fiu cu tine. Te iubesc.

Spunând asta se duse la pupa și, urmărind soarele scufundându-se sub orizont, duse hârtia la inimă și apoi o lăsă să cadă, încredințând-o pentru totdeauna păcii și calmului mării.

Sediul FBI
Washington, D.C.

În zilele care urmară veștii că secretarul apărării Hartley și finanțistul Steve Horn fuseseră găsiți împușcați și incinerați alături de un alt trup neidentificat într-o vila de pe insula Fishers, la scurt timp după atentatul asupra congresmenului J.D. Hartley în SoHo, promotorii teoriilor conspirațiilor intrară în criză, sufocând internetul și rețelele telefonice cu explicație după explicație.

Congresul numi un procuror special însărcinat cu investigația și cu descâlcirea mizeriei, întrucât erau implicate atât de multe persoane cu autoritate în guvern, toate moarte datorită numitului locotenent-comandor James Reece, în prezent nelocalizat.

Lucrurile deveniră cu adevărat interesante când jurnalistul de investigații Katie Buranek publică primul dintr-o serie de articole

tăioase expunând o conspirație care implica teste ilegale de medicamente pe cei mai de elită soldați ai țării, împărtășirea unor informații top-secret ale NSA cu anumiți indivizi din sfera finanțelor ca să sprijine uciderea unor civili nevinovați și un program de radicalizare intenționată a elementelor jihadiste de către guvernul SUA pentru operațiuni de terorism intern, program condus de însăși SECDEF. Domnișoara Buranek refuză să coopereze cu anchetatorii și să dezvăluie povestea, cerându-le în schimb să aștepte următorul ei expozeu.

Printre multele probe adunate de procurorul desemnat se găsea un telefon mobil aparținând lui James Reece din Coronado, California. Nefiind folosit în săptămânile în care Reece fusese în mișcare, stătuse neatins pe dulapul lui din California până fusese recuperat de anchetatori.

Mai târziu, după ce fusese etichetat, exploatat și îndosariat ca probă, primi un apel care fu redirecționat în căsuța vocală.

Head and Spine Associates
La Jolla, California

„Mm, bună ziua, domnule Reece, sunt doctorul German. Am încercat să luăm legătura cu dumneavoastră. De obicei nu lăsăm astfel de mesaje, dar voiam să aflați cât mai curând posibil. A venit rezultatul biopsiei dumneavoastră și, având în vedere circumstanțele, sunt cele mai bune vești pe care le puteam aștepta. Tumora dumneavoastră este ceea ce numim meningiom cerebral convex, care este o leziune foarte comună și cu creștere lentă. Pe baza tipului și localizării masei, am încredere că va putea fi îndepărtată chirurgical. Vorbim de 75% șanse de supraviețuire și vindecare. Ar putea să vă provoace dureri de cap, dar nu e cazul să vă alarmați. Vă rog să ne sunați și asistenta mea vă va programa pentru o consultație ulterioară. Putem discuta mai în detaliu în cabinetul meu. Din nou îmi cer scuze că vă las acest mesaj în căsuța vocală, dar nu voiam să vă faceți griji degeaba. Să aveți o zi minunată și bucurați-vă de noua șansă la viață, domnule comandor.”

GLOSAR

AC-130 Spectre: Aeronavă pentru sprijinul forțelor terestre folosită de armata SUA, bazată pe structura avionului de transport militar C-130. AC-130 sunt înarmate cu obuziere de 105 mm, tunuri de 40 mm și tunuri automate de 7.62 mm; sunt considerate armele de top ale arsenalului SUA pentru sprijin aerian apropiat.

Accuracy International: Companie britanică producătoare de armament de înaltă precizie folosit adesea în misiunile lunetiștilor militari.

ACOG: Advanced Combat Optical Gunsight – vizor optic de luptă performant. Un vizor optic cu amplificator fabricat de Trijicon, proiectat pentru a fi utilizat pe puști și carabine. ACOG este popular în cadrul forțelor armate americane deoarece și mărește imaginea, și oferă un reticul luminos cu puncte de ochire pentru diferite distanțe.

AQ: Al-Qaida. Înseamnă „Baza" în limba arabă. O organizație teroristă islamică radicală, condusă pe vremuri de Osama bin Laden.

AQI: Al-Qaida din Irak. Grup insurgent sunnit afiliat Al-Qaida, activ împotriva forțelor americane. Elemente din AQI s-au transformat ulterior în ISIS.

AT-4: Rachetă de 84 mm antiblindaj, lansată din tub, de pe umăr, produsă în Suedia și utilizată de armata SUA începând din anii '80. AT-4 este o armă de unică folosință: după lansare, tubul este abandonat.

ATF/BATFE: Biroul pentru Alcool, Tutun, Arme de Foc și Explozibili. O agenție federală, oficial parte a Departamentului Trezoreriei, care nu pare deosebit de preocupată de alcool și tutun.

ATPIAL: Advanced Target Pointer / Illuminator Aiming Laser – Laser de țintire precisă cu iluminare. Un dispozitiv instalat pe o armă, care marchează ținta în spectru atât vizibil, cât și în infraroșu, utilizat cu sau fără dispozitive de vedere pe timp de noapte. Practic, versiunea militară avansată a „cătărilor cu laser" din cultura populară.

BDA: Bomb/Battle damage assessment – Evaluarea pagubelor în luptă sau ca urmare a unei bombe. Practica evaluării pagubelor provocate asupra unei ținte de o armă de la distanță, de obicei o bombă sau o rachetă aer-sol.

Benghazi: Oraș în Africa de Nord, în Libia, și locul atacului din 2012 asupra consulatului american. Ambasadorul SUA în Libia, un ofițer al Serviciului de Informații Externe și doi membri ai personalului CIA Global Response (amândoi foști SEAL) au fost uciși în timpul atacului.

Beretta 92D: Pistol doar cu dublă-acțiune, de 9 mm, care este o variantă a celui 92F utilizat în cea mai mare parte a armatei SUA. 92D nu are piedică manuală și cocoșul lui retezat nu poate fi armat manual.

Beretta 92F: Pistol cu dublă-acțiune, de 9 mm, care a fost arma standard pentru majoritatea armatei SUA începând cu 1985, dar și un preferat al celor care se ocupă de recuzita din filmele de acțiune. În 2017, armata SUA a ales modelul M17, fabricat de SIG Sauer, pentru a înlocui Beretta.

Broscuță: Fană SEAL. Întâlnită frecvent în interiorul și în preajma cârciumilor din Coronado și Virginia Beach.

Buclă OODA: Observare/Orientare/Decizie/Acțiune. O teorie a procesului de decizie ciclic dezvoltată de colonelul John Boyd din Forțele Aeriene.

BUD/S: Basic Underwater Demolition/SEAL – antrenament de bază subacvatic al trupelor SEAL. Perioadă de șase luni de selectare și antrenament

necesară pentru a intra în echipele SEAL. Are loc în Coronado, statul California. Este în general apreciată ca numărându-se printre cele mai dure selecții militare din lume, cu o medie de abandon de 80%.

C-4: Compus 4. Explozibil plastic cunoscut pentru stabilitatea și maleabilitatea lui.

C-5: Aeronava Lockheed Martin „Galaxy”, folosită pentru transporturi militare. C-5 este una dintre cele mai mari aeronave funcționale din toate timpurile.

Cercetași și Comando: Unitate de comandă comună a Forțelor Terestre și Marinei, creată după Pearl Harbor și care s-a distins prin acțiuni în teatrele de luptă din Africa de Nord, Europa și Pacific în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Strămoșii direcți ai actualului SEAL.

CH-47: Elicopter greu Boeing „Chinook” cu două motoare folosit de armata SUA. Des utilizat în munții Afganistanului datorită plafonului său ridicat de operare, Chinook este o aeronavă masivă care seamănă cu un autobuz școlar zburător.

CIA: Agenția Centrală de Investigații.

CJSOTF: Combined Joint Special Operation Task Force – Centrul Comun al Forțelor pentru Operațiuni Speciale. Un cadru de comandă regional care controlează forțele speciale ale diverselor servicii și națiuni aliate.

CRRC: Combat Rubber Raiding Craft – Barcă de luptă din cauciuc. Barcă gonflabilă model „Zodiac” folosită de SEAL și alte trupe din Marină.

CZ-75: Pistol de 9 mm proiectat în 1975 și produs în Republica Cehă.

Dam Neck: O anexă a Bazei Aeronavale Oceana de lângă Virginia Beach, statul Virginia, unde nu se întâmplă absolut nimic interesant.

DCIS: Defense Criminal Investigation Service – Serviciul de Investigații Criminale al Apărării.

DEA: Drug Enforcement Administration – Administrația pentru Combaterea Drogurilor.

Delta Force: Film clasic din 1986, cu Chuck Norris în rolul principal, titlul autobiografiei din 1983 a primului comandant al acestei unități și un nume popular □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ pentru din cadrul Armatei.

DOD: Department of Defense – Departamentul Apărării.

DOJ: Department of Justice – Departamentul Justiției.

Echipe Speciale de Recunoaștere: Echipe NSW care desfășoară activități speciale, ISR, sau asigură sprijin cu informații trupelor SEAL.

Echols Legend: Pușcă de vânătoare de cea mai înaltă calitate proiectată și manufacturată de producătorul de arme D'Arcy Echols din Millville, statul Utah. Este considerată de mulți ca fiind cea mai bună pușcă de vânătoare fabricată vreodată.

EFP: Explosively Formed Penetrator/Projectile – Proiectil (penetrant) format prin explozie. O încărcătură explozivă anume modelată care formează un proiectil topit, utilizat pentru a penetra blindajele. Astfel de muniție a fost des folosită în Irak de către insurgenți împotriva forțelor coaliției.

EMS: Emergency Medical Services – Servicii Medicale de Urgență. Pompieri, paramedici și orice alt personal pentru urgențe.

EOD: Explosive Ordnance Disposal – Eliminarea Muniției Explozive. Experți militari în explozibili care sunt pregătiți, printre alte lucruri, să dezarmeze și să distrugă dispozitive explozive improvizate sau alte muniții.

EO-Tech: Vizor holografic fără amplificare pentru puști și carabine, inclusiv pentru M4. Vizorul este destinat depistării rapide a țintei, ceea ce îl face o alegere excelentă pentru luptele în spații restrânse. Se poate cupla cu o lupă cu factor de mărire 3 pentru utilizare la distanțe mari.

FBI: Biroul Federal de Investigații.

FDA: Food and Drug Administration – Administrația Alimentelor și Medicamentelor.

FOB: Forward Operating Base – Bază de Operațiuni Avansată. O poziție securizată utilizată pentru sprijinirea operațiunilor tactice. Poate varia în dimensiuni de la avanposturi mici și îndepărtate până la complexe întinse.

Fobbit: Membru necombatant care părăsește foarte rar, sau deloc, o FOB.

Glock: Pistol de fabricație austriacă, cu cadru din polimeri, popular în cadrul forțelor de poliție, militare și civile din întreaga lume. Glock-urile sunt fabricate în diverse dimensiuni și au camere pentru cartușe de câteva mărimi diferite.

GPS: Sistem Global de Poziționare. Sistem de navigare prin satelit care poate găsi cu precizie o locație oriunde pe Pământ.

GRG: Gridded Reference Graphic – Grafic Grilă de Referință. O hartă sau fotografie aeriană cu adnotări despre diferitele zone de interes, separate și identificate printr-o grilă.

HK416: Clonă a carabinei M4, produsă de firma germană Heckler & Koch, care funcționează pe baza unui sistem cu o cursă scurtă a unui piston cu gaz, în loc de sistemul cu impact direct al M4. Este folosită în operațiuni speciale de elită în SUA și peste hotare. E posibil sau nu să fi fost arma cu care a fost ucis □□□□□□□□□□□□□.

HRT: Hostage Rescue Team – Echipă de Salvare a Ostaticilor. Forța de elită a FBI pentru contraterorism și eliberarea ostaticilor, cu baza la Quantico, Virginia.

HUMINT: Human Intelligence – Informații din surse umane. Informații spicuite prin metode tradiționale, de la persoană la persoană.

HVI/HVT: High-Value Individual / High-value Target – Individ/țintă de mare valoare. Un individ care este important pentru capacitățile inamicului și, prin urmare, este căutat în mod special de o forță armată.

IED: Improvised explosive device – Dispozitiv exploziv improvizat. O bombă fabricată manual, fie simplă, fie complexă, adesea folosită de insurgenții de peste hotare.

IR: Infraroșu. Parte a spectrului electromagnetic cu lungime de undă mai mare decât a luminii, dar mai scurtă decât a undelor radio. Invizibilă cu ochiul liber, ci numai cu dispozitive de vedere nocturnă. Exemplu: un sistem de țintire cu laser IR.

ISIS: Statul Islamic al Irakului și Siriei (sau al Irakului și Levantului). Grupare sunnită radicală teroristă. Cunoscută și sub numele de ISIL. Băieții răi.

ISR: Informații, supraveghere și recunoaștere.

JAG: Judge Advocate General – Procuror Militar General. Un serial de televiziune decent („Justiție militară") și departamentul juridic al armatei.

JSOC: Joint Special Operations Command – Comandamentul Comun al Operațiunilor Speciale. Componenta de comandă a SOCOM, □□□□□□□□□□□□□□□□.

Kafir: Termen arab folosit de musulmani pentru a descrie o pătură a societății care a citit și a respins mesajul Coranului, sau termen peiorativ pentru cei care nu cred în Islam.

Langley: Locația din nordul Virginiei unde își are sediul Agenția Centrală de Investigații. Adesea folosit ca sinonim pentru CIA.

Legea conflictelor armate: Segment al legislației internaționale care reglementează desfășurarea ostilităților armate.

M-1911/1911A1: Pistol de calibru .45 utilizat în cadrul armatei SUA încă dinainte de Primul Război Mondial.

M-203: Lansator de grenade de 40 mm care poate fi fixat dedesubtul unei carabine M4 pentru a obține capacitate de foc indirect.

M4: Carabina de asalt standard în majoritatea forțelor armate ale SUA, inclusiv Navy SEAL. M4 este o carabină cu țeavă scurtă, variantă a puștii M16 care trage cu cartușe de 5.56x45 mm. M4 are o un design modular care poate fi adaptat în numeroase configurații, inclusiv cu țevi de lungimi diferite.

MACV-SOG: Military Assistance Command, Vietnam-Special Operations Group – Comandament de asistență militară pentru operațiuni speciale în Vietnam. Unitate comună pentru operațiuni speciale constând în principal din forțele speciale ale Armatei, Navy SEAL și personal CIA în timpul războiului din Vietnam. Multe dintre misiunile lor rămân secrete până în ziua de azi.

MBITR: AN/PRC-148 Multiband Inter/Intra Team Radio – Radio Inter / Intra grup cu bandă multiplă. O stație radio portabilă multibandă, cu software militar, utilizat în mod curent de forțele speciale pentru a comunica în timpul operațiunilor.

MIL DOT: Un sistem reticulat pentru estimarea distanțelor și a tragerilor cu rază lungă, bazat pe unitatea de măsură miliradian.

Miliția Mahdi: Miliție insurgentă șiită, loială clericului Muqtada al-Sadr, care s-a opus forțelor americane în Irak la apogeul acestui conflict.

MK 186: Sistem radio inteligent de emisie-recepție proiectat pentru a declanșa dispozitivele explozive, inclusiv mine antipersonal Claymore.

Mk 23: Pistol masiv de calibru .45 adoptat de SOCOM și produs de Heckler & Koch, care reprezintă sumumul modului în care birocrații risipesc bani.

Mk 24 MOD 0: Pistol de calibru .45 fabricat de Heckler & Koch, utilizat de SEAL. Acest pistol este deseori prevăzut cu amortizor.

Mk 48 MOD 1: Mitralieră ușoară de 7.62x51 mm alimentată prin cartușieră, proiectată pentru a fi utilizată de forțele pentru operațiuni speciale. Cântărind 8 kilograme fără muniție, Mk-48 poate trage 730 gloanțe pe minut pe o rază efectivă de 800 de metri sau mai mult.

NCIS: Naval Criminal Investigative Service – Serviciul de Investigații Criminale al Marinei. Agenție federală de impunere a legii a cărei jurisdicție cuprinde Marina SUA și Corpul Pușcașilor Marini. Este, de asemenea, și un serial popular de televiziune din care s-au inspirat cel puțin alte două serii.

NOD: Night Observation Device – dispozitiv de vedere nocturnă. Cunoscute în mod obișnuit drept „ochelari de noapte”, aceste dispozitive amplifică lumina ambientală, permițând utilizatorului să vadă în medii slab iluminate. Forțele speciale operează adesea noaptea pentru a profita din plin de avantajul unei asemenea tehnologii.

NSW: Naval Special Warfare – Forțele Speciale Navale. Forțele pentru operațiuni speciale ale Marinei, inclusiv echipele SEAL.

OH-58D: Un elicopter acum perimat, poreclit „Kiowa”, folosit de armata SUA pentru observații, misiuni utilitare și de recunoaștere și operațiuni de sprijinire a focului.

P226: Pistol de 9 mm fabricat de SIG Sauer, armă standard pentru trupele SEAL.

P229: Pistol compact fabricat de SIG Sauer, folosit deseori de ofițerii federali, cu cameră atât pentru 9 mm cât și pentru alte cartușe.

PETN: *PE*ntaeritritol *T*etra*N*itrat. Explozibil utilizat în capsele declanșatoare pentru a iniția explozii mai puternice.

PLF: Parachute landing fall – Aterizare a parașutiștilor. Tehnică învățată de parașutiștii militari, care previne accidentările la contactul cu solul. Parașutele rotunde folosite de forțele aeropurtate cad cu viteză mai mare decât alte parașute și necesită o procedură de aterizare specifică. Cel mai adesea se

ajunge la ordinea picioare-fund-cap.

PTSD: Tulburare de Stres Post-Traumatic. Problemă mintală care apare datorită unor evenimente șocante sau traumatice. Este în mod obișnuit asociată cu veteranii de război.

PVS-15: Cunoscut și ca M953, este un dispozitiv binocular pentru observare nocturnă, conceput special pentru misiunile la sol ale membrilor Comandamentului pentru Operațiuni Speciale al SUA.

PVS-18: Dispozitiv pentru observare nocturnă care poate fi utilizat ca telescop portabil, monocular, sau ca dispozitiv de ochire dacă este montat împreună cu un laser sau alt dispozitiv optic compatibil cu vederea nocturnă.

QRF: Quick Reaction Force – Forță de Reacție Rapidă, echipă gata să sprijine operațiunile în cazul unor evenimente neprevăzute.

Rachetă LAW: Armă ușoară anti-blindaj M-72. Rachetă de unică folosință lansată pe o țeavă de 66 mm, neghidată, folosită de armata SUA încă din războiul din Vietnam.

Rețea TOR: Rețea de computere proiectată să ascundă identitatea și locația unui utilizator. TOR permite comunicații anonime.

RHIB/RIB: Rigid Hull Inflatable Boat / Rigid Inflatable Boat – Barcă gonflabilă cu cadru rigid/Barcă gonflabilă rigidă. Ambarcațiune ușoară, dar de înaltă performanță, construită cu un cadru solid din fibră de sticlă sau material compozit și tuburi flexibile pe copastii (laterale).

ROE: Rules of engagement – Reguli de angajare. Reguli sau directive care stabilesc ce nivel al forței se poate aplica asupra unui inamic într-o anumită situație sau zonă.

SAP: Special Access Program – Program de Acces Special. Protocoale de securitate care asigură apărarea și restricționarea accesului la informații secrete, peste cele obișnuite. Chestii cu adevărat secrete.

Săptămâna Iadului: Calvarul antrenamentului BUD/S. Cinci zile de stres fizic și mintal continuu, cu puțin somn.

SCI: Sensitive compartmented information – Informații considerate sensibile. Informații secrete care privesc sau derivă din surse, metode de spionaj sau proceduri analitice sensibile. Se găsesc adesea pe servere private în subsolurile din New York sau pe servere din dulapurile situate în băile din Denver.

SEAL: *SE*a *A*ir and *L*and – Apă, aer și pământ. Cele trei medii în care operează trupele SEAL. Forța pentru misiuni speciale a Marinei SUA.

SERE: Survival, Evasion, Resistance, Escape – Supraviețuire, evitare, rezistență, evadare. Program de antrenament militar care include simularea realistă a prizonieratului în război. Cursanții SERE sunt supuși unor proceduri extrem de stresante, uneori incluzând înecarea simulată *(waterboarding)*.

SIGINT: Signals intelligence – Informații culese din semnale. Informații provenite din semnale electronice și alte sisteme folosite de țintele străine, de exemplu sisteme de comunicație, radare și armament.

SMU: Special Mission Unit – Unitate specială pentru misiune. Unități speciale de elită sub comanda JSOC. Dacă v-am spune mai multe, ar trebui să vă ucidem.

SOCOM: United States Special Operations Command – Comandamentul pentru Operațiuni Speciale al Statelor Unite. Comandament de Luptă Unificat însărcinat cu supervizarea diferitelor Comandamente Componente pentru Operațiuni Speciale din cadrul Forțelor Terestre, Corpului Pușcașilor Marini, Marinei și Forțelor Aeriene. Are sediul la Baza Aeriană MacDill în Tampa, Florida.

SSE: Sensitive site exploitation – Exploatarea sensibilă a locului. Termen

folosit pentru a descrie colectarea datelor, materialelor și persoanelor dintr-o locație desemnată și analizarea lor pentru a răspunde cerințelor de informare, a facilita misiunile succesive sau a sprijini punerile sub acuzare. Practic, adunarea a tot ce pare că ar fi important de folosit în viitor.

SWAT: Special Weapons And Tactics – Armament și tactici speciale. Trupe paramilitare de impunere a legii antrenate și echipate ca să reacționeze la anumite incidente. Variază mult în ceea ce privește capacitatea și eficiența. Proprietarii de câini să se ferească.

Șeicul Orb: Porecla lui Omar Abdel-Rahman, care în prezent execută o pedeapsă cu închisoare pe viață pentru rolul jucat în atentatul din 1993 de la World Trade Center.

Talibani: Mișcare politică islamică fundamentalistă și grupare teroristă din Afganistan. SUA și forțele aliate sunt în război cu talibanii încă de la sfârșitul anului 2001.

Talibanii pakistanezi: Grup terorist islamic alcătuit din diferite grupări militante islamiste sunnite, cu baza în nord-vestul Regiunilor Tribale Administrate la Nivel Federal de-a lungul frontierei afgane cu Pakistanul.

TDFD: Time Delay Firing Device – Dispozitiv pentru detonare întârziată. Declanșator care permite detonările la intervale prestabilite. Versiunea modernă a unui fitil foarte lung.

TIC: Troops în contact – Trupe în contact. Un schimb de focuri care implică forțele SUA sau aliate.

TOC: Tactical Operations Center – Centru tactic de operațiuni. Post de comandă pentru operațiunile militare. Un TOC cuprinde de obicei un mic grup de persoane care ghidează membrii echipei tactice active în timpul misiunii, dintr-o zonă securizată.

TS: Top secret. Informații a căror dezvăluire neautorizată poate cauza pagube excepțional de grave securității naționale, pe care autoritatea inițială care le-a clasificat astfel este capabilă să le identifice sau descrie. De asemenea, poate să însemne nivelul personal de autorizare al unui individ.

TST: Time-sensitive target – Țintă sensibilă la timp. Țintă care cere reacție imediată pentru că este extrem de utilă, oferă oportunități sau pune în pericol forțele aliate (ori urmează să le pună în curând).

UAV: Unmanned aerial vehicle – Vehicul aerian fără pilot. Acronim fițos pentru drone, care au devenit sursa principală de imagini în supravegherea polițienească și militară atât în Statele Unite, cât și peste hotare. UAV pot varia mult ca dimensiuni și capacitate.

UCMJ: Uniform Code of Military Justice – Codul Uniform al Justiției Militare. Cod disciplinar și penal aplicat membrilor Armatei SUA.

Vestă-S: Vestă de sinucigaș. Haină îndesată cu explozibili, purtată pe corp, care transformă persoana într-o armă letală pentru cei din jur. Tactică folosită frecvent de insurgenți și de grupările teroriste.

VPN: Virtual private network – Rețea privată virtuală. Rețea privată care permite utilizatorilor să trimită și să primească date prin intermediul rețelelor publice folosind un tunel criptat pentru a spori intimitatea și securitatea.

WARCOM/NAVSPECWARCOM: United States Naval Special Warfare Command – Comandamentul special de luptă navală al SUA. Forța navală specială și componenta maritimă în cadrul Comandamentului pentru Operațiuni Speciale al SUA. Are sediul în Coronado, California. WARCOM deține comanda grupurilor NSW subordonate, cuprinzând opt echipe SEAL, o echipă de vehicule SEAL (SDV – SEAL Delivery Vehicle), trei Echipe Speciale de Desant și două Echipe Speciale de Recunoaștere.

MULȚUMIRI

Nicio carte nu poate fi scrisă în izolare, și categoric aici așa stau lucrurile. Sunt mulți oameni cărora trebuie să le mulțumesc pentru că au făcut ca acest roman să devină realitate; pe unii pot să-i numesc, pe alții nu, pentru că încă mai lucrează în umbre.

În primul și în primul rând, acest roman ar sta încă pe noptiera mea sau într-un folder din calculatorul meu dacă nu ar fi fost Brad Thor. Ar fi prea puțin spus că nu am cuvintele prin care să-mi exprim mulțumirea pentru sfaturile tale, îndrumările tale și pentru că ți-ai asumat riscul cu mine. Brad, mulțumesc că ai făcut să se împlinească un vis de-o viață. Când am stat de vorbă prima oară, mi-ai dat un sfat pe care nu-l voi uita niciodată. Ai zis că „singura diferență dintre un autor publicat și unul nepublicat este că autorul publicat nu se dă bătut". Ai fi putut deveni un tovarăș de Echipă excepțional.

Uluitoarei Emily Bestler – nu e bine ca un scriitor să rămână fără cuvinte, dar fiecare interacțiune a noastră m-a lăsat cu gura căscată. Nu aș fi avut cum să găsesc un mentor, redactor, editor și prieten mai bun. Îți mulțumesc că ai citit manuscrisul și i-ai văzut potențialul. Ceea ce a început în Manhattan cu o cafea lungă, care nu voiam să se mai termine, s-a transformat în împlinirea visului meu de o viață. Îți mulțumesc pentru tot.

Motorul acestui tren de mare viteză este agentul nostru, Alexandra Machinist. Spiritul tău agresiv și energic este contagios. Îți mulțumesc pentru această incredibilă experiență.

Întregii echipe de la Emily Bestler Books: vă mulțumesc pentru sprijin și îndrumare. O mențiune specială pentru Lara Jones, care s-a asigurat că totul merge ca pe roate, și directorului de comunicare David Brown, care m-a atras, cu toate că fără convingere din partea mea, într-o lume nefamiliară mie, cu „tweets", „likes" și „friends". Nimeni n-ar fi reușit mai bine. Și pentru Ann Pryor, expertă în marketing, pentru conducerea atacului în acel teritoriu virgin.

Lui Vince Flynn, pentru că a deschis drumul glorios unei noi generații de scriitori de thrillere. Un adevărat maestru, trăiești mai departe și ne influențezi mai departe prin remarcabila ta muncă. Ne lipsești.

Lui Lee Child, care m-a primit cu brațele deschise în clubul scribilor și m-a făcut să mă simt acolo ca acasă chiar înainte de a încheia romanul. Îți mulțumesc pentru încurajările în privința titlului și pentru sfaturi. După cum vezi, le-am urmat.

Lui Stephen Hunter, pentru crearea unui personaj fictiv, fost cercetaș/lunetist, care a inspirat pe mulți să caute „colțul de mistreț"[15]. Îți mulțumesc că ai împărtășit darul tău lumii și pentru amabilitatea față de mine. Aștept cu nerăbdare următorul tău roman.

Lui David Morrell, pentru că a dat naștere unuia dintre cele mai emblematice personaje care au înfrumusețat vreodată hârtia și ecranul și pentru că a fost printre primii care au menționat SEAL într-un thriller din 1984, înainte ca majoritatea oamenilor să știe ce sunt ei. Îți mulțumesc pentru că mi-ai făcut legătura cu ITW[16] și pentru sfaturile înțelepte.

Lui Brad Taylor, pentru că m-a îndrumat printre capcanele specifice tranziției de la operațiunile speciale la publicare. Îți mulțumesc pentru că ai avut răbdare să mă ghidezi pe terenul minat.

Lui Terry Flynn, cel mai vechi prieten al meu, încă de pe terenul de joacă de la grădiniță, prima persoană care a citit și revizuit manuscrisul – critica ta inițială a

făcut această carte mai bună.

Lui Christian Sommer, pentru că în clasa a șasea s-a despărțit de revista sa *Gung-Ho* din 1985 dedicată Navy SEAL. A avut o mare influență și încă o mai păstrez ca pe o comoară.

Lui Chris și Courtney Cox, pentru exemplul vostru de putere și curaj în fața unei inimaginabile nenorociri. Noblețea și echilibrul vostru sub presiune, care au devenit însăși definiția hotărârii, sunt o lecție pentru noi toți.

Lui David Lehman, care a citit manuscrisul într-o binemeritată vacanță în Turks and Caicos în timp ce se străduia să împiedice foile să fie luate de vânt pe plajă. Data viitoare o să le leg.

Lui Graham Hill, pentru atentele comentarii și insistența cum că aptitudinile tale deprinse la Drept ne vor identifica toate greșelile de ortografie.

Lui Dave Kilcullen, pentru influența pe care a avut-o asupra unei întregi generații de luptători în război. Națiunea îți este îndatorată.

Lui Jeff Rotherham, pentru că a citit secțiunile din carte referitoare la explozii și s-a asigurat că sunt apropiate modului în care ar face-o un terorist, în același timp asigurându-se că am exclus îndeajuns de multe detalii-cheie pentru ca respectivele paragrafe să nu devină un manual.

Lui Brent Bogart de la Tradewind Technologies, pentru că m-a condus prin lumea comunicațiilor sub acoperire într-un mod pe care chiar și eu să-l pot înțelege. Știu că nu e perfect, dar nu am vrut să trădez toate secretele.

Îi mulțumesc lui „GOAT”[17] pentru că mi-a fost mentor în timpul unor interesante perioade petrecute în Irak și pentru serviciul adus țării.

Lui Justin Henderson, un om cu o integritate, loialitate și înțelepciune superioară vârstei lui; mulțumesc – știi pentru ce. Într-o zi poate o să scriu o carte despre asta.

Lui Mike Atkinson, pentru continua îndrumare și sprijinire și pentru că ai fost alături de mine atunci când a contat.

Lui Wayne Gregory, pentru tot ceea ce faci pentru militarii activi. Lucrurile astea nu rămân neobservate.

Lui Katie Pavlich, pentru că ai fost acolo când am avut nevoie de tine. Niciodată n-o să-ți pot mulțumi suficient.

Lui Jason Salata, pentru răbdare, umor și sprijin.

Lui Lacey Biles, pentru prietenie și pentru tot ceea ce faci pentru libertate.

Lui Biss. Mulțumesc că m-ai invitat la acel meci al echipei Reds și pentru excursia la King Ranch care a urmat. Mi-a schimbat cursul vieții.

Lui Larry Sheakley și Lou Lauch, pentru că ați licitat pentru acel obiect, și lui Ric Kayne, pentru invitația de a lua micul dejun pe iahtul tău. De aici au început multe altele.

Lui Larry Vickers, pentru prietenie, înțelepciune, cunoștințe excepționale despre armele de foc și pentru serviciul adus țării.

Lui Tom Davin, unul dintre cei mai buni oameni de afaceri ai generației sale. Mulțumesc că ai avut întotdeauna timp pentru mine și niciodată nu mi-ai dat de înțeles că ar fi o povară. Ești un exemplu de luptător-apărător.

Lui George Kollitides, pentru energia și entuziasmul cu care faci totul.

Lui Trig French, pentru că m-ai invitat în Camp Fire Club of America. Este o onoare să te cunosc.

Lui Hoby Darling, un lider minunat și un prieten bun. Mulțumesc pentru că ne-ai primit în casa ta și pentru inspirația din timpul antrenamentelor. Ești o adevărată mașinărie!

Lui Andrew Kline, nu numai pentru că ai citit cartea, ci și pentru tot ce faci pentru familia mea. Mă înclin în fața ta. Influența ta asupra vieților pe care le atingi este uluitoare.

Lui Darren LaSorte, pentru incredibila omletă și loialitatea neclintită. Cred că o să te păstrez pe lângă mine.

Lui Kevin O'Malley, Jimmy Klein și Frank Lecrone, cea mai bună gașcă de prieteni pe care o poate avea cineva. Mai urmează aventuri!

Fraților din Loja Mistică, pentru sprijinul neabătut. Imposibil să găsești o gașcă mai bună de pirați.

Lui Dom Raso, patriot, fondator al Dynamis Alliance și personificare a frăției.

Lui Alee Wolf, Andrew Arrabito și John Devine, pentru că au fost mereu aici.

Lui Eric Frohardt și Jeff Houston, luptători.

Lui Sean Haberberger, pentru că este un camarad grozav, și în pluton, și în afara lui.

Lui Jon Dubin, fratele meu de arme. Mulțumesc pentru tot ceea ce faci la FBI și pentru că m-ai inclus în grupul de pe insula Lanai. Superb!

Lui Pat McNamara, pentru serviciu, îndrumare, energie și expertiză.

Lui Jocko Willink, pentru două sesiuni incredibile de antrenament înainte de deplasarea în misiune.

Lui Josh și Audrey Waldron, pentru revizuirea inițială a cărții, feedback grozav și prietenie.

Lui Daniel și Karen Winkler, pentru bunătate, pricepere și devotament față de cei aflați în vârful de lance. Influența voastră merge dincolo de lame.

Lui Angus McQueen, Revan McQueen, Katie McQueen, Tony Makris, Melanie Hill, Lacey Duffy, Carl Warner, Eric Van Horn și Hayley Holmes. A fost un an plin de evenimente. Vă mulțumesc pentru sprijin.

Lui Keith Walawender, Mike Biller, Matt Coufalik, Wally McLallen și Nick Pontikes de la Tomahawk Strategic Solutions. Ați adus laolaltă o echipă incredibilă!

Doctorului Rob Bray, chirurg extraordinar, mentor, prieten și patriot. Țara îți datorează recunoștință, cu toate că mă îndoiesc că vor fi vreodată declasificate contribuțiile tale. Mulțumesc pentru îndrumare și sprijin în perioada tranziției de la Marină. Ne gândim în fiecare zi la generozitatea ta și îți mulțumesc pentru mâna ta sigură în operația mea la coloana vertebrală.

Lui Rick și Esther Rosenfield – cuvintele nu pot descrie sentimentele mele pentru voi amândoi. Vă mulțumesc că m-ați adoptat pe mine și întreaga mea familie, nu am fi putut face asta fără voi.

Lui Nick și Tina Cousoulis, pentru povestea voastră de dragoste.

Lui Clint și Heidi Smith de la Thunder Ranch, pentru sprijinul oferit în toate aspectele vieții și pentru că ați spus „da” chiar înainte de a auzi întrebarea.

Lui James Jarrett, pentru că m-a învățat să gândesc logic rămânând devotat principiilor mele, o datorie pe care nu voi fi niciodată în stare s-o plătesc. Mulțumesc pentru serviciul și sacrificiul pentru țară în junglele din Vietnam și pentru că ai pavat drumul actualei generații de soldați din operațiunile speciale. Respect și sunt onorat de mentoratul și îndrumarea ta continuă.

Lui Jim și Nancy Demetriades, pentru inteligență, exemplu și amabilitate.

Lui Ross Perot, pentru ceea ce faci în spatele cortinei, fără a primi recunoaștere, pentru militarii noștri și familiile lor, și pentru ce ai făcut pentru a mea.

Lui Wayne LaPierre, pentru conducerea fermă în fața presiunilor inimaginabile. Îți mulțumesc că ai rămas puternic și ai luptat pentru noi toți. Și lui Pete Brownell, Richard Childress, Woody Phillips, Millie Hallow, Wayne Sheets, Scott Christman, Andrew Arulanandam, Joe Debergalis, Doug Hamlin, Jim Kohlmeyer, Amy Hunter, Chris Dewitt, Lisa Supernaugh, Deb Sargol și tuturor celor de la NRA[18], pentru că ați rămas în picioare și pentru munca pe care o faceți în numele tuturor americanilor zi de zi. Mulțumesc că ați luptat pentru drepturile noastre, și că le-ați asigurat o țară liberă, în care să se întoarcă acasă, celor care au luptat pentru ea.

Lui Josh Powell, pentru viziune și hotărâre.

Lui James Yeager, pentru atitudine și pentru sprijinul entuziast încă de la început.

Lui Shane Mahoney, pentru elocvența și pasiunea în apărarea locurilor sălbatice și a animalelor care le populează.

Lui Jeff Crane, Phil Hoon, PJ Carleton și echipei de la Congressional Sportman's Foundation, pentru că m-ați primit întotdeauna printre voi – acum e rândul meu să ajut.

Lui Hugh Wiley, Larry Keane și tuturor de la National Shooting Sport Foundation, pentru conducere și pentru că organizați SHOT Show, un eveniment fără egal.

Lui Mac Minard de la programul Montana Guides and Outfitters Association Big Hearts Under the Big Sky, pentru tot ce faceți pentru veterani și familiile lor.

Personalului Biroului de Prepublicare și Revizuire din cadrul Departamentului Apărării – munca voastră nu vă atrage mulțumiri, dar eforturile vă sunt apreciate.

Lui Larry Ellison, pentru inspirație, pentru că ne-ai arătat ce este posibil, ne-ai făcut întotdeauna să ne simțim bineveniți și pentru că ne-ai reintrodus în tainele tenisului și navigației – apropo, încă mai cred că George Marshall este cel mai influent general al secolului XX.

Echipei din Chicago, Jimmy și Pam Linn, Danny Wolff și Shelly Sorosky: abia aștept următorul vostru anunț.

Lui Jimmy Spithill, pentru că a citit o primă versiune a cărții și a parcurs capitolul despre navigație – sper că nu l-am stricat prea rău.

Lui Jonny Sanchez, pentru că ai stat alături de Brad la acea strângere de fonduri.

Lui Scott Grimes, pentru exemplu și prietenie – următoarea mea carte s-ar putea să-l aibă pe agentul acela imobiliar drept protagonist.

Lui Greg Garrison, pentru că mi-ai împrumutat mașina ta… timp de un an.

Clubului Coronado Book and Beer – e posibil ca în sfârșit să fi găsit o carte pe care s-o citească toată lumea.

Lui Becky Stein, pentru că ai citit prologul și ai vrut să citești mai mult.

Lui D'Arcy Echols, pentru că ți-ai făcut timp să citești cartea – știi să produci o pușcă dată dracului.

Lui Roman Tsunder și Terry Hardy – mulțumesc pentru PTTOW![19] Ați creat ceva cu adevărat special.

Lui Ben Bosanac, pentru idei și sprijin.

Lui Jon Hart – nu sunt mulți oameni care pot spune că au schimbat o industrie. Bravo, prietene. Și lui John Barklow de la Sitka Gear. Mulțumesc pentru anii petrecuți în uniformă și pentru toți anii petrecuți pe insula Kodiak, rafinându-ți aptitudinile ca să le transmiți următoarei generații de Oameni Broaște. Există puțini oameni – dacă există vreunul – mai buni decât tine în păduri.

Lui Tim Fallon, Chip Beaman, Doug Pritchard, Dave Knesek și instructorilor de la FTW Ranch – aș fi vrut să fiu la fel de priceput ca voi când mă aflam în spatele lunetei în Irak.

Lui Craig Flynn, cu toate că nu sunt foarte sigur că ai citit cartea. Mulțumesc pentru neclintitul sprijin și loialitate.

Lui Razor și Sylviei Dobbs, pentru că v-ați deschis casa și inimile pentru familia mea.

Tuturor celor care au citit variante ale manuscrisului și au revenit cu impresii de valoare: Billy Birdzell, Spencer Bray, Mike Shoby, Ryan Rich, Jed Davis, Ross Seyfried, Ron Jensen, Brian Rosen, Melissa Petro, Alan Must și ambii Jeff Johnston. Lui Christopher Ball pentru cunoștințele în materie de probleme aviatice. Doctorilor Montoya, Bucolo și Smalley, pentru că m-au ajutat să înțeleg complicațiile betablocantelor și ale tumorilor cerebrale. Lui Will Searcy pentru tot ce ține de

autopsii.

Lui Steve Magennis, pentru extrem de utila punere la curent cu situația actuală din Afganistan, și tuturor celor care și-au împărtășit cunoștințele în probleme de aviație, marină, comunicații, explozibili și balistică. Toate erorile îmi aparțin mie și numai mie.

Lui Derek Anderson și Pete Osyf de la Winston and Strawn pentru că m-au ajutat pe parcursul procesului de revizuire al DOD; lui Brad Bondi, Brock Bosson, Michael Wheatley și Danny Stemp de la Cahill Gordon and Reindel pentru sprijin pe partea de afaceri.

Lui Evan West, Sean Parnell și echipei Branding Freedom pentru creativitatea voastră și cunoștințele în ceea ce pentru mine era teritoriu necunoscut. Mulțumesc.

Lui Michael Davidson, Adnan Kifayat și întregii echipe Gen Next, faceți lucruri uluitoare pentru viitorul țării noastre – contați pe mine! Conducerea și experiența voastră în contracararea extremismului violent este o sursă de inspirație. Problemele mari au nevoie atât de conducători îndrăzneți, cât și de soluții inovative, așa că îi încurajez pe cititori să afle mai multe despre Gen Next Foundation. Portofoliul lor global de securitate include rețeaua Against Violent Extremism – prima și singura rețea de foști extremiști violenți care se opun recrutărilor și radicalizărilor – și Redirect Method – o campanie antiextremism care redirecționează oamenii spre contraargumente convingătoare. Împreună, ele reprezintă singurele soluții din sectorul privat de combatere a ideologiei extremismului violent. Susțin organizația și îi încurajez și pe alții să se implice în ea, pentru că siguranța noastră depinde de inovare și leadership.

Celor de la SEAL Family Foundation, Special Forces Charitable Trust, All Eagles Oscar, The National Ability Center, Special Operations Warrior Foundation, The Honor Foundation și tuturor organizațiilor care lucrează neobosit în sprijinul soldaților noștri și al familiilor lor. Celor de la The Brain Treatment Center pentru devotamentul și ajutorul oferit în tratarea soldaților care se luptă cu Tulburarea de Stres Post-Traumatic (PTSD) după ce au luat parte la cea mai lungă luptă susținută din istoria națiunii. Și celor de la Valor for Life și DISC Sport and Spine Center pentru că asigură gratuit veteranilor operații pe coloana vertebrală, precum și cele mai bune tratamente disponibile pentru PTSD.

Pentru David și Nancy, fiindcă au crescut o fiică atât de minunată.

Mamei mele Caroline, pentru că a citit ceea ce știu că nu este „genul ei de carte”, dar a suferit s-o parcurgă și mi-a oferit un feedback incredibil – îți mulțumesc pentru că mi-ai format o dragoste pe viață pentru lectură; zilele în care îmi corectai temele se pare că nu au luat sfârșit odată cu încheierea colegiului. Tatălui meu George, pentru că a citit ceea ce categoric este „genul lui de carte” și m-a ghidat prin apele din jurul insulei Fishers. Fratelui meu Roger, profesor de muzică, pentru că m-a ajutat cu selecția muzicală, surorii mele Emily și soțului ei Scott pentru încurajările pe care mi le-au dat după ce au citit o versiune inițială și prologul.

Generalului de Brigadă și doamnei Kenneth Strong, în a căror Hill House a fost scrisă această carte și cărora le rămân veșnic îndatorat.

Lui Emily Wood, pentru că te-ai implicat în această aventură și ți-ai deschis casa pentru mine. Mulțumesc.

Cel mai mult, frumoasei mele soții Faith – îți mulțumesc că ai crezut în mine. Mă minunez de tine tot mai mult pe zi ce trece. Și celor trei copii ai noștri – vă mulțumesc pentru că mi-ați arătat ce este cu adevărat important.

Și, în cele din urmă, celeilalte jumătăți a echipei de scriitori, Keith Wood – fără tine încă aș mai bâjbâi pe tastatură, încercând să-mi dau seama cum să încep cartea. Talentul tău în ceea ce privește cuvântul scris a adus această poveste la lumină. Sper că mi-am cărat cu succes partea mea de povară. La cât mai multe!

JACK CARR
Lista condamnaților

„Reece ridică ochii și îl urmări pe Boozer cum își croiește drum încet pe versantul stâncos. În spatele lui Boozer, Reece mai întâi auzi apoi văzu cele două 47 negre începându-și coborârea în valea spre care îi ghidau acum Jonesey și Mike.

O să facem praf din aer complexul ăsta și apoi o să intrăm cu trupele de elită ca să desfășurăm o evaluare a pagubelor în luptă și să exploatăm sensibil locul.

Abia atunci gravitatea a ceea ce tocmai se petrecuse începu să se facă simțită.

Mi-am pierdut echipa. E responsabilitatea mea.

Pentru a doua oară în acea noapte ochii lui Reece începură să se încețoșeze. Habar n-avea cât de rău avea să devină totul.”

Jack Carr – *Lista condamnaților*

„Un *thriller* unic! Extrem de intens!”

Chuck Norris

„Orice fan al romanelor lui Brad Thor și regretatului Vince Flynn își va da seama că, în curând, Jack Carr va sta în curând alături de ei.”

The Washington Times

„Captivant.”

Publishers Weekly

„Scris cu o mână pricepută și un ochi atent la detalii. *Lista condamnaților*… e un roman exploziv și emoționant.”

Kevin Maurer

JACK CARR

Lista condamnaților

„Reece ridică ochii și îl urmări pe Boozer cum își croiește drum încet pe versantul stâncos. În spatele lui Boozer, Reece mai întâi auzi apoi văzu cele două 47 negre începându-și coborârea în valea spre care îi ghidau acum Jonesey și Mike.

O să facem praf din aer complexul ăsta și apoi o să intrăm cu trupele de elită ca să desfășurăm o evaluare a pagubelor în luptă și să exploatăm sensibil locul.

Abia atunci gravitatea a ceea ce tocmai se petrecuse începu să se facă simțită.

Mi-am pierdut echipa. E responsabilitatea mea.

Pentru a doua oară în acea noapte ochii lui Reece începură să se încețoșeze. Habar n-avea cât de rău avea să devină totul."

Jack Carr – *Lista condamnaților*

„Un *thriller* unic! Extrem de intens!"

Chuck Norris

„Orice fan al romanelor lui Brad Thor și regretatului Vince Flynn își va da seama că, în curând, Jack Carr va sta în curând alături de ei."

The Washington Times

„Captivant."

Publishers Weekly

„Scris cu o mână pricepută și un ochi atent la detalii, *Lista condamnaților*... e un roman exploziv și emoționant."

Kevin Maurer

CRIME SCENE PRESS

[1] – Shooting, Hunting and Outdoor Trade Show – târg anual dedicat tirului sportiv, vânătorii, activităților în aer liber și industriei armelor de foc. Nu este deschis publicului larg.

[2] – Casualty Evacuation = evacuare de urgență a răniților și morților dintr-o zonă de război. (*n.red.)*

[3] – Post Exchange – magazin într-o instituție militară care oferă mărfuri și servicii personalului militar și civil autorizat.

[4] – Uniform Code of Military Justice, baza legală a Dreptului militar american. *(n.red.)*

[5] – Secretary of Defense – Secretarul Apărării în Statele Unite ale Americii.

[6] – În codificarea apelurilor radio ale unor departamente de politie, 7 semnalează o persoană decedată.

[7] – Incident în care un militar sau polițist aliat (respectiv afgan) deschide focul asupra forțelor coaliției internaționale.

[8] – Personaj din romanul *Once an Eagle* (1968), de Anton Myrer, reprezentant al tipului de ofițer carierist al cărui succes se bazează pe relațiile din spatele liniilor și pe decizii care plac superiorilor mai mult decât pe profesionalism și curajul în luptă. (*n.trad.*)

[9] – Freedom Of Information Act – Legea Libertății Informațiilor, prin care se asigură accesul public la toate înregistrările agențiilor federale, cu excepția celor protejate.

[10] – Corb (engl.); termen argotic pentru o fată frumoasă, extrovertită, binevoitoare, căreia îi place să petreacă și să flirteze.

[11] – Partea finală, concluzia rugăciunilor musulmane. (*n.red.)*

[12] – „Pacea și binecuvântarea lui Allah fie cu tine”. (*n.red.)*

[13] – Necredincios, păgân. (*n.red.)*

[14] – United Services Automobile Association – grup de companii care oferă servicii bancare, de investiții și de asigurări persoanelor care au făcut sau fac parte din Forțele Armate ale SUA.

[15] – Cartuș dăruit pușcașilor marini la școala de Cercetași/Lunetiști. Conform superstiției militare, pentru fiecare există un glonț destinat să îi încheie viața. Până când este tras acest glonț, persoana respectivă este invincibilă. Atâta timp cât lunetistul poartă acest glonț asupra lui el nu poate fi tras, deci purtătorul este invincibil. Se numește „colț de mistreț” – Hog’s Tooth – nu numai datorită aspectului, ci și după acronimul „hunter of gunmen” – vânător de pușcași – dat celor care au ucis un lunetist inamic.

[16] – International Thriller Writers, organizație internațională a scriitorilor de thrillere (profesioniști) fondată în Canada de Gayle Lynds și David Morrell.

[17] – Greatest of all time – Cel mai mare din toate timpurile, o persoană ale cărei performanțe au fost mai bune decât ale oricui altcuiva.

[18] – National Rifle Association – organizație de lobby care militează pentru dreptul de a deține și purta arme.

[19] – Plan To Take On The World! – Comunitate a celor mai creativi oameni de afaceri actuali (CEO, CMO, antreprenori, figuri emblematice etc.).